JOHN CASE

SINDROMUL

Știi cine ești cu adevărat?

THRILLER

JOHN CASE

SINDROMUL

Știi cine ești cu adevărat?

Original: *The Syndrome* (2001)

Traducerea din limba engleză:
CARMEN-IULIA BOURCEANU



virtual-project.eu



RAO International Publishing Company
2004

Moto:

„Trebuie să existe și o altă putere, o a treia clasă de indivizi, în afara conducătorilor și a învățaților; iar această a treia clasă are datoria de a preveni greșelile și de a elimina din fașă cauzele potențialelor crize. În mod cert, trebuie să existe un grup de oameni a căror sarcină este de a îndepărta «merele putrede», de îndată ce apar primele semne de «stricăciune»…

O astfel de grupare acționează «sub acoperire». Ea reprezintă sau o putere prin ea însăși, sau i se acordă puteri discreționare din partea celor mai înalte autorități civile…”

Citat din *Imperiul invizibil,* raport la încheierea acțiunii, trimis de Carleton Coon șefului OSS, William Donovan, în *Ultimul erou* de Anthony Cave Brown.

• PROLOG •

Zurich

16 iunie, 1996

Nu era în Grande Jatte. Nu chiar. Nu era nici măcar după-amiază. Nu încă. Dar atmosfera era exact ca în tablou, părea că nu s-ar fi putut întâmpla nimic rău. Parcul era liniștit. Zi însorită și plictisitoare. Lacul de un albastru incandescent lucea sub atingerea brizei.

Lew McBride își urma traseul obișnuit de jogging prin parcul îngust care se întindea pe malul lacului Zürichsee, de la aglomerata Bellevueplatz până la periferia orașului. Parcursese deja vreo cinci kilometri și acum se întorcea, alergând pe sub copacii cu umbra rară și gândindu-se la Seurat.

Pânza imensă a artistului poantilist era însuflețită de bărbați respectabili cu jobene, copii și femei în crinoline, purtând umbreluțe de soare. Dar epoca pe care tabloul o surprindea era dinaintea celor două războaie mondiale, înainte de apariția serialului *Seinfeld,* a Internetului și a „epurărilor etnice". Oamenii sunt altfel acum și tot altfel par și după-amiezile de duminică (chiar dacă sau mai ales dacă oamenii ar fi la fel).

De exemplu, i se părea că jumătate din fetele pe care le văzuse, fie vorbeau la telefoane celulare, fie erau pe role, fie făceau ambele lucruri deodată. Cu priviri ațâțătoare își afișau *piercing*-urile din buric și defilau chicotind pe lângă puști cu mingi de fotbal, muncitori chiulangii care moțăiau și cupluri îmbrățișate care se sărutau în iarba mare și mătăsoasă. Aerul proaspăt venea dinspre Alpi, însorit, răcoros și dulce, aroma lui ușoară era din când în când amestecată cu izul fumului țigărilor de marijuana.

Îi plăcea Zürich-ul. Locuind aici, avea ocazia să-și exerseze germana. Fusese prima limbă străină pe care o învățase în liceu; o alesese pentru că îi picase cu tronc o elevă străină care venise în cadrul unui program de „înfrățire" între licee. Mai târziu învățase spaniola, prinsese puțină franceză și chiar un pic de creolă, dar tot germana era pe primul loc – mulțumită lui Ingrid. Zâmbi când își

aminti de Ingrid și de corpul ei incredibil și străbătu în fugă cheiul unde ambarcații cu vele își legănau odgoanele și lanțurile, lovindu-se între ele, cu scârțâituri și clinchete specifice. Abia dacă le auzea. Avea volumul walkman-ului dat tare și asculta un cântec vechi de-al lui Lou Red, despre o anume *Jane*… *dulce Jane*… cântat de Margo Timmons.

Jogging-ul, cărțile și muzica erau drogurile secrete ale lui McBride și, privat de ele, devenea agitat și nefericit. Ele erau motivul pentru care nu deținea (mai bine zis, nu-și permitea să întrețină) o barcă adevărată, cu pânze – pe care și-ar fi dorit-o foarte mult. Apartamentul lui din San Francisco îi exemplifica pe viu obsesiile. Lângă fereastră erau casetofonul și canapeaua uriașă, iar teancurile de CD-uri și stivele de cărți se înălțau ca niște colonade: blues, *mornas,* De Lillo și operă. Apoi, *Konpa,* rock și gospel. Chatwin despre Patagonia și Ogburn despre Shakespeare. Mai era și o duzină de cărți despre șah, sport despre care McBride mai mult citea decât îl juca (excepție făceau, poate, momentele din Haiti, când el și Petit Pierre stăteau uneori ore în șir în Oloffson, aplecați asupra unei table vechi de șah, sorbind rom).

Gândul acesta îl făcu să simtă dorul prietenilor, al locurilor, al partidelor de șah…

În timp ce alerga, își privi ceasul și, când văzu cât era, iuți pasul. Mai avea cam o oră și douăzeci de minute până la întâlnirea de la Institut și nu-i plăcea să întârzie. (De fapt, îl scotea din sărite dacă întârzia.)

Situat în Küssnacht, la vreo douăzeci de minute de hotelul lui McBride, Fundația institutului pentru Studii Globale era o clădire mică, dar venerabilă, impunătoare, construită cu bani vechi, proveniți din fonduri de pe ambele maluri ale Atlanticului. Ca multe alte fundații, concepute în perioada de reconstrucție de după cel de-Al Doilea Război Mondial, Institutul era dedicat ideii – vagi și efemere – a păcii mondiale. În acest scop, an de an, Institutul găzduia conferințe și acorda burse de cercetare unui grup de tineri străluciți, ale căror interese în studiu și documentare coincideau cu cele ale Fundației.

Studiile aveau teme diverse, cum ar fi: „apariția formațiunilor paramilitare din Africa Centrală”, „Islamul și Internetul”, „defrișările din Nepal”, inclusiv studiul lui McBride – care analiza componenta terapeutică a ritualurilor specifice religiilor animiste. Cum Războiul

Rece era de domeniul trecutului, directorii Fundației ajunseseră la concluzia că eventualele conflicte mondiale care puteau să apară vor fi doar niște dispute de mică amploare, alimentate, în majoritatea cazurilor, de diferențele etnice și religioase.

În ultimii doi ani, McBride călătorise mult, după ce-și definitivase studiile aprofundate în Psihologie clinică și Istorie modernă. În tot acest timp, scrisese o serie de articole despre: tehnicile de convertire în masă ale tămăduitorilor din Brazilia, inducerea stărilor de transă în cadrul ceremoniilor voodoo în Haiti și importanța leacurilor băbești în ritualurile din Candomblé.

Două dintre aceste articole îi fuseseră publicate în *New York Times Magazine* și-i aduseră un contract pentru scrierea unei cărți. În trei luni bursa lui ar fi trebuit reînnoită, dar când se gândi mai bine, hotărî să se oprească pentru moment. Se săturase să fie tot timpul pe drumuri și cu bagajele făcute, și hotărâse să se concentreze asupra scrierii unei cărți. Institutul îl convocase deja să participe la „discuția” lor anuală de la Zürich, iar asta era ocazia perfectă pentru a le anunța din timp hotărârea pe care o luase.

Cu alte cuvinte, planurile lui erau un alt mod de a spune că viața este frumoasă, dar că poate fi și mai frumoasă. Dacă întâlnirea decurgea așa cum plănuise, avea timp să prindă zborul spre Londra, de la ora șase, și să ajungă astfel la timp pentru a lua cina cu Jane – adevărata Jane, pe care nu o mai văzuse de câteva luni.

„Dulce Jane, dulce Jane…”

Acest ultim gând îl făcu să accelereze ritmul alergării, în așa fel încât ajunse înapoi la Hotelul Florida, unde stătea, cu vreo zece minute mai devreme decât se așteptase. Astfel, avu destul timp ca să facă duș, să se bărbierească, să se îmbrace și să-și facă și bagajul – o geantă tip sac, din pânză de cort, care nu mai arăta ca pe vremea când fusese nouă.

Se întâlnea cu directorul Fundației, Gunnar Opdahl, un chirurg norvegian, bogat și cosmopolit, care renunțase la medicină în favoarea acțiunilor filantropice. Știa că directorul ar fi vrut ca el să se reînscrie pentru al treilea an consecutiv, fiindcă vorbise cu el la telefon pe când încă mai era în California. Era bucuros că are ocazia să se întâlnească față în față cu Opdahl, pentru că astfel i se oferea prilejul de a-și argumenta motivele care conduseseră la hotărârea sa de a se retrage și, în același timp, pentru că putea să-și exprime recunoștința față de Institut.

Și ar mai fi fost ceva bun în toate astea: putea s-o viziteze pe Jane în drumul spre casă.

Institutul își avea sediul într-o vilă construită la începutul secolului, un bloc întunecat de granit, comandat de un industriaș elvețian, care mai târziu se spânzurase în foaier de un candelabru (pe care astfel l-a și distrus). Clădirea, înaltă de trei etaje, avea ferestre din sticlă veche, vălurită și toate erau încadrate într-o feronerie complicată. La colțurile acoperișului, burlanele de cupru se terminau cu câte un gargui, trei coșuri țâșneau din acoperișul de țiglă, iar la ferestre erau o jumătate de duzină de jardiniere înțesate de flori.

La intrare, lângă ușa masivă, o placă mică, de alamă, atesta identitatea Fundației în limbile germană, engleză și franceză. În timp ce apăsă soneria, o dată și încă o dată, zări deasupra arcadei plumbuite a geamului camera de luat vederi, conectată la un circuit închis; aceasta era orientată în jos, spre el.

— Lew!

Ușa se deschise larg și în cadrul ei apăru Gunnar Opdahl. Cu statura lui impresionantă, acesta nu lăsa să se vadă nimic din ceea ce era în spatele lui. Mai înalt de 1,85 metri, atât cât măsura McBride, directorul Fundației era îmbrăcat impecabil, într-un costum scump, ce părea croit de mână, și purta o cravată Hermes, care îl făcu pe McBride să se gândească imediat la cele văzute în magazinele *duty free* din Aeroportul Heathrow.

Fiind genul deșirat, dar totuși solid, Opdahl se mișca la cincizeci de ani cu grația și lentoarea unui atlet îmbătrânit: ceea ce și era de fapt, întrucât câștigase o medalie de bronz la o probă de coborâre, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Odată pomenise într-o discuție a lor, curioasă coincidență, cum tatăl lui McBride ar fi fost medaliat la aceleași Jocuri Olimpice (la Sapporo, 1972), luând argintul la biatlon (fiind primul american care participase la acea probă). În acel moment, Opdahl schițase o expresie amabilă, plângându-se în același timp că: „Norvegia *a luat* biatlonul – cel puțin, așa zicem noi!”

Acum, Opdahl îi strânse mâna și îl luă pe McBride prietenește de după umeri:

— Cum ai călătorit? îl întrebă. Ai avut ceva probleme?

Bărbatul mai în vârstă îl pofti pe McBride înăuntru și închise ușa în urma lor.

— O ușoară întârziere, atâta tot, răspunse McBride, în rest zborul a fost în regulă.

— Și Hotelul Florida? întrebă Opdahl, părând ușor derutat când îi luă sacul lui McBride și îl așeză lângă ușă.

— Hotelul a fost grozav!

Opdahl râse ușor, ca pentru sine:

— Într-adevăr, camerele sunt mari. Dar „grozav”? Nici chiar așa!

McBride zâmbi la rândul lui:

— Ei, mă rog, măcar este ieftin.

Opdahl scutură din cap și plescăi în semn de dezaprobare:

— Data viitoare să te cazezi la Zum Storchen și lasă grija banilor în seama Fundației. Ți-am mai spus: de *asta* ne ocupăm noi!

McBride schiță un gest, ceva între o ridicare din umeri și o înclinare a capului și privi în jur. Încăperile Fundației erau mai mult sau mai puțin așa cum și le amintea; cu covoare persane înșirate de-a lungul podelelor de marmură, cu tavanele supraîncărcate cu ornamente și încadrate de baghete de stejar, cu tablouri în ulei reprezentând flori și peisaje, precum și cu o desfășurare albă de componente PC pe biroul din lemn masiv, model vechi.

Deși mai fusese la Institut doar de două ori, era surprins că la sediul central era atâta liniște și pace. Observându-i nedumerirea, Opdahl îl bătu pe umăr și îl liniști făcându-i semn să se îndrepte spre scări:

— Suntem numai noi, exclamă el, pășind înaintea lui McBride în direcția arătată.

— Vorbiți serios?

— Desigur. E sâmbătă! Nimeni nu vine să lucreze sâmbăta – cu excepția șefului. Și asta numai pentru că n-am încotro!

— De ce nu? întrebă McBride când începură să urce treptele. Din moment ce dumneavoastră sunteți șeful…

— Pentru că locuiesc aici, îi spuse Opdahl.

Cei doi urcau în același ritm, îndreptându-se spre al treilea etaj.

— Întotdeauna am presupus că locuiți în oraș, remarcă McBride.

Opdahl clătina din cap și se strâmbă:

— Nu. Asta e… cum se spune? Aici e casa mea *departe* de casă.

Când ajunseră între etaje, Opdahl se opri și se întoarse cu fața către McBride ca să-i explice:

— Soția mea locuiește la Oslo și urăște Elveția. Spune că-i prea burgheză.

— Păi tocmai ăsta-i farmecul ei, răspunse McBride.

— Cu siguranță, dar în unele situații nu o poți contrazice.

— Și copiii dumneavoastră?

— Ei locuiesc cam peste tot. Un băiat – la Harvard, celălalt – în Dubai. Fata stă în Rolle.

— Cu școala?

— Mda! Mi-am petrecut jumătate din viață prin avioane, încercând să câștig timp și să umplu distanțele.

— Și în restul timpului?

Lui Opdahl îi flutură pe buze un zâmbet amar și reîncepu să urce scările până să răspundă:

— În restul timpului strâng bani pentru Fundație sau îndosariez informații la zi, încercând să mențin legătura cu persoane ca *dumneavoastră.*

De data asta fu rândul lui McBride să zâmbească, în timp ce continuau să urce și glumi pe seama faptului că rămăsese fără suflu:

— Parcă era un lift, remarcă el.

— Este unul, dar nu-mi place să-l folosesc în week-end, îi răspunse Opdahl. Dacă se întâmplă să fie o pană de curent… îți dai seama.

În vizitele anterioare, McBride se întâlnise cu Opdahl și cu asistenții săi într-o sală de conferințe de la etajul doi, așa încât era puțin curios să vadă cum arată sălile de la etajul superior. Ajunși la etajul trei se opriră în fața unei uși care nu se potrivea deloc cu stilul clădirii în care se aflau. Era neobișnuit de groasă, din metal – nu din lemn, cum te-ai fi așteptat – și afișa la intrare o tastatură șlefuită din aluminiu, cu ajutorul căreia se deschidea.

Opdahl formă trei sau patru numere și ușa se deblocă cu un zgomot metalic. Directorul Fundației își dădu ochii peste cap și spuse:

— Urât, nu-i așa?

— Oricum… impresionează, remarcă McBride.

Opdahl chicoti:

— Înainte a fost sediul unei bănci private, explică el. Din câte am auzit despre clientela lor, o ușă fortificată a fost o alegere înțeleaptă.

Biroul în sine era mare și confortabil, bine luminat și mobilat modern, spre deosebire de camerele de la etajele inferioare. Pe un perete erau cărți și o canapea din piele. Pe o măsuță din plexiglas era o tăviță cu un set pentru ceai, adică: un ceainic, două cești pe farfurioare, lapte și zahăr, și un platou de *madeleines.*

— Bei un ceai? întrebă Opdahl.

McBride dădu din cap în semn că da:

— Vă rog! și merse la fereastra din spatele biroului, ca să admire priveliștea. Zărit printre copaci, lacul avea culoarea Windex-ului și strălucea ca niște cioburi de sticlă: Spectaculos! spuse el.

Opdahl aprobă cu o ușoară înclinare a capului, în timp ce continua să toarne ceaiul:

— Cu zahăr?

— Nu, doar cu puțin lapte, răspunse McBride.

Apoi, observând computerul de pe biroul directorului înălță capul și se încruntă:

— Unde este unitatea floppy? întrebă el.

— Ce-i aia unitatea floppy?

— Pentru dischetă.

— Ah, asta! exclamă Opdahl. Nu am așa ceva.

McBride era de-a dreptul nedumerit:

— Cum vine asta?

Opdahl ridică din umeri:

— Vrem să ne păstrăm datele confidențiale și în felul ăsta suntem siguri că rămân secrete.

Îi întinse lui McBride o ceașcă de ceai și, așezându-se la birou, îi făcu semn tânărului american să ia loc pe canapea. Apoi sorbi o înghițitură și exclamă:

— Așadar, o pauză! Ai făcut o treabă minunată!

— Eh… vă mulțumesc, replică McBride.

— O spun cu toată sinceritatea, Lewis. Știu cât de greu este să lucrezi în locuri precum Haiti. Sunt murdari și, dacă nu-ți vezi de treabă cum trebuie, pot deveni periculoși.

— Mi-am făcut toate vaccinurile.

— Totuși… Opdahl se aplecă peste birou și își drese glasul: Probabil că te întrebi care este scopul acestei întâlniri.

McBride se foi pe canapea și zâmbi:

— Nu chiar, spuse el. Presupun că știu despre ce este vorba. Bursa mi se termină peste câteva luni…

Opdahl confirmă observația lui McBride, dând din cap afirmativ într-un mod cam grăbit, semn că nu acesta ar fi fost lucrul cel mai important:

— Da, da, ai dreptate, desigur. Dar nu acesta este motivul pentru care te afli aici.

— Nu? îi aruncă McBride o privire mirată.

— Nu.

Un zgomot ca de motor venea acum dinspre holul de afară, și, auzindu-l, cei doi bărbați se uitară în acea direcție.

— E, cumva, liftul? întrebă McBride.

Directorul îi făcu semn că da, încrețindu-și în același moment fruntea.

— Dar…

— Este unul din angajați, își dădu Opdahl cu părerea. Probabil că a uitat ceva.

Apoi zgomotul de motor încetă și cei doi auziră ușile liftului închizându-se la loc. Peste o clipă, cineva bătu la ușă.

— Vrei să vezi cine este? îi spuse directorul, arătându-i spre ușă.

McBride se încruntă. Nu spusese Opdahl că sunt doar ei doi și că liftul nu trebuie folosit în week-end? Se conformă însă.

— Sigur, nicio problemă, spuse el, ridicându-se în picioare.

Păși spre ușă și o deschise.

Nu dură decât o fracțiune de secundă. Zări ceva dincolo de ușă, dar nu avu timp să înțeleagă ce se întâmplă. Văzu un bărbat cu echipament și mănuși chirurgicale, purtând pe față o mască de gaze, apoi un nor pulverizat dintr-un spray și podeaua ce venea spre el. Un joc de lumini și apoi întuneric beznă.

•

Se trezi într-o ambulanță. Era sigur de asta pentru că vedea cum se reflectau pe tavan luminițele roșii ale girofarului învârtindu-se iar și iar. Lângă el, un bărbat în echipament medical, îl urmărea cu o ușoară curiozitate.

McBride ar fi vrut să-l întrebe ce i se întâmplă, dar nu putea vorbi. Gura îi era uscată, iar limba îi era grea ca un bolovan. Când încercă să vorbească, se poticni și se bâlbâi de parcă ar fi fost beat. Puțin mai târziu renunță să mai încerce să vorbească. Se concentră să-și aducă aminte ce se întâmplase. „Am văzut un bărbat cu o mască. Un fel de lucrător în echipele de urgență. Ceva de genul unei scurgeri de gaze. Și sprayul pulverizat? Ce o fi fost?"

Încercă să-și înalțe capul, încercă să se ridice cu totul, dar nu reuși. Zăcea întins pe spate, legat de o targă și era moleșit de oboseală și de slăbiciune. Înțelese că fusese sedat și, după efectele pe care le resimțea, drogul trebuie să fi fost unul puternic. Toraxină, poate. Închise ochii și își spuse: „Ar trebui să fiu speriat… ar fi mai sănătos să fiu speriat".

Mergeau de mai bine de o oră, dar șoferul nu pornise sirena nici

măcar o dată. Doar girofarul era aprins. McBride clipea destul de des și atunci zărea luminițele rotindu-se în tavan: „Roșu… galben… roșu…”

Părea foarte ciudat. Indiferent pe unde mergeau, nu părea să fie circulație prea mare în jur. Ambulanța înainta cu viteză normală, care rareori varia, de parcă s-ar fi aflat pe autostradă sau pe un drum preorășenesc. Ambele variante erau lipsite de sens. Zürich-ul avea multe spitale, așa că de ce să părăsească orașul? Dacă ar fi fost o urgență – și *probabil* că era o urgență, deoarece… dacă nu ar fi fost…

Sedativul începuse să-și piardă efectul și, pe măsură ce se întâmpla acest lucru, simți primele accese de anxietate, care-l săgetau în străfundul pieptului.

Deodată i se păru că ajunseseră – deși nu știa unde. Ambulanța frână la un stop, scrâșnind pe ceva ce suna a pietriș, iar luminițele de deasupra se stinseră. Apoi portiera a fost trântită, mașina se legănă și geamurile se mișcară.

Se auziră niște voci într-un dialect elvețian, iar ușile din spate se deschiseră cu un sunet specific. Simți un val de aer proaspăt și apoi targa mișcându-se sub el.

— Unde sunt?

Zări cu coada ochiului o clădire ciudată, dar modernă. Apoi un chip se proiectă deasupra lui:

— Nu spune nimic.

Apoi merseră înăuntru. Traversară un coridor lung și ajunseră într-o încăpere puternic luminată. Aici fu lăsat să aștepte în jur de o jumătate de oră. În timp ce privea fix ceasul atârnat sus, pe peretele de faianță, simți cum gura i se usucă din ce în ce mai tare.

— Ești foarte curajos.

Vocea se auzi de undeva, de deasupra capului lui, de undeva de la capătul tărgii. Era vocea lui Opdahl. Deodată, chipul acestuia, acoperit pe jumătate de o mască de chirurg, apăru în câmpul vizual al lui McBride. Efectul sedativului nu se mai simțea deloc, așa că americanul putu să vorbească fără prea mare dificultate.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Și imediat după aceea, neprimind niciun răspuns, reluă: Ce *faceți* aici?

— Vec, spuse Opdahl, dar nu înspre el.

Cineva îi aduse o seringă – McBride văzu acul apropiindu-se și apoi simți o înțepătură ceva mai jos de cot. Instantaneu, totul în jur începu să se miște cu încetinitorul. Inima lui bătea de parcă cineva l-

ar fi lovit cu pumnul în coșul pieptului – se oprea și iar începea să bată. La un moment dat, simți că nu mai poate inspira. Se sufoca și atunci îl cuprinse panica. Cu cât groaza punea tot mai mult stăpânire pe el, trăgea instinctiv aer tot mai adânc în plămâni, sub strânsoarea legăturilor care îl țineau. Știa că trebuie să stea nemișcat. Dacă nu s-ar mai agita, ar putea să respire mai ușor. Dar legăturile nu îl slăbeau deloc sau poate că nu era din cauza asta. Nu, nu legăturile erau de vină, el era. Era paralizat, imobilizat ca un fluture într-un insectar.

Opdahl veni mai aproape de el, atât de aproape, încât McBride îi simți răsuflarea pe obraz. Apoi vârful unui bisturiu îi atinse baza gâtului chiar deasupra claviculei și simți lama tăind prin piele.

— Șșș…! șopti Opdahl, deși McBride nu scosese niciun sunet. Totul va fi bine.

Dar, de fapt, nu era deloc așa.

Simțea că moare. Se simțea de parcă ar fi stat sub apă, înțepenit în ciment sau ar fi fost îngropat de viu. Nu avea aer și era cuprins de panică. Simți cum ceva îi pătrunde în gât prin tăietură. Opdahl împingea acel ceva, forțându-i intrarea prin incizie, iar țesuturile de la gât cedau ușor și îi făceau loc. Apoi, un aparat începu să pompeze oxigen, de undeva, din spatele lui și deodată începu să respire din nou sau, mai bine zis, aparatul respira pentru el. Nu își dădea bine seama.

Bărbatul mai în vârstă îi examină pupilele lui McBride, fixându-i o minilanternă în fața ochilor și părea să-l ignore total. Mai târziu, McBride simți cum este așezat în poziție aproape orizontală. Apoi, un aparat mare fu adus pe rotile spre masa de operație, în timp ce un al doilea aparat, cam de mărimea unui frigider, fu pornit și începu să zbârnâie. Americanul recunoscu în primul dispozitiv un microscop chirurgical și ghici că al doilea era un fluoroscop, pentru generarea razelor X pe durata operației.

Opdahl reapăru în fața ochilor lui, când cineva împinse un monitor aflat pe un mic suport, lângă masa de operație. Ecranul luminos al monitorului îi reținu privirea lui McBride. Își dădu seama ca omul de pe ecran, cu gâtul deschis și cu un tub trecut prin trahee, era el însuși și simți că o să leșine.

— O să fie bine, îi promise Opdahl. Nu te îngrijora!

Apoi întinse mâna după unul dintre instrumentele chirurgicale care se aflau pe o tavă de metal.

— Ți-am injectat opt miligrame de Vecuronium, de asta nu te poți

mișca. Are efect paralizant.

Se opri:

— Dar, din păcate, nu este și anestezic.

Apoi arătă cu capul spre monitorul de lângă masă:

— Îmi pare rău că trebuie să vezi asta, îi spuse Opdahl lui McBride, dar face parte din modul de operare.

Acestea fiind spuse, se întoarse spre asistentă și-i făcu un semn afirmativ din cap. Fără niciun cuvânt, aceasta veni în spatele lui McBride, întinse mâinile spre el și-i apucă buza de sus între degetul ei mare și arătător. Apoi o trase în sus, dezvelindu-i gingia.

Opdahl se aplecă și el deasupra lui și trecu un bisturiu peste bucata de țesut ce unește buza de gingie, chiar la baza nasului. Odată încheiată această operație, Opdahl începu procedura numita „dezvelire”, care consta în îndepărtarea delicată a pielii feței și scalpului de pe craniu, pentru a se ajunge direct la creier. În tot acest timp, McBride privea paralizat și îngrozit pe monitor.

• Capitolul 1 •

Florida

7 octombrie 2000

Conducea de parc-ar fi fost cuprinsă de un soi de transă, absorbită de drum, cu privirea pierdută pe linia orizontului și fără să dea prea multă atenție radioului – dar, în orice caz, postul difuza melodii de pe vremea copilăriei ei, în timp ce mașina rula ușor pe coastă, spre sud. Automobilul ei era un BMW decapotabil, roșu-cireașă, un Z3 cu pneuri Michelin noi – și un model de radio trăsnet, care părea însă conectat la trecut. Scoțându-și ochelarii de soare, Nico activă sistemul de control automat al mașinii – pentru că nu voia să accelereze, știa că n-ar fi fost indicat să accelereze – și căută alte frecvențe.

Muzică ușoară. Country. Veche. Salsa.

Un pâlc de oleandri împărțea autostrada, care se desfășura printr-un peisaj scăldat de soare, plat ca o masă de biliard, sălbatic și fermecător în același timp. De o parte și de alta a drumului, pe sub bolta stejarilor năpădiți de mușchi, se întindeau ierburi sărăcăcioase. Din loc în loc se vedeau steaguri confederate și păsări flamingo, camere mortuare și creșe. Într-un chioșc ambulant, pe marginea străzii, se vindeau alune americane fierte sau prăjite.

„Florida”, gândi ea, dezaprobând și dându-și ochii peste cap pe sub ochelarii marca Ray-Ban.

În atmosferă plutea un aer fermecat parcă, de la lumina soarelui până la albastrul metalizat al cerului. La impresia asta contribuia și vecinătatea pastelată a golfului de pe coastă, câțiva kilometri mai la vest, și o emana parcă și Nico însăși. Ca și mașina pe care o conducea, și ea era o bijuterie – rapidă și scumpă.

Venise cu trenul din Washington până în Orlando, de unde luase BMW-ul care o aștepta parcat în zona gării. (I-ar fi plăcut să ajungă cu avionul – în general, prefera să călătorească mai degrabă cu avionul – dar, în situația de față, ținând cont de bagajele ei, zborul cu avionul nu numai că n-ar fi fost practic, dar nici măcar nu putea fi luat în calcul.) Mergând pe drumul interstatal I-4 spre Tamiami Trail,

virase spre sud la ieșirea din Tampa. Aceasta era partea ieftină și vulgară a Floridei, cu tot soiul de localuri deocheate și campinguri de rulote, parcări și stații de benzină la vedere.

Dar totul începu să se schimbe atunci când părăsi ruta Tamiami și se îndreptă spre vest, către viaductul care făcea legătura între Insula Anna Maria și continent. La început, întâlni aceleași vechi firme luminoase, arhicunoscute, sigle ca Shoney, Walmart și Exxon. Oprind la un semafor, privi în dreapta și fu șocată atunci când zări o femeie ciudată care stătea tolănită pe asfalt, lângă un cărucior de cumpărături înțesat cu pungi de plastic, pline cu… ei, bine, pline cu gunoaie. Pe o parte a căruciorului atârna un carton scris de mână, pe care se puteau citi următoarele:

„Gunoaiele Mafiei și ale Serviciilor Secrete i-au ucis pe Diana-Jack-Adlai Dag! Curve ieftine și sclavii unor monștri!
Și tu ești la fel!"

Când apăru lumina verde a semaforului, Nico porni și simți că lasă toată nebunia în urmă sau, cel puțin, pe femeia nebună – și, o dată cu ea, că se îndepărtează de lumea decăzută a zonei centrale a statului.

Destinația ei era refugiul unui bogătaș, o barieră insulară, aflată la doar câțiva kilometri nord de Sarasota – o luxoasă groapă cu nisip, presărată din loc în loc cu piscine turcoaz și terenuri de golf de un verde ca smaraldul. Era locul unde pe nisipul auriu se înălțau vile de milioane de dolari și imobile cu multe etaje. Privită de sus, din avion, insula se contura de parcă ar fi fost desenată cu un marker strălucitor.

Sau, cel puțin, asta era impresia ei, pentru că nu mai vizitase insula până atunci. Adică, *nu credea* să mai fi fost pe acolo. Dar văzuse poze și pliante. Și locul era superb. Longboat Key – acea parte a Floridei la care visau toți bogătașii de viță veche.

Observând un indicator spre La Resort, Nico viră într-un bulevard străjuit de palmieri, la capătul căruia ajunse în fața unei vile stinghere, joase, cu fațada de culoarea caisei. Oprind motorul, își desfășură picioarele lungi și coborî din mașină sub privirea valetului fermecat de-a dreptul.

— Vă cazați?

— Sper, spuse ea și, aruncându-i cheile, urcă repede scările spre recepție.

Înăuntru fu întâmpinată de un salut spus din tot sufletul de recepționerul care se afla la birou și care, spre deosebire de Nico, era îmbrăcat corespunzător temperaturii generate de aerul condiționat: cămașă albă și cravată, pantaloni de in kaki și blazer.

— Brrr, îi răspunse ea la salut, cu o urmă de zâmbet pe față.

Recepționerul râse și împinse de-a lungul biroului, în fața ei, un formular. Ca și valetul, angajatul de la recepție era un tânăr drăguț, cu păr blond, tuns foarte scurt și cu ochi albaștri, scânteietori. Deasupra buzunarului de la piept, sacoul lui avea emblema La Resort, o orhidee roz-crem, palmată de câteva frunze.

— Aveți rezervare?

— Îhî, spuse ea. Sunt Nico Sullivan. Nicole.

— O să vă rog să completați formularul acesta, răspunse el, și, după ce rețin datele de pe cartea dumneavoastră de credit, o să-l chem pe Travis să se ocupe de bagaje.

Luând o broșură de pe un suport de prezentare aflat pe birou, o întoarse pe verso și trasă cu pixul o linie de la indicativul: *Sunteți aici*! până la o clădire marcată: Flagler Tower. Apoi scrise ceva în calculator, se aplecă sub birou și scoase un card alb din plastic, cu numele lui Nico imprimat peste emblema stațiunii.

— Aceasta este cheia dumneavoastră, spuse el. Este totodată un card de membru. Așa că puteți să-l folosiți când doriți să achitați ceva în stațiune – băuturi, haine, lecții de golf – absolut orice. Nu trebuie decât să prezentați cardul și totul vi se trece în cont.

— Mulțumesc! replică Nico și, zâmbind frumos, întinse mâna după card. Însă recepționerul reținu cardul câteva secunde în plus, flirtând cu ea: Alte întrebări? zise el.

Nico chicoti răsunător. Trase ușor cardul spre ea și el îi dădu drumul:

— Dacă o să fie cazul, spuse ea, o să vă sun.

— Mi-ar face plăcere.

Trecându-și degetele peste inscripția cu numele ei, Nico ridică privirea și întrebă:

— Camera are vedere la plajă, nu?

— Absolut!

— Așadar, este orientată spre… vest?

Recepționerul dădu afirmativ din cap.

— Oh, ce bine, spuse ea, abia aștept să văd asfințitul!

— Păi, în mod sigur n-o să fiți dezamăgită, răspunse el.

După o clipă ieși din oficiu și-l găsi pe valet afară, așteptând-o cu bagajele ei pe un cărucior. În apropiere, BMW-ul era parcat la umbră sub un arbore de *bougainvillea*[1].

— Frumoasă mașină! remarcă tânărul.

— Mulțumesc!

Porniră împreună pe trotuar spre Vila Flagler, vorbind despre afacerile mobiliare și despre vreme, ca să treacă timpul. Când ajunseră la lift, se opriră așteptând cabina să coboare și, în timpul acesta, ceasul lui Nico începu să sune insistent electronic, amintindu-i că trebuie să-și ia pastilele. Valetul îi zâmbi:

— Scăpați de el, îi sugeră acesta.

— Aș vrea, dar nu pot!

— Hei, suntem în Florida! Aici nu mai ținem cont de ore fixe și de programări! Aici… ne lăsăm purtați de val.

Ea râse politicos, dar adevărul era că ea *chiar* avea întâlniri programate. Avea întâlnirea ei cu laptop-ul în fiecare după-amiază la patru, și, de două ori pe zi, orele când trebuia să-și ia medicamentele. Tratamentul ei se baza pe un compus de litiu și era prescris de o clinică. Duran îi spusese că pastilele ei se foloseau în tratarea „dezechilibrului bipolar” sau a sindromului maniaco-depresiv. Cu alte cuvinte, avea o problemă cu stările de dispoziție. Ca toată lumea, avea și momente de exaltare și de cădere, numai că, în cazul ei, cele de exaltare o făceau să plutească în nori, iar cele de depresie erau profunde și grave. Litiul îi da o stare reținută, de mijloc, fără oscilații – ceea ce e bine, atâta timp cât îți plăceau echilibrul și reținerea.

Dar, sincer, ei nu-i prea plăceau. Era o fată căreia îi plăcea să zboare. De altfel, se simțea chiar bine acum, așteptând liftul lângă Travis, care părea un tip de treabă. Lucru care o făcu să se întrebe: ce-ar fi dacă s-ar comporta ca localnicii și s-ar lăsa… dusă de val? După cum se exprimase valetul. Să pună accentul pe lucrurile pozitive și să le elimine pe cele negative. *Și numai pe cele negative.* Doar n-ar fi prima dată…

Opri alarma, apăsând pe butonul mic de la ceas. În momentul următor, ușile liftului se deschiseră cu un clinchet și cei doi intrară în cabină. Încet, ascensorul începu să urce până la etajul al optulea unde se opri cu o zgâlțâitură ușoară. După vreo două cotituri în josul coridorului care era ca o terasă deschisă, cei doi ajunseră la o ușă pe care scria 806-E. Valetul inseră cardul-cheie în broască și așteptă ca ledul să se facă verde. Când se întâmplă asta, împinse ușa și o ținu

deschisă ca să intre și ea.

— Oh, uau! exclamă ea, admirativ, strecurându-se în living și făcând o piruetă. E grozav!

Și chiar așa și era. Apartamentul era mare și aerisit, o combinație de bleu-pal și roz deschis, cu un balcon mare, mobila din papură și o vedere largă, dincolo de ocean, spre Mexic. Nico deschise ușile de la balcon, le împinse în afară și păși în lumina soarelui.

— Vreți să v-arăt împrejurimile? întrebă valetul, așezându-i bagajele într-un suport aflat pe partea din interior a ușii.

— Nu-i nevoie, spuse ea, revenind în cameră. Mă descurc.

Bărbatul ridică din umeri și pe față îi flutură un zâmbet ștrengăresc mult prea exersat:

— Cum doriți.

Întrebarea fusese una retorică, de dragul conversației. Cunoștea clienții de genul ei care și-ar fi dorit un tur al stațiunii, însă cea din fața lui, calmă și rezervată, ca o înghețată pe băț în rochia ei de vară de un verde-șerbet, nu părea deloc genul acela.

Nico zâmbi, îi strecură în palmă o hârtie de cinci dolari și-l conduse:

— Mulțumesc pentru ajutor, spuse ea și închise ușa în urma lui. Apoi, răsucindu-se pe călcâie, merse la servieta în care ținea laptop-ul și în care avea și medicamentele.

O deschise și răscoli conținutul până găsi ceea ce căuta – oarecum. Erau două tuburi mici, portocalii, din plastic. Primul flacon, reprezentând rezerva de litiu necesar pentru o lună, era aproape gol, dar mai avea acasă, în dulăpiorul ei de medicamente, încă trei tuburi.

A doua sticluță conținea un medicament pe care ea îl numea în glumă „Placebo nr. 1”. Chiar scrisese acest lucru pe eticheta personalizată, imediat sub informația tipărită: „326, Nicole Sullivan; urmați sfatul medicului”. Deoarece era un medicament experimental care nu se fabrica în America, preparatul nici măcar nu avea un nume, doar un număr. Nu l-ai fi găsit trecut nici în *Enciclopedia Merck* și nu putea fi cumpărat din farmacii. Se putea procura doar prin poștă, așa cum procedase și ea – de trei, patru ori pe an, de câte ori era nevoie…

Medicamentul o detașa, într-un fel, de ea însăși – corpul ei îi apărea ca privit din exterior, fiindu-i străin, ca al unui actor pe o scenă de teatru. Se presupunea că tocmai în asta consta tratamentul – un mod terapeutic de a se vedea așa cum o văd ceilalți. Și nu numai

atât: Placebo nr. 1 o ajuta să facă niște lucruri extraordinare. Efectul medicamentului nu era vizibil în exterior, ea putea să-și controleze perfect corpul și trăirile. Fiecare reacție era adaptată situației în cauză și calculată (sau măcar așa părea) încât, dacă și-ar fi dorit, ar fi putut chiar să meargă pe sârmă de la apartamentul ei și până la imobilul de vizavi. Și chiar i-ar fi plăcut la nebunie asta, pentru că în stările acelea era liberă într-un fel așa cum „oamenii normali" aproape că nu sunt niciodată. Era un mod ciudat și interesant de a fi.

Și, spre deosebire de litiu (care îngrășa, dacă nu erai atent), efectele secundare ale acestui medicament erau minore, cu toate că îți puteau afecta memoria. Într-adevăr, părea să se simtă bine pe moment, de la o oră la alta, dar nu neapărat și de la o zi la alta. Însă nu putea să-și dea seama dacă asta era o boală sau doar o trăsătură de caracter.

Deschizând minibarul, Nico scoase o sticlă de apă Evian și-i scoase capacul. Apoi, scuturându-și în palmă câte o pastilă din fiecare tub, le înghiți cu puțină apă și aruncă o privire de jur împrejurul apartamentului.

Totul arăta bine: era mare, curat, dichisit și modern. Îi plăceau toate detaliile: coșul cu fructe oferit în semn de bun venit, halatul de baie mare și alb și săpunul transparent; mica trusă de cusut și sticla de șampanie, culcată, din frigider. Era șampanie de California, dar, oricum, era de calitate. Domaine Carneros, un soi bun.

După ce făcu astfel inventarul camerei, își despachetă hainele și le puse în sertare. Apoi se dezbrăcă și probă toate costumele de baie pe care și le adusese, sucindu-se și răsucindu-se pe toate părțile în fața oglinzilor de lângă baie, înalte până-n tavan. Aproape că se hotărâse pentru cel negru, un model clasic, întreg, care nu era prea decoltat, dar se răzgândi deodată, optând pentru un bikini galben-lămâie. „Doar n-am nimic de ascuns", gândi ea, încălțând o pereche de sandale din piele.

Traversând livingul, ieși pe balcon și, stând în dreptul balustradei, privi spre plajă. Chiar sub balconul ei se afla complexul terasă-piscină al hotelului, cu jacuzzi, mese și umbreluțe, și barul care se prelungea până în piscină. Între piscină și golf, un șir de palmieri se zburleau în vânt, în timp ce pe ocean suprafața apei lucea și sclipea.

Stând așa, simți că pastilele încep să își facă efectul, iar adierea vântului pe piele i se păru delicată. Aplecându-se peste balustradă cu mâinile pe lângă corp își aminti – vag – că avea rău de înălțime. Dar

nu și acum. Acum nu mai simțea nimic. Era ca și cum ar fi fost în camera ei, la ea acasă.

Pe plajă, personalul hotelului plia cu grijă și strângea grămadă un șir de cabine de plajă de un albastru-deschis. Nico privea ca hipnotizată jocul ritmat de valuri al oceanului la mal – spuma albă, dantelată care se unduia și apoi se întindea cu un muget înfundat. Destul de des, câte o voce de copil chiuind în piscină răzbătea până la ea.

Revenind în cameră, scoase laptop-ul din servieta lui de piele și-l așeză pe masa din living, lângă telefon. Folosind un acumulator cu mufă RJ-11, conectă computerul la telefon, aranjă monitorul pentru a-i scădea luminozitatea și apăsă butonul de pornire. Unității centrale îi trebui cam un minut să treacă prin procedura obișnuită oricărei porniri. Când aceasta se încheie, Nico făcu clic pe logo-ul AOL și trebui iarăși să aștepte. În cele din urmă, auzi zgomotul cunoscut de sunete ascuțite și sonerii semnalizând ridicolul protocol de salut și schimb de informații dintre modem și server. Imediat după, era conectată la Internet.

„Aveți mesaje!”

Deși nu obișnuia, Nico își deschise adresa să vadă de la cine era e-mail-ul:

„7 Oct/Adrienne – unde ești, Nikki?!!!
Surioara ta.”

Ignorând mesajul, Nico reluă conectarea la Internet, tastă adresa: *www.theprogram.org* și așteptă.

O clipă mai târziu, în colțul din stânga jos al ecranului îi apăru într-o căsuță semnalul: web site găsit. Imediat după, ceru comanda:

„Transfer de documente
1% 2% 12% 133%”.

„De ce a durat așa de mult?” gândi ea.

„Pagină deschisă.”

Ecranul aproape gol care-i apăru în față cu titlul negru pe alb îi era atât de familiar!

„Gazdă necunoscută.
Descriere: nu s-a putut face identificarea.
Adresa: www.theprogram.org
în URL http://www.tlieprogram.org!
Varianta 1.1.7 de trafic a serverului.”

Umblând în servieta computerului, Nico scoase o folie de plastic transparentă și o așeză pe ecranul monitorului, pe care aceasta îl acoperi perfect. Foița era un fel de calendar, având două axe – una verticală, împărțită în spații, și una orizontală, cu 31 de gradații. Împreună, acestea alcătuiau un tabel cu 372 de căsuțe, câte una pentru fiecare zi a anului și șapte rămase libere. Cu mouse-ul, Nico trecu cursorul peste căsuța care corespundea datei din ziua respectivă (7 octombrie), făcu clic și merse la o a doua căsuță, cea care corespundea zilei ei de naștere (11 februarie) și făcu din nou clic. Instantaneu, un mic cadran de ceas apăru pe monitor, mișcându-se din loc în loc sub foița de plastic, pe care Nico o îndepărtă.

Întotdeauna îi lua un minut site-ului să se încarce. Nico urmări linia albastră care umplea ușor lățimea paginii de Internet până fu gata încărcarea.

„Bună, Nico!”

Cursorul clipea sub salut, așteptând instrucțiunile ei. Nico trase adânc aer în piept, apăsă tastele *Ctrl* și *F5* și după – imagini, cuvinte și… încă ceva, un sunet pe care nu-l auzise prea bine, dar îl *sesizase.* Imagini și cuvinte se perindau în fața ochilor ei, apărând și dispărând atât de repede, încât n-ai fi crezut că poate să le asimileze pe toate. Dar reușea. Stătea acolo, nemișcată, în camera ei, cu ochii furați de agitația de pe monitor.

•

Era în stațiune de trei nopți și el încă nu apăruse. În fiecare seară cobora pe plajă și-l aștepta, doar-doar va reuși să-l vadă, dar se lăsa așteptat. Și pastilele începuseră deja să preia controlul. Dacă le lua prea multe zile consecutiv, începea să…

Ce?

Să uite de ea.

Era singurul mod de a exprima starea ei. Erau lungi perioade de timp când… nu simțea nimic. Pentru ca dintr-o dată să redevină ea însăși – numai că detașată, întotdeauna ceva mai detașată de persoana ei, de parcă identitatea ei ar fi fost un membru amputat. Greu de crezut că o simplă pastilă ar putea să te acapareze așa, dar…

N-avea de ce să-și facă griji. I se spusese că el va fi aici și întotdeauna ei aveau dreptate. Era doar o chestiune de timp.

Își privi ceasul (abia 7:15), apoi își îndreptă privirea pe fereastră afară, acolo unde cerul părea roșu. Era la al patrulea apus de când se afla aici.

Luă un prosop și coborî cu liftul până la parter și, traversând zona piscinei, merse spre micul ponton care ducea la plajă.

Fiind începutul lui octombrie, stațiunea nu era în plin sezon, așa că nu erau prea mulți turiști prin zonă. În piscină, doi puști se jucau, îndreptând unul spre altul niște bastoane din plastic. Alături, mama lor citea, așezată într-un șezlong, iar ceva mai încolo, două adolescente, unse cu ulei de plaja, stăteau pe burtă cu sutienele de la costumele de baie desfăcute. Nico își închipui că cele două tipe ațipiseră, pentru că soarele intrase în nori și nu prea mai aveau cum să se bronzeze. De jur împrejurul piscinei era deja semiîntuneric, luminițele subacvatice strălucind feeric. Felinarele de pe marginea terasei începuseră să clipească. Cel care vindea pălării și ochelari de soare, jucării pentru nisip și creme de protecție solară își strângea preocupat marfa în standul său, pregătindu-se să închidă peste noapte. Când Nico trecu prin zonă, o femeie la vreo 50 de ani, într-un costum de baie mov intra cu grijă în apa unui jacuzzi de lângă piscină, gemând de plăcere.

Plaja era și mai puțin populată. Probabil că majoritatea turiștilor își luau cina sau se pregăteau să meargă la restaurant.

Și deodată îl văzu…

Bătrânul ședea într-un scaun cu rotile la capătul pontonului, acolo unde acesta se lărgea într-o platformă, deasupra unui rând de trepte care ducea la nisip. Avea un șal pe umeri și ochii îi erau fixați pe linia orizontului. Lângă el, asistentul lui, un tânăr cu codițe împletite în stil jamaican, stătea sprijinit de o balustradă de metal, absorbit de muzica ce îi răsuna în căștile walkman-ului. „Reggae”, gândi Nico, prinzând ritmul moale, ca un geamăt îndepărtat când trecu prin dreptul lui.

Nu mai era nimeni altcineva. În afară de jamaican și de bătrân nu se mai vedeau decât un alergător singuratic, care făcea jogging în nisipul ud de la marginea apei, și un cuplu care se plimba, căutând scoici.

Și atât. Restul parcă era… în altă parte. Ceea ce însemna că nu mai era decât Nico față în față cu… Nico, care își lepădă prosopul pe nisip și intră în apa caldă a golfului. În fața ei, soarele părea fixat în echilibru pe dunga întunecată a orizontului, dând cerului o nuanță asemănătoare cu cea din vederi.

„Se simte ca în rai”, gândi Nico despre alter ego-ul ei, privindu-se cum se mișcă. La doi kilometri de mal apa era mică, abia trecându-i de genunchi. Înaintând tot mai în larg se imagina mică și îndepărtată în privirea bătrânului. Într-un târziu încetini, se opri din înotat și reveni brusc în poziție verticală. Apoi, lăsându-se pe spate, făcu pluta și lenevi așa în apa caldă, ascultând țipetele pescărușilor care se roteau pe deasupra. Rămase în poziția asta, cu fața în sus și cu ochii închiși destul de mult. Apoi se roti pe brațul stâng și reveni în picioare dintr-o singură mișcare, surprinzătoare, care l-ar fi făcut să tresară pe oricine altcineva ar fi văzut-o, în afară de ea.

Pășind alene, se întoarse pe plajă, își recuperă prosopul și urcă treptele pe micul ponton. Trecând pe lângă bătrân, îi aruncă un zâmbet timid și un salut abia schițat, și-și continuă drumul. Jamaicanul nici măcar nu o observase. Era mult prea absorbit de muzica lui Bob Marley, cu ochii închiși, dând din umeri și fredonând în surdină cuvintele:

„No woman, no cry!”

La dușul pentru picioare de lângă ponton, Nico își clăti tălpile, își încălța șlapii și traversă terasa spre lift.

Ajunsă înapoi în camera ei, scoase sticla de șampanie din frigider și o destupă cu o ușoară pocnitură. Apoi umplu un pahar tip sondă din dulapul de bucătărie și înghiți o singură sorbitură. „E bună, gândi ea, foarte bună.”

Trecând pe canapea, își așeză paharul de șampanie pe măsuța de sticlă și papură și desfăcu laptop-ul. Conectându-l la telefon, așteptă ca unitatea centrală să-și încarce sistemul de operare, apoi scoase folia de plastic și reluă procedura secretă în URL, accesând aceeași adresă pe care o accesase și zilele anterioare. Mută cursorul în

pătratul corespunzător zilei de azi și, respectiv, în cel al zilei ei de naștere:

„Bună, Nico!”

Cursorul clipea tăcut.
Așezându-și degetele pe tastatură, scrise:

„Poză, vă rog!”

Instantaneu, un mic cadran de ceas apăru în mijlocul ecranului și rămase acolo, atârnat în aer ca o insectă la capătul unui fir invizibil. După un timp, o imagine începu să se formeze, linie după linie, până când, în final, apăru poza unui bătrân, același bătrân din scaunul cu rotile, care se afla opt etaje mai jos.

Sigură că acum identificase persoana vizată, Nico merse la suportul în care stăteau prinse bagajele ei. Acestea erau o geantă cu rotile, din piele, uzată, în care avea hainele, și o valiză impermeabilă, dintr-un plastic foarte rezistent, de un verde crud, cu un interior de spumă siliconată, făcută la comandă. La această a doua valiză, potrivi combinația de numere de la rotițele cifrului, trase în sus catarama, desfăcu geanta și-și verifică… uneltele.

Acestea erau aranjate în compartimente și, odată asamblate, se constituiau într-un model foarte nou și foarte scump de pușcă cu lunetă. Țeava de calibru M-24 se înșuruba perfect, scoțând un clic de siguranță, într-un pat de pușcă, model Kevlar îmbunătățit, din fibră optică, cu un finisaj negru mat. O lunetă Leopold se fixa pe țeavă, cu inele și suporturi de oțel, împreună cu un sistem laser B2. Pușca avea un suport Harris bipod și un amortizor elicoidal de fabricație belgiană, care se înfileta la baza țevii lungi de 50 de cm.

Nico asamblă arma în aproximativ 30 de secunde, calmul ei vădind o îndelungată practică, și verifică dispozitivul de armare care cântărea 1,5 kg. Apoi inseră un singur cartuș de calibru 308, cu înveliș de teflon, și armă. Cu tot cu amortizor, lunetă și laser, pușca aceasta cântărea în jur de 6 kg, încât stativul era esențial pentru fixare și precizie.

Ieșind pe balcon, Nico văzu soarele scufundat aproape de tot în apă, linia orizontului însângerată și cerul întunecat, de un negru-albăstrui ca o vânătaie. Sub balcon, o duzină de palmieri luminați de

undeva, din spate, tremurau în briza serii.

Dar bătrânul era tot acolo unde-l lăsase, stătea în amurg, bucurându-se de ultima răsuflare a zilei.

Lungită pe burtă, Nico strecură vârful puștii printre gratiile roz ale balustradei de la marginea balconului, fără ca brațele ei să simtă greutatea puștii care proiectă un spot de lumină roșie între vertebrele a patra și a șasea ale bătrânului. Distanța de la vârful puștii până la țintă era mică, de numai 200 de metri, adică o execuție ușoară pentru ea chiar și în crepuscul. Și totuși, văzu luminița tremurând pe spatele țintei ei atunci când degetul i se îndoi pe trăgaci, aducându-l spre ea cu încetinitorul parcă. Pușca se zgâlțâi și auzi un pocnet asemănător unui dop de șampanie desfăcută în camera de alături. Brusc, bătrânul tresări scurt și înțepeni, de parcă ar fi fost scuturat de un șoc electric. Apoi, corpul i se afundă în scaun și se micșoră parcă, astfel încât Nico știu pe dată că îi rupsese coloana în două.

Nu fusese nici fum și nici vreun flash pe care să-l fi văzut cineva. Încărcătura pe care o folosise era subsonică, așa că singurul zgomot care ar fi putut atrage atenția ar fi fost sunetul înfundat al glonțului ce intra în spatele bătrânului.

Nu că asta ar mai fi contat. Nimeni nu era atent – nici jamaicanul care era cu totul pierdut în muzica lui, nici copiii din piscină ale căror râsete răsunau în aer ca o muzică.

Nico se ridică în capul oaselor și desfăcu pușca în două.

„Nici pâs! măcar."

Apoi se ridică în picioare și reașeză componentele puștii la locul lor, în valiza de așa-zise articole sportive subacvatice. În cele din urmă, răsuci cataramele de alamă și rotițele cifrului care închideau valiza și înfundă iarăși șampania. Apoi ieși din nou pe balcon cu paharul în mână, se așeză pe un scaun și așteptă ca iadul să se dezlănțuie.

Încă nu apăruse nicio reacție. Jamaicanul cu ochii pe jumătate închiși dădea din cap în ritmul concertului solitar din căștile walkman-ului. Căutătorii de scoici și alergătorul dispăruseră de mult, iar adolescentele își strânseseră lucrurile și plecaseră și ele. Așadar, nu mai rămăseseră decât femeia care stătuse în jacuzzi și care acum de abia își târa picioarele spre lift, copiii și mama lor. Copiii erau încă acolo, bălăcindu-se în piscină chiar și acum, când mama lor, cu prosoapele în mână, stătea lângă apă rugându-se de ei să iasă afară. Trecu un minut, apoi cinci. Soarele era acum sub linia orizontului,

încât pe cer mai rămăseseră doar câteva dâre palide. Parcă dându-și seama, în sfârșit, că se lasă noaptea, jamaicanul își scoase căștile de pe urechi, apucă spătarul scaunului cu rotile și, ușor, începu să-l împingă în sus pe ponton, fără să observe că omul din cărucior era mort.

Când ajunseră însă la piscină, copiii au văzut că ceva nu era în regulă. Și a văzut și Nico ceea ce văzuseră ei: bătrânul, fără viață, dormindu-și somnul de veci, atârna în scaun cu ochii albicioși, dați peste cap. Și cu o rană deschisă în piept, acolo pe unde glonțul ieșise și-i căzuse în poală, făcându-i o gaură în șal.

Una din fetițe începu să țipe și mama ei a mustrat-o, crezând că s-a certat cu sora ei. Stând la marginea balconului, sorbindu-și șampania, Nico a putut-o auzi pe femeie cum își avertiza fiica:

— Ajunge, Jessie, acum chiar că ajunge, e ultima dată…

Apoi vocea i se pierdu, vântul încetă să mai adie și un strigăt de groază străbătu aerul. Urmă un al doilea strigăt, de parcă cineva își aduna toate puterile să țipe. Și, în final, țipătul în sine, sfâșiind noaptea.

Nico părăsi balconul, intră în cameră și luă telecomanda. Pornind televizorul, se așeză pe canapea și schimbă posturile până dădu peste emisiunea ei preferată. Pe canalul 67, MTV. Show-ul *The Real World.*

•

O ambulanță și trei mașini de poliție ajunseră trei minute mai târziu, cu sirenele pornite. La scurt timp apăru și un echipaj de televiziune cu camere video, care trecu în fugă prin hol spre terasă, unde filmară tot, din niște unghiuri foarte bune: scaunul cu rotile pătat de sânge, bătrânul care era scos pe o targă și asistentul jamaican care stătea pe un scaun de pe terasă cu fața între mâini. În apropierea lui, o duzină de clienți ai hotelului, cu băuturi exotice în mâini, șopteau între ei, încruntați.

A trecut mai bine de o oră până când un polițist a ciocănit la ușa lui Nico, s-o întrebe dacă nu a văzut sau a auzit ceva neobișnuit. Ea îi spuse că nu și îl întrebă care e cauza vacarmului și agitației de jos.

— A fost împușcat un om, a răspuns polițistul. Pe ponton.

— Nu se poate!

— Ba da.

— Dar n-am auzit nimic – adică, până n-a venit ambulanța.

— Nimeni n-a auzit nimic, spuse polițistul. Cel puțin, până acum.

— Dar o să se facă bine, nu? Cel care a fost împușcat?

Polițistul clătină din cap.

— Vreți să spuneți că *e mort*? întrebă ea.

— Mi-e teamă că da, spuse polițistul. A fost omorât. Mai bine zis, a fost împușcat mortal.

— *Aici*? Dar e oribil!

Polițistul pufni de parcă ea ar fi glumit:

— Oribil e puțin spus.

— Ce vreți să spuneți?

Polițistul părea un pic jenat de întrebare:

— N-ar trebui să spun asta… dar nu are sens.

— Ce anume?

— Să-l fi împușcat cineva pe acest tip.

— De ce?

— Pe tip îl cheamă Crane. Avea 82 de ani. Era bolnav de cancer. Toată lumea îl cunoștea. Era un tip important.

— Și?

— Și asistentul lui spune că mai avea doar vreo șase luni de trăit. Maximum un an, dacă avea noroc. Și atunci – polițistul clătină din cap, cu un râs amar ca pentru sine – ce rost mai avea?

• Capitolul 2 •

Washington, D.C.

Că tot veni vorba de senzația ei că uneori „plutește în aer” – acum simțea că are atâta energie! Și nu numai azi! La fel simțise și ieri, și alaltăieri. Practic, tot așa era de când se întorsese... de unde o fi fost plecată.

„Ah, Florida! Am fost în Florida.”

De dimineață, se sculase la 5 (nu putea dormi când era în stări ca acestea), făcuse ordine în dulapurile din bucătărie și dezghețase frigiderul. Apoi curățase cuptorul și lustruise cu ceară podelele. Apoi a mers în baie și, măturând de câteva ori cu dosul palmei, a golit dulăpiorul de medicamente, vărsând conținutul acestuia într-o pungă de cumpărături. După aceea a șters oglinda și rafturile, spunându-și în gând: „NU mai am nevoie de nici unele. Nici de picăturile nazale Vicks, nici de litiu, nici de aspirină”. Aceasta era noua Nico, la fel de curată, de limpede și de dinamică precum o cascadă de apă Evian.

Astăzi se întâlnea cu Duran.

Biroul lui era în Cleveland Park. Ca să ajungă acolo din Georgetown, trebuia să treacă de Strada M până la Key Bridge, să traverseze Potomac-ul spre Rosslyn și să ia metroul. Drumul în sine semăna cu o expediție, dar întâlnirea cu Duran îi era la fel de vitală ca și respiratul. Nu era ca litiul, era doar extrem de importantă pentru ea. Atât de importantă, încât niciodată nu-i trecuse prin cap să nu se ducă. Duran era salvarea ei, psiholog și exorcist în același timp. El o făcea să-și înfrunte demonii care o chinuiau și, cu ajutorul lui, ea reușise să-și risipească cele mai profunde temeri. O vindecase. Doar îi promisese acest lucru.

Intrând în pasajul de la metrou, o izbi izul care plutea pe scări, un amestec de miros de peșteră și de aspirator. Era damful subteran pe care-l emană întunericul, parfumul locurilor ascunse. Metrouri, tunele, pivnițe. Și pivnița din Carolina de Sud. Sau Cavernele Shenandoah din Virginia – unde toată familia mersese odată în vacanță și unde Adrienne fusese admonestată pentru că atinsese o stalagmită. Încă își mai amintea vocea înțepată a paznicului:

— Îi trebuie zeci de mii de ani unei stalagmite să crească cu 1,5

cm, iar unii oameni egoiști pur și simplu nu-și pot ține mâinile acasă. Vă rog să respectați maiestatea naturii! Vă mulțumesc!

Acel miros subteran definea cadrul olfactiv al metroului, având același rol ca partitura basului în muzică sau decorul într-un serial TV de comedie. Dar mai simțea și alte mirosuri. Cafea, transpirație, tutun, praf. Un iz de urină, o dâră de parfum sau, poate, de fixativ?

Și drumul! Călătoria era ca un masaj care o făcea să viseze, îi plăceau zgomotul, curentul de aer, legănatul ritmic al trenului care intra repede prin tunel. Îi plăceau senzațiile pe care le simțea; corpul ei făcea o serie de ajustări complicate, încercând să compenseze fiecare schimbare de viteză și de direcție, reacționând instantaneu la forțele newtoniene care erau tot atât de prezente, pe cât erau de nevăzute.

Când ajunse în stația pentru Cleveland Park, urcă pe scara rulantă până în stradă, lângă a treia vitrină, unde stătea întotdeauna omul cu toneta de înghețată. Ca de obicei, cumpără un cornet de papaya și mâncă atât de repede, încât o luă durerea de cap de la recele ingerat. Dar nu o deranja, pentru că atunci când creierul ei își revenea din așa-zisul îngheț, exista mereu un moment când își simțea mintea foarte limpede. Aproape că merita durerea de la tâmple, numai ca să simtă ulterior dulcea limpezire a creierului din ceața anterioară.

Odată a întrebat-o pe Adrienne dacă și ea avea aceeași reacție – dacă știa ce înseamnă, dar… nu. Bineînțeles că nu știa. Sora ei îi aruncase doar o privire curioasă, îngrijorată și glumise pe seama subiectului.

Duran însă nu făcea așa. El o înțelegea. Până la un anumit punct.

Blocul în care locuia era pe o stradă la nord de stația de metrou, pe partea estică a Connecticut-ului. Cartierul era drăguț (dacă nu te deranja traficul aglomerat în mod constant). Mame împingând cărucioare pe lângă sediul pompierilor; pe trotuar, cei care făceau jogging treceau în zigzag pe lângă oamenii de afaceri ieșiți în pauza de masă. În fața intrării la Starbucks, un cuplu de tineri încerca dinadins să-l ignore pe un negru schizofrenic, care, tânguindu-se întruna, cerșea mărunțiș.

Apoi mai erau și bătrânii.

Aceștia stăteau pe bănci în fața Restaurantului Ivy, cu specific indoneziano-thailandez și hrăneau porumbeii. Unul dintre ei era prezent în fiecare săptămână. Îl recunoștea după căciulița de pescar pe care o purta întotdeauna, indiferent dacă ploua sau era soare. Și

după mâini, care erau mari ca niște farfurii întinse, dar neîndemânatice din pricina artritei, așa încât hrănea păsările vărsând floricelele de porumb dintr-o pungă de hârtie maro.

•

Clădirea în care locuia Duran era veche și încă funcționau toate, numai că după bunul lor plac. De exemplu, când interfonul bâzâia, chiar așa se auzea *bâzz*! – anunțându-l parcă pe locatarul apartamentului respectiv că greșise flagrant răspunsul la o întrebare importantă dintr-un concurs televizat. Însă, din moment ce nu fusese formulată nicio întrebare, zgomotul era întotdeauna neașteptat și uneori te făcea să tresari – mai ales atunci când, ca și acum, Duran se uita la televizor.

Așa că în momentul când Nico sună la interfon, Duran tresări brusc și încercă imediat să se adune. Inspiră adânc și expiră. Apoi apăsă pe un buton de la telecomandă și urmări imaginea din fața lui stingându-se spre centrul ecranului într-un vârtej de luminițe. (Doar luminițele mai rămăseseră din Oprah, moderatoarea care tocmai atunci se aplecase să reformuleze o întrebare.)

Închizând ușa dormitorului, Duran merse la interfon, știind că este Nico, dar știind de asemenea și că formalitățile trebuiau respectate. Vorbi în difuzorul metalic:

— Da?

Replica veni cu o secundă mai târziu, ușoară și muzicală:

— Sunt Nico-Nico, Nico, Nico!

După voce, el își dădu seama că nu-și luase pastilele de litiu în ultima vreme. Era atât de plină de ea, încât se simțea chiar și din timbrul vocii.

— Ești foarte punctuală, îi spuse Duran. Vino sus!

Așteptând-o pe Nico, gândul îi fugea la întrebarea pe care Oprah se pregătea s-o pună când interfonul bâzâise. Imaginea feței ei i se întipărise în minte – buzele strânse, capul înclinat, ușor încruntată, cu ochii mijiți. Și privirea aceea! Privirea pe care o adoptă când e pe punctul de a întreba ceva cu adevărat indiscret. Era o privire care amestecă răutatea cu scuzele, invitând persoana din fața ei să intre într-un fel de conspirație. „Astea sunt întrebările – răspunsurile tale – pactul nostru. Dacă îndrăznesc să te întreb ceva, vei avea curajul să răspunzi?” Era o privire grozavă, mult mai bună decât cea a Barbarei Walters pe o mască liniștitoare de înțelegere miloasă sau grimasa de compasiune a Dianei Sawyer.

O aștepta pe Nico lângă ușă, închipuindu-și schimbarea din presiunea aerului, când auzi ușile liftului deschizându-se la etajul al șaselea cu un zgomot metalic, apoi pașii pe gresia din hol, un *toc*! *toc*! *toc*! moale care creștea treptat în intensitate, până când brusc nu se mai auzi. Se auzi soneria, o singură notă, clară și rotundă ca dintr-un xilofon. Sunetul îi aminti de sistemul de dispecerat din magazine ca Macy's și Saks.

Nu c-ar frecventa magazine ca acestea – cel puțin nu foarte des.

Duran deschise ușa și o văzu pe Nico făcând un pas în spate, un pic surprinsă de promptitudinea cu care i s-a răspuns.

— Nico!

— Oooh! exclamă ea. Doamne, doctore, m-ai făcut să tresar!

Apoi zâmbi relaxată și intră.

— Arăți formidabil, îi spuse Duran, închizând ușa după ea. Bronzată și sănătoasă. Deși cred că după noua modă se zice: „palid și sănătos". Se opri un moment și o privi din cap până în picioare, încercând să facă acest lucru cât mai puțin ofensator posibil, în situația de față (adică, dat fiind că purta tocuri înalte și o fustă dreaptă, roz, de mărimea unei batiste): Unde-ai fost?

Ea ridică din umeri:

— La plajă.

— Serios? Unde?

Ea clatină din cap:

— Una din ele. Am uitat cum se numește.

Au traversat împreună livingul în drum spre biroul lui.

— Ăsta e nou? întrebă ea, oprindu-se și arătând cu degetul.

Duran îi urmări privirea ațintită spre covorașul Kirman sângeriu care trona pe parchet în fața șemineului. Apoi dădu din cap afirmativ:

— Da, spuse el. Abia l-am cumpărat.

— Ai fost la *cumpărături*?

Duran zâmbi trist și clătină din cap:

— Este dintr-un catalog.

— Mă gândeam eu. Știi, ar trebui să ieși mai mult din casă, doctore! Ești palid ca o fantomă.

Duran dădu neputincios din umeri:

— N-am timp. Și-apoi, ți-am mai zis – așa e moda!

Biroul semăna cu livingul, dar avea spoturi luminoase mascate și ferestre încărcate cu draperii grele. Predominau culorile șterse:

pereții crem, culoarea untului, și mobila acoperită cu un luciu bej. Pe pereți, peisaje pictate în tempera atârnau în rame de culoarea carapacei de broască țestoasă. La fel și diplomele lui Duran. Ca și mobila masivă și pernele de pluș de pe canapea, atestatele lui erau la vedere, ca să-i liniștească pe pacienți. Avea o diplomă de doctorat de la Brown și o diplomă de licență în Psihologie clinică de la Universitatea din Wisconsin. De o parte și de alta a diplomelor, avea certificatele eliberate de Comisia Americană de Hipnoză și de Societatea Terapeuților Cognitivi.

— Fă-te comodă, o invită Duran, așezându-se la birou. Vreau să mă uit puțin pe notițele mele și apoi o să pornim caseta.

— Chiar *trebuie* să înregistrăm ședința? se plânse Nico, azvârlindu-și ușor pantofii din picioare și tolănindu-se pe canapea.

— Da, râse Duran. Chiar trebuie. Introducând o casetă în reportofon, apăsă butonul de înregistrare și, întorcându-se spre computer, începu să scrie ceva: Știi doar că nu e ideea mea, ci a companiei de asigurări.

— Nu intenționez să te dau în judecată, doctore!

— *Sii-gur,* replică Duran. Așa spun toți.

•

O aduse într-o ușoară stare de transă, așa cum stătea întinsă pe spate, cu membrele inerte, ochii închiși și o expresie de totală indiferență. Duran o conduse prin obișnuita progresie a imaginilor, vocea lui gravă și liniștitoare purtând-o într-un și printr-un decor imaginar.

— Mergi pe o potecă moale, prăfuită, la marginea unui pârâiaș de munte și te oprești un pic să asculți apa lovindu-se de pietre, spuse el. Vezi o frunză plutind pe suprafața apei, ca o bărcuță, și o urmărești cum alunecă în josul apei, agățându-se la un moment dat într-o stâncă și apoi, eliberată, rotindu-se în voia curentului. O urmărești până dispare după o cotitură și apoi privești apa – forma ei miraculoasă, netedă și mătăsoasă, curgând peste bolovanii rotunzi din albia râului.

Nico se încruntă pentru câteva secunde, atunci când el o conduse mai departe, lăsând în urmă pârâiașul – și se schimonosi ușor la auzul instrucțiunilor lui de a se ghemui și a trece cu grijă pe sub niște crengi „cu spini”. Fruntea și sprâncenele ei încrețite arătau efortul depus de ea pentru a-și face loc prin vegetația „luxuriantă”. Și apoi pe față îi reveni zâmbetul fin și plăcut când ajunse să traverseze o

pășune, mergând pe o cărare, pe care o simțea „moale și buretoasă" sub pașii ei.

— Pe obraji simți o adiere ușoară. Îți umflă părul și apleacă iarba…

Urmându-i instrucțiunile, Nico deschise o poarta mică, albă și făcu câțiva pași pe niște trepte acoperite de licheni, coborând prin umbra rară spre un iaz ferit de ochii lumii. Acolo se așeză pe un trunchi căzut de stejar, îngropat în mușchi, urmărind lumina soarelui „cum se strecoară printre copaci și dansează pe apă". Mâna stângă a lui Nico se lăsă peste marginea canapelei, mângâind covorul ca și când și-ar fi înmuiat degetele în apa rece.

Era în locul ei „sigur", unde nimeni și nimic nu-i putea face rău. Duran văzu cum coșul pieptului i se ridică și coboară, când începu să-i inducă regresia.

— Hai să ne întoarcem în timp, spuse el, la vremea când erai fetiță.

— Chiar *sunt* fetiță!

— Ești *mică.* 12… 11… 10 ani. Ți-aduci aminte?

Nico se foi deranjată în canapea și dădu afirmativ din cap. Duran, la un metru distanță, aplecat în față într-un scaun comod, privea uimit felul în care i se schimbase expresia feței; neutralitatea studiată și aerul insolent fiind înlocuite de o înfățișare inocentă, dulce și ageră. Nico era din nou copil și chiar și vocea îi era copilăroasă.

— Unde suntem? întrebă el.

— În Carolina de Sud.

— La părinții tăi adoptivi?

— Îmm-hî! În casa noastră. Este o casă mare, albă, departe, în afara orașului.

— Vorbește-mi despre ea!

Nico se încruntă:

— Are coloane, mari, albe. Ca un conac de bogătași. Numai că vopseaua se scorojește și se vede că nu-s foarte solide – doar niște tije de lemn, lipite la un loc. Și acum se desprind. Așa că sunt gata-gata să cadă.

— Ce anume? întrebă Duran.

— Veranda.

— Bine… și altceva?

— Copacii.

— Care copaci?

— Sunt niște *copaci,* stejari verzi, vii. Casa se află la capătul unei străduțe…
— O arteră rutieră lungă, o corectă el.
— „O arteră rutieră lungă”, străjuită de ambele părți de stejari în viață.
— Stejari *vii,* nu în viață, o corectă el.
— Da. Așa li se spune, numai că nu prea par vii. Par bătrâni și morți. Și toată lumea crede că-s grozavi.
— Nu-ți plac?
— Nu. Mi-e frică de ei!
— De ce?
— Pentru că…
— Din ce cauză?
— Sunt înfricoșători.
— „Înfricoșători”. Cum adică, sunt înfricoșători?
— Din cauza pânzelor de păianjen.
— Vrei să spui a mușchiului, îi spuse Duran.
— Îmî-hî!
— Și mai ce? întrebă el.
Nico se încruntă căutând un răspuns. Într-un târziu, scutură din cap.
— N-a făcut Deck ceva cu mușchiul? întrebă Duran.
Nico se foi din nou pe canapea. După un minut, dădu din cap:
— Mm-mda!
— Ce a făcut?
Ea își întoarse fața spre perne:
— Și l-a pus pe cap în nopțile cu umbre.
Duran dădu din cap afirmativ:
— Și semăna a… cu ce semăna?
— Cu pânzele de păianjen.
Duran se aplecă mai aproape de ea:
— Povestește-mi despre Deck, spuse el.
— *Nu-mi place* Deck, exclamă ea. Deodată ochii îi clipiră și se deschiseră, iar ea se înălță în capul oaselor: Dar… să *nu-i* spui!
— N-am să-i spun.
— *Promite-mi*!
— Îți promit că n-am să-i spun! Acum, întinde-te la loc! Închide ochii! Ești în siguranță aici. Duran observase că i se accelerase ritmul respirației și era neliniștită… Suntem doar noi doi: vântul și

pârâiașul, și… Bine?

Ea încuviință din cap. După un timp, el reveni la subiect:

— De ce nu-ți place Deck?

Mai mult de un minut ea tăcu, respirând și expirând regulat. Duran așteptă calm răspunsul, cu ochii la buzele ei. În cele din urmă, ea izbucni:

— Din cauza a ceea ce face!

— Și anume?

Nico se mișcă agitată, părând copleșită de rușine:

— Pretinde că ne ducem la biserică împreună cu prietenii noștri, dar, de fapt, nu ne ducem la biserică, ci într-un tunel la subsol.

— Și ce se întâmplă acolo?

Corpul ei rămase nefiresc de nemișcat. Apoi ea clătină din cap.

— Nu făceați filme, uneori?

Ea dădu din cap semn că Duran avea dreptate.

— Povestește-mi despre aceste filme, spuse Duran.

Nico se încruntă, apoi se răsuci pe o parte, cu spatele la Duran și cu ochii spre spătarul canapelei:

— Nu pot, spuse ea.

— Nu poți?

Nico își clătină capul.

— De ce? întrebă Duran.

— Pentru că pur și simplu nu pot.

— Nu-ți mai aduci aminte *chiar* nimic?

Încă o dată, ea își clătină capul a negație.

— Dar… eu mi-amintesc un episod, îi spuse Duran. N-a fost acolo un moment când… te-ai măritat?

Parcă luptând cu ea însăși, Nico dădu din cap afirmativ și, în același timp, Duran văzu că împotrivirea ei se dizolvase într-un amestec de tristețe și de teamă.

— Hai să ne întoarcem la acel moment, îi sugeră Duran, la nuntă. Descrie-mi nunta!

Și chiar așa făcu. Sub îndrumarea lui Duran, Nico repovesti moartea surorii ei mai mari în timpul turnării unui film pornografic, în care ele două aveau roluri principale, iar o soră mai mică, unul secundar. Era un teritoriu pe care Nico și Duran îl vizitaseră des. Pentru Nico era miezul problemei și împăcarea ei cu el era vitală.

— Sunt toată în alb, spuse ea gâtuit. Îmbrăcată ca o mireasă, cu o trenă lungă și un buchet de flori.

— Ce fel de flori?

— Trandafiri roșii și floarea-miresei, răspunse ea fără ezitare. Și ferigi, Rosanna este mirele – ceea ce e o prostie, pentru că este fată.

— Cu ce e îmbrăcată? întrebă Duran.

— Cu un smoching negru și are o garoafă roșie la butonieră. Arată foarte frumos! Adrienne este cea care ne aduce inelele.

— Și cum este îmbrăcată Adrienne?

— *Nu e* îmbrăcată. Are doar o ghirlandă de flori în păr.

— Și vă îndreptați spre un fel de altar?

— Îmm-hâmm!

— Și sunt lumânări?

— Da. Lumânări și incantații. Și un preot stă în fața noastră și întreabă: „Vrei să-l iei pe acest bărbat...?"

Vocea ei se frânse și Nico păru că-și pierde concentrarea.

Duran o ghidă din nou:

— Preotul întreabă: „Vrei să-l iei pe acest bărbat" – și ce se întâmplă după aceea? Din câte mi-aduc aminte, ăsta era semnalul pentru tine.

— Da, spuse Nico.

— Ăsta era semnalul ca tu să faci – ce anume?

— Să îngenunchez.

— Și?

— Să deschid gura.

Senzația de disconfort pe care o avea Nico devenise aproape concretă acum și Duran se temu că această senzație neplăcută va denatura în isterie, așa cum se întâmplase în alte dăți. Așa că schimbă firul discuției.

— Vorbește-mi despre Rosanna, spuse el. Cine este ea?

— Mirele.

Duran făcu un gest cu mâna prin aer, vrând să anuleze răspunsul de parcă ar fi alungat o muscă:

— Bine, în film, ea îl joacă pe mire. Dar... cine *este* ea cu adevărat?

— Adică, în realitate?

— A-ha!

— Este sora mea. Rosanna este sora mea mai mare și apoi mai e și Adrienne. Adrienne este sora mea mai mică.

— Înțeleg...

— Când eu aveam zece ani, Adrienne avea doar cinci. Ceea ce

înseamnă că eu eram *cu mult* mai mare!

— Adică ai două surori.

Nico scutură din cap:

— Nu, spuse ea. Doar pe Adrienne o mai am. Rosanna nu mai e.

— De ce nu?

— A murit…

— Oh!… Îmi pare rău, vorbi Duran și tăcu o clipă. Apoi continuă: Cum?

— Ce anume?

— Cum *a murit*?

— A murit în timpul filmului! șopti Nico.

— Ahh! Așa este, spuse Duran. A murit *în film*! Dar era doar un film.

— Ă-ăă! Era adevărat!

— Ce era adevărat!

— Filmul!

— Ce vrei să spui?

— Era adevărat! Au tras-o de păr și…

— Cine?

— Un bărbat.

— Care bărbat?

— Cel cu gluga roșie. Purta o roba și avea glugă la ea.

— O robă?

— *Toată lumea* purta robă, mai puțin eu, Rosanna, Adrienne și Deck.

— Cu ce era îmbrăcat Deck?

Nico se încruntă într-un efort de concentrare, ca un copil. În sfârșit, spuse:

— Avea niște chingi.

— Poftim?

— El trebuia să fie preotul – un preot important! Dar nu era îmbrăcat ca un preot.

— Dar cum era îmbrăcat?

— Nu știu, răspunse Nico. Nu purta decât niște chingi. De piele. Și pânzele de păianjen.

— Binee, îi spuse Duran, dar… spuneai că au tras-o de păr pe Rosanna.

Nico încuviință:

— Îm-hî!

— Și… când s-a întâmplat asta – ea unde era?
— Pe podea.
— Ce făcea?
— Stătea în patru labe.
— De ce?
— Pentru că era vorba de sex!
— Făcea sex?
Altă încuviințare din cap.
— Cu cine? întrebă Duran.
— Cu niște bărbați.
— Dar… nu era foarte tânără?
Nico ridică din umeri:
— Avea 12 ani.
— OK! Făcea sex și – după, ce s-a întâmplat?
— Ți-am spus. Bărbatul cu gluga roșie a tras-o de păr pe spate…
— Și?
— Și a tăiat-o.
— Unde a tăiat-o? întrebă Duran.
Nico își duse un deget la gât:
— Aici.
— Și după aceea?
Nico scoase un sunet tânguitor și-și întoarse fața spre perne.
— Nu-ți întoarce privirea, Nico! Trebuie să înfrunți situația. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat!
— Ochii Rosannei se făcuseră mari de tot – era foarte speriată! Pentru că sângele curgea *în valuri* din rană și nici n-a putut să spună ceva – a scos doar un sunet.
— Și tu unde erai când se întâmpla asta?
— Sub Deck.
— OK, dar… dacă era doar un film, dacă totul era doar un joc actoricesc…
Nico scutură din cap violent:
— Nu, insistă ea, ridicându-se pe coate, cu vocea sugrumată de panică. Nu fusese doar un joc actoricesc! Fusese adevărat! Chiar se întâmplase în realitate! Deck ținea caseta filmului într-o cutie specială, sub cheie. Și, uneori, mă obliga să-l văd împreună cu el, dar Rosanna nu mai apărea prin preajmă, ci numai în film. Pentru că Rosanna nu mai era. Rosanna murise în tunel, tunelul despre care ei spuneau că este o biserică…

Duran încearcă s-o liniștească, susurând ușor:

— Șșș… e în regulă. Ești aici *cu mine,* acum. N-o să ți se întâmple nimic rău.

Încet, Nico se relaxă, și-și lăsă din nou capul pe perne. Duran văzu că era epuizată.

Vorbindu-i în șoaptă, el îi ceru să iasă din transă, parcurgând înapoi pașii pe care-i făcuseră prin spațiul imaginar atât de familiar amândurora. Cărarea. Pârâiașul. Poteca inițială.

— Inspiră adânc, îi spuse el. Aerul e delicios. Dulce, ascuțit și răcoros.

Coșul pieptului ei se ridică și coborî. Și iarăși se ridică.

— Încep să număr și când ajung la 5, spuse el, te vei trezi și te vei simți relaxată și înviorată, OK? Fără să aștepte un răspuns, începu să numere: Unu… doi… trei…

Ochii lui Nico clipiră și se deschiseră, descoperind pupilele negre, mobile care tremurau în lumină. Duran îi întinse un șervețel.

Nico clipi nervos în lumină, până îi apăru Duran în câmpul vizual. Apoi își dădu jos picioarele de pe canapea, se ridică și-și drese glasul. Fața îi era îmbujorată, dar ochii îi sclipeau și erau senini.

— Ei, a fost bine? întrebă ea.

El dădu din cap afirmativ:

— Absolut! Mai vorbim vineri.

Și zicând acestea, o ajută să se ridice de pe canapea și o conduse până la ușă, unde îi zâmbi larg și o sărută prelung pe obraz.

— Îmi faci zilele atât de minunate, doctore!

— Mda, păi, cam de asta sunt aici, glumi el. Apoi redeveni serios: Ar mai fi ceva, totuși.

— Ce?

— Litiul tău… *ia-l,* Nico!

Nico își dădu ochii peste cap și privi în altă parte.

— Promite-mi, repetă el.

Cu greu, ea înclină din cap afirmativ:

— Nu-mi place, spuse ea. Mă face să mă simt moartă.

— Te ține cu picioarele pe pământ. Și ai nevoie de asta. Chiar vrei să fii tot timpul ca într-un montaignes-rousses?

Ea dădu din cap că nu.

— Atunci, ia-ți pastilele!

După ce închise ușa în urma ei, Duran se întoarse la birou și scrise în calculator un scurt rezumat al ședinței din după-amiaza aceea:

„16 Octombrie. Sullivan, Nicole, 30 de ani.

Terapia prin hipnoză și imaginile dirijate continuă să scoată la iveală clasicele descrieri ale unei molestări sexuale în cadrul unui ritual satanic (ARS), presupus a-l fi suferit la vârsta copilăriei (8-10 ani), într-o familie adoptivă din Carolina de Sud. Surorile ei, Rosanna și Adrienne au fost, de asemenea, molestate. Din declarații reiese că Rosanna ar fi fost omorâtă de tatăl vitreg, Declan, în timpul turnării unui film pornografic. Povestirile pacientei includ referiri ocazionale la persoane politice proeminente și celebrități, implicându-i în activitățile sectei.

Episoadele de sindrom maniaco-depresiv și comportamentul impulsiv sunt, în prezent, controlate de tratamentul medicamentos (săruri de litiu), deși pacienta nu încetează să încurajeze fazele maniacale, neadministrându-și unele doze…”

Încheindu-și însemnările, Duran își îndreptă apoi atenția spre înregistrarea audio pe care o făcuse. Scoase caseta din reportofon și o înveli într-un plastic de protecție, pe care îl fixă cu elastice subțiri. Când termină, strecură pachetul într-un plic par avion destinat Companiei Generale de Asigurare Mutuală din New York.

Apoi se lăsă pe spate în scaunul său. Cea mai apropiată cutie poștală era la o stradă distanța, o stradă destul de lungă, colț cu Porter și Connecticut. Ar fi trebuit să coboare cu liftul și…

Nu-i plăcea să-și părăsească imobilul.

Asta era! Nu-i plăcea să iasă din bloc, dar, trebuia, bineînțeles.

Ieși pe culoar cu plicul în mână și chemă liftul, gândindu-se că ar face mai bine să se gândească la altceva.

„Cum ar fi ARS. (Ce mizerie…)”

Povestirea lui Nico era, desigur, șocantă, dar era în întregime arhicunoscută. Dacă citeai literatura de specialitate, dădeai peste sute de relatări despre abuzuri asupra copiilor în cadru „organizat”. Și aproape toate acestea erau identice – o poveste violentă care exploata la maximum credulitatea.

Liftul ajunse la etajul lui. Ușile se deschiseră și Duran păși înăuntru. Apăsă butonul 1 și cabina începu să coboare.

În funcție de terapeutul cu care discutai sau de articolele pe care le

citeai, ARS erau sau o încercare de manipulare în masă, sau, ceva mai puțin probabil, dar poate chiar mai rău – o infestare declanșată de o activitate demonică subversivă ale cărei intenții perverse se focalizau și erau alimentate de crimele ritualice săvârșite asupra copiilor.

Ușile liftului se deschiseră și Duran păși în hol. Fără să se uite în dreapta sau în stânga, concentrându-se la monologul ce se desfășura în capul său, ieși prin ușa rotativă și se îndrepta repejor spre cutia poștală de la colțul străzii. Era una dintre acele zile răcoroase, când bate vântul, încât ți se pare că afară este aer condiționat. Pe deasupra lui, crengile copacilor se legănau în bătaia vântului, iar vitrinele magazinelor de pe stradă se zgâlțâiau ușor.

Își aminti de feministe, care se amestecaseră în controversa privind Abuzurile Ritualice Satanice. Multe considerau că să negi existența ARS era primul pas în negarea altor forme de abuz sexual. Ceea ce făcea din orice sceptic un „ajutor" sau, mai rău, un colaborator la distrugerea sexuală a copiilor și a femeilor, victime nevinovate.

Și totuși...

Dacă exista *cu adevărat* o grupare satanică secretă ale cărei ritualuri includeau sacrificii umane, canibalism și pedofilie – unde erau dovezile? Unde erau cadavrele, petele de sânge, oasele?

Aceasta i se păruse întotdeauna o întrebare bună, dar dacă ar fi spus-o cu glas tare, ar fi trebuit să suporte consecințele. Pentru mulți, ar fi fost echivalentul sexual al negării realității Holocaustului. De fapt, ARS *era* un fel de holocaust actual – sau cel puțin așa se afirmase.

Privi în sus, la cerul senin, și pentru o secundă crezu că o să leșine. Cuvintele din capul lui – „pete de sânge, oase" – păreau izolate.

„Nico, își aminti. Te gândeai la Nico." Indiferent de ce-i spunea ea, Duran își stăpânea reacțiile. Nu era șocat, nu se îndoia. Își păstra acea neutralitate salvatoare, acel interes și înțelegere cultivate. „*Ceva* i se întâmplase", își spunea în sinea lui, și această poveste, această fabulație – dacă era fabulație – era modul ei de a face față propriei traume, propriei disocieri. O preluase din modelele culturale existente și și-o însușise ca pe o explicație pentru problemele ei. Într-un fel, o ajuta să trăiască, iar rolul lui ca terapeut era să...

Ajunse la cutia poștală. Strecură plicul prin deschizătură, se întoarse și porni spre casă. În sinea lui își propuse să facă o plimbare înapoi, dar, după câțiva pași, aproape imperceptibil, mersul i se

acceleră, încât, ajuns lângă blocurile lui, aproape alerga. Paznicul – astăzi era puștiul cu ochelari à la Buddy Holly – îi aruncă o privire ciudată când năvăli în hol, dar imediat ce-l recunoscu, își pierdu interesul. Duran reuși să-i zâmbească. Un salut nonșalant. Apoi, liftul îl duse înapoi în sanctuarul său.

• Capitolul 3 •

Pentru un tip care nu ieșea în lume prea des, Jeff Duran era într-o formă foarte bună.

Asta se datora, pe de o parte, hotărârii lui de a se menține în formă și, pe de altă parte, avantajului de a locui într-o clădire cu o sală de fitness la ultimul etaj. Din moment ce toți locatarii Complexului Towers aveau și calitatea de membri ai clubului de fitness, sala era modestă și aparatele – nu chiar la zi. Dar sala avea dotarea de bază: benzi pentru alergare, banchete înclinate, steppere și greutăți, și în plus, se lăuda cu o panoramă grozavă a Georgetown-ului și a Catedralei Naționale.

În fiecare dimineață la 6:30 Duran se ducea la sală. Avea un corp musculos și flexibil și și-l întreținea cu un set concentrat de exerciții de stretching, bicicletă, jogging și greutăți. Mușchii abdominali îi erau plați și tari, rezultat al unui antrenament riguros de abdomene și genuflexiuni. Cinci zile pe săptămână alerga câte zece kilometri pe una dintre benzile rulante așezate în fața geamurilor cu vedere asupra orașului. Din acel loc avea o priveliște minunată: putea vedea cupola Universității Georgetown și, în spatele ei, linia șerpuită de lumină care era Potomac-ul.

De obicei, parcurgea primii doi kilometri în opt minute, încălzindu-se pentru următorii opt kilometri, pe care-i alerga în treizeci și șapte de minute. Întotdeauna proceda la fel. Cu totul, alergarea dura aproximativ patruzeci și cinci de minute (poate, din când în când, un minut în plus sau în minus).

Ar fi putut alerga mai repede, dar nu o făcea din două motive: în primul rând, pentru că mărind viteza nu ar fi avut niciun avantaj: nici pulsul său, nici tensiunea arterială – care îi creștea – n-ar fi beneficiat de pe urma alergării mai rapide.

În al doilea rând… Ei bine, al doilea motiv era unul pur personal. Dacă banda rula la o viteză mai mare de 14 km/oră, aparatul scotea un șuierat ascuțit pe care mulți nu-l percepeau, dar pe care Duran îl considera extrem de dezagreabil. De aceea hotărâse să alerge la o viteză mai mică.

Astăzi era o zi ca oricare alta. Ajunse la club dis-de-dimineață, își făcu exercițiile de stretching, jogging și ridicări de greutăți, fără să

vorbească prea mult cu cei din jur. Apoi se întoarse în apartament, făcu duș și se bărbieri.

Stând în fața oglinzii, uscându-și părul cu un prosop, își surprinse imaginea în oglindă și-și aminti remarca lui Nico din ziua anterioară: „Ar trebui să ieși mai mult din casă, doctore! Ești palid ca o fantomă”.

Și chiar așa și era. Și va continua să fie așa, dacă nu-și va învinge ciudata fobie care-l ținea închis în casă. „Ai nevoie de un psihiatru!” își zise Duran, pufnind ușor în râs, fără prea multă convingere, însă. Era într-adevăr palid. Nu într-un fel bolnăvicios, dar alb – „ca un vampir în floarea-vârstei”, glumi în sinea lui.

Revenind în dormitor, Duran își legă ceasul la încheietura mâinii și văzu ora. Era 8:35, adică avea mai puțin de o jumătate de oră ca să se pregătească pentru ședința cu primul pacient din ziua aceea, Henrik de Groot. Se îmbrăcă repede și intră grăbit în camera lui de lucru, unde se așeză la birou și porni computerul.

După ce acesta se încărcă, Duran selectă fișierul cu dosare și-l deschise pe cel al olandezului.

La 28 de ani, de Groot era un om de afaceri sofisticat și de succes, care făcea naveta între Statele Unite și Europa. Firma lui, una dintre cele mai mari în domeniu, proiecta și instala sisteme anti-incendiu pentru hoteluri și clădiri de birouri, fiind specializată, după spusele lui de Groot în „imobile ocupate de oameni”. Compania inaugurase o metodă de readaptare a sistemelor bazate pe halogen, care micșora costurile. (Potrivit explicațiilor lui de Groot, „halogenul este văzut pe piață în același mod ca și freonul și evitat din același motiv: pentru că distruge stratul de ozon”). Fără ca Duran să-l întrebe, olandezul îi explicase cum funcționa sistemul „său” de stingere a incendiilor. Avertizate de fum sau de căldură, niște supape emiteau gaze inerte care scădeau nivelul oxigenului până la punctul în care combustia devenea imposibilă, dar nu până într-acolo încât oamenii să se sufoce.

Recent, firma lui de Groot semnase un contract cu un mare lanț hotelier din zona centrală a Atlanticului. În felul acesta de Groot devenise pacientul lui Duran – când *primul* se mutase în Washington ca să-și poată supraveghea munca.

Arătos și bine făcut, pacientul lui Duran vorbea fluent patru limbi străine și pretindea că poate face conversație în portugheză și thailandeză. Duran nu se îndoia că așa era.

Când nu muncea sau nu se întâlnea cu terapeutul, de Groot își făcea timp pentru o altă pasiune a sa: muzica *trance*. Când fusese întrebat, olandezul îi descrise genul acesta de muzică, manifestând entuziasmul unui discipol:

— Este muzică pe sintetizator, știi – cu bătăi accelerate și ritm alert de 4/4. Te energizează; te lași dus de sunetul ei, dansezi și intri într-o altă dimensiune. Mintea... parcă-ți explodează.

Mișcându-se brusc și învârtindu-se în pași de dans, olandezul se lansă într-o imitație nemaipomenită a unui sintetizator care cânta o variantă tehno, ciudată, a melodiei *Joshua Fit the Battle of Jericho*.

— Oau!

De Groot zâmbi:

— E grozav! Ar trebui s-asculți și tu, doctore! și-i pomeni câteva nume de cluburi *trance* din Washington.

Duran îi spuse că, personal, nu era un mare dansator și apoi îl avertiză să nu cumva să consume vreun drog care era ceva obișnuit în viața de club. (Ținând cont de tratamentul pe care de Groot îl urma, consumul de droguri euforice ar fi fost o mare greșeală.)

Dar imaginea pe care de Groot o afișa – cea a unui om de afaceri, capabil și cosmopolit, poliglot și totodată un tip la modă – era o iluzie. Sau poate nu chiar *o iluzie,* ci o mască sub care se ascundea ceva atât de periculos, încât celelalte calități ale lui deveneau irelevante. Lăsând la o parte persoana sa publică, omul de afaceri era constant sub influența unor „halucinații prin care i se transmiteau comenzi”. Mai exact, olandezul credea că „un vierme” trăia în inima lui și că, de câte ori aceasta bătea, viermele îi șoptea tot felul de idei, sfătuindu-l ce anume să facă în variate domenii de activitate, de la politică până la finanțe.

De fapt, de Groot prezenta majoritatea simptomelor schizofreniei paranoide enumerate în DSM – IV, volumul legat, cu coperte maro, care îi servea drept Biblie psihiatrului.

Așa că Duran nu prea avea de ales în condițiile acestea. Psihofarmacologia era destul de strictă – medicamentul indicat era Clorazil – și era prescris de psihiatrul european al lui de Groot, care comunica din când în când cu Duran prin e-mail. Folosind hipnoza și regresia, sarcina lui Duran era de a descoperi orice tip de traumă care contribuise la disfuncția lui de Groot și de a-l ajuta s-o depășească. Abia după aceea omul de afaceri ar fi avut șanse spre o recuperare susținută.

În multe privințe, acesta era un caz ciudat. Printre altele, Duran găsea interesant faptul ca olandezul își interpretase boala ca pe un caz de posedare – instrumentul posedării fiind un vierme. Că viermele era un demon, și nu un parazit era de la sine înțeles chiar și pentru de Groot: paraziții nu dau ordine, în schimb, spiritele malefice care posedă pe cineva, da.

La început, Duran considerase că viermele era indicatorul unei personalități multiple, boala olandezului fiind disocierea, și nu schizofrenia. Dar nu era așa. În concepția lui de Groot, viermele era un invadator, și nu un alter ego.

Un alt element problematic în personalitatea lui de Groot era rasismul său fățiș. Într-o vreme a toleranței politice, era îngrijorător să întâlnești pe cineva care să spună asemenea lucruri:

— Nu știu cum poți să trăiești în orașul ăsta plin de ciori! Duran era jignit de comentariile acestea și întotdeauna obiecta imediat; era unul din lucrurile la care el și olandezul lucrau, deși până în prezent nu reușiseră să descopere sursa bigotismului lui de Groot. Olanda are o populație mică de negri – în special din Insulele Moluce – dar persoanele de culoare nu păreau să fi jucat vreun rol semnificativ în viața pacientului său. Duran scutură din cap, minunându-se cum de reușise olandezul să reziste în lumea afacerilor, mai ales în Washington, din moment ce arunca asemenea comentarii rasiste cu oarecare regularitate.

Duran își privi notițele și îi sări în ochi un cuvânt pe care-l sublimase: *mandala*.

Era un termen care predomina în lumea imaginară a lui de Groot. În fiecare ședință, olandezul insista că mandala este malefică și că trebuie distrusă. Duran își amintea că mandala era un fel de desen geometric, dar căută totuși cuvântul în dicționar în speranța de a desluși semnificația pe care o avea pentru pacientul său. Însă enciclopedia nu i-a fost de prea mare ajutor. Acolo se spunea că mandala este o reprezentare variată a universului; o pictură simbolică (constând dintr-un pătrat, inclus într-un cerc); și/sau un câmp de energie în flux constant. Budiștii foloseau aceste figuri în scopuri meditative, dar ce reprezentau ele pentru de Groot nu se putea ști cu exactitate.

În urmă cu două săptămâni îi arătase olandezului o colecție de mandale tibetane găsită pe Internet. Reacția lui de Groot a fost o ușoară ridicare din umeri și remarca politicoasă: „Ce interesant…”

Imaginile nu păreau să-i fi stârnit însă deloc interesul.

Ceea ce *era* interesant însă era ce aflase Duran în timpul propriilor cercetări. Anume că halucinațiile vizuale în care apăreau mandale erau des întâlnite la schizofrenici, care vedeau în simetriile rigide ale desenelor geometrice un fel de ordine și stabilitate care nu exista nicăieri altundeva în mintea lor. Mulți schizofrenici își găseau refugiul în mandale, în timp ce de Groot…

Bâzzz!

Soneria interfonului îl sperie pe Duran care tresări, ca de fiecare dată de altfel, dar pacientul său venise la ora exactă. Închizând fișierul, se ridică, trecu prin living și apăsă butonul de la interfon:

— Henrik?

•

Olandezul era aproape la fel de chipeș, pe cât era de nebun. Părul îi era mai mult galben decât blond, țepos și lucios ca blana unui animal ud. Cu pomeții obrajilor înalți și cu ochii de un albăstrui foarte pal, care ardeau și scânteiau de o parte și de alta a unui nas lung și drept. O bărbie adânc despicată completa imaginea.

Sau nu chiar. Mai era ceva în înfățișarea lui de Groot care atrăgea atenția. În lipsa unui termen mai nimerit, se poate spune că avea o alură atletică, un nimb de forță fizică și de grație pe care costumele sale de firmă nu o ascundeau deloc. Într-un fel, acest lucru făcea ca boala lui să pară cu atât mai tragică.

Henrik fredona ceva când intră. Era aceeași melodie pe care o îngâna întotdeauna și pe care Duran o ghicise de mult ca fiind *Joshua Fit the Battle of Jericho.* Îl întrebase de câteva ori dacă melodia aceea avea vreo semnificație specială. De exemplu, fusese de Groot religios, un credincios practicant în adolescență? Acest amănunt ar fi explicat într-o oarecare măsură situația, dar de Groot negase.

— Biserică? Își încreți fruntea, pronunțând cuvântul de parcă i-ar fi străin și ușor neplăcut: Nu!

Însoțindu-l pe olandez până la fotoliul pe care acesta îl preferase canapelei, Duran își induse pacientul într-o transă superficială și-l liniști cu ajutorul imaginilor pe care i le impuse:

— Stăm amândoi pe o piatră, spuse el, într-un mic port pe care nimeni altcineva nu-l poate vedea. Suntem numai noi doi, pasările și valurile. Și un vânt ușor care aduce mirosul mării. Este locul nostru sigur aici, Henrik.

— Da.

— Și nimic nu-ți poate face rău aici. Nimeni și nimic!

De Groot înclină din cap:

— Nimeni, repetă el.

— Acum vreau să-mi vorbești despre vierme, sugeră Duran. Povestește-mi despre vierme!

— Viermele e șeful, bolborosi de Groot.

— Știu asta, Henrik, dar… cum ai ajuns să-l ai?

De Groot se încruntă și dădu din cap:

— Asta nu se poate spune.

— Ba cum să nu, replică Duran. De aceea suntem aici. Și, oricum, am mai vorbit înainte despre el… de multe ori.

— Nu… Nu cred!

— Era o lumină, îi aminti Duran. O lumină puternică. Ți-aduci aminte? Mergeai cu mașina…

Expresia olandezului se schimbă de la una de siguranță defensivă la una de teamă:

— Nu, spuse el, astăzi, nu!

Brusc, începu să se aplece în față și să se înalțe în capul oaselor de parcă ar fi fost pe punctul de a se ridica de pe scaun.

Duran îi atinse cu vârfurile degetelor încheietura mâinii, ținându-l pe loc cu o atingere foarte ușoară:

— E în regulă, Henrik, spuse el. Ești cu mine! Suntem în locul nostru sigur!

Pacientul său se lăsă pe spate în scaun și scoase un plescăit ușor, atingându-și cerul gurii cu vârful limbii:

— Bine, spuse el, mi-aduc aminte!

— Ce-ți aduci aminte?

— Era o lumină – pe șosea…

Duran dădu din cap în semn de negare:

— Era o lumină *pe cer*!

— Da, desigur, *era pe cer,* dar… eu conduceam. Eram pe un drum de țară cu mașina.

— În America?

— Da, aici, în America.

— Unde? întrebă Duran.

De Groot ridică din umeri:

— La Watkins Glen.

— Și apoi…?

— Lumina venea dinspre șosea, spuse el agitat dintr-o dată. Mă

înconjura din toate părțile. Atât de luminoasă! Și orbitoare – ca un bliț care nu se stinge. Nu mai văd!

— Ba vezi, Henrik! *Poți vedea*! Vreau să vezi!

— Mă absoarbe.

De Groot se cutremură din tot corpul, afundându-se în scaun.

— Ce vrei să spui?

— E ca un burete. Lumina este ca un burete. Sunt atras în ea.

— Și ce culoare are lumina?

De Groot își scutură capul vehement.

— Nu-i așa că este albastră? întrebă Duran. Albăstruie?

— Da, *albastră*! Și sunt *scăldat* de ea! Și pe dinăuntru, și pe dinafară. Trece prin mine – ca o fantomă.

— Cum adică „fantomă”?

— Ca o fantomă care trece printr-un zid.

— Bun, Henrik! A fost foarte bine. Acum, vreau să faci ceva plin de curaj. Vreau să-ți amintești ce se întâmplă când lumina trece prin tine. Poți să faci asta?

— Nu.

— Ești în locul tău sigur, Henrik! Ține minte asta! Ești *în siguranță* aici! Acum inspiră! Ușor! *Foarte ușor*! Inspiră… și expiră! Inspiră… și expiră! Înc-o dată! Inspiră… și expiră! Inspiră… buun! Gata! Acum vreau să respiri cu totul prin piele – prin toată suprafața corpului tău! Vreau să inspiri profund, ca apoi să dai tot aerul afară! Duran îl urmări o vreme pe olandez făcându-și exercițiile pentru respirație. Apoi îl dirijă mai departe: Bine!… când lumina trece prin tine…

— Mă ia în sus. Mă ridic în lumină.

— Cum adică? întrebă Duran.

— Lumina face asta… E ca un lift fără pereți, ca o scară rulantă fără trepte.

— Și după aceea?

— Sunt într-o cameră… în cer.

— Ce fel de cameră?

— Ca un… amfiteatru.

— Și ce faci?

— Nimic.

— De ce nimic?

— Nu pot să mă mișc, spuse olandezul. Mă întorc în aer.

— Poftim?

— Mă răsucesc ușor în aer.

— De ce?

— Sunt așezat ca la expoziție… ca o insectă într-o cutie. O cutie de sticlă.

— Ești singur? întrebă Duran.

Olandezul dădu din cap a negație:

— Sunt scaune peste tot. Multe, până sus, rând după rând.

— Sunt oameni pe scaune? întrebă Duran.

De Groot clătină din cap:

— Nu văd! Lumina e atât de puternică – zăresc doar forme. Deodată de Groot înțepeni și zvâcni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Duran.

De Groot răspunse printre dinții încleștați:

— Se interacționează cu mine.

Duran îl privi nedumerit:

— La ce te referi?

— Ți-am spus doar! *Se interacționează* cu mine.

— În ce mod?

— Sunt examinat de… Nu știu de către cine. Nu știu *ce anume* sunt.

— Doctori?

— Nu, replică repede de Groot, cu vocea deodată puternică și speriată. Nu doctori! *Chipuri*! Nu vreau să mă uit.

— Și atunci… de ce nu fugi?

— Nu pot să mă mișc. Lumina nu-mi dă voie… Mă ține în aer.

— Și ce fac *formele*? Ce se întâmplă?

— Introduc instrumente.

— Unde?

— În nasul meu. În gură. În fiecare orificiu.

De Groot se schimonosi și-și strânse pleoapele cu putere.

— Și?

— Mă deranjează!

— Ce anume?

— *Nu trebuie să-mi amintesc,* murmură de Groot. Pentru binele meu, nu trebuie să-mi amintesc.

Duran forță nota:

— E bine să-ți amintești, Henrik! Puse o mână pe umărul pacientului său: E bine să-ți amintești! Dar trebuie să te relaxezi! Trebuie să respiri! Aaașa! Acum, concentrează-te pe respirat! Ești în siguranță aici! Nu mai ești în lumină: ești pe o stâncă la malul mării.

Auzi valurile spărgându-se de stânci. Simți briza. Și auzi pescărușii tânguindu-se deasupra noastră. Duran îl lăsă puțin să se gândească la toate acestea și apoi continuă: Acum, hai să mergem în celălalt loc, locul din lumină! Dar nu te speria – sunt cu tine. Vreau să-mi vorbești despre instrumente! Cum arată?

— Ca niște tuburi.

— Și din ce sunt făcute?

— Din sticlă. Metal.

Încă o dată, de Groot se cutremură.

— Ce este? întrebă Duran.

— Sunt reci. *Foarte* reci… mi se lipesc de piele și mă frig.

— Și ce fac ei cu instrumentele?

De Groot inspiră adânc și se scutură din tot corpul:

— Le bagă în mine.

— Unde?

— Nu!

— Henrik, este spre binele tău!

— Dar știi!

— Sigur că știu, dar trebuie să-mi spui tu.

De Groot clătină negativ din cap.

— Unde? insistă Duran.

— În penis! În… anus!

— Dar, de ce? De ce fac asta, Henrik? Știi?

Olandezul dădu afirmativ din cap:

— Hrănesc viermele, spuse el.

Dintr-o dată de Groot scânci și fața i se schimonosi într-un amestec de tristețe și de durere.

Duran își privi ceasul. Spre mirarea lui, văzu că cincizeci de minute se scurseseră.

— OK, Henrik, e de-ajuns! E destul deocamdată!

Îl aduse pe olandez iarăși în stare de veghe conștientă, dezamăgit că încă nu reușise să descifreze trauma din spatele poveștii lui de Groot. Trebuia să-l ajute pe acesta să treacă *dincolo de suprafață,* inversând procesul de sublimare care generase povestea aceasta absurdă a răpirii de către extratereștri (dacă, într-adevăr, despre asta era vorba). După toate aparențele, de Groot era chinuit de întâmplarea pe care mintea lui o codificase, refulând-o și transformându-i amintirea în altceva.

Olandezul se înălță în capul oaselor, clipi și privi în jur:

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, cu vocea plină de suspiciune.

— Te-ai descurcat de minune, îi spuse Duran. Apoi opri reportofonul și se ridică de pe scaun: Ai făcut mari progrese!

Spre surprinderea lui Duran, de Groot rămase locului, cu mâinile apropiate, lovindu-și vârfurile degetelor unele de altele, ascultând sau gândindu-se, sau, poate, făcându-le pe amândouă. Într-un târziu se lăsă pe călcâie, ridicându-se și zâmbi:

— E ciudat, spuse el. Eu nu mă simt deloc mai bine.

• Capitolul 4 •

Nico avea un apartament cu două camere în Watermill, un bloc de locuințe din Georgetown, puțin mai jos de Strada M, de unde începe să curgă Canalul C&O, care străbate suburbiile Maryland-ului și ajunge până dincolo de ele. Blocul era modern și elegant, cu paznici la intrare, având o priveliște frumoasă spre Potomac și balcoane largi, încărcate cu plante decorative.

În dimineața aceea, Nico dormise până târziu și, când în sfârșit se trezi și se dădu jos din pat, Jack abia mai umbla, stând practic cu labele încrucișate. Îi reproșă acest lucru prin câteva lătrături scurte și dure, timp în care ea se îmbrăcă repede, își trecu o perie prin păr și îl strânse cu o clamă într-o coadă de cal, neglijentă. La urmă, înșfacă o pungă de plastic pentru cumpărături, și-o îndesă în buzunar și se îndreptă spre lift cu Jack zbughind-o înainte în lesă de-a lungul coridorului acoperit cu o mochetă.

— 'Neața, don'șoară Sullivan!

Portarul Ramon visa să devină actor și încerca în fiecare săptămână un alt accent. Cea mai recentă tentativă a sa era să imite modul de a vorbi și de a se purta ale unui majordom sudist, prestanța lui însă părea mai mult un amestec nereușit între Vivien Leigh și Antonio Banderas.

— Bună, Ramon!

— 'Neața și ție, conașu' Kerouac!

Portarul se aplecă să mângâie câinele, un Jack Russell Terrier care-i răspunse lansându-se într-o serie de sărituri impresionante.

— Uau! spuse Nico. Ușor, Jacko!

— Câtă energie are! remarcă Ramon tot cu accentul de pe plantații.

Nico zâmbi:

— Are, într-adevăr. Ce mai faci?

Ramon se umflă în pene:

— *V-am spus* că am primit un rol într-un film de-al lui Scorsese, care se turnează în Washington?

— Asta-i grozav! Felicitări!

— Ei, nu-i chiar așa de grozav. Adică, n-am decât o apariție scurtă. Dar, ia ghici despre ce fel de rol este vorba? Sunt *portar*!

Nico nu știa ce să spună, așa că scoase doar un: „Heii!” spre Jack care întinsese lesa, trăgând-o spre ușă.

— Atunci, chiar trebuie să te felicit!

— Problema e că nu știu sigur dacă *să-l accept.* N-o să pot ajunge trei, poate patru zile la serviciu. Probabil că voi fi concediat. Așa că, tu ce zici, Nico? Să accept? îi aruncă Ramon o privire rugătoare.

— Jack! strigă ea. Poți s-aștepți puțin?

De fapt, Jack se liniștise deja, întinzându-se pe burtă între cei doi. Nico nu știa ce ar fi trebuit să-i răspundă și folosise pretextul de a i se adresa câinelui, ca să evite să-l privească în ochi pe portar. Era cazul ca acesta să-și riște slujba pentru un rolișor care era posibil să nici nu treacă de montaj? Ramon își lua foarte în serios cariera de actor, dar adevărul e că nu prea avea talent. Așadar, rolul de portar pica bine. Dar, pe de altă parte, merita oare să-și piardă slujba reală ca să pretindă că face același lucru, numai că de data asta în fața aparatului de filmat? În sfârșit, răspunse:

— Acceptă!

— Serios?

— Desigur. Am văzut asta odată la televizor, un tip care spunea că n-ai cum să greșești dacă-ți urmezi chemarea.

— Chemarea? Vrei să spui, ce mă face pe mine fericit? Cum ar fi actoria?

— Exact!

Ramon făcu o grimasă:

— Știu și eu! Îmi place și slujba mea. Și nici bacșișurile nu-s chiar rele, știi. Și vine Crăciunul! De acum e aproape. Mai sunt doar două luni.

Nico ridică din umeri:

— Ar putea să te înlocuiască cineva, dacă faci în așa fel încât să-i convină asta. Și, apoi, unde-ar găsi ei pe cineva la fel de serios ca tine? Știi ce zic, găsește pe cineva să-ți țină locul și n-au ce să-ți facă!

— Crezi?

— Da!

— OK! Așa am să fac. O să-mi urmez chemarea.

— Vezi că te-ai prins?

Ramon le ținu ușa deschisă ca să iasă:

— Crezi că, dacă-l rog pe Victor, o să vrea să-mi țină locul?

— Sigur. Doar ți-e prieten, nu?

— Da, cred că da…

— Ei, păi vezi…

Odată ajunși afară, Nico și Jack urcară treptele spre aleea largă, murdară, paralelă cu canalul. Jack se bucura de ritualul lui complicat și frenetic, de adulmecat și urinat, în timp ce Nico își lăsa mintea să zboare, cu ochii la apa tulbure.

La întoarcere, îl legă pe Jack, afară, în fața magazinului Dean & De Luca și intră să cumpere cașcaval, o pâine-baghetă și o singură roșie, perfectă. Revenind un minut mai târziu, cu mica pungă de cumpărături, găsi o femeie îmbrăcată într-un costum maro vorbind cu Jack, care stătea legat cu lesa de un aparat de taxat din parcare.

— Ceee băiaat cumiiinte, se pisicea femeia. O așteaptă pe mămica! Da, ești! Băiaat cumiiinte! Brusc, se îndreptă și-i aruncă o privire dură lui Nico: Sper că faci curat după el!

— Oh, spuse Nico luată prin surprindere. Fac! Sigur!

Lăsându-se pe genunchi, Nico îl dezlegă pe Jack și se îndreptă spre blocul ei.

În casă, se pregăti să-și facă un sandviș cu roșie și cașcaval Brie, prăjind puțin feliile de baghetă în *toaster*. Folosind un cuțit de pâine care arata ca un arcuș, începu să taie felii foarte subțiri din roșia aceea perfectă. Și, în timp ce le tăia, spre surpriza ei, se trezi plângând. Simțea lacrimile curgându-i pe obraji, fierbinți, umede și fără motiv. De parcă ar fi tăiat ceapă în loc de roșie, pentru că erau abundente și nu știa ce le provocase. Fără să aibă vreo conotație emoțională, lacrimile erau la fel de irelevante ca atunci când i-ar fi curs nasul și ochii din senin. Erau lacrimi – pur și simplu.

Nu era tristă. Nu era nefericită. Nu era… nicicum. De vină era femeia din fața magazinului Dean & De Luca care fusese atât de prietenoasă cu Jack și totuși… oamenii ca ea îți înnegresc sufletul. „Sper că faci curat după el!” spusese, ca și când ceva nu era în regulă cu Nico, ca și când ceva la ea ar fi fost murdar și demn de dispreț. Asta se citea în ochii femeii și se simțea în tonul ei suspicios.

Terminând de făcut sandvișul, merse în living și se așeză în fața televizorului. Jack își găsi locul la picioarele ei, așteptând-o să mănânce, așteptându-se să-i dea și lui – ceea ce ea și făcu, rupând o parte de sandviș din care ieșea cașcavalul. Nu îi mai era foame. Era doar… tristă.

Punând sandvișul deoparte, se întinse pe canapeaua de catifea și apăsă pe telecomandă. Jack terminase bucățica lui de tartină și, cu o privire plină de regret spre restul rămas, sări sus lângă ea, se încolăci

și adormi. Absentă, Nico îl scărpină după ureche, timp în care dimineața se transformă în amiază, în locul talk-show-urilor veniră telenovelele și emisiunile cu sporturi neobișnuite. *Oprah*!; *One Life to Live, The BMX Challenge*…

Era ciudat cum stările acestea apăreau și apoi dispăreau brusc. Acum era plină de viață și energie, în clipa următoare nu mai avea chef de nimic. Indiferent ce sursă avea energia din zilele anterioare, acum nu mai rămăsese nimic din ea. Tot ce voia să facă, tot ce se simțea în stare să facă, era să zacă acolo în fața televizorului și nici măcar nu conta ce era pe ecran. *NASCAR. Canalul meteo.* Reluări din *Seinfeld.* Era deprimant.

Și obositor. Nu numai fizic. Oboseala pe care o simțea îi venea nu numai din corp, ci și din inimă. „Sper că faci curat după el!" „De ce se purtau unii așa?" Era suficient să te facă să plângi.

•

Sandvișul dispăruse.

Probabil că îl mâncase Jack – dar era în regulă pentru că ea zăcuse acolo pe canapea în jur de 15-20 de ore, cu ochii în televizor, pe jumătate adormită, urmărind orice, tot chiar, fără să vadă însă nimic. Și acum, după toate astea, era și mai obosită decât atunci când se întinsese. Se chinui să se ridice în capul oaselor și, de îndată ce reuși, regretă mișcarea făcută pentru că îi bubuia moalele capului.

Ajungând în bucătărie, se opri un moment în fața micuței cafetiere espresso, repetând în minte tot ce trebuia să facă pentru a-și pregăti o cană de cafea. Până la urmă, renunță la idee și ieși pe balcon. Era o zi friguroasă, cu cer acoperit, de parcă starea ei de spirit se proiectase și asupra lumii din jur. Din când în când, o rafală de vânt zgâlțâia feroneria balconului și scutura ferigile. Acestea arătau un pic ofilite și lui Nico îi trecu prin minte că ar trebui să le ude și poate să le pună și puțin îngrășământ. Sau să le aducă înăuntru – ar cam fi fost cazul acum. Dar nu avea chef să facă asta. Nu avea chef să facă *treburi gospodărești.* Avea chef de…

Deodată, i se declanșă alarma de la ceasul de la mână, amintindu-i să-și ia medicamentele și să „sune acasă". Traversă camera până ajunse la masa pe care stătea computerul ei portabil și apucă servieta în care-și ținea medicamentele. Desfăcând fermoarul unui compartiment lateral, găsi tuburile mici, portocalii pe care le căuta, dar cel în care fusese litiul era gol. Uitase să-și reînnoiască rețeta în… mă rog, acolo unde naiba fusese atunci când încă lua Placebo 1.

Un loc fierbinte. Însorit. Cu palmieri. California!

Dar de ce fusese în California? Să întâlnească pe cineva! Să găsească pe cineva! Dar pe cine? Și de ce? Nu-și putea aminti. Asta și era problema cu Placebo 1. Îți afecta puternic memoria. Se așeză la masă, deschise computerul și îl porni. După ce aparatul își isprăvi rutina de deschidere, Nico trimise browser-ului URL-ul cerut și așteptă ca pagina să se încarce. Repede, apărură pe ecran cuvintele familiare:

„Gazdă necunoscută.
Descriere: nu s-a putut face identificarea."

Scoțând folia de plastic din servietă, încercă s-o atașeze monitorului și ezită. Pentru ceva vreme rămase în fața calculatorului, privind fix ecranul aproape gol. Și deodată, impulsiv și sfidător într-o oarecare măsură, stinse computerul și se ridică de pe scaun. Merse la dulapul din hol, își scoase rolele și părăsi apartamentul cu vaga idee de a-și reînnoi rețeta. Dar când ajunse în dreptul farmaciei de pe strada M, trecu pe lângă ea și patină mai departe.

Nu-și dădea seama, dar o parte din ea luase deja o hotărâre, răspunzând unei întrebări la care nici Nico însăși nu avea curaj să răspundă, izvorând dintr-o parte a minții pe care ar fi putut să jure că nu o mai avea. În sufletul și în subconștientul ei, un conflict era pe punctul de a izbucni și acel conflict genera toată energia de care avea nevoie ca să se miște mai repede chiar decât circulația de pe stradă, alunecând în fugă pe lângă localurile și barurile cu bun-gust din Georgetown, librăriile și magazinele care vindeau stampe japoneze, jucării artizanale și uleiuri afrodiziace.

Îi plăcea la nebunie să meargă pe patine cu rotile, îi plăceau alunecarea și grația mișcării, felul în care zăreai copacii și clădirile trecând pe lângă tine ca într-un montaj, în frânturi, cu imagini pe care apoi nu ți le mai aminteai. Într-un fel, traseul acesta lin îndulcea puțin neajunsurile orașului.

Apropiindu-se de Hotelul Four Seasons, o luă spre sud și coborî în Parcul Rock Creek. Aici, trecu pe lângă Centrul Kennedy, se roti și porni cale întoarsă alegând un drum mai ocolit, mișcându-se ca un patinator de viteză, legănându-și brațul drept într-un ritm cadențat. Până să ajungă în dreptul morii părăsite, chiar înainte de Strada Porter, conflictul din interiorul ei ajunsese la un deznodământ și

liniștea pe care i-o adusese era palpabilă. „De-ajuns, gândi ea. S-a terminat!”

Schimbând direcția, se îndreptă spre casă, exaltată de ideea de a face o baie caldă. „O să folosesc gelul de duș cu rozmarin”, își propuse ea, imaginându-și aroma și senzația pe care ți-o dă acesta.

•

Durerea de cap îi trecuse.

În timp ce lăsa apa să curgă ca să se umple cada, Nico o sună pe Adrienne acasă, știind că sora ei era încă la lucru, și-i lăsă un mesaj pe robot:

— Bună, A! spuse ea. Sunt Nikki. Sper că n-ai uitat de cina noastră de diseară – *e curcubeu de importantă*!

Ele obișnuiau să ia cina împreună în fiecare joi din două în două săptămâni, schimbând locul de întâlnire. Întâlnirea nu avea loc chiar întotdeauna; uneori o amânau dacă una din ele era foarte ocupată (cum se întâmplase cu Adrienne în ultima vreme) sau dacă una din ele nu se simțea în apele ei (cum pățea Nico uneori).

„Curcubeu” era un cuvânt ce reprezenta un cod de familie, inventat de Adrienne, mică fiind, pe la 4-5 ani, și care se păstrase în conversația dintre cele două până la vârsta adultă. Folosit ca un adjectiv, cuvântul sublinia urgența și veridicitatea sau adăuga greutate cuvântului pe care-l determina:

— Îți place tipul ăla…

— Dacă-mi place curcubeu? Da!

— *Chiar* o să pic testul la mate.

— Îl pici *curcubeu*?

— Mai întrebi…

Se încruntă. Nu era suficient! Dacă Adrienne venea și bătea la ușă, și…

Mâzgăli un bilet pentru sora ei și coborî la parter. Ramon era afară, în fața blocului, ajutând-o pe doamna Parkhurst să coboare dintr-un taxi, așa că Nico se ascunse în spatele biroului portarului și vârî biletul în căsuța destinată apartamentului ei. Dacă vine Adrienne, Ramon se va uita acolo. Era serios și responsabil.

Urcă din nou în apartamentul ei, ieși pe balcon și aprinse un foc mic în șemineul de pe terasă. Soarele apunea, împroșcând cerul cu o paletă de nuanțe violet și oranj care-i amintiră de tablourile lui Gauguin. Pe când îndesa bucăți răsucite de ziare în pântecele șemineului, încercă să-și amintească exact tabloul lui Gauguin care

înfățișa acest lucru, dar nu reuși. Peste ziare așeză în cruciș câteva bucăți de rășină și la urmă o bucata de pin. Apoi aprinse un chibrit și privi cum grămăjoara făcută de ea este cuprinsă de flăcări. „Sunt un adevărat cercetaș”, își spuse în sinea ei.

Intrând în casă, controlă cada. Într-adevăr, mirosea fantastic și constată cu satisfacție că spuma dantelată de deasupra apei era groasă, multă și ajungea până la marginea căzii. Închise robinetul și încercă cu degetul temperatura apei – „fierbinte, fierbinte”, cum obișnuia Marlena să spună.

Apoi ieși din baie.

Din debaraua bucătăriei luă un taburet cu un singur picior, merse în dormitor și, cățărându-se pe el, scoase la iveală, din spatele raftului de sus al șifonierului, un album vechi, ascuns acolo. Coborî de pe scaun și ieși cu albumul pe balcon, se așeză lângă șemineul care trosnea și deschise pliantul.

Albumul avea în jur de o sută de poze, fiecare fiind prinsă de pagină cu puncte de lipici la colțuri. Cele mai multe erau poze de familie: cu ea și Adrienne, Deck și Marlena, de-a lungul mai multor ani. Pe prima pagină era o poză cu ea, dându-se într-un leagăn, cu părul în vânt, în timp ce Marlena o împingea din spate, cu fața luminată de râs. Pe fundal se vedeau zidurile de cărămidă roșie ale unei ferme.

Undeva, pe aceeași pagină, o poză cu Adrienne la proba de aruncare liberă, cu chipul de la 8 ani, încruntată toată din cauza concentrării; alta cu Deck lângă grătarul din curtea din spate cu o spatulă într-o mână și o cutie de bere Budweiser în cealaltă; una cu Nico și Adrienne la plajă, construind castele de nisip; Nico și Deck alături, ea ținând în brațe dovleacul pe care-l spintecase în diferite forme, și așa mai departe. Era chiar și o poză cu Nico în rochia de la balul de absolvire a liceului, cu puțin înainte ca ea să plece în Europa și ca apoi tot iadul să se dezlănțuie.

Dacă judecai această familie după albumul cu poze, totul părea perfect și desăvârșit ca primăvara în Minnesota. Dar Nico văzu nu doar persoanele care erau fotografiate, ci și ceea ce nu era în album. Și ce lipsea de acolo era coșmarul manifestat prin absența Rosannei – a cărei față aproape că nu și-o mai amintea.

Nu erau poze cu sora ei mai mare, nici măcar una. De parcă ea nici n-ar fi existat. Ceea ce însemna că albumul pe care-l ținea în mâini era o anumită parte din inducerea ei în eroare. Să uite ceva ce *i*

se întâmplase. Ea, măcar, era în viață. Cel puțin, *avea* un trecut. Dar sora ei – sora ei nu exista nici măcar sub forma unei amintiri.

Întâi fusese omorâtă cu cruzime și apoi dată uitării, ca un spion moscovit a cărui existență devenea brusc și necondiționat indezirabilă.

Nico scoase poza cu ea și Marlena în leagăn și o întoarse pe dos. Pe spate, cu scrisul înflorit al mamei ei adoptive erau scrise următoarele:

„La leagăn cu scumpa mea!
4 iulie 1980
Denton, Delaware."

„Până și asta e o minciună", gândi Nico. Casa tip fermă din fundal nu semăna defel cu conacul scorojit și dărăpănat pe care-l știa din Carolina de Sud. Fusese vreodată în Delaware? Parcă nu.

Rupse poza în două și o puse pe focul ce ardea în șemineu, apoi urmări cum se lățește hârtia și cum se înnegresc cu totul fețele și apoi dispar. În cele din urmă, ceea ce mai rămăsese din poză se aprinse cu vâlvătaie, împrăștiind scântei care se rotiră în sus spre horn. Nico întreținu focul aruncând pozele din album una câte una, iar la urmă singurele rămase fiind cele cu ea și cu sora ei care mai trăia. Apoi se ridică în picioare clipind des ca să-și înlăture lacrimile. Și murmură ca pentru sine, dar și pentru pereți:

— *Ding-dong,* vrăjitoarea a murit!

Era întuneric aproape sau cât de întuneric poate fi în Washington, pentru că beculețele intermitente ale avioanelor pluteau în aer ca niște stele invizibile. Nico luă o paletă a mixerului din bucătărie și, când focul se transforma într-un morman de scântei, stinse jăraticul cu ea.

Isprăvind și cu acest lucru, merse în living și scoase un plic din sertarul de sus al biroului. Scris cu mai bine de o luna în urmă, biletul rămăsese acolo, ascuns privirilor până la momentul potrivit, iar acum sosise acel moment. Intrând în bucătărie, se uită de jur împrejur, căutând un loc unde să-l lase și într-un târziu se hotărî să-l pună pe frigider. Eliberă ușa frigiderului de tot ce era pe suprafața ei – cartonașe și meniuri de la restaurante cu comenzi la pachet, o rețetă de friptură de pui și o poză cu Jack – și le aruncă la gunoi. Apoi așeză plicul pentru Adrienne pe mijlocul ușii și îl fixă cu un

magnet mic în formă de sticlă de gin Tanqueray. Se uita la ceas: 6:30. Era mai mult de o oră până să sosească Adrienne, așa că nu era nicio grabă.

Își turnă un pahar rece de Chardonay Russian River de pe etajera dulapului de bucătărie și puse un CD cu Miles Davis. *Sketches of Spain*{2}.

Sorbi din vin și simți un fior atunci când intră în baie. Cât stătuse pe balcon și răsfoise albumul, o prinsese frigul. Scoase radiatorul din dulapul cu lenjerie de lângă baie, îl bagă în priză și-l instală pe policioara care mărginea cada.

Apăsă întrerupătorul radiatorului și se delectă un moment cu lumina și căldura lui. Apoi se dezbrăcă încet, aruncându-și hainele în coșul de rufe. Rămase goală, își umezi puțin buzele cu vin și, legănându-se ușor, se lăsă în voia solo-ului vâscos și obsedant de trompetă, în timp ce Miles se avânta pe melodia *Concerto de Aranjuez.* În sfârșit, păși în cadă și intră cu mișcări foarte încete în norișorul de clăbuc de la suprafața apei.

Apa era perfectă. Fierbinte, cât abia s-o suporte. Atât de fierbinte, încât căldura părea s-o inunde cu totul. Senzația pe care o avea era undeva între plăcere și durere – cu alte cuvinte, puțin peste limita suportabilă. Se gândi la această sintagmă – limita de toleranță – și zâmbi, în timp ce-și continua alunecarea în apă. Auzea balonașele mici de spumă spărgându-se sub apăsarea spatelui ei și le simțea în păr, la baza gâtului.

Languroasă, își termină de băut vinul cu sorbituri mici și urmări rezistențele incandescente ale radiatorului devenind tot mai portocalii. Apoi Miles atinse o notă sfâșietor de pură, încât lui Nico i se umeziră ochii – și, liniștită, aproape cu tandrețe, își întinse laba piciorului și răsturnă radiatorul în cadă.

• Capitolul 5 •

Complexul de apartamente Capitol Towers în care locuia Duran includea un centru comercial subteran, așa încât locatarii imobilului respectiv aproape că n-aveau nevoie să mai iasă din casă pentru a face cumpărături. Centrul cuprindea un supermarket, o farmacie, o curățătorie, un chioșc de ziare și o agenție de voiaj, precum și o cafenea Starbucks. În fiecare duminică, ziarul *Washington Post* prezenta un anunț publicitar cu o poză a clădirii, însoțită de sloganul: „Capitol Towers – Avantajele unui complex imobiliar cu circuit închis, într-un decor urban sofisticat!”

Urcând la etaj, la ieșirea din „băcănia” de la subsol, Duran săltă pe brațul stâng cele trei pungi de plastic cu cumpărături, în timp ce cu dreapta se chinuia să deschidă ușa apartamentului său. În cele din urmă, ușa se dădu în lături și în secunda imediat următoare Duran își dădu seama că va suna telefonul.

Avea această capacitate extrasenzorială.

Nu se știe din ce motiv, era conectat într-un fel ciudat la sunetele înalte și joase, precum și la zbârnâitul aparatelor casnice. Cum ar fi și zornăitul combinei frigorifice, murmurul leneș al instalației de aer condiționat sau bolboroseala și gâlgâitul apei din mașina de spălat vase. Orice modificare în acustica electrocasnică din apartamentul său, oricât de mică ar fi fost ea, o percepea imediat. Dereglarea ar fi fost pentru el la fel de evidentă ca și strănutul unui hoț în miez de noapte.

Aceasta nu era neapărat o deprindere utilă și nu știa cum o dobândise. Dar cert e că o avea. Împingând ușa cu piciorul și apoi închizând-o în spatele lui, simți un fel de tensiune în cameră, de îndată ce intră. O clipă stătu pe loc, înghețat, încă aproape de cadrul ușii, ascultând aerul. Apoi, se îndreptă spre telefon.

Și acesta sună.

Chestia asta era sinistră, familiară și greu de definit în același timp. Îi sugera un sigur lucru, și anume că el era, mai degrabă, pe aceeași lungime de undă cu aparatele sale electrocasnice, congelatoare și telefon, decât cu oamenii – o caracteristică teribil de lipsită de inspirație pentru un terapeut. „Totuși, gândi el, întinzând mâna după receptor, o cameră în care urmează să sune telefonul are

ceva aparte.” Parcă aerul ei tremură în așteptare, ca un amfiteatru chiar înainte ca ropotele de aplauze zgomotoase să izbucnească.

— Alo?

— Jeff?

Nu recunoscu vocea. Și apoi numele – nimeni nu-l striga așa! I se spunea întotdeauna ori *Duran,* ori doctor *Duran.*

— *A-lo*! M-auzi?

— Da! Scuze, eu sunt… eu sunt Jeff!

— Ei, bună! Sunt Bunny Kaufman Winkleman!? Mă bucur că te-am prins! De obicei, dau numai peste roboți.

— Chiar așa?…

— Ei, nu chiar de fiecare dată, dar… Nu ne-am cunoscut prea bine atunci!? La Sidwell? Am fost la aceleași cursuri. Nu la materiile importante, engleză sau altceva, dar… promoția ’87? Pe atunci eram doar Bunny Kaufman. Vocea femeii se opri, apoi izbucni iar: Probabil că ai fost unul dintre băieții timizi.

Duran se gândi puțin la ce spusese ea. Să fi fost el așa? Poate. Și Bunny? Cine era, oare? Nu-i venea niciun chip în minte, dar nici el nu păstrase legătura cu nimeni. Liceul părea o poveste veche.

— Da, să zicem, replică Duran. Și… ce se întâmplă? Cu ce te pot ajuta, Bunny?

— Cu două lucruri. Vreau să-mi promiți că-mi vei răspunde chestionarului pe care ți-l trimit! Știi, ceva de genul întrebărilor: „Unde sunt ei acum?”

— OK!

— Și apoi: că vii la reuniune! Adică, petrecere și reuniune cu tot fastul. Ai primit buletinul informativ al foștilor elevi ai liceului, nu? Am sunat să-ți amintesc – avem nevoie de fiecare persoană care poate veni.

— Păi…

Duran luă o cutie de chibrituri – de Groot își uitase țigările la ultima ședință – și o roti între degete. Cutia de chibrituri avea imprimate, cu cercuri concentrice negre și argintii, un ochi deschis chiar în mijloc. Pe verso, se repeta același model de cercuri concentrice negre și argintii, dar în locul ochiului din centru erau cuvintele:

„Club *trance.*
Davos platz.”

Deschise cutia și văzu că bețele de chibrituri dinăuntru erau produse în Europa, făcute din lemn subțire, flexibil, în loc de celuloză, cu vârfurile verzi și deschise la culoare.

— Je-eff? spuse vocea în telefon. Mai ești acolo? *Ești atent*?

— Absolut!

— Așadar, ce zici? spuse Bunny cu vocea ei plângăcioasă. *Haide*! *Acceptă, te rog*! *Vino*! Nu e numai clasa noastră, mai sunt alte două. Și e un fel de competiție, să se vadă care dintre noi a ajuns mai bine. E o prostie, dar… mă pot baza pe tine?

— O să încerc.

— Ei, cred că trebuie să mă mulțumesc cu atât. „O să încerc!" sună mai bine decât: „Mă mai gândesc" (care, după cum știm cu toții, înseamnă: „În niciun caz!"). Așa că *notează-ți întâlnirea în agendă,* da?

— OK!

— Pe 23 octombrie.

— Grozav!

— Și, Jeff?

— Da?

— Dacă se întâmplă *să nu poți* ajunge la reuniune, *n-am* să te scuz!

După ce puse receptorul în furcă, Duran repetă numele ei cu glas tare, răsucindu-l pe toate părțile în minte, în timp ce despacheta cumpărăturile, așteptându-se să-i răsară în memorie un chip. Dar nu-și aminti nimic. Nici vreo figură, nici vreo întâmplare deosebită.

„E mult timp de când am terminat liceul", reflectă el, punând lămâile în coșul pentru fructe. Chiar și așa, generația lui fusese de o sută de elevi, jumătate băieți, jumătate fete. Așa că ar fi trebuit să-și amintească totuși ceva în legătură cu ea.

Răsturnă cafeaua boabe în cutia metalică Starbucks și apăsă cu degetul mare capacul ca s-o închidă. Bunny Kaufman! Își închise ochii, se gândi la ea și își închipui o fată scundă, blondă, fără trăsături clare ale feței. Și atât. Într-un fel, totul era ciudat. După patru ani de jocuri, întâlniri la stadion și banchete, concursuri pe teme științifice și excursii – tot ce reușea să-și amintească era „scundă și blondă"?

Era deprimant! Și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât își dădea seama cât de puțin își amintea din anii de școală. Mai nimic, sincer! Câteva nume și câteva fețe. Directorul liceului, Andrew Pierce Vaughn, cu fața lui jovială încremenită în zâmbet. Fațada liceului.

Festivitatea de deschidere în grădina din spatele Clădirii Zartman. Dar despre prietenii și profesorii pe care-i avusese… nu-și mai amintea nimic.

De fapt, acest lucru era puțin îngrijorător. În așa măsură încât, deși nu era genul lui de petreceri, își notă data pe o hârtie ca să nu uite și o lipi de monitorul computerului: „Reuniune la Sidwell: sâmbătă, 23 octombrie”. Ce naiba!?…

•

Programarea lui Nico de la ora 4 veni și trecu – fără ca ea să apară. Se gândi s-o sune, dar apoi se răzgândi. Responsabilitatea menținerii legăturii dintre ei doi trebuia să fie a ei, altfel relația nu funcționa. Ca mulți copii rămași orfani de la o vârstă fragedă, Nico trăise o lungă perioadă relații de dependență, de căutare a unor părinți-surogat care să aibă grijă de ea. Ca adult, ea însă trebuia să-și asume răspunderea pentru viața ei și să nu depindă de personaje autoritare. Altfel, ar fi căzut iarăși victima unor forme de abuz, confundând sexul cu dragostea și propria devalorizare cu penitența.

Așa că, atunci când ea nu apăru, Duran se miră, dar nu o sună. Libertatea era importantă pentru Nico și el făcuse caz de asta încă de la început, subliniind că ea și numai ea era responsabilă pentru propria vindecare. El o putea ajuta, dar nu era nici tatăl ei, nici soțul ei, nici cel care trebuia să-i poarte de grijă.

Așa că se uită la televizor la emisiunea lui Ricki Lake până veni vremea cinei. Merse în bucătărie și privi în jur cam neajutorat. Încăperea era bine utilată, cu dulăpioare din pin și etajere din plăci de marmură. De o bară magnetizată atârnau o duzină de cuțite ascuțite și mai multe ustensile de bucătărie, precum și alte dispozitive casnice. Dar gătitul nu era ceva cu care el să se ocupe – sau, cel puțin, nu foarte mult. În majoritatea timpului, comanda mâncare din oraș.

Pe dulap era așezat un mic CD player și Duran se uită prin capacul transparent de deasupra să vadă ce conține. Avea un CD cu muzică country. Selectă a cincea melodie, apăsă butonul Play și începu să frunzărească un teanc de meniuri de la localuri cu livrare la domiciliu, în timp ce interpreta se plângea că:

„Mai bine aș fuma o țigară
Și l-aș asculta pe Coltrane,
Decât să mai trec prin prostia asta

Încă o dată…”

Ar putea să comande mâncare thailandeză – chiar i-ar plăcea. Dar numai dacă ar avea și bere, de preferat, Singha. Deschise ușa frigiderului și-și aruncă privirea pe fiecare raft în parte. Avea Perrier, lapte, Coca-Cola și o sticlă de Pinot Gris, dar nici urmă de bere.

Verifică ora la ceasul de la mână și se încruntă. Abia fusese la cumpărături. Cum de nu-și amintise să ia bere? Era puțin după ora 7, ceea ce însemna că supermarketul Safeway de la subsol se închisese și că, dacă voia bere, trebuia să meargă până la 7-Eleven. Gândul acesta îl făcu să simtă un gol în stomac, de parcă ar fi zărit ceva cu coada ochiului, agitându-se sub canapea. Ceva întunecat se mișca foarte repede. O senzație de greață îl străbătu asemenea unui fior.

Cu un oftat, luă sticla de vin Pinot Gris din frigider, îi scoase dopul și-și turnă un pahar. Apoi apăsă butonul telefonului care formă automat numărul de la Chiang Mai. Își spuse comanda și vocea bărbatului de la capătul celălalt al firului îi comunică cifrele de pe meniu:

— O comandă numărul 4, una numărul 22. Bine! În 15 minute!

Încercă să se convingă singur că vinul mergea la fel de bine cu mâncarea thailandeză ca și berea. Dar, oricât de bun ar fi fost sortimentul de Pinot Gris, aproape că simțea gustul specific de bere, amar și rece, după care tânjea.

7-Eleven era la doar trei străzi distanță. Ar trebui să se ducă, dar… „Asta e ridicol”, gândi el. Așezându-se la masa din bucătărie, bău o gură de vin și dădu din cap.

Fusese oare întotdeauna așa?

Nu! Sau, cel puțin, nu credea să fi fost așa.

Și atunci, de când? Când începuse totul?

Duran trata persoane care aveau probleme de adaptare, așa că își cunoștea prea bine propriile simptome. Potrivit volumului DSM – IV, suferea de agorafobie. Sau, mai exact, agorafobia însăși nu era un diagnostic de sine-stătător, boala lui era codificată în dicționar în dreptul codului 300.27: „Agorafobia și atacurile de panică. Se evită locurile aglomerate sau, dacă nu, acestea sunt îndurate cu vădită dificultate”.

În fazele cele mai grave, bolnavii de agorafobie deveneau prizonierii propriilor temeri, incapabili să se aventureze în afara propriilor case. Boala lui Duran nu era chiar atât de gravă. Dacă

nevoia era imperativă, el își învingea teama și reușea să iasă din casă. Dar asta se întâmpla din ce în ce mai rar și fără prea mare entuziasm din partea lui. De fapt, dacă n-ar fi locuit și profesa într-un „complex imobiliar cu circuit închis” cum era Capitol Towers, poate că fobia n-ar fi devenit atât de puternică.

Ceea ce-l și îngrijora, de altfel. Și nu era vorba numai de fobie, ci mai ales de felul în care el reacționa la boală. În esență, încerca să ignore problema pentru că nu-i făcea bine să se gândească la ea și, într-un fel, situația era ironică, dată fiind profesia lui. Putea oare un terapeut să ducă o viață fără să se consulte și să continue să-i ajute pe ceilalți? Goli paharul de vin și îl umplu din nou.

În minte o voce îi șopti: „Terapeutule, vindecă-te singur!” Iar o alta îi răspunse: „Mai târziu”…

• Capitolul 6 •

Adrienne, sora lui Nikki, încheiase un pact cu diavolul. Chiar așa stăteau lucrurile.

Cu un an în urmă, după absolvirea Facultății de Drept la Universitatea Georgetown, ea încheiase un pact faustian cu firma de avocatură Slough and Hawley ca să-și poată achita muntele de datorii pe care le făcuse pe vremea studenției. În schimbul unui salariu imens și angajării pe un post care, după părerea tuturor, asigura avansarea rapidă, Adrienne se obliga să muncească 80 de ore pe săptămână, făcând, în principal, muncă de mizerie, pe durata a doi ani, echivalând cu perioada de acomodare cu munca de jos pentru avocații începători. Dacă la sfârșitul acestei perioade mai era „capabilă să se dezvolte independent" – cu alte cuvinte, nici epuizată, nici intrată în încurcături – va fi numită asociat. De aici rezulta că lucrurile vor fi mult mai ușoare sau, dacă nu mai ușoare, măcar mai interesante, pe viitor.

Deocamdată însă, pentru ea viața în firmă era un iad. Asta fusese înțelegerea.

În clipa de față, Adrienne lucra la un memoriu pentru Dumnealui. Adică pentru Curtis Slough, unul dintre asociații fondatori ai firmei, care se presupunea că era mentorul ei și singurul pentru care ea trebuia să lucreze. Clientul lor era Amalgamated Paving, o companie cu sediul în Maryland, care se ocupa cu asfaltarea drumurilor și parcărilor.

În urmă cu patru ani, Amalgamated fusese dată în judecată de Districtul Columbia care se plângea că lucrările de pe 14th Street Bridge fuseseră de proastă calitate. Mai exact, pavajul începuse să se sfărâme după numai șase luni, deși lucrarea fusese proiectată să reziste zece ani. Se formaseră găuri mari și periculoase, care produseseră accidente și ziarele locale primiseră plângeri în scris. Litigiul fusese inevitabil.

La deschiderea acțiunii intentate de procuratura districtului, avocații firmei Slough and Hawley au contraatacat în numele companiei acuzate, depunând, încrezători, o serie de moțiuni. Fiecare dintre acestea fiind însoțite de un memorandum prin care se argumenta că faptele nu-l îndreptățeau pe reclamant să angajeze

muncitori pentru a completa lucrarea încheiată. Nu se dezbătea problema asfaltului care se sfărâmase; aceasta era o lucrare stricată. După părerea autorizată a celor de la Slough and Hawley, vina nu-i aparținea clientului lor, ci firmelor subcontractante și furnizorilor, a căror muncă și ale căror materiale fuseseră de proastă calitate. Sau, dacă asta nu se putea dovedi, vina putea fi atribuită providenței; de exemplu, vremii (toată lumea fiind de acord că fusese aspră și ciudată în perioada aceea), și/sau unei neașteptate aglomerări de trafic. În cele din urmă, s-a sugerat chiar că vina putea fi pusă pe seama sării folosite de echipajele publice de întreținere a drumurilor care avusese o concentrație deosebit de corozivă și ale cărei impurități au ros liantul asfaltului și au distrus „integritatea drumului". Aceasta, pe scurt, era poziția adoptată de firma lui Adrienne: oricare dintre punctele menționate mai sus putea constitui motivul principal.

Altfel spus, sperau să cadă la învoială. Dar după patru ani de manevre legale, avocații statului încă tărăgănau sau se răzgândeau, iar judecătorul se cam săturase. Se stabilise un termen final de judecată. Cauza nu se mai putea amâna.

Așa că se iscase panică în rândul tuturor.

Și astfel căzuse în sarcina lui Adrienne să-l asiste pe membrul fondator al firmei, Curtis Slough. Timp de două săptămâni ea adunase o bază de date cu documente, analizând zi și noapte, împreună cu un grup de experți, sute de hârtii: memorii, rapoarte, corespondență, chitanțe și ordine de plată. Era o treabă care-ți paraliza, practic, mintea. Fiecare foaie de hârtie trebuia citită și categorisită, după care se înregistra cu un număr și era arhivată.

În prezent, erau în faza finală a cercetărilor și se certau în legătură cu documentele care puteau fi dezvăluite părții adverse. Unele materiale erau rezultatul colaborării avocat-client sau reprezentau clauze confidențiale privind proprietatea și, ca atare, nu puteau fi făcute publice. Dar altele nu erau așa ușor de protejat și era datoria lui Adrienne să le identifice pe acestea și apoi să sugereze modalități prin care aceste acte puteau să rămână totuși nedivulgate.

Folosind calculatorul de pe biroul ei, Adrienne tehnoredactă corecturile pe care le făcuse cu creionul pe ciorna memoriului pe care-l scria. Apoi adăugă referințele pe care le compilase din *Lexis* și mai citi o dată totul. Era înconjurată numai de hârtii tehnoredactate. Era obișnuită să lucreze pe un laptop și prefera tastatura acestuia

celei cu sunet înfundat pe care o avea la birou. Dar paginile tehnoredactate se corectau ușor cu opțiunea de „scriere corectă" din calculator și când acesta își isprăvise treaba, Adrienne salvă fișierul, dădu comanda de imprimare și se lăsă pe spate. În timp ce paginile memoriului ieșeau scrise din imprimantă, Adrienne stătea întinsă pe spate în scaun, cu ochii închiși…

„E atât de bine… să stai…"

Deschise brusc ochii. Ieri, lucrase toată ziua și toată noaptea și, dacă nu era atentă, adormea pe loc. Azi-noapte își luase de lucru acasă și aproape terminase raportul când i se stricase laptop-ul, pierzându-și astfel munca de ore întregi. Până la urmă mersese la birou la miezul nopții, unde își terminase raportul la calculatorul de pe biroul ei. Acum, tot ce-și dorea era să ajungă acasă, să stea în cadă până se răcea apa și să se zvânte pe patul ei mare și moale.

Dar… nu putea. Era a doua marți din lună și, după mesajul pe care i-l lăsase Nikki pe telefon, nu prea avea cum să se eschiveze anulând cina lor din acea seară.

Îndepărtându-se un pic de spătarul scaunului, Adrienne capsă fiecare dintre cele patru copii ale memoriului și se uită din nou peste el, căutând eventualele greșeli. Trei copii erau pentru Slough și una pentru dosarul ei. Apăsă butonul telefonului pentru comandă vocală și tastă interiorul biroului șefului ei, dar, bineînțeles, acesta nu îi răspunse, fiind plecat, cum de altfel erau și secretarele, și aproape tot restul personalului. Așa încât Adrienne puse rapoartele într-o mapă de interior și urcă la etaj.

În acest loc se vedeau rezultatele investițiilor făcute. Zona de primire a intrării în diferitele birouri fusese astfel proiectată încât să confere o anumită impresie, și anume: de prosperitate și seriozitate. În aceeași măsură excesivă și funcțională, zona respectivă era acoperită cu o mochetă dintr-un material atât de dens, încât parcă îți înghițea piciorul, ca și cum podeaua ar fi fost prăfuită cu materie de pe un corp ceresc cu neutroni. O pereche de coloane transversale din marmură susțineau tavanul la patru metri și ceva înălțime, de la care fascicule de lumină indirectă străbăteau până jos. Tablouri în ulei ale pictorilor luminiști atârnau pe pereții din apropierea biroului de primire, care era în sine o operă de artă, în formă de semilună, din lemn de alun și a cărui suprafață lustruită lucea printre ledurile clipitoare ale centralei telefonice. Din loc în loc, câteva scaune din piele, capitonate, apoi o canapea Chesterfield impresionantă, și o

măsuță din sticlă și alamă cu câteva numere din almanahul *Granta* și *The Scientific American* pe ea.

Biroul lui Slough era, cu siguranță, închis, așa că ea așeză mapa pe biroul de primire și se întoarse în biroul ei pentru a-și lua poșeta. Spre ieșire își vârî capul într-unul din separeurile de lucru aflate de-a lungul holului.

— Hei, Bette! Eu am plecat!

Bette era și ea stagiară în primul an ca și Adrienne și la fel de îngropată în muncă.

Cu un mormăit și o grimasă, Bette se ridică de pe scaun:

— Doamne, spuse ea, am înțepenit toată! Trebuie să țin minte să mă ridic în picioare și să mă mișc în fiecare oră. Se opri și fața i se lumină plină de speranță: Ce zici, Scout? Vrei să mergem să mâncăm *sushi*? Simt că mor aici.

Adrienne dădu din cap că nu:

— Am întâlnire cu soră-mea. E întâlnirea noastră pe care o avem o dată pe lună și cu ajutorul căreia păstrăm legătura.

Bette se încruntă:

— Cum îi mai e?

Adrienne ridică din umeri:

— Tot nebună a rămas! Merge la psihiatru de două, trei ori pe săptămână, deși să-ți spun drept, cred că el este mare parte din problemă, și nicidecum din rezolvarea ei. Mă rog… mi-a zis că vrea să vorbim. A zis că este *important*.

— Ooo-ho!

Adrienne zâmbi trist:

— Mie-mi spui!?

•

De obicei, Adrienne mergea pe jos sau folosea mijloacele de transport în comun – atât își permitea, ținând cont că datora în jur de 70 000 de dolari câtorva instituții universitare. Dar în seara aceasta era atât de obosită și pe deasupra și în întârziere, încât se uită după un taxi. Până și banala căutare a unui taxi demonstra lipsa ei de experiență în acest domeniu, deoarece îi trebuiră cam cinci minute până când semnul ei discret să fie sesizat drept apel.

Taximetristul avea un stil de conducere agresiv și Adrienne își ținu ochii strâns închiși, uneori și preț de câteva străzi bune, în timp ce mașina gonea. În sfârșit, ajunseră la destinație și avu de plătit șapte dolari, aproximativ dublu față de cât se așteptase ea. Pe moment, avu

intenția să se certe cu nigerianul care se afla la volan, dar își dădu seama că nu are rost. Sistemul zonal care determina tarifele curselor de taxi în Washington era necruțător și părea definitiv stabilit.

Intrând în bloc, portarul păru s-o recunoască:

— Hei, dumneavoastră sunteți sora lui Nico, nu-i așa?

— Adrienne, zâmbi ea. Vrei, te rog, să suni tu la interfon să știe că urc la ea?

— Desigur, spuse acesta și îi făcu semn cu mâna când Adrienne trecu pe lângă el în drum spre lift.

De îndată ce apăsă butonul „Sus”, liftul își deschise ușile, luând-o oarecum prin surprindere. Însă când ajunse la apartamentul lui Nikki, aceasta nu răspunse. Stând în fața ușii, Adrienne apăsă din nou butonul soneriei și-l tot ținu apăsat cu degetul mare, gândindu-se: „Poate este sub duș”… Ascultă prin ușă și i se păru că-l aude pe Jack lătrând slab, cu un ritm constant și care suna destul de îndepărtat: ham! ham! ham! de parcă ar fi fost închis în bucătărie. Dar nicio reacție din partea lui Nikki. Adrienne se uită la ceas: era aproape 8:30.

Într-un fel, mai mult se simțea ușurată decât enervată. Îi trecuse supărarea cauzată de costul cursei de taxi și acum era nerăbdătoare – *curcubeu de nerăbdătoare* – să facă o baie și să se culce. Nikki fie uitase de întâlnire, fie – mai mult ca sigur – ieșise să-și cumpere țigări sau altceva și întârzia pe undeva.

Indiferent ce se întâmplase, Adrienne mai apăsă o dată prelung butonul soneriei, ca să-și asigure o plecare onorabilă. Întorcându-se spre lift își imagină convorbirea pe care o vor avea a doua zi dimineață:

— Dar am fost acolo, întreabă-l pe portar!

— N-am lipsit decât zece minute!

— Am tot sunat!

— Trebuia să cumpăr unt, nu mai aveam!

— De unde era să știu eu asta? Nu ai lăsat niciun bilet.

•

Sora ei. Oricât de mult o iubea Adrienne, adevărul era că nu se simțea bine în compania lui Nikki. Întotdeauna se aștepta ca discuția să ia o întorsătură ciudată, cum inevitabil se întâmplă apoi în cursul serii. Să te afli în preajma lui Nikki era ca și cum ai conduce o mașină care avea pană. Pentru o scurtă bucată de timp te descurcai, oricât de emoționat ar fi fost șoferul, dar la un moment dat totul

începea să se clatine și… trebuia să abandonezi și să tragi pe dreapta. Și asta nu pentru că ea, Adrienne, nu ar fi fost înțelegătoare. Era pe cât de tandră și de grijulie putea fi cu Nikki și ar fi vrut să-i facă pe plac acesteia dacă închipuirile bolnave ale surorii ei ar fi luat altă formă. Dar abuzul sexual despre care fabulase era atât de straniu și de teatral și atât de evident nebunesc, că nu puteai să-i dai dreptate. Mai ales ea care se presupunea că ar fi fost victima acelorași acte abominabile.

„Cred că aș fi ținut minte dacă un tip cu glugă m-ar fi violat la cinci ani”, gândea Adrienne. Ușile liftului se deschiseră, ea intră în cabină și apăsă butonul pentru parter.

Subiectul nu mai era de actualitate, fiind discutat și rediscutat; acum rămânea o problemă doar între Nikki și terapeutul ei. Adrienne nu putea să stea de vorbă cu ea despre asta fără să-și iasă din fire, lucru de care Nikki se plânsese de nenumărate ori. Nikki era de părere că Adrienne se afla în „faza de negare” și că își „reprimase” toată întâmplarea. Și oricât de rău suna asta pentru Adrienne (cel puțin așa continuase discuția), era aproape la fel de rău și pentru Nikki. Ce „dovadă” avea ea că ăsta ar fi fost adevărul?

„Ia mai scutește-mă…”

La urma urmei, nici măcar nebunia asta n-ar fi fost chiar așa de rea dacă Nikki nu s-ar fi schimbat atât în ultima vreme. Dar Nikki cea de acum, care locuia în Watermill, nu mai era sora veselă și elegantă pentru care Adrienne ar fi făcut orice. În prezent Nikki era *aeriană* și se făcea tot mai aeriană pe zi ce trecea.

„Din cauza Berlinului și a celor ce s-au întâmplat acolo”, gândi Adrienne.

A fost o perioadă, imediat după ce Nikki absolvise liceul, când totul era în regulă cu ea, cu toate că Adrienne abia dacă mai reușea s-o vadă. Împotriva sfaturilor lui Deck și ale Marlenei, Nikki luase un autobuz spre New York, visând să devină model. Deck prognozase că se va întoarce într-o lună, dar, spre mirarea tuturor (poate mai puțin a lui Nikki), avusese succes imediat. La mai puțin de un an după ce împlinise 19 ani, avea deja un contract cu Agenția Marrakesh și un apartament cu cinci camere în Soho. Îi trimitea cărți poștale lui Adrienne din locuri ca Jamaica și o suna în fiecare săptămână, iar glasul ei vesel și liniștit, salutând-o prin telefon:

— *Bună, A*! o bucura nespus pe sora ei.

Lui Adrienne i se părea atunci că Nikki ducea o viață bună și chiar

așa și era, dar era, în egală măsură, o viață agitată. La întoarcerea din Insulele Cayman după o ședință foto, bagajele i-au fost confiscate pe Aeroportul JFK. Vreo două bețișoare thailandeze i-au căzut din geantă, rostogolindu-se pe jos și până aici i-a fost: 2 000 de ore de serviciu în folosul comunității, 1 000 de dolari amendă și rezilierea contractului cu Marrakesh.

Nikki ar fi putut să rămână pe loc, dar nu a vrut. A pornit din nou la drum, spunând că „se aventurează în lume”. Adrienne primea de la ea vederi și telefoane din aproape toate colțurile lumii. De fapt, primul lucru pe care o întreba de câte ori sora ei suna era: „Unde ești?” Adrienne obișnuia să caute în atlas locul unde se afla sora ei și să afle cât mai multe despre zona respectivă în *Enciclopedia Britannica,* imaginându-și rând pe rând destinații ca: Austin, Vancouver și Telluride. Apoi, Barcelona, Amsterdam și Berlin.

Apoi… nimic. Adrienne era studentă în anul doi la Universitatea din Delaware când sora ei încetase să mai sune sau să îi mai scrie. Deck și Marlena au făcut tot posibilul s-o găsească, dar nu prea mai aveau ce să facă. Au dat telefoane și anunțuri. Au angajat chiar și un detectiv particular, dar totul a fost în zadar. Peste puțin timp, Marlena a murit. Adrienne a plecat la Facultatea de Drept și la scurt timp după aceea a murit și Deck. Pentru prima dată, Adrienne se simțea cu adevărat singură pe lume.

Au mai trecut alți doi ani până a revăzut-o pe Nikki și asta a fost tot rodul întâmplării. Adrienne își cumpărase o pereche de saboți în magazinul Nine West din Mall-ul din Georgetown și când dădu să iasă, o văzu în fața ei, frumoasă ca întotdeauna, probând o pereche de sandale. Ani întregi Adrienne visase această regăsire și, atunci când se întâmplă, îi tăie răsuflarea. Era greu să explice cât de nimerit i se părea s-o revadă pe sora ei după ce și-o imaginase de atâtea ori, după toate acele momente când i se păruse că este Nikki, dar se înșelase. S-o vadă și s-o găsească pe Nikki era un moment extrem de potrivit, la fel de normal ca și ultimul acord armonios dintr-o simfonie celebră.

Și nu era nicio îndoială că ea era, deși nu se văzuseră de aproape zece ani. Ezitând, păși pe vârfuri pe culoarul magazinului, cu pantofii în mână și se opri lângă ea, întrebând-o:

— Nikki?

Nikki ridică privirea, se încruntă puțin și apoi fața i se destinse într-un zâmbet larg, imens. Și amândouă țipau și se îmbrățișau, iar

Nikki striga:

— Sora mea cea mică!

Nikki îi povestise cum, călătorind cu tovarășul ei de distracții, un neamț tinerel, pe nume Carsten Riedle, ajunsese în Berlin și luase o supradoză. Fără a fi un cavaler romantic, tânărul Riedle o lăsase cu spume la gură, aproape moartă, căzută pe podeaua vilei lui părintești, aflată într-una dintre zonele cele mai moderne ale orașului.

Menajera familiei Riedle o găsise a doua zi dimineața în comă și chemase Salvarea. Internată în spital, Nikki zăcuse inconștientă aproape o săptămână și, când și-a revenit, nu-și mai amintea aproape nimic. Au trecut o săptămână și apoi o lună. În cele din urmă, a fost transferată la o clinică din Elveția, unde exista un doctor care înregistrase succese în cazuri asemănătoare. Clinica trata, de asemenea, intoxicațiile cu substanțe chimice, și cum problemele lui Nikki porniseră de la o supradoză, a fost considerată locul ideal pentru dezintoxicarea ei.

Cât timp doctorii se așteptau ca amnezia să treacă de la sine, pentru ea și toți ceilalți rămânea în continuare Pacienta X. Între timp, sesizările făcute Ambasadei Statelor Unite din Bonn – pentru că engleza lui Nikki era clar americană – s-au dovedit fără rezultat. Oficialitățile ambasadei declaraseră că nu se înregistrase dispariția nici unei persoane care să se potrivească descrierii ei. Totodată, nu i se descoperise nici pașaportul, ceea ce însemna că naționalitatea ei nu putea fi stabilită. Așa că se trecuse la: „Cazul următor!”

Pe urmă, s-a întâmplat minunea! Într-o zi caldă de primăvară, plimbându-se dinspre clinică spre port și restaurantele din zonă, Nikki văzuse pe un zid un afiș cu o reclamă pentru filmul *Far and away,* prezentându-i pe actorii principali, Tom Cruise și Nicole Kidman îmbrățișați, și… *Nicole*! Valul de amintiri îi reveni deodată în minte. Își aminti numele ei. Își aminti de Carsten Riedle. Își aminti până și muzica ce se auzea la CD când nenorocitul acela îi injectase doza. Era Alanis Morisette cu albumul *Jagged Little Pill.*

Peste două zile își angaja un avocat și după două săptămâni se încheia o înțelegere: familia Riedle urma să-i deschidă un cont, în schimbul promisiunii ei că va dispărea din viața fiului lor și nu va intenta nicio acțiune legală împotriva respectivei familii. Și chiar așa se întâmplă totul: primi 500 000 de dolari și familia Riedle ieși din viața ei.

Liftul își deschise ușile pe holul de la parter și Adrienne coborî, gândindu-se încă la Nikki. Dintotdeauna își dorise s-o întrebe: „Când ți-ai adus aminte de mine? Acolo, în Elveția, sau mai târziu? Și de ce n-ai sunat? De ce n-ai venit acasă?” Ca să nu mai pomenească de întrebările pe care le avea pentru cei de la clinică, cum ar fi: cine fusese idiotul cu care vorbiseră la ambasadă? Pentru că Deck și Marlena sunaseră de nenumărate ori la Departamentul de Stat. Știind că ultima adresă pe care le-o dăduse Nikki era din Germania, inițiaseră câteva anchete, întrebând dacă vreo americană având semnalmentele ei fusese căutata de poliție sau implicată într-un accident. În mod ciudat, situația gravă a lui Nikki scăpase atenției tuturor. Era strigător la cer, dar acum nu se mai putea schimba nimic.

Oricum, Nikki nu mai era aceeași după ce și-a revenit – nu întru totul. Era o variantă *energizată* a ei, într-un fel.

Aproape pe furiș, Adrienne se uită de-a lungul coridorului, pe jumătate așteptându-se s-o zărească pe Nikki – și simți un fior vinovat de plăcere când n-o văzu. Traversând holul, medită la ideea că dragostea pentru sora ei era mai mult nostalgică decât reală, iar relațiile cu ea existau mai mult din datorie decât din afecțiune. Deși nu era corect, refuza să-și facă procese de conștiință din asta. Nikki nu era numai deranjată „la mansardă”, era și *deranjantă.*

Între pupatul de „bun găsit” și aperitiv – întotdeauna se aducea vorba despre ceva ce Adrienne ar fi vrut să uite. Nikki, în loc să se vindece, parcă se îmbolnăvea mai rău, iar terapeutul pe care-l consulta n-o ajuta deloc, parcă mai rău îi făcea. De când începuse Nikki să-l vadă, devenise din ce în ce mai bulversată, și aiura despre lucruri care nu numai că nu se petrecuseră, dar nu aveau *cum* să se fi petrecut.

Văzând-o pe sora ei în starea asta, Adrienne ar fi vrut s-o ajute, dar…

— Plecați? portarul ținea ușa deschisă pentru ea.

Adrienne ridică din umeri:

— Cred c-a ieșit.

Bărbatul păru încurcat, scutură din cap și își încreți fruntea:

— Nu cred. Aș fi văzut-o. Ați încercat și la spălătorie?

Adrienne se opri în fața ușii și apoi se răsuci în loc:

— Nu, ce idee bună!

Zâmbind forțat, o luă în jos pe scări până la subsol, unde simți

mirosul de spălătorie înainte de a intra: mireasma dulce, călduță a balsamului de rufe și mirosul înțepător de înălbitor. Scrută încăperea, dar nu era nimeni; camera mică, dezolantă în lumina fluorescentă, cu șirul de mașini de spălat oprite și hublourile uscătoarelor golite.

Așa că se întoarse pe scări la parter, unde portarul o aștepta îngrijorat:

— Hei, spuse el, ridicând din umeri a scuze. Am uitat să verific. A lăsat un bilet pentru dumneavoastră.

Și, zicând acestea, i-l întinse lui Adrienne.

Când Adrienne atinse biletul, simți că ceva rău urma să se întâmple. Despăturind foaia, simți că-i crește nivelul de adrenalină în sânge și i se făcu pielea de găină. Pe moment, avu impresia că stă pe marginea unei prăpăstii și că privește în gol. Și apoi văzu conținutul biletului, atât de scurt, că nici nu trebuia să-l citească:

„ A…
N-am mai putut rezista!
Îmi pare curcubeu de rău.
Nikki.”

• Capitolul 7 •

Mâinile portarului tremurau când introduse cheia de rezervă în ușa apartamentului lui Nico. Șoptit, el repeta întruna cuvintele:

— Nu se știe niciodată, nu se știe niciodată!

Apoi yala se răsuci, ușa se deschise larg și Adrienne îl împinse și intră ca o vijelie, îngrozită:

— Nikki?

Apartamentul era cufundat complet în întuneric, iar câinele lătra de undeva, din dreapta, din spatele ușilor.

— Nikki?

Mâinile lui Ramon căutară întrerupătorul, dar nu se întâmplă nimic atunci când îl apăsă. Îi aruncă lui Adrienne o privire mirată:

— Cred c-a sărit siguranța, spuse el.

— Repar-o, îi ceru Adrienne, pășind tot mai adânc în întunericul din apartament.

— Panoul e în bucătărie, replică Ramon, dar o să am nevoie de o lanternă. Crezi că are vreuna?

Adrienne nu-i răspunse, pentru că abia mai putea să respire:

— E o debara cu scule, în holul de la intrare pe stânga.

Portarul se întoarse și se grăbi în direcția indicată de ea:

— Nikki?

Adrienne își simțea lacrimile fierbinți curgându-i pe obraji, pe măsură ce înainta pas cu pas prin living, cu mâinile întinse. Nu voia să se împiedice de ceva…

— Nikki?

Prin geamuri pătrundea în apartament lumina neoanelor de pe stradă, precum și lumina becului pe hol. Adrienne distingea doar contururile: canapeaua și masa, fotoliul mare din piele. Dar…

— Nikki!?

Jack lătra mai tare acum, scrijelind ușa de la bucătărie. Între timp ochii i se obișnuiseră cu semiîntunericul din apartament și Adrienne reuși să se orienteze în direcția zgomotului, făcându-și loc până la ușa bucătăriei, pe care o deschise. Câinele năvăli în cameră și, lătrând bucuros, începu să dea din coadă într-un ritm nebun. Apoi sări cu labele pe Adrienne.

— Jos, ordonă ea, speriată și necăjită în același timp.

Cu un lătrat scurt, Jack o zbughi de lângă Adrienne, traversă livingul până la holul dinspre baie, unde îl auzi iarăși zgâriind ușa, de data aceasta nu ca să iasă, ci să pătrundă dincolo de ea.

Adrienne încercă să-l urmeze, observând în gândul ei cât de liniștită părea locuința cu lumina stinsă. Singurele zgomote care se auzeau erau zumzetul slab al circulației de-afară și zgomotul zgârieturilor făcute de Jack. Brusc, acesta începu să latre și un fascicul de lumină îi intră deodată în ochi.

— Am găsit o lanternă, îi spuse Ramon.

Adrienne își ridică o mână în fața ochilor ca să nu mai vadă, își feri capul într-o parte și clipi, neajutorată, ca un vânat hăituit în miezul nopții. Ramon roti lanterna circular, prin încăperi și ochii lui Adrienne îi urmară traseul, speriată de ce-ar putea să vadă. Dar nu era nimic.

— Eu mă duc după câine, spuse ea. Tu repară lumina!

Ramon încuviință din cap și se îndreptă cu pași mari spre bucătărie, luând lanterna cu el. Adrienne pipăi în jur ca să ajungă la ușa de la baie, simțind că o cuprinde o senzație de slăbiciune, greață și amețeală, asemănătoare răului de mare.

— Jack, strigă ea, vino aici!

Dar câinele începu să zgârie tocul ușii chiar mai agitat decât până atunci, acum, că ea ajunse lângă el. Ezitând, aproape fără să vrea asta, Adrienne deschise ușa de la baie și păși în întuneric.

Din obișnuință, apăsă întrerupătorul, încercând să-l aprindă și să-l stingă de câteva ori, dar nu se întâmplă nimic. Jack scheuna la câțiva pași de ea și nu se auzea decât apa picurând: pic! pic! pic!

— Nikki?

Liniște. Nimic.

Apoi portarul strigă din bucătărie:

— Am reușit!

Imediat becurile se aprinseră și un sunet ca de trompetă străpunse aerul locuinței, acum luminate, ajungând într-o fracțiune de secundă de la 0 la 80 de decibeli, auzindu-se inclusiv deasupra locului unde zăcea Nikki, înecată și carbonizată în cada cu apă cenușie, cu ochii deschiși, care exprimau o ușoară mirare.

Cu furnicături în stomac și cu senzația că-i fuge pământul de sub picioare, Adrienne se prăbuși, simțind o durere ascuțită într-o parte a capului. Și apoi se făcu din nou întuneric.

•

Când își reveni, văzu un polițist care stătea lângă ea pe un scaun, vorbind în șoaptă la un telefon celular. În cameră, lumina era aprinsă. Capul îi vâjâia și era întinsă pe o canapea, cu o pernă sub picioare.

— Hei, exclamă ea, vrând să atragă atenția și în același timp văitându-se.

Se ridică încet în capul oaselor, sprijinindu-se în cot.

— V-ați lovit la cap atunci când ați leșinat, îi explică polițistul.

Leșinat? Cum adică „a leșinat”? Era în picioare în baie. Dintr-o dată își aminti vaietul prelung de jaz al trompetei și imaginea ochilor surorii ei îi reapăru ca un flash. Un suspin i se opri în gât.

— Nu se mai putea face nimic pentru ea, îi spuse polițistul. Cu siguranță, moartea s-a produs instantaneu.

Ea scoase un sunet, ceva între un geamăt și un scâncet. Își cuprinse fața cu palmele și lacrimile începură să-i curgă.

— Portarul a sunat la spital. Colegul meu și cu mine eram prin apropiere.

Abia atunci observă un al doilea polițist care stătea lângă ușă și vorbea în șoaptă cu Ramon.

— Trebuie să apară cei de la S.E.C., sunt pe drum, adăugă polițistul. Și vine și o ambulanță. Deși…

„S.E.C.”, gândi Adrienne, încercând să descifreze în minte inițialele. „Serviciul Examinări Cadavre”. Încă o dată, imaginea surorii ei îi apăru în fața ochilor. Zăcea în cadă, cufundată până la gât în apa rece ca gheața. Cu un aparat electrocasnic – un radio sau ceva asemănător – căzut în apă, la picioarele ei.

Trebuia s-o scoată de acolo!

Ridicându-se cu totul, avu senzația că i se scurge tot sângele din cap și, când încercă să stea în picioare, ameți brusc și se clătină, cu tâmplele zvâcnindu-i pe ritmul unei tobe dintr-o fanfară mărșăluind în plină paradă. Simți mâna polițistului pe brațul ei.

— Trebuie s-o scoatem de acolo, spuse ea și făcu un pas spre baie.

— Nu!

Atent și grijuliu, acesta o făcu să se așeze din nou pe canapea.

— Este atât de rece! suspină Adrienne.

— Nu, nu este rece. Este… Polițistul privi în jur speriat, căutând parcă pe cineva care să-l ajute să-i explice; dar nu era nimeni: Acum îi este bine, spuse el. Orice-ar fi avut, acum nu mai suferă.

•

Adrienne se trezi în apartamentul ei aproape în zori. Spre surprinderea ei, se descoperi în propria casă. Dormise îmbrăcată cu hainele de oraș pe patul nedesfăcut, direct pe cuvertură. Chiar înainte de a deschise ochii își aminti…

Se ridică, merse la bucătărie și-și făcu o cană de cafea tare în filtrul cu capac de plastic și sită de hârtie pe care-l folosea. Așezându-se la masa din bucătărie începu să se gândească. „Asta e! Nu mai am pe nimeni. Acum, chiar sunt orfană.” I se umeziră ochii, dar clipi aproape nervoasă și ca să-și îndepărteze lacrimile. „De cine-ți pare mai rău? se întrebă ea. De tine sau de Nikki?” Apoi sorbi din cafea și se uită la ceas: 6:02. Prima rază cenușie a dimineții.

O durea capul din cauza căzăturii din baia surorii ei; se lovise de chiuvetă. Presupunea că se resimte după starea de șoc suferită și se întreba ce ar trebui să facă. „Să fac o listă”, își spuse în sinea ei. Era as în conceperea listelor și, oricum, asta fac întotdeauna avocații într-o situație de criză: fac liste. Scoase un pix dintr-o cană mare Hoya de lângă telefon, găsi un carnețel de bilețele adezive și începu să scrie:

„1. Firma de Pompe Funebre.”

Medicul legist îi spusese că se va face o autopsie, probabil de dimineață. Îi dăduse cartea lui de vizită și îi spusese să sune în după-amiaza aceea.

„2. Să-l sun pe medicul legist de la S.E.C.
„3…”

Ezită. „Ce trebuia să scrie la punctul 3?” Apoi își dădu seama că ar trebui să-l sune pe psihologul care o omorâse pe sora ei. Duran așa-l cheamă. Jeffrey Duran.

Dar, nu… Se va ocupa de ticălosul ăsta ceva mai târziu. Acum avea alte priorități decât răzbunarea. Așa că la punctul 3 trebuia să treacă altceva, cum ar fi: să nu uite de slujba de comemorare. Își bău cafeaua și se întrebă dacă Nikki și-ar fi dorit asta. Și imediat își aminti: un catafalc lansat pe apă, încărcat cu grămezi de flori deasupra. Vorbiseră odată, pe jumătate în glumă, și asta și-ar fi dorit ea: funeralii pe apă.

Adrienne suspină. Să organizeze un fel de ceremonie, ceva simplu, dar pe cine trebuia să sune? Alte rude nu avea. Nu erau decât ea. Ea

și Jack.

„Iisuse Hristoase, gândi ea. Jack!”

În bucătărie, sub dulapul de lângă chiuvetă, avea un cârlig în care îi plăcea să-și agațe cheile ca să nu trebuiască să le caute prea mult și unde ținea și una de la apartamentul lui Nico.

„Bietul câine! gândi Adrienne. Cum rămâne cu el? Ce o să se întâmple cu el?”

•

Ieși din casă la 6.35 și merse spre est, pe Lamont spre 16th Street de unde știa că poate lua un taxi. Se lumină de-a binelea și unele persoane mult prea matinale deja ieșeau din Brutăria Heller cu mape într-o mână și pahare de cafea în cealaltă. În stația de autobuz așteptau șase persoane, iar în fața ușii de la Taqueria lui Ernesto, un cerșetor în zdrențe, de origine hispanică, sforăia.

Îi luă ceva timp până reuși să prindă un taxi, dar ajunse repede la destinație. Taxiul merse întâi la vest, spre Porter, apoi la sud, pe Wisconsin până la M. Coborî în fața imobilului Watermill, pe jumătate așteptându-se să găsească un echipaj de poliție, dar nu descoperi nimic neobișnuit care să semnaleze moartea surorii ei. Doar oameni care plecau la serviciu, străini de tragedia din noaptea trecută.

Nu-l cunoștea pe portarul din tura de dimineață, dar acest lucru nu conta pentru că el citea pagina de sport din ziarul *Post* și o salută doar înclinând din cap când ea trecu prin hol. Ușile liftului se deschiseră cu un clinchet vesel și ea, odată ajunsă la etajul al treilea, traversă tăcută coridorul spre apartamentul lui Nikki.

Aproape că se așteptase să găsească tocul ușii sigilat cu bandă galbenă de către poliție. Dar nu era nimic. Doar ușa, pur și simplu, și ea însăși în fața acesteia, privind în gol. Cu numai câteva ore în urmă sora ei fusese luată pe o targă, cu corpul acoperit cu un cearșaf. Își aminti dâra de apă picurată pe podeaua de la baie până la ușa de la intrare, dar acum nu mai era nimic. Se evaporase, ca și Nikki, de altfel.

Scotoci prin poșetă după cheie și, găsind-o, deschise ușa. De pe canapea, câinele dezlegat începu să latre, un lătrat continuu care părea să nu se mai oprească, pe jumătate amenințător, pe jumătate tânguitor.

— Jaa-ck, spuse ea, îngenunchind ca să-l scarpine după ureche. Unde ți-e lesa? îl întrebă. Unde a dispărut?

Jack se uita la ea cu o privire tâmpă și cu ciotul lui de codiță, scurt și gros, agitându-se datorită atenției care i se acorda.

Încerca să ghicească unde ar fi ținut-o Nikki. Aproape de ușă era un dulap pe care îl deschise și se uită înăuntru. Câteva haine stăteau așezate pe umerașe. Vreo două curele și rolele surorii ei. Lucruri. Erau așa de multe lucruri. Atâtea… obiecte personale. Abia atunci își dădu seama că va trebui să facă totuși ceva cu toate acele lucruri. Mobila, hainele, patinele…

Poate că lesa era în bucătărie.

Trecând prin living, intră în bucătărie și se uită în jur. Nici urmă de lesă, nici de vase murdare. Nimic. Avu impresia că bucătăria era chiar mai curată decât de obicei, de parcă Nico ar fi făcut curat înainte să se sinucidă. Până și ușa frigiderului, împodobită de obicei ca o expoziție de pliante, era goală. Sau aproape goală. De suprafața ei atârna un plic prins cu un magnet în formă de sticlă de gin Tanqueray. Pe plic se vedea numele lui Adrienne scris mare, cu litere de tipar.

Îndepărtând magnetul, Adrienne luă plicul și merse la dulapul din mijlocul încăperii; se așeză pe scaun, ținându-l în fața ei, temându-se de ultimele cuvinte ale surorii ei. După ceva timp deschise plicul și, cu un oftat, văzu că temerile ei fuseseră neîntemeiate. Plicul conținea testamentul surorii ei, un document în variantă simplă și prescurtată pe care Nikki îl copiase de pe Internet. Pe antetul paginii un titlu publicitar în patru culori anunța:

> „Primiți 20% reducere la mii de restaurante de pe cuprinsul statului…”

Dedesubt începea declarația:

> „Eu, Nicole Sullivan, rezident al Washington-ului, declar că acesta este testamentul meu.
>
> În primul rând: revoc toate testamentele și codicilurile pe care le-am făcut anterior.
>
> În al doilea rând:…”

Nu voia să-l citească acum, dar totuși observă în treacăt că era desemnată executorul ei testamentar. Ceea ce nici nu o surprindea. Pe cine altcineva mai avea Nikki?

Chiar așa, pe cine?

„Trebuie să fie o agendă cu adrese, undeva”, gândi Adrienne. Un carnețel cu arc sau un blocnotes, să poată lua legătura cumva cu prietenii lui Nico (dacă avea vreunii). „Poate că le avea scrise în computer”, se gândi Adrienne.

Simți pe gleznă un botic umed, care-i aminti de lesa rătăcită. Ridicându-se în picioare, Adrienne trecu prin living până în dormitorul surorii ei care, ca și bucătăria, era foarte curat: cu patul făcut și hainele strânse. Ajungând la dulap, Adrienne îl deschise să vadă dacă nu cumva lesa era acolo. În schimb, privirea îi fu imediat atrasă de o valiză verde de plastic pe care nu o mai văzuse până atunci.

Prea mare pentru un laptop și prea mică pentru o chitară, valiza era dreptunghiulară, cu colțurile rotunjite. Curioasă, încercă s-o ridice și se miră de greutatea ei. „O fi cu echipament video?” Scoase geanta din dulap și o așeză pe pat. De o parte și de alta a mânerului avea două încuietori cu cifru, dar ele nu reprezentau o piedică pentru Adrienne. Nikki i se lăudase că folosea același cod peste tot ca să nu-l uite: 0211, data ei de naștere. Sau, dacă era o parolă pe calculator: 021170, care era același lucru, doar că includea și anul nașterii.

Adrienne învârti rotițele de alamă potrivind aceleași cifre pe ambele părți, apoi ridică clapetele și deschise valiza.

Ceea ce descoperi era atât de neașteptat și ciudat, încât i se tăie respirația. Componentele unei arme – un fel de pușcă – erau așezate în compartimente din material spongios, care păreau special făcute pe modelul lor: o țeava lungă, albastră, un pat de pușcă din plastic de un negru mat și o lunetă telescopică.

În același cadru, sub patul de pușcă, era cuibărit un tub metalic perfect perforat, îngroșat la un capăt. Deși nu mai văzuse niciodată așa ceva (poate doar în filme), ghici imediat că acela era „un amortizor”. Instinctiv, trânti capacul valizei, vrând parcă să-i ascundă conținutul și potrivi din nou combinația cifrului. Apoi cără geanta înapoi la dulap și o așeză la loc, așa cum o găsise.

Pentru a doua oară în ziua aceea se simțea șocată și vinovată. Șocată că Nikki se sinucisese și vinovată că ea nu o salvase. Și din nou șocată că descoperise o pușcă – și nu orice fel de pușcă, ci o *asemenea pușcă* – în dulapul surorii ei. Și apoi iar o cuprinse un sentiment de vină – la gândul curiozității ei indiscrete.

Oftă și închise dulapul. „Oprește-te, își spuse în sinea ei. Nimeni n-

ar fi putut-o salva pe Nikki (poate doar psihiatrul ei). Nikki era pierdută. Fusese dintotdeauna pierdută. În ceea ce privește umblatul prin lucrurile ei, doar trebuia să fac și asta! Am fost ruda ei cea mai apropiată, executorul testamentar și singura rămasă în viață. Dacă n-aș fi umblat eu, atunci cine? Dar este atât de ciudat!” gândi ea, uitându-se în jur, unde-ar putea găsi lesa. „O pușcă precum aceasta… nu cumperi o asemenea armă pentru autoapărare. Și indiferent ce-ar fi făcut Nikki, în mod sigur nu se ducea la vânătoare… Așadar, trebuie să fi fost a altcuiva. Dar a cui?”

Revenind în living, căută din priviri lesa în stânga și-n dreapta, hotărâtă deja să o schimbe cu o bucată de cablu. Până atunci nu observase biroul lui Nikki și, ajungând lângă el, descoperi cu stupoare lesa în primul sertar. Pe birou se afla laptop-ul lui Nikki conținând, probabil, după părerea lui Adrienne, un fișier cu adrese. (Nu avea Microsoft Outlook un programel care alcătuia liste cu „adrese utile”?) Îl va lua cu ea la plecare.

Închizând sertarul biroului se întoarse spre Jack căruia îi scăpă brusc un lătrat prelung și neașteptat – apoi o porni spre ușă. Adrienne observă cu uimire mânerul ușii răsucindu-se și simți un început de teamă, urmat de nevoia defensivă de a-și explica prezența cuiva în apartamentul surorii ei la o oră atât de matinală.

Ușa se deschise larg și un bărbat apăru în cadrul ei. Acesta se lăsă deodată pe vine și bătu din palme înainte de a-i sări câinele în brațe:

— *Tranquilo, Jack, tranquilo*![3]

Era Ramon.

Adrienne își drese glasul, în timp ce portarul alinta câinele, scărpinându-l și vorbind cu el tot timpul. Ramon păru că nu o auzise, așa că ea salută cu glas tare:

— Bună!

Portarul își înălță capul, speriat să afle că nu era singur. Văzând-o pe Adrienne, se ridică în picioare și zâmbi ușor jenat.

— Îmi făcusem griji pentru câine, spuse el închizând ușa în urma lui. Mă gândeam să-i dau de mâncare, știți; să-l scot la plimbare…

Adrienne dădu din cap afirmativ:

— Și eu la fel, spuse ea.

Ramon își târșâi picioarele:

— Păi… se uită în jur neștiind ce să spună. Sunteți aici, deci…

— Vreau să-ți mulțumesc pentru ajutorul dat noaptea trecută, spuse Adrienne. M-am… m-am cam pierdut cu firea.

Ramon înclină din cap:
— A fost cumplit, admise el. Cel mai cumplit lucru pe care l-am văzut în toată viața mea.
— Știu!
— Eu nu sunt decât portarul, dar doamna aceasta mi-era prietenă, știți. Obișnuiam să stăm de vorbă uneori.
Adrienne încuviință.
— Presupun că veți face o slujbă comemorativă, sugeră Ramon.
— Cred că da.
— Poate mă anunțați și pe mine?
— Desigur.
— Pentru că mi-aș dori să fiu prezent.
— OK!
Portarul se îndreptă spre ea și, scoțându-și portofelul, îi dădu o carte de vizită ridicol de scumpă. În colțul din dreapta sus avea o mască de carnaval care râdea și una care plângea, imprimate cu aur. În mijloc, numele lui – Ramon Guttierez-Navarro – și un număr de telefon.
— O să vă sun, promise Adrienne. De fapt, acesta este unul dintre motivele pentru care am trecut pe-aici. Să caut o agendă cu adrese ca să-i pot anunța pe prietenii ei despre ce s-a întâmplat…
Ramon dădu din cap, gânditor, și se încruntă:
— Nu prea ieșea în oraș, spuse el. Și nu primea prea multe vizite.
La rândul ei Adrienne înclină din cap:
— O persoană atât de frumoasă, ai crede că… Ramon nu-și continuă gândurile și schimbă vorba: Cu Jack cum rămâne? întrebă el. Ce se va întâmplă cu el?
Adrienne încuviință, dând din cap:
— Nu știu. Proprietara mea locuiește într-un apartament aflat chiar deasupra mea și nu-i prea plac câinii.
— Pentru că mă gândeam, spuse Ramon, că l-aș putea lua eu… Adică, dacă nu-l vreți dumneavoastră… dacă *nu-l puteți ține* dumneavoastră. Îmi plac câinii și fiind câinele lui Nikki… ar fi ceva deosebit.
Adrienne cântări cele spuse de el preț de o fracțiune de secundă:
— Pai, asta ar fi… minunat!
Și atunci îi trecu prin minte gândul că Ramon fusese îndrăgostit de sora ei.
— Numai… dacă l-ați putea ține dumneavoastră o săptămână sau

două, sugeră Ramon. Tocmai se mută colegul meu de apartament și va trebui să cad la înțelegere cu cel care va veni în locul lui. Adică, pot face din asta o condiție. Și dacă tipul pe care-l aștept să vină nu iubește câinii, pot găsi pe altcineva căruia să-i placă.

Adrienne confirmă, entuziasmată:

— Desigur! Două săptămâni! Nicio problemă!

Ramon părea fericit:

— Atunci e nemaipomenit! spuse el.

Adrienne vârî cartea lui de vizită în poșetă și laptop-ul în servieta lui specială care era lângă birou, pe jos. Apoi prinse lesa de zgarda lui Jack, își puse bareta de la geanta computerului pe umăr și ieși pe coridor. Ea și Ramon coborâră cu liftul până în holul blocului și ieșiră afară.

— Doriți un taxi?

Adrienne negă:

— Întâi am să-l plimb pe Jack.

Portarul o aprobă și-și strânseră mâinile.

— Atunci… aștept să mă sunați, îi spuse el.

Ea îi zâmbi și la o smucitură puternică a lui Jack se îndreptă spre colț cu pași nesiguri.

Ramon radia de fericire:

— Sunt proprietarul unui câine, rosti el fără a i se adresa cuiva anume. Ce ziceți de asta?

• Capitolul 8 •

Era undeva, în mulțime, pe platforma de la metrou, așteptând să vină trenul Red Line s-o ducă până la Parcul Cleveland. Și metroul urma să apară din moment în moment. Adrienne știa asta pentru că discurile de sticlă de la marginea peronului începuseră să clipească, unul câte unul, cu o lumină discontinuă pe care o zărea printre picioarele călătorilor care așteptau. Apropiindu-se de marginea peronului, se uită în stânga și văzu farurile locomotivei licărind în tunel. Undeva, un telefon începu să sune.

Dar nu în visul ei. Telefonul era real, însă metroul era o nălucă. Știa asta chiar și în timp ce visa, dar, chiar dacă știa, nu conta. Visul încă o ținea în mrejele lui când bâjbâi după receptorul care se afla pe noptiera de lângă ea.

— Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului se prezentă drept „doamna Newmann”, de la Serviciul Examinări Cadavre.

— Vă sun în legătură cu rămășițele lui Nicole Sullivan. Cu cine stau de vorbă?

Cuvântul – *rămășițe*! – o făcu pe Adrienne să se ridice în capul oaselor și această mișcare o smulse de-a binelea din vis.

— Sunt sora lui Nikki. Soră vitregă, Adrienne Cope.

— În raportul poliției sunteți trecută drept ruda cea mai apropiată.

— Așa este!

— Păi, avem nevoie să ne dați numele unei companii de Pompe Funebre și pe cel al persoanei care se va ocupa de resturile…

Adrienne o întrerupse:

— Am înțeles!

„Se va ocupa de resturi?” Ca și când Nikki ar fi fost un fel de produs alimentar sau o cantitate de informație.

— Vasăzică?

Graba funcționarei era evidentă.

— N-am mai făcut așa ceva, explică Adrienne. Așa că… nu m-am hotărât încă…

— V-aș putea trimite prin fax o listă, dacă aveți unde să-l primiți, sugeră secretara.

— Am, replică Adrienne. Am un fax chiar aici.

Îi dădu numărul și funcționara îi spuse că va aștepta un răspuns de confirmare.

— Există o procedură de eliberare a rămășițelor pământești. Le trimitem acolo unde ne spuneți dumneavoastră.

— OK!

— Am putea să primim un răspuns în după-amiaza aceasta? Ar fi foarte bine așa, adăugă funcționara.

— O să vi-l transmit cât pot de repede, promise Adrienne și așeză receptorul în furcă.

Apoi se sculă din pat, se îmbrăcă la întâmplare și-i legă lui Jack lesa de zgardă. Domnișoara Spears nu permitea accesul animalelor în clădire, dar „în situația de față” fusese de acord ca Jack să stea la ea până în week-end-ul viitor, când Ramon putea să-l ia la el.

Jack era deja la ușă, lovind-o cu labele, nerăbdător să iasă la plimbare.

Ieșind amândoi din casă, traversară un petic de grădină în drum spre garaj, unde Adrienne apăsă un buton care activă mecanismul ușii metalice segmentate, ridicând-o de la pământ cu un zornăit specific. Când ușa se pliase aproape cu totul în tavan, Jack o smuci pe Adrienne înspre aleea din spatele caselor.

În stradă, Adrienne se gândi că, deși n-ar fi avut timp să se ocupe de un câine, îi va simți lipsa. Era uluitor câți oameni se opreau să vorbească, aparent cu ea, dar, de fapt, cu Jack. Cu toate că avea de traversat numai o stradă, îi luă aproape zece minute până să ajungă la Brutăria Heller. Ajunsă acolo, legă lesa de un aparat de taxat din parcare și intră să cumpere un baton. Câteva minute mai târziu, ieși cu un croissant pentru Jack.

Când se întoarse în apartament, faxul descărca ultima pagină din multele trimise de Serviciul de Examinări Cadavre. Jack sări pe canapea și se încolăci, în timp ce Adrienne strânse mănunchiul de pagini de pe jos. La o primă privire, văzu că acestea alcătuiau o listă ordonată alfabetic a centrelor care furnizau „servicii mortuare” în Districtul Columbia.

Telefonă Casei Mortuare Albion, una dintre primele de pe listă. Vocea bărbatului de la celălalt capăt al firului avea un ton moale și confidențial, care semăna cu al unui vânzător de mașini uzate din Qaaludes. În momentul în care ea îi întrerupse discursul sforăitor, dându-i clar de înțeles că nu era interesată de un serviciu elaborat, el îi oferi, fără ca vocea lui să sufere vreo inflexiune, cea mai

„economică” alternativă, una „cu capacul lăsat”, fără „serviciu funerar” și cu un coșciug „clasic”, dacă nu chiar „banal”. Chiar și în aceste condiții ea înțelese repede că până și cea mai modestă ceremonie o va costa în jur de câteva mii de dolari.

Cu vocea lui mătăsoasă, Barrett Albion încercă să minimalizeze efortul financiar, specificând:

— Acceptam aproape toate tipurile cunoscute de cărți de credit, cu excepția celor American Express.

Când Adrienne rămase mută la perspectiva cifrei cheltuielilor, el îi aminti că „deseori se lasă prin testament fonduri în acest scop”.

Încă o dată ea ezită să răspundă. Își imaginase o înmormântare decentă pentru sora ei, cu rudele și prietenii în doliu, veniți s-o comemoreze. Dar sincer, nu putea să aibă loc așa ceva. Se uitase în computerul lui Nikki și nu găsise absolut pe nimeni. Erau numai ea, Ramon, administratorul clădirii și psihiatrul ei. Și mai erau numerele de telefon ale firmelor cărora ea le era clientă: Antrak și Avis. Și Tom Yum Thai.

Adevărul e că Nikki nu avea prieteni. Chiar deloc. Nici măcar unul.

— Dar… incinerarea? izbucni Adrienne.

Prin telefon îl auzea pe directorul casei mortuare cum își recăpăta suflul.

După un moment, el replică:

— Ei… este și asta o opțiune.

— Bun, i-o întoarse Adrienne, cu o voce atât de tăioasă, încât Jack ciuli urechile. Atunci asta rămâne!

Albion oftă:

— Nu facem incinerări decât de două ori pe săptămână, îi spuse el. Marțea și vinerea. Așadar, abia sâmbătă vom putea să…

— Sâmbătă e bine.

Dar chiar și atunci când alese această „alternativă”, Adrienne nu se simțea împăcată cu ideea. „Ar trebui să facem o ceremonie, gândi ea. Ceva.”

Ea și directorul firmei de pompe funebre puseră la punct ultimele detalii rămase nediscutate, inclusiv numărul și data expirării cardului ei Visa și alegerea „vasului în care se va depune cenușa”. Cel mai „economic” era o cutie de carton albastră – „sincer cam de prost gust”, spuse el. Adrienne nu concepea să intre în discuție „o cutie” și optă pentru o urnă, „alegerea clasică”. Și da, ea va fi cea care va intra

în posesia urnei după ce se va încheia „tratamentul”.

— Veniți personal s-o ridicați? întrebă Albion. Sau ați prefera să v-o trimitem noi? Putem folosi FedEx, serviciul de transport poștal…

— O să vin personal, replică Adrienne, gândindu-se: „FedEx? Vor să mi-o trimită pe sora mea prin FedEx?”

Închizând telefonul, izbucni în plâns. Jack își înălță botul din cercul compact pe care-l formase și scoase un lătrat întrebător.

Adrienne își șterse lacrimile, merse la masa din bucătărie și începu să facă o listă.

Fusese dintotdeauna genul care face liste, impunând ordine haosului, chiar dacă asta numai pe hârtie. Când Marlena murise, Adrienne îl ajutase pe Deck să sorteze lucrurile rămase de la mama ei adoptivă. Descoperise în cufărul Marlenei cu poze și amintiri un teanc gros aparținând fiecărui copil. În cel al lui Nikki: felicitări de Sfântul Valentin făcute din suporturi ornamentale pentru pahare, resturi de dantelă, o bucată de tapet roșu decolorat. Desene sălbatice și unele chiar frumoase, făcute cu o carioca magică. Fulgi de zăpadă decupați din hârtie cu modele elaborate și complicate. Poezii. În grămada lucrurilor ei găsi: un teanc de teste numai de zece, câțiva omuleți de zăpadă bine confecționați și câteva din listele ei din copilărie, scrise cu grijă pe hârtie volantă:

„1. Să mă spăl pe dinți.
2. Să fac patul.
3. Să-mi iau micul dejun.
4. Să mă joc.”

Într-adevăr, Adrienne fusese un copil care avea nevoie să-și amintească „să se joace”, spre deosebire de spontana și zăpăcita de Nikki al cărei moto în viață era: „Ia totul așa cum vine”. Adrienne fusese fata „cea cuminte” în contradicție cu năzbâtiile spectaculoase și încântătoare ale lui Nikki. Nikki nu îndeplinise niciodată sarcini gospodărești până nu era „cicălită la maximum”. Nu ajunsese niciodată la timp la cină sau acasă de la întâlniri. Întotdeauna făcea în așa fel încât obținea prelungirea termenelor de predare a proiectelor sale școlare. Nikki intra mereu în încurcături, și totuși… Toată lumea o iubea. Părea să lumineze locul în care se afla, chiar dacă uneori asta te făcea să-ți dai ochii peste cap, pentru că nu-ți venea să crezi sau nu puteai să crezi că cineva atât de frumos și plin

de viață putea fi atât de îndrăzneț și atât de amuzant în același timp. „Cum de se ajunsese aici? se întrebă Adrienne. Cum de cineva atât de… plin de succes… s-ajungă atât de retras și izolat de lume?”

Întrebarea o nedumeri și o cutremură.

În ceea ce privește listele ei, care aveau darul de a păstra în ordine lucrurile, ultima includea: „cină cu Nikki”, dar nu pomenea nimic de Barrett Albion, urnă mortuară sau pușcă cu lunetă.

Adrienne își scutură puțin capul, vrând parcă să-și limpezească gândurile, și deschise agenda în care își scria multe dintre listele ei. Unul câte unul, enumeră lucrurile pe care trebuia să le facă:

„1. Trimite-i un fax lui Newmann.
2. Urnă – Albion – sâmbătă.
3. Documentele Amalgamated – memoriu către Slough.
4. Cardul Visa: sold?”

Se opri un moment pe gânduri. Ce mai era? Sigur mai era ceva. Apoi își aminti.

„5. Testamentul.”

Nu se uitase cu atenție pe el. Aruncase doar o privire când fusese în apartamentul lui Nikki. Cât să-și dea seama că ea era executorul testamentar.

Își privi ceasul și văzu că era 9:15. Avea o întâlnire în după-amiaza aceea cu Curtis Slough să discute despre niște acte „îngrijorătoare” din cazul Amalgamated. Și adevărul era că nici nu terminase de adnotat hârtiile, darămite să fi scris un memoriu despre cele pe care trebuiau să le protejeze. Pur și simplu nu avusese – nu avea – și nici nu-și făcuse timp pentru asta. Și totuși, trebuia să-și găsească timp să le termine.

Ar fi trebuit să se învoiască una sau poate două zile de la birou, dar cum să ceară asta tocmai acum, când avea pe cap problema Amalgamated. Ar fi durat prea mult să pună pe altcineva în locul ei care să rezolve actele mai repede. Și apoi era primul caz important la care i se îngăduise să lucreze până acum la firmă. Dacă-și dezamăgea șefii abandonându-i la jumătatea drumului… ar fi fost cazul să-și caute o slujbă ca plasatoare de bilete în parcare.

„Ia-o încet, gândi ea, punct cu punct de pe listă! Fă ceea ce trebuie

să faci, ia fiecare lucru în parte!” Și așa și făcu.

Scrise cererea de eliberare adresată Secretariatului Serviciului de Examinări Cadavre și o trimise prin fax atât de oficialei doamne Newmann. „Taie sarcina asta de pe listă!” Apoi telefonă la numărul de pe spatele cardului ei Visa și ascultă cu dinții strânși vorbăria înregistrată, lungă și irelevantă a unui operator-robot. În cele din urmă, auzi opțiunea care o interesa. Apăsă tasta 8 și află că limita de credit de pe cardul ei acoperea costurile incinerării. De fapt, fu surprinsă să afle că avea un sold mai mare de 2 000 de dolari – ca urmare a unei recente creșteri la statutul de Platinium Card[4].

Așa că tăie și sarcina asta de pe listă și începu să se simtă un pic mai bine.

Intrând în dormitor, îmbrăcă la repezeală ceva, își trecu peria prin păr de câteva ori și se machie într-un minut (cu puțin rimel – ruj – și un praf de pudră pe frunte). Apoi își luă cheile, îl mângâie pe cap pe Jack și ieși în fugă pe ușă.

Un pic mai târziu însă reveni după laptop-ul lui Nikki. De ce nu l-ar folosi până îi sosea cel nou? Nu-i convenea deloc să n-aibă niciunul. „Dar chiar și așa...” gândi ea când închise ușa în urma ei, dacă intenționa să-l ia cu ea la tribunal, era cazul să-i ia o servietă mai discretă decât cea din material reiat de un roz flamingo pe care o folosea Nikki.

La birou, găsi un mesaj lăsat de Slough în persoană, spunându-i că nu este liber pentru prânz, și atunci, dac-ar putea să se întâlnească a doua zi? Contramandarea întâlnirii lor îi acorda o zi în plus ca să rezolve actele Amalgamated și să se ocupe de testament.

Testamentul era în servieta laptop-ului și, scoțându-l, simți că o cuprinde un val de tristețe. Durerea pricinuită de moartea surorii ei nu putea fi ignorată. Stătea scris negru pe alb, cu acel font caracteristic emblemelor de acest gen: „Testament”, ca titlu, notificând ultima dorință a defunctei.

Nu mai avusese de-a face până atunci cu testamente. Probabil că trebuia să-l înregistreze în Registrul Instanțelor Locale, să desființeze conturile bancare ale surorii ei, să se ocupe de polița de asigurare (dacă exista vreuna) și...

Deodată îi trecu prin minte pentru prima dată gândul că Nikki o ducea bine cu banii. Gunoiul ei de fost prieten european sau, mai bine zis, părinții acestuia ajunseseră la o înțelegere cu Nikki, acordându-i o anumită sumă. O jumătate de milion de dolari. Pe care

mai mult ca sigur o investise. Chiar și într-un cont obișnuit i-ar fi adus din dobândă 25 000 de dolari, venit pe an. Cu tot apartamentul ei din Georgetown și vizitele de două ori pe săptămână la psihiatrul din Cleveland Park – nu avea cum să fi risipit prea mult în patru ani de zile. Doar *nu plecase* niciodată nicăieri.

Întrezărind posibilitatea ca ea să moștenească acești bani, cu care și-ar fi putut achita împrumuturile din vremea studenției, Adrienne tresări de emoție și, în același timp, de rușine. Nu voia *banii* lui Nikki. Adică, îi voia, dar… Nu voia ca moartea surorii ei să fie același lucru cu a câștiga la loterie.

Privirea îi căzu undeva în josul paginii:

> „În al doilea rând: Cer ca toate și orice costuri pentru înhumarea sau incinerarea mea să se acopere din averea mea.
>
> În al treilea rând: Las suma de 5 000 de dolari și câinele meu, Jack – actorului și portarului, Ramon Guttierez-Navarro, știind că el se va purta la fel de blând cu el, cum s-a purtat și cu mine”.

Adrienne dădu din cap, gânditoare. Ramon va fi fericit, întâi să afle că el și Nikki apăreau pe aceeași pagină în legătură cu Jack, și apoi, cine n-ar fi, de bani. Începu să citească în continuare. Nikki nu părea deloc genul care să-și fi făcut deja testamentul, dar…

> „În al patrulea rând: Las iubitei mele surori vitrege, Adrienne Cope, toate și orice curcubeie adevărate sau imaginare care se pot găsi printre lucrurile mele.
>
> În al cincilea rând: Cer ca restul averii mele să se împartă în părți egale între sora mea Adrienne Cope, Fundația «Credeți Copiii» și terapeutul meu, doctorul Jeffrey Duran, care m-a ajutat să mă împac cu secretele copilăriei mele.”

Adrienne clipi. „Secretele copilăriei mele”! murmură ea. Care „secrete”? Și ceva mai târziu: „să mă împac”? Dar s-a *sinucis prin electrocutare*! Adrienne scăpă testamentul din mână și căzu pe spate în scaun cu lacrimile curgându-i șiroaie din ochi.

O ciocănitură ușoară se auzi în ușă și Bette își vârî capul pe ușă:

— Te simți bine? întrebă ea. Eram doar…

— Trebuie să ies, spuse Adrienne, înșfăcându-și geanta și sărind în picioare: Acoperă-mă tu, te rog!

— Dar…

— Este o urgență, explică ea și dispăru pe ușă ca din pușcă.

• Capitolul 9 •

Henrik de Groot stătea tolănit în scaun și la prima vedere el și Duran păreau să aibă o conversație obișnuită. Camera de consultații era confortabilă. Pe măsuța așezată între ei, un teanc de reviste erau răsfirate în formă de evantai. Un pahar de apă cu gheață și altul de ceai rece, neatinse, stăteau pe două suporturi de pahare din piatră ponce.

Duran privi suspicios suporturile de pahare. De unde *le avea*? Erau grunjoase la atingere și scoaseră un scârțâit neplăcut când așeză paharele pe ele. De unde le cumpărase? Unde i-o fi fost capul în momentul acela?

Tot pe măsuță se mai aflau și țigările lui de Groot, precum și o cutie de chibrituri. Nu era nicio scrumieră pentru că Duran nu permitea să se fumeze în birou. Dar olandezul era genul care fuma țigară după țigară și, pentru că abstinența de la fumat îl făcea nervos, Duran îi dădea voie *să se joace* cu țigările. Când nu se afla în transă, Henrik făcea asta în mod constant, aproape obsesiv. Scotea o țigară din pachet, îi lovea filtrul de masă, o pipăia pe toată lungimea ei și uneori chiar o ducea la buze și se făcea că o fumează.

„Fii atent!” își spuse în sinea lui Duran. Deși el și de Groot trecuseră peste aceeași poveste de atâtea și atâtea ori, era important ca el să fie atent.

Ochii lui de Groot arătau că acesta intrase deja în transă. Erau deschiși sau priveau ușor în gol, ca și când privirea olandezului trecea prin Duran, dincolo de șirul de diplome de pe perete, de fapt, undeva mai de departe de tot ce era în jur.

De Groot tăcea de o bună bucată de timp, așteptând instrucțiunile lui Duran.

— Ești în mașină? îi sugeră Duran.

— Da, în mașină. Este întuneric și în mașină, și afară. E o noapte înnorată, din acelea în care simți umezeala în aer. Stă să plouă.

Duran se aplecă puțin în față, mirat de ciuful blond și țeapăn care acoperea capul olandezului.

— Stă să plouă, repetă de Groot.

Duran se trase îndărăt când își dădu seama că, venind mai aproape, încercase să prindă un iz din părul bărbatului pentru că se

întreba dacă efectul frizurii se datora spumei de păr sau gelului. „Fii atent!” își spuse în gând. De Groot se blocase.

— Vezi farurile mașinii? îl direcționă Duran.

Pe scaun, de Groot se feri într-o parte și-și miji ochii, de parcă lumina i-ar fi venit direct în față.

— Da! La început, cred că-i o mașină care are faza lungă aprinsă. Îmi zic: „Fir-ar să fie, de ce nu trece pe faza scurtă?”

„Nu, gândi Duran. Asta gândește *șoferul*.”

— Poate că tatăl tău spune asta? El conduce, nu-i așa?

— Da! Da, desigur, tatăl meu! Eu îmi feresc privirea de farurile aprinse, dar acestea nu dispar. Lumina… e cumva *în mine*. Ca un proiector aflat în pieptul meu.

— Și după?

— Sunt luat pe sus de lumină și apoi se *intră în contact cu mine*. De Groot se zvârcoli în scaun: Bagă ceva *în* mine.

— Ce anume, Henrik? Ce introduc în tine?

Fața olandezului se schimonosi:

— *Viermele*. Șeful-Vierme.

Duran se lăsă pe spate în scaunul său și zâmbi. Și în secunda următoare, într-unul dintre acele momente pe care părea să le aibă tot mai des în ultima vreme, se surprinse și se redresă. Nu înțelegea de ce găsea secvența cu viermele din delirul lui de Groot într-o oarecare măsură… *amuzantă*. Ar fi trebuit să-i fie indiferentă. Nu trebuia să aibă niciun fel de *efect* asupra lui.

Și dincolo de această idee – dincolo de preocuparea că risca să nu mai păstreze o distanță strict profesională față de pacient, pândea o alta, o noțiune chiar mai insidioasă: că văzuse toată această poveste în *Dosarele X*.

Henrik se foi agitat în scaun, făcând ușoare grimase în felul specific unei persoane aflate în transă.

— Cine îți face asta, Henrik? întrebă Duran. Cine-i răspunzător pentru…

În acel moment, Duran auzi bâzâitul interfonului. Și în mod sigur îl auzise și de Groot, căci rămase înțepenit și ochii i se măriseră de frică:

— Sunt aici! șopti el. Aici!

Soneria interfonului continuă. Mai întâi, cu un bâzâit prelung și apoi cu o serie stridentă de zbârnâituri scurte. Lui Duran îi luă o secundă să-l calmeze pe de Groot și, între timp, zgomotul încetă. Cu

toate acestea, atmosfera fusese tulburată și, deși era cam devreme, începu să-l scoată pe olandez din transă. Apoi se auzi soneria de la intrare, niște serii insistente de bing! bing!

— La naiba! murmură Duran și se ridică în picioare.

„Dacă nu este vorba de o urgență...”

Câteva secunde mai târziu, se afla în spatele ușii și, privind prin vizor, ar fi putut să jure că e Nico, pe care nu o văzuse sau auzise de o săptămână. Din obișnuință, deschise ușa în fața unei tinere femei care se dovedi a nu fi totuși Nico, dar care semăna bine cu ea, doar că, în locul coafurii platinate a lui Nico, avea părul de un blond cenușiu-închis. Oricine ar fi fost ea, femeia era într-o stare de agitație extremă, aproape turbată de furie și îl șocă pe Duran, împingându-l cu ambele mâini cu o mișcare atât de surprinzătoare, încât acesta se împiedică și era cât pe ce să cadă.

— Nemernicule! țipă ea, atacându-l din nou. Ai omorât-o!

Tânără îl îmbrâncea cu o forță atât de neașteptată, încât Duran se deplasa mergând cu spatele spre camera de consultații. În mod reflex, el își ridică mâinile într-un gest de pace și de predare.

— Stai un moment! Despre ce vorbești? întrebă el.

Ea se opri și-l privi mânioasă, apoi își întoarse capul într-o parte ca pentru a-și potoli furia. Duran observă cum coșul pieptului se zbătea, căci femeia inspira și expira agitată din cauza emoției. Ea privea fix peretele pe care stăteau diplomele lui înrămate. În sfârșit, tânăra îl privi din nou și Duran văzu că era la fel de nervoasă.

— Nikki! îi șuieră ea numele printre dinți.

— Vrei să spui... Nico...

— Nikki, Nico sau cum i-oi fi spus tu!

— Unde este? întrebă Duran. N-am mai văzut-o de... Cine *ești tu*?

Întrebarea păru s-o dezlănțuie din nou:

— O să-ți spun eu acum cine sunt! Sunt sora ei! Și am de gând să te *pun pe liber,* șarlatan ticălos ce ești!

Ostilitatea femeii era ca o flacără care-i ardea fața. Era uluit de ura ei și de ceea ce spusese.

— Sora ei? repetă el.

Auzindu-se, chiar și lui i se păru stupid că repetase:

— Adrienne...

Atunci spusele lui Nico îi răsunară în minte: „Adrienne avea doar 5 ani” și Duran se înmuie. Deși nu luase niciodată poveștile lui Nico despre abuzurile satanice drept *fapte reale,* era convins că fusese

molestată totuși cumva. Și dacă unul dintre copiii unei familii suferea un abuz, rareori ceilalți scăpau nevătămați. În orice caz, femeia din fața lui suferise multe pierderi: pe tatăl necunoscut, pe mama toxicomană, apoi șirul brutal de mutări prin casele de plasament.

— Hei, spuse el, întinzându-i mâna. Nico mi-a povestit prin ce-ai trecut.

— Nu ți-a zis nimic! Tu i-ai băgat asta în cap. Și e o șarlatanie! Cu un aer de dezgust și cu o înclinare a capului, Adrienne se întoarse pe tocuri și porni cu pași mari spre ușă: Am vrut doar să văd persoana vinovată, spuse ea. Pentru că data viitoare când te voi vedea, va fi într-o sală de judecată.

Deja avea mâna pe clanța rotundă de la ușă.

— Dar, stai o secundă… ce-ai spus? Despre Nico?

Adrienne îl privi împietrită:

— S-a sinucis!

Duran se simți de parcă cineva i-ar fi tras o palma zdravănă. Pentru moment, îi pierise glasul și, când putu vorbi, cuvintele pe care le articulă păreau fără sens:

— Dar… de ce? Făcuse deja progrese, spuse el.

— Sigur! mârâi Adrienne. Înregistra „așa niște progrese", că o incinerăm vineri.

Ar fi vrut să-l lovească cu stânga, dar nu-i reuși, cu toată nefericirea și frustrarea ei, decât să-l împingă slab. Chiar și așa, mișcarea îl făcu să se clatine și îl dădu un pas în spate. În ochii ei se vedeau doar furia și durerea:

— Ai făcut-o intenționat? Sau pentru bani?

— Ce bani? întrebă Duran.

Înainte ca Adrienne să îi răspundă, de Groot apăru în spatele lor în cadrul ușii:

— Ce se întâmplă? vru el să i se spună. Cine este această persoană, doctore Duran?

Părea amețit și periculos în același timp, ca o felină mare care-și revine după o împușcătură cu o floretă de tranchilizant.

Adrienne îi aruncă o privire scurtă, măsurându-l de sus până jos:

— Trezește-te! îi strigă ea. Și dacă ai vreo problemă, nu conta pe rahatul ăsta de psihanaliză ca să te ajute!

Apoi se răsuci pe călcâie și plecă.

De Groot tresări în clipa când ușa se trânti în urma ei.

Duran era răvășit. Rămase blocat multă vreme în fața ușii închise,

amețit de șoc. Apoi lumea reveni în câmpul lui vizual și se trezi lângă silueta puternică a lui Henrik de Groot. Olandezul era mai îngrijorat ca niciodată, stând pe vârfurile pantofilor și balansându-se ușor de pe un picior pe altul. Încet, bărbatul blond se uită în jurul lui, adulmecă aerul și spuse:

— Viermele a fost aici!

• Capitolul 10 •

Dintr-o dată Duran nu mai putea să scape de reuniunile foștilor colegi de liceu. Erau peste tot – pe toate posturile TV de pe cablu: HBO, STARZ!, CBS sau ca temă la show-ul de noapte *Nick at Nite*. Chiar și în filmele și serialele TV, cum ar fi: *Grosse Point Blank, Romy & Michelle* sau *Ally McBeal* și în unele episoade reluate din *Seinfeld* transmise în reluare era vorba tot despre asta. Parcă toată lumea se ducea la o reuniune de acest gen și el nu putea să facă excepție. Avea invitația pe frigider.

Ca terapeut, participarea la astfel de întâlniri era unul dintre acele lucruri pe care trebuia să le facă. Profesia lui îl determina să-și încurajeze pacienții să se împace cu trecutul lor, subliniind de nenumărate ori ideea că nu puteau înainta în viață dacă nu depuneau eforturi să accepte ce li se întâmplase în trecut.

Nu că n-ar fi avut chiar el multe de „acceptat". Își amintea liceul ca pe un interludiu plăcut – cald, tulbure și șters. Fusese unul dintre acei puști cu multe talente care adunaseră puncte nu doar pentru echipa de baschet, ci și pentru echipa liceului la „Cine știe câștigă".

Așa că de ce *nu s-ar duce*? Ar împușca doi iepuri deodată. În primul rând, ar mai ieși din casă. Și lucrul acesta, cu toate că sigur îi va provoca o oarecare doză de anxietate, era singura modalitate prin care știa că-și poate învinge teama. Ca și alte terori, fobiile trebuiau înfruntate, altfel, ajungeau să-ți distrugă viața.

Și în al doilea rând, dacă mergea la reuniune, poate că-și rezolva problemele pe care le avea cu memoria. Una era să nu și-o amintească pe Bunny Cum-o-cheamă, asta i se putea întâmpla oricui, dar era cu totul altceva ceea ce i se întâmpla lui. Din când în când i se părea că amintirile lui s-ar fi *voalat*, ca niște pelicule supraexpuse la lumina soarelui.

Tocmai atunci, filtrul de cafea începu să șuiere și Duran se îndreptă spre bucătărie să-și pună o cană. Trecând prin hol, privirea îi căzu pe portretele părinților lui, expuse în rame duble din argint masiv, așezate pe o măsuță de lângă perete.

Fotografia tatălui său prezenta un bust și-l arăta pe acesta privind senin în obiectivul aparatului, cu un zâmbet încrezător pe față. Mama lui Duran arăta cu mult mai tânără decât tatăl său, poate și din cauză

că pozele fuseseră făcute la câțiva ani distanță. Și ea nu doar zâmbea, ci râdea de-a binelea, stând în leagănul de pe veranda casei, pe plaja din Delaware, cu capul ușor dat pe spate, cu buzele răsfrânte, arătându-și dinții albi și ridurile formate în jurul ochilor atunci când râdea.

Curios în privința propriilor sentimente, Duran se apropie de fotografie, o ridică și examină imaginea mai de aproape: părul negru al mamei lui cu bucle desfăcute, sprâncenele ei fin arcuite… rochia de modă veche cu decolteu pătrat. „Cum o fi fost să fii ținut în brațe de ea?” se întrebă el.

Și primi răspunsul: „Nu era în niciun fel”.

Rămase destul de mult timp privind fix poza, așteptând să aibă o reacție interioară mai mult ca un fel de răspuns instinctiv, dar nu se întâmplă nimic. Și știa că acest fapt era semnul unei înstrăinări profunde.

Poate de vină era modul în care muriseră – atât de brusc, încât el fusese complet zăpăcit de șoc. O sobă cu gaz, defectă, în cabana unui prieten în Nantucket. Pe nesimțite se acumulase monoxidul de carbon și mai târziu cei doi nu mai fuseseră decât niște fotografii.

Întâmplarea fusese la fel de neprevăzută ca o avalanșă și era clar că el era departe de a o fi conștientizat și acceptat. Înmormântarea ar fi trebuit să-i ofere asta, dar… nu. De fapt, abia dacă-și mai amintea serviciul funerar, deși se întâmplase cu numai vreo șase-șapte ani în urmă. Și dacă slujba de înmormântare ar fi trebuit să-i rămână adânc întipărită în minte, la fel ca marcajul vitelor, adevărul era altul. Când se gândea la înmormântarea părinților lui, imaginile aveau o calitate generică, cinematică și goală, ca un ecran de proiecție.

„Afară. Zi ploioasă. Oameni îndoliați…”

Nu-și amintea niciun detaliu real. Nu reușea să-și amintească cine altcineva mai fusese prezent – în afară de „oameni în doliu”, ținându-și umbrelele în ploaie. Probabil că fusese mult prea îndurerat. Probabil că fusese copleșit de durere. Și totuși…

Reașeză rama pe măsuță și merse în bucătărie unde șuieratul cafetierei se schimbase într-un pufăit stins. Ce însemna – ce transmitea, mai bine zis – faptul că nu reușea să-și amintească înmormântarea propriilor părinți (decât în modul cel mai schematic?). Și ce era mai rău: dacă se gândea bine, nici pe părinți nu și-i amintea. Sau, mai exact: își amintea cum arătau și lucruri pe care le-au spus și le-au făcut. Dar aceste amintiri erau tot atât de

goale de emoție ca niște noțiuni abstracte, și asta știa cu siguranță că nu era un semn bun.

Dar *ce este* memoria până la urmă? Un lanț de neuroni clătiți de aminoacizi.

Îndepărtând cafetiera de pe foc își spuse în sinea lui că trebuie să se regăsească, să știe cine era și pe unde umblase, precum și ceea ce făcea și încotro se îndrepta. Și cu ce era mai nimerit să înceapă dacă nu cu o reuniune de liceu?

•

Când sosi ziua aceea se simțea teribil de agitat. Cu toate că luase un somnifer, se temea că nu era de ajuns. Așa că înghiți o tabletă de Unison cu apă, un somnifer care se elibera fără rețetă, și așteptă să-și facă efectul combinația de medicamente.

Se întâmplă ca ziua respectivă să fie una dintre acele după-amiezi perfecte de toamnă, cu cerul albastru-închis, de culoarea minei de pix, traversat de o linie strălucitoare ca de diamant.

Taxiul veni la timp. Urcând pe bancheta din spate, Duran observă o pereche de steaguri salvadoriene deasupra oglinzii retrovizoare și, fără să-și dea seama, îi adresă taximetristului comanda în spaniolă – o limbă pe care aproape uitase că o știa. Șoferul îi aruncă un zâmbet, arătându-și cei doi dinți din față îmbrăcați în argint:

— La Școala Prietenilor, nu? N-am mai făcut niciodată cursa asta, dar știu unde e… la nord de catedrală. Parcă Chelsea Clinton a mers la școala asta, nu-i așa? Înainte să se ducă la Universitatea California.

Duran încuviință din cap. La radio se auzea emisiunea Buena Vista Social Club și, lăsându-se pe spate, închise ochii și se gândi: „O să fie bine!” Și chiar așa și părea, deși traficul era cumplit; pe Wisconsin Avenue mergeau nenumărate camioane și automobile care se întorceau la o sută optzeci de grade în vacarmul făcut de un adevărat cor de claxoane; pietonii erau strânși grămadă la curbe ca niște căprioare speriate… iar șoferul scotea câte un: „Uee-paa!” la fiecare apropiere mai periculoasă de alte mașini. Masa de întâmpinare de la Centrul Kogod Art era ocupată de un trio „prietenesc”, format din reprezentante ale fiecărei promoții prezente la reuniune. Duran n-o recunoscu pe niciuna dintre ele, dar fiecare purta un ecuson cu numele lor în chenar roșu, lipit de materialul bluzei. O salută pe femeia care părea din generația lui, își scrise la repezeală numele pe un ecuson promoția ’86, dezveli abțibildul de pe spatele lui, și-l lipi pe rever.

Mergând la o masă acoperită cu hârtie, își turnă patru măsuri de punci apos într-un pahar de plastic, mușcă dintr-un fursec de ciocolată și-și aruncă privirea peste Programul Serii. La ora 2 era un meci de fotbal american, la ora 4 un meci de fotbal european între foști și actuali elevi, Adunarea festivă, fotografii de promoție și târguri de prezentări tematice pe diferite subiecte. La șase, o cină festivă.

Duran intră în vorbă cu un fost elev promoția ’56, foarte entuziasmat și dinamic, apoi se îndepărtă spre spatele școlii în direcția terenurilor de sport. Meciul de fotbal american, care se juca cu echipa Școlii Speciale pentru Surzi, începuse deja.

Ziua era perfectă pentru acest sport, cu vânt ușor dinspre vest, copacii își schimbau culoarea sub cerul de un albastru ca al agatelor, iar temperatura era în jur de 20° C. O mulțime amabilă și cochetă, răsfirată de jur împrejur pe dealul din apropierea terenului, urmărea jocul. Duran era nerăbdător. „Zdrobiți-i pe cei de la Surzi”, gândi el, amuzându-se în sinea lui în timp ce și-i căuta din priviri pe vechii tovarăși.

Potrivit tabelei de marcaj, echipa Surzilor conducea deja cu vreo două eseuri. Dar ce mai conta? El era oricum într-o dispoziție grozavă, iar echipa Liceului Sidwell nu fusese niciodată prea bună la fotbal american. Sprijinindu-se de trunchiul unui alun negru, Duran sorbi din punci și reflectă la minunea a ceea ce reprezenta până la urmă chintesența unei după-amiezi tipic americane.

Trebuia cu tot dinadinsul să iasă mai mult în lume.

La sfârșitul primei reprize, Duran îi urmări pe jucătorii care alergau ușor spre bănci cu apărătorile de la gură mișcându-se, desfăcute. Și stând așa, în lumina soarelui, și privind frunzele în nuanțe imposibil de redat cum se desprind una după alta și se rotesc până jos, pe gazonul verde, Duran simți că-l inundă o senzație de încântare, de legătură cu acei oameni și cu acel loc. Cu toate că el era mai mult un observator decât un participant la îmbrățișările și ovațiile revederilor din cadrul acelei reuniuni, toată lumea era cât se poate de prietenoasă. Iar multe zâmbete îi erau adresate și lui, și asta îl făcea să se simtă bine.

Era plăcut să știe că e parte din ceva mai mare. Era plăcut să se simtă legat de ceva și să aparțină cuiva, unui grup oarecare.

Se auzi un fluierat scurt și jucătorii alergară înapoi pe teren, unde se aliniară din nou unul în fața celuilalt, roșul burgund împotriva

albastrului.

Surzii fiind elevii Școlii Speciale nu prea băgau în seamă numărătoarea arbitrilor de tușă sau fluierul arbitrului central, așa că se adusese o toba mare la marginea terenului. Deși surzii nu o puteau auzi, simțeau vibrațiile ei profunde. Duran observase toba, un instrument imens lângă linia de 45 de metri și bănuise că face parte din fanfară, dar era evident mult prea mare ca s-o poată căra cineva. Un bărbat cu părul cărunt, într-un trening albastru de încălzire, stătea lângă tobă și agita amenințător un baston de lemn care avea o măciulie, de mărimea unui grapefruit.

Fundașii surzilor se mișcară încoace și încolo, exersând o manevră de joc, se aruncară în zona de trei puncte și rămaseră pe loc. Apoi bărbatul în trening albastru lovi o dată cu bastonul în tobă și pământul se cutremură. Oricât le-ar fi fost până atunci distrasă atenția de factori externi, odrasle sau apeluri inopinate pe celulare, fiecare spectator își întoarse privirea mirată spre teren în același timp. Ecoul tobei era răsunător ca un tunet, un uriaș bum! care-ți spărgea timpanele. Vibrația era puternică, asemenea unui tremur seismic pe care Duran îl simți prin tălpile pantofilor ajungându-i până în creier, unde intră în rezonanță ca un diapazon lovit de un ciocănel.

În acel moment, liniile ofensive și defensive se încleștau cu o iuțeală explozivă. Spectatorii râdeau și aclamau. Însă Duran simți că-și pierde echilibrul. Fără să știe din ce cauză, el resimțise reverberația tobei ca pe o lovitură puternică în rinichi, care-i transmisese un val de panică prin tot corpul. Cu toate că se repezi spre cea mai apropiată ieșire, știu că reacția lui era complet ridicolă. Doar era o tobă, nu un cutremur. Și totuși, știind asta nu făcu nimic să-și încetinească ritmul pulsului sau să-și liniștească bătăile inimii.

Bâjbâind în dreptul ușii laterale de la Zartman House, aproape că o smulse din balamale când năvăli înăuntru și, tremurând, se prăbuși într-un fotoliu de culoarea murelor.

„Doamne Dumnezeule, gândi el, ce-i cu mine? De unde vine senzația asta?”

Respirând neregulat, își închise ochii și își impuse să treacă prin toate etapele unui exercițiu de relaxare. Acesta se dovedi eficient, făcându-și efectul aproape imediat. În mai puțin de un minut sau două, respirația îi reveni la normal și atunci privi încet în jur.

Zartman House era cel mai vechi și cel mai reprezentativ corp de

clădire din micul campus al Liceului Sidwell, fiind o modestă casă de piatră care reprezentase cândva toată clădirea liceului, dar care acum servea drept corp administrativ.

Duran observă că se afla într-o cameră mare, bine proporționată, decorată cu lustre de alamă, antichități și picturi în ulei. Apoi auzi voci de femei venind dinspre ușa deschisă. Volumul acestora creștea pe măsură ce se apropiau. Duran se mișcă în scaun intenționând să se ridice și să le întâmpine, dar… nu reuși. Nu era încă sigur pe picioarele lui.

Ușa laterală se deschise larg și una din femei spuse:

— Și *mușcă*! E ca un mic canibal.

O a doua femeie râse:

— Îi tot spun că, dacă mai *continuă* astfel, nu mai primește lapte la sân, dar are abia opt luni – așa că *amenințările* nu înseamnă nimic pentru el. Și ca să fiu sinceră… oftă și apoi continuă: Știi, nici eu nu sunt pregătită să renunț deocamdată. Cel puțin, nu încă.

Marginile fotoliului nu-i permiteau lui Duran să le vadă pe femei nici măcar cu coada ochiului. Dar n-avea cum să nu le audă și nu știa cum să se facă simțit.

— Știu ce vrei să spui. Nimeni nu mi-a spus că va fi atât de… ah! nu știu cum să zic – senzual!

— *Eee-xact*! Și…

Un strigăt ascuțit tăie aerul când a doua femeie care vorbise își dădu seama că nu erau singure. Într-o secundă, Duran se ridică în picioare, cerându-și scuze spășit:

— Scuzați! Cred că am adormit… Sper că nu v-am speriat sau mai știu eu ce! Mă numesc Jeff Duran, spuse el întinzând mâna spre o femeie blondă, tunsă scurt, pe al cărei ecuson scria Belinda Carter ’86. Aceeași promoție cu el.

— Scuză-mi istericalele! răbufni ea, examinându-i numele de pe ecuson, dar m-ai speriat de moarte, Jeffrey Duran. Și în același ritm urmă: Oricum, mă bucur să te văd… după atâta timp.

Fața ei radia de plăcere și atunci cealaltă femeie, o brunetă drăguță, păși în față. El observă că pe aceasta o chema Judy Binney.

— N-am vrut să dam buzna în ascunzătoarea ta, spuse ea cu o voce ușor behăită. Cred că ne-am gândit toți la același lucru, și zicând aceasta își înălță capul ca să se uite mai bine la fața lui. Erai genul puternic și tăcut? întrebă ea, curbându-și buzele într-un zâmbet și flirtând cu el. În școală, vreau să spun.

Duran ridică din umeri:
— Păi…
— Pentru că nu așa mi-aduc aminte de tine, explica ea mai departe, și cred că ar fi trebuit.
— Nu cred că eram pe atunci la fel de tăcut ca acum două minute când ațipisem, își dădu Duran cu părerea.
— Și te-ai trezit auzindu-ne pe mine și pe Judy vorbind despre *alăptat.*
— Nu chiar! M-a trezit un strigăt.
Râseră cu toții glumind pe tema asta și apoi continuară discuția vorbind despre cât de ciudată părea acea reuniune și despre cât de mult însemnau totuși doisprezece ani. Judy comentă faptul că, în ciuda faptului că era o școală mică și în ciuda emoțiilor trăite la intensitate maximă în timpul liceului, nu păstrase legătura cu prea mulți colegi.
— Suntem în Washington! Toată lumea este foarte nepăsătoare, declară Belinda. Și eu la fel! O pupă pe Judy, îl bătu pe Duran pe braț și spuse: Trebuie să plec.
— Nu pot să cred că nu te mai recunosc, îi spuse Duran lui Judy după ce Belinda plecase. Adică, am impresia că ești genul care o dată cu vârsta parcă înflorești.
— Serios? Chiar așa? Abia acum *înfloresc*? Când i-oi spune domnului M.! Dintotdeauna a așteptat asta.
Duran crezu că se referise la soțul ei, dar ea se gândise la consilierul lor școlar, mult prea onestul Nubar Mussurlian. Zărindu-l prin ușa deschisă, Judy îl trase pe Duran afară ca să-l poată înștiința pe bătrânul consilier școlar de proaspăt revelata ei întinerire. Domnul M. râse și dădu mâna cu Duran, interesându-se cum se descurca.
— Destul de bine, mulțumesc. N-am de ce să mă plâng.
— Încerc să-mi amintesc, spuse domnul M. La ce universitate te-ai dus?
— La Brown, îi aminti Duran.
Domnul M. înclină din cap, aprobator:
— Desigur!
— Și pe urmă la Madison.
— Parcă mi-aduc aminte să fi intervenit atunci. Întotdeauna i-am privit cu ochi buni pe cei de la Wisconsin. La profilul economic, nu-i așa?
Duran clatină din cap a negare:

— Psihologie clinică.

— Ei, în fine, pufni în râs domnul M., pentru asta se organizează reuniunile, ca să ne punem la curent unii cu alții.

Restul după-amiezei trecu într-un mod plăcut și liniștit. Trecu și adunarea festivă în timpul căreia unii dintre foștii elevi se ridicară în picioare ca să-și spună gândurile în privința unor subiecte disparate, cum ar fi: proiectul genomului uman, „responsabilitatea sexuală” sau eforturile de a eradica bilharzia{5} în Egipt.

Fotografiile de grup pentru cele trei promoții reunite au fost făcute repede și profesionist de către un fotograf cumsecade care a dirijat așezarea grupurilor în așa fel, încât persoanele afro-americane n-au rămas grupate (cum se întâmpla de obicei), ci risipite în mulțime.

În momentul întâlnirii lor, Duran nu o recunoscu pe Bunny care, la fața locului se dovedi că nu arăta deloc așa cum și-o închipuise el – genul de blondă fâșneață. Dimpotrivă, era una din puținele femei cu o înfățișare ușor agresivă pe care Duran le văzuse în viața lui, având o față alungită, de vulpiță, cu canini galbeni, ascuțiți.

— Jee-eff, exclamă ea, luându-l de braț și târându-l de la un grup de prieteni la altul. Vi-l amintiți pe Jeff Duran? Ei bine, iată-l!

Urmară o serie de strângeri puternice de mână, îmbrățișări prietenești și câteva pupături ușoare pe obraz.

— E cineva din echipa de baschet prin preajmă?

— Nu mai țin minte cine juca *baschet*, Jeff! Oh, Doamne! Cu excepția… bineînțeles a lui Adam Bowman. Care este aici! Și apoi fața i se lumină: Știai că Adam și-a pierdut un picior din cauza cancerului osos?

Bunny dezvăluise această informație cu verva uneia care deține un secret de culise.

Duran clătină din cap:

— Nu știam. E îngrozitor!

Ea aprobă:

— Și eu cred că nu o duce prea bine, spuse ea arcuindu-și o sprânceană. A refuzat o invitație la Olimpiada pentru Handicapați.

Pe pereții exteriori ai cantinei unde se ținea banchetul erau expuse montaje de fotografii mărite din albumele școlare care aparținuseră promoțiilor celor prezenți. Duran căută poza lotului reprezentativ de baschet din ’86 și îi văzu pe toți jucătorii, mai bine zis, pe majoritatea acestora. El nu apărea în fotografie. (Dacă-și amintea bine, lipsise fiindcă avusese gâtul inflamat sau ceva de genul ăsta.)

Dar restul băieților erau acolo, așezați sub panoul din sala de gimnastică, unde din tavan atârnau bannere cu felicitări din zilele de glorie. Îi văzu pe Sidran și Salzberg, Wagner și McRea, La Brosca și pe Adam Bowman, ținând mingea într-o mână, cu toată palma – fericitul care plecase la Rice cu o bursă completă.

Intrând în cantină, Duran dădu pe gât un pahar cu vin roșu. În partea opusă a sălii zări un uriaș negru ca smoala, cu siguranță, Adam Bowman. Ușor, își croi drum prin mulțime spre vechiul lui prieten.

— Salut, spuse Duran întinzându-i mâna.

Bowman inspecta numele de pe ecuson și strigă:

— Jeff! Mă bucur să te văd, omule! O strângere de mână foarte puternică: Hei, Ron, vino să-l saluți pe Jeff Duran!

Alte strângeri de mână și un schimb scurt de amabilități. Apoi Ron McRea se întoarse spre blonda care-l ținea de braț și Bowman își reluă conversația cu domnul M., cei doi vorbind, se pare, despre discursul motivațional. După un minut sau două, Duran se îndepărtă, ușor dezamăgit. Nu că ei ar fi fost neprietenoși. Doar că-și imaginase ceva mai… cum? Camaraderesc? Cam așa ceva.

Își îndepărtă gândurile printr-o mișcare a umerilor ce sugera nepăsarea și se așeză la masa festivă lângă Judy Binney. Pe parcursul cinei pe care ea o „presără” cu vin cam din belșug, Judy Binney flirtă tot timpul cu el. Apoi se servi cafeaua și urmă o ploaie de scurte discursuri de mulțumire, organizatorii reamintind datele viitoarelor întruniri de acest gen, precum și balul de toamnă pentru strângeri de fonduri, intitulat „Prietenii îi ajută!”

La sfârșit, Duran se trezi în foaierul din Zartman House lângă Judy Binney, așteptându-și taxiul, în timp ce ea, din cadrul ușii, se uita după BMW-ul soțului ei. Ploaia bătea în geamuri.

Mai mult decât ușor amețită, Judy îi șopti la ureche – poate *i-ar plăcea* să încerce un pic de lapte la sân? Însă BMW-ul apăru atunci și Judy retrase cele spuse cu un râset, spunând că „a glumit”. În cele din urmă, îl sărută ușor pe obraz și îi promise să-l revadă în 2005.

Cinci minute mai târziu sosise și taxiul lui.

Din mașină, Duran privea cum orașul trece în goană pe lângă el, strălucind în ploaie. Lumina farurilor de la mașini însângera asfaltul ud, în timp ce pe deasupra, în jurul felinarelor de pe stradă, șiroiau picăturile de ploaie. Duran se lăsă pe spate, fiindcă începuse să se simtă cam rău. Reuniunea nu-i dăduse acea încredere în el la care

sperase. În afara scurtului incident cu toba, care era îngrijorător, eforturile sale de a-și aprofunda amintirile eșuaseră. În timp ce toți ceilalți îi păruseră mulțumiți și bine integrați, pe el nu-l mișcase nimic din ceea ce văzuse sau nimeni din cei pe care-i întâlnise. Dimpotrivă, se simțise ca un musafir venit din afara orașului la petrecerea în aer liber a gazdei sale. Fusese invitat, dar nu era considerat chiar unul de-al casei. Dacă oamenii pe care-i văzuse îi erau vag familiari, amintirile lui despre ei erau, în cel mai bun caz, vagi, la fel de neclare și de difuze ca și halourile felinarelor de pe stradă.

Adevărul era că, dacă se gândea bine, n-ar fi greșit prea mult să spună că nu-și amintea pe nimeni. Chiar așa! Pe nimeni.

• Capitolul 11 •

Adrienne se așeză la biroul ei veșnic dezordonat și căscă, iar gura i se lărgi și i se adânci până la limita durerii, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Doamne, ce obosită era! Scoase un baton cu fulgi de cereale din tubul mic de plastic de pe biroul ei (lăsat acolo din grija lui Bette) și-i mușcă vârful alb, mâncă apoi miezul portocaliu și termină cu baza galbenă. Poate că zahărul o va înviora.

Cazul Amalgamated ajunsese în faza depozițiilor. Ambele părți se ocupau de investigațiile, anterioare procesului, ale potențialilor martori. În momentul de față, Adrienne știa despre asfalt mult mai multe decât și-ar fi dorit vreodată și asta deoarece lucrase zece zile consecutiv câte cincisprezece ore pe zi, încercând să rezolve tot ce-i ceruse Curtis Slough.

Nikki fusese incinerată cu mai bine de o săptămână în urmă, iar ea încă nu-i ridicase cenușa. Cei de la compania de pompe funebre o sunaseră de trei ori. Barrett Albion o informase că, dacă nu se prezenta curând, va suporta o „taxă de depozitare".

Lui Adrienne i se părea de neconceput să se aplice o taxă de depozitare pentru cenușa surorii ei, ca și când urna mortuară ar fi fost amendată asemenea mașinilor parcate în locuri interzise. *Era obligată* să se ducă acolo și să ridice urna. Și urma s-o facă azi chiar – cu toate că ea și Slough stabiliseră să-l pregătească pe Ace Johnson, un martor-cheie pe care partea adversă era hotărâtă să-l citeze. Slough o aștepta să ia prânzul cu ei doi, dar, până la urmă, vor trebui să se descurce și fără ea.

Domnul Johnson era un martor important pentru că semnase un memoriu în care se estimau costurile în timp și materialele necesare pentru asfaltarea pe care Amalgamated se angajase să o efectueze în oraș. Din nefericire, memoriul conținea pe margine o notiță scrisă de Johnson: „Compoziție nouă?"

Tocmai această notiță era problema, pentru că în momentul negocierii ofertei se știa că Amalgamated abia crease o nouă formulă a compoziției asfaltului. Acest „amestec nou" folosea o formulă mult mai ieftină de ciment asfaltat – materia neagră, lipicioasă, care lega pavajul. Din păcate, după cum se menționa și în documentele companiei Amalgamated, compoziția nouă avea tendința să se

sfărâme la temperaturi scăzute. Mai rău chiar, în momentul în care Amalgamated câștigase licitația pentru acea lucrare, amestecul nou era încă în stadiul experimental și încă neavizat pentru utilizare. Cuvintele scrise pe marginea memoriului nu făceau decât să crească suspiciunile procurorilor.

Numele complet al martorului-cheie era – destul de curios – Adonis Excellence Johnson. Avea 37 de ani și era unul dintre „vicepreședinții începători”{6} ai companiei Amalgamated. Adrienne se așteptase ca domnul Johnson să fie negru, pentru că din experiență constatase că majoritatea cetățenilor cu nume impozante *erau* de culoare. Totuși, în realitate, Ace Johnson era un bărbat greoi, cu pielea albă ca varul și ochii albaștri ca o pereche nouă de blugi marca Levi’s. Pe vârful nasului plin de cicatrice lăsate de acnee îi atârna o pereche de ochelari mari și demodați. Condus în interiorul capitonat al biroului lui Curtis Slough, Johnson părea speriat. Chiar și așa însă, timp de aproape două ore, cei din birou au lucrat la declarațiile lui, iar ultimele 30 de minute au fost rezervate doar pentru dezbaterea adnotării cu pricina, din contract.

Aproape de ora 12:30, șeful ei propusese să meargă să ia prânzul la restaurantul Occidental Grill.

Adrienne afișă o expresie stupefiată și obiectă:

— Nu pot! Nu v-aduceți aminte? Am un comision de făcut.

Deși îl anunțase în prealabil ca nu va putea lua masa cu ei, Slough se arătă surprins:

— *Un comision*?

Adrienne știa ce voia să-i spună prin asta: că nu-i convenea să mănânce singur cu Ace Johnson. Despre ce să vorbească ei doi? Despre asfalt?

— Păi… am avut așa de mult de lucru și n-am avut timp să…

— Să știi că Ace și cu mine suntem *tare* dezamăgiți.

Adrienne își dădea seama că refuzul acesta dăuna imaginii ei profesionale, dar nu voia nici în ruptul capului să pomenească despre sora ei pentru a se scuza. Așa că ridică din umeri, se scuză din nou și-i lăsă pe cei doi acolo, în timp ce se uitau nedumeriți unul la altul. (Johnson, doar flămând, iar Slough, de-a dreptul înmărmurit.)

Compania de pompe funebre Albion își avea sediul în Anacostia – o alesese în ordine alfabetică, nu pentru că ar fi fost prin apropiere – iar șoferul de taxi o găsi cu greu. Când, în sfârșit, Adrienne se întoarse în sala de ședințe, după o oră și jumătate, adusese cu ea urna

într-o cutiuță de lemn pusă într-o pungă de cumpărături.

În momentul când intră grăbită în birou, Slough se uită la pungă și ridică din sprâncene. „Cumpărături”? Adrienne simți că fața îi ia foc.

În următoarele trei ore avocații continuară să-și pregătească martorii, însă nici măcar o dată nu se formulă concret întrebarea dacă Amalgamated chiar *folosise* amestecul cel nou. Frazele avocaților apărării nu făceau decât să repete în mod firesc o interogație retorică: cum s-ar putea aștepta cineva *să-și mai amintească* la ce se gândise cu exact *șase ani în urmă.* Exista posibilitatea ca domnul Johnson să fi scris atunci ceva *fără să-și fi dat seama*? Sau să se fi gândit la altă sarcină de lucru în acel moment?

În jurul orei 4 p.m. o luminiță răsări în ochii spălăciți ai lui Ace Johnson:

— Știți, spuse el, aplecându-se în față cu un aer confidențial. Să vă spun drept, nu-mi aduc aminte *la ce* naiba mă gândeam când am făcut acea însemnare!

Slough zâmbi.

•

Cinci minute după ce martorul zâmbise, Adrienne revenea în colțișorul ei de lucru și patru ore mai târziu se afla tot acolo, simțindu-se plictisită, obosită și tracasată. Urna cu cenușa surorii ei se afla pe jos, într-un colț, lângă mașina de distrus hârtii, sub cuierul de pălării de care Adrienne își atârnase haina.

Adrienne căscă, puse deoparte lista de întrebări pe care și-o pregătise și-și scoase agenda pe birou.

Până să poată pleca acasă mai avea de pus la punct comentariile care reveneau fiecărei întrebări în parte, să tehnoredacteze dosarul și să-l lase pe biroul lui Slough pentru ca acesta să-l găsească a doua zi dimineața. Printre celelalte treburi trecute în agendă mai era și „să-l sune pe Ramon în legătură cu Jack”. Portarul îi promisese că-l ia sâmbătă. Asta îi aminti însă că Jack, mai mult ca sigur, trebuia scos afară. Adică... Inspiră adânc și-și făcu curaj să o sune pe domnișoara Spears. N-avea de ales, trebuia fie să meargă acasă, dar încă nu putea pleca, fie să o sune. Așa că formă numărul de telefon al femeii.

— *Alooo*!... exclamă ea, salutând cu ultimele resurse de „obrăznicie” pe care le avea. Sunt la birou și – am o mică, mititică *problemă*? Cu *Jack*! Se ura când trebuia să recurgă la genul acesta de vorbe, dar... Mi-ați salvat viața, domnișoară Spears! Nu știu cum să vă mulțumesc, sunteți *un înger*! Nu, sincer! Vorbesc serios!

După ce închise telefonul, se lăsă pe spătarul scaunului și începu să se rotească de la stânga la dreapta. Ochii i se opriră asupra urnei și pentru a nu știu câta oară își spuse în gând că trebuia să facă ceva cu cenușa lui Nikki. S-o împrăștie pe Potomac… ceva *de genul ăsta.* Dar în ce loc? Și cum? Să stea pe malul fluviului și pur și simplu… *să răstoarne urna*? Sau poate să închirieze o canoe…

Oftă și se uită la următoarea sarcină scrisă pe listă: „Duran”.

Nemernicul acela!…

Învârti pixul între degete și începu să bată cu capătul lui în marginea biroului. *Duran*! Amenințarea ei până la urmă nu se concretizase. În afară de faptul că dăduse buzna în biroul lui și țipase la el, nu mai făcuse altceva! Fusese prea ocupată.

Încă se mai gândea la Duran când Bette veni la ea cu șase cutiuțe de mâncare thailandeză de la Tasty Thai. Înfruptându-se dintr-o grămăjoară de tăiței groși cu sos de curry, Adrienne făcu o remarcă prin care spunea că-l va distruge pe psihiatrul care i-a omorât sora.

— Mda, poate, spuse Bette.

— „Poate”? După felul în care s-a jucat cu mintea ei? Pe ce pui pariu că are o listă lungă de un kilometru cu plângeri împotriva lui.

— Crezi?

— Sunt convinsă, răspunse Adrienne. Și, dacă am dreptate, am să-l distrug, am să-l ruinez. Vorbesc serios! Poate că Nikki era aeriană…

— Îmm!… Scout: „*Poate* că Nikki era aeriană?”

— Bine, bine! Era aeriană de tot. Dar această aberație despre abuzurile din timpul copilăriei – *de-asta* s-a sinucis. Și povestea asta nu are absolut nicio legătură cu realitatea.

— Știi tu asta? Vreau să spun: chiar știi din ce cauză s-a sinucis?

Adrienne dădu din cap afirmativ:

— Este inclus în testamentul ei, pe care l-a lăsat în locul biletului de sinucigaș. Și acest tip, acest Duran, pe care ea *îl pomenește* în testament, a inventat totul. Și pe urmă, *a făcut-o* să creadă asta.

Bette făcu o grimasă.

— Numai despre asta vorbea. Și asta ar fi trebuit să-i facă bine!?

Adrienne luă o înghițitură dintr-un pachet cu un alt preparat, îi adulmecă gustul ca un cunoscător și ridică din umeri:

— Al meu este mai bun, concluzionă ea.

— Și ce-ai de gând să faci acum?

— Să-l înfund!

— Cum? întrebă Bette.

— Habar n-am! N-am timp nici măcar să plimb câinele.

— Și-atunci de ce nu lași autoritățile să cerceteze ce afaceri face?

Adrienne începu să mănânce repede:

— Zilele trecute… am sunat la Comisia Medicilor… ei sunt autoritatea care-i acreditează pe doctorii în psihologie clinică… Și știi ce mi-au spus? Mi-au spus că ar fi cazul să evit, au folosit chiar cuvintele astea, „să evit”, întortocheatele procese de „malpraxis, aducătoare de venit” (și ăsta-i tot un citat) din domeniul sănătății mintale.

Bette își dădu ochii peste cap.

— De parcă aș fi avut nevoie de sfatul lor juridic! exclamă Adrienne, rânjind ușor.

Bette își duse la gură o îmbucătură de Pad Thai, ținută strâns între bețișoare, în timp ce Adrienne își reluă atacul asupra curry-ului. Într-un târziu, Bette întrebă:

— De ce nu-l angajezi pe Eddie Vanilla?

Adrienne se încruntă și-și ridică privirea.

— Nu cu asta *se ocupă*? întrebă Bette. Adică, nu-i treaba asta *exact* genul lui de activitate?

— Ba da, dar… nu-mi permit! Cam cât ia Eddie, pentru orice eventualitate? 50 de dolari pe oră?

— Păi, mai ai și banii surorii tale, nu tu ești executorul testamentar? În situația dată, cred că ești îndreptățită să angajezi un detectiv particular.

Adrienne, care se obișnuise cu ideea că este săracă, nu se gândise niciodată la ideea de *a angaja* pe cineva să facă ceea ce ar fi putut face și singură, dacă ar fi avut timp.

— Poate că ai dreptate, admise ea.

Eddie Bonilla, pe care, inevitabil, lumea îl știa drept „Eddie Vanilia”, era un tip pensionat care lucrase în Armată și care-și petrecuse o mare parte din viață ca agent pentru C.I.D.[7] De câțiva ani, el se înregistrase ca detectiv particular în Washington, fiind trecut și în *Pagini Aurii* sub titulatura „Bonilla și Asociații”.

Nimeni nu știa cine erau „asociații”. Dar Bonilla se descurca binișor făcând rost de acte, inventarieri de bunuri, ocupându-se de cauze de divorț și predând la timp rapoarte de anchetă – bine făcute – firmelor de avocatură care se îndeletniceau cu fuziuni și achiziții. Conform tuturor recomandărilor se pricepea să-i descopere pe martorii recalcitranți și să cerceteze registrele publice, deși tehnicile

sale de interogare erau considerate suspecte. (Unul dintre asociații firmei la care lucra Adrienne îi spunea „Eddie Gorila”, dar nu în față.)

„Ar putea fi perfect pentru treaba asta”, gândi Adrienne. Și locuia și aproape de ea, într-o vilă aflată la o stradă distanță de locuința ei de la subsolul unei case, în stil englezesc. Bonilla era o prezență constantă la întâlnirile asociațiilor din cartierul Mount Pleasant. Expert în probleme de securitate și cu convingeri de neclintit în privința drepturilor de proprietate, Bonilla pusese la punct organizarea cartierului Mount Pleasant. „Echipa mea de susținători”, îi spunea el, conducând grupurile de proprietari cu veste portocalii în patrulările lor nocturne.

— Mai ia, spuse Bette, întinzându-i cutia ei de carton.

Adrienne refuză și-i oferi în schimb din porția ei, dar nici Bette nu mai voia. Ridicându-se de pe scaun, Bette aruncă resturile porției ei la gunoi și spuse:

— Înapoi la muncă, și se îndreptă spre separeul ei.

Adrienne se lăsă pe spate în scaunul ei și mai gustă de câteva ori din curry. Cu cât se gândea mai bine, cu atât i se părea mai bună ideea de a-l angaja pe Eddie Bonilla. Nu vedea niciun dezavantaj în asta și, apoi, nu voia să-l lase pe tipul ăsta, Duran, să scape basma curată după tot ce făcuse. O mică anchetă suna chiar foarte bine. Iar Bonilla era potrivit pentru asta. Un pic excentric, dar, în același timp, un bun profesionist. Și deși era prins până peste cap, firma lor avea două sau trei fuziuni și achiziții pe lună – Adrienne știa că își va face timp pentru ea. Erau ca niște prieteni. Nu chiar, dar aproape.

În urmă cu un an apăruse la ea la ușă (la scurt timp după mutarea ei acolo), condus și prezentat de domnișoara Spears.

— Adrienne, aș vrea să ți-l prezint pe domnul Bonilla.

Prima ei impresie a fost că Eddie Bonilla era un aiurit. Era un tip slăbuț, scund, având în jur de 50 de ani și care arăta ca și când *încă trăia* în anii ’50. Purta haine de in, gen milităresc, dar el le numea „chinezești”. Avea părul dat cu gel, pieptănat pe spate în ambele părți, cu un moț mare lăsat pe frunte și avea perciuni mari la Elvis. Dar lucrul cel mai curios erau hainele lui care păreau cam mici pentru el – cu toate că era subțirel – ca și când ar fi fost un puști care ar fi suferit peste noapte un puseu de creștere.

— Eddie Bonilla mă numesc, spusese el, uitându-se pe lângă ea prin apartamentul ei. Apoi întinse mâna și ea i-o strânse: Am ținut să

știu cine s-a mutat aici.

— Mă bucur de cunoștință, răspunse ea.

— Practic, te cunosc deja, lucrezi la firma Slough and Hawley, nu? Ți se spune Scout.

Amănuntul o surprinse pe Adrienne:

— De unde știți?

— Eu știu totul, îi spuse el, făcându-i cu ochiul, șmecherește, și scoțând un hohot de râs fals. Apoi îi explică lui Adrienne cine era și cu ce se ocupa: Fac parte din „resursele” firmei tale.

— De ce ți se spune „Scout”? întrebă domnișoara Spears.

Adrienne era jenată:

— Nu știu! Este doar o poreclă.

Bonilla îi luă vorba din gură:

— Adrienne este modestă, spuse el. Știți, firma asta de avocatură unde lucrează ea este plină de absolvenți de la Georgetown. Și din câte-am auzit, exista un profesor grozav…

Adrienne roși:

— Nu cred că domnișoara Spears…

Dar Bonilla ridică o mână și-i aruncă o privire lui Adrienne:

— Era un profesor celebru care preda… ce anume? Drept Civil parcă sau cam așa ceva, nu?

Adrienne suspină:

— Așa este!

— Și într-o zi, fiind nemulțumit de grupă, a intrat urât în ei pentru că nu învățaseră nici pe naiba, iertați-mi exprimarea nepoliticoasă. Adică *nu se pregătiseră* deloc. Cu excepția lui Scout a noastră care era întotdeauna pregătită și cu lecția învățată!

Domnișoara Spears clipi, neștiind sigur dacă aici se termină anecdota.

— V-ați prins? întrebă Bonilla. „întotdeauna pregătită” ca un cercetaș[8], numai că…

Fața domnișoarei Spears se lumină a zâmbet:

— Ah! spuse ea.

— Și bineînțeles că așa i-a rămas „numele”, spuse el, aruncându-i o privire drăgăstoasă lui Adrienne, Scout.

Adrienne clătină din cap:

— *Chiar* s-ar zice că le știi pe toate!

Bonilla îndreptă două degete în direcția ei, ca și când ar fi fost un pistol și apoi făcu un gest de parcă ar fi tras cu degetul mare:

— Ăsta-i adevărul!

După ce Adrienne participase la vreo două din patrulările lui nocturne, deveniseră prieteni. Din când în când, Eddie o ajuta pe domnișoara Spears reparând mici defecțiuni și-i sărise și lui Adrienne în ajutor să repare ștergătoarele de la vechiul ei Subaru (pe care îl poreclise „Panaramobilul”).

Adrienne accesă fișierul ei cu adrese de pe computer, găsi numărul lui Bonilla și-i lăsă un mesaj pe robotul telefonic. Bonilla avea și pager, și mobil, dar Adrienne nu se obosi prea mult. Bonilla era cunoscut ca un tip care-și verifica mesajele.

Trei sferturi de oră mai târziu, o sună:

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, de parcă apelul lui ar fi fost singura ei convorbire telefonică din acea zi.

— Mă gândeam, spuse ea, lăsând deoparte un manual de Procedură civilă.

— Da?

— Da, mă întrebam dacă ai putea să mă ajuți într-o problemă.

Urmă un scurt moment de tăcere. Și apoi:

— Cum ar fi?

— Păi, are legătură cu sora mea…

— Ah, da, am auzit despre asta – o întâmplare de-a dreptul groaznică. Am vrut să-ți spun cât de rău îmi pare, dar… Ce vrei să spui, mai exact? Este vorba despre testamentul ei sau…

— Nu, nu are legătură cu asta. Ei bine, ar fi cam două lucruri.

— Adică?

În cele zece zile de la moartea lui Nikki, Adrienne încercase să pună în ordine afacerile surorii ei în puținul timp liber pe care îl avusese sau de care reușise să facă rost.

— Faci inventarieri de bunuri, nu-i așa?

— Da, spuse Bonilla. Ai pierdut ceva?

— Sincer? În jur de jumătate de milion de dolari.

— Au!

— Sora mea a avut un accident. Acum trei ani, în Germania, în urma lui s-a încheiat o înțelegere.

— Și nu poți s-o găsești?

— N-am avut destul timp s-o caut. Am fost foarte ocupată. Dar… nu.

— Cum rămâne cu conturile ei bancare?

— Avea un cont curent cu aproximativ 2 000 de dolari în el și un

cont cu dobândă capitalizată cu… cred că alte 15 000 de dolari, dar cam atât. Poate că mai avea un cont adică, trebuie să mai fi avut un cont, dar nu știu cum să dau de el.

— Și de unde știi că avea banii ăștia? Mă refer la jumătatea de milion…

— Ea mi-a pomenit despre ei. Din ei trăia, nu avea serviciu. Și m-am gândit că poate îi avea investiți în acțiuni sau în vreo poliță de asigurare – un gen de rentă viageră. Poți să afli asta pentru mine?

Bonilla scoase un plescăit cu vârful limbii. În cele din urmă, spuse:

— Da, aș putea face asta. Nicio problemă!

— Ah, ce bine!

— Ai vorbit de două lucruri…

Adrienne ezită un moment apoi spuse pe nerăsuflate:

— Celălalt lucru ar fi că intenționez să-l dau în judecată pe terapeutul ei.

Mormăitul lui Bonilla manifesta scepticism:

— Sunt chestiuni de malpraxis, începu Adrienne, dar Bonilla o întrerupse.

— Trebuie să fiu sincer cu tine, Scout. Uneori oamenii se lasă invadați de durerea pierderii celor dragi, știi? Și încep să caute pe cineva pe care să poată da vina.

— *Nu caut* să dau vina pe nimeni, Eddie. Nenorocitul ei de terapeut a omorât-o!

— Ei, „a omorât-o”…

— „Amintirile” pe care Nikki „le-a recuperat”… Nu există așa ceva! Totul era doar o fabulație. Știu *asta* pentru că am fost și eu acolo.

Un alt mormăit, apoi:

— Ce fel de amintiri? întrebă Bonilla.

Adrienne nu știa sigur cum să se exprime:

— Nebunii.

— De exemplu?

Adrienne trase adânc aer în piept și răspunse:

— Nikki credea că fusese victima unor abuzuri sexuale.

Adrienne simțea că Bonilla căzuse pe gânduri. În cele din urmă, el spuse:

— Și? Se mai întâmplă! Chiar și în cele mai bune familii.

— De către un grup de sataniști.

— Oh!

Pentru că ea nu mai spunea nimic, el continuă:
— Vrei să spui de genul celor cu glugi și altele?
— Da. Glugi și lumânări și mai știu eu ce… capete de țapi.
— Iisuse!
— Se presupunea că mi s-ar fi întâmplat și mie, dar – crede-mă! – așa ceva chiar aș fi ținut minte.
— Iar tu nu-ți amintești!
— Nu, replică Adrienne. Nu-mi amintesc!
— Și crezi că terapeutul ei…
— … A inventat totul.
— Hmm! Și de ce crezi că ar fi făcut asta?
— Nu știu, dar se întâmplă.
— Da! Așa am auzit și eu, spuse Bonilla. Și reluă: E una să nu vrei, poate, *să vorbești* despre asta, în condițiile în care ar fi vorba despre o rudă apropiată sau altceva, probabil că ai fi oricum foarte tulburat de toată povestea cu perversiunile ș.a.m.d. Dar să *nu-ți amintești* ceva nu-mi place în treaba asta. Din punctul meu de vedere, dacă ți se întâmplă așa ceva, îți este greu să mai uiți după aia, nu invers.
— Exact, și…
— Problema-i alta: ce-i ieșea tipului din afacerea asta? întrebă Bonilla. Adică, terapeutului. Cu ce s-a ales el la faza asta?
— Cu două lucruri. În primul rând, Nikki i-a lăsat niște bani prin testament, pentru că *a ajutat-o,* nu? Și, în al doilea rând, am făcut niște cercetări pe Internet. Există un întreg grup de persoane, menționate în legătură cu amintirile false, în principal, părinți și alte rude, care spun că acuzațiile care li se aduc sunt niște fantasmagorii și că terapeuții *vor* ca pacienții lor să creadă astfel de mizerii.
— De ce?
— Pentru că asta înseamnă că vor continua „terapia”. Vreau să-l aduc pe individul ăsta în instanță și să fac din el un exemplu.
— Și cum te pot ajuta?
— Vreau să-l cercetezi, să afli dacă are vreo plângere la dosar… chestii de genul ăsta.
— Adică, vorbim despre lucruri esențiale: diplome, credite bancare, cam așa ceva?
— Exact!
Bonilla tăcu o clipă și apoi spuse:
— Aș putea face asta, dar…
— Nikki mi-a lăsat ceva bani. Pot să intru în ei.

— Nu despre asta era vorba!
— Ba da! Bineînțeles că voi plăti.
— Bine, dar…
— Te rog, Eddie, insist chiar!
Eddie așteaptă o secundă și apoi vorbi:
— Ce voiam eu să te întreb era: dispui de un fond limitat?
— Oh!
Adrienne căzu pe gânduri, deodată jenată:
— O mie de dolari ar ajunge?
Bonilla râse:
— Glumeam! Nu îți cer decât minimul de cheltuieli.
Încă o dată Adrienne începu să protesteze, dar el nu o lăsă să-și termine vorba:
— Așadar, ce știi despre tipul ăsta?
Adrienne îi dictă numele, adresa și numărul de telefon.
— Ai cumva și numărul de asigurare socială?
— Nu, răspunse ea, dar i-am văzut diplomele.
— *Poftim*?
— I-am văzut diplomele.
— Ai fost la *el*?
— … Îhâm!
Un oftat greoi se auzi la celălalt fir:
— De ce-ai făcut asta? Doar ca să țipi la el?
— Da!
— Ei bine, să nu mai faci asta a doua oară.
— N-am să mai fac.
— Promiți?
— Promit.
— OK, replică Bonilla. Și unde a învățat cocoșul ăsta?
— La Brown. Și apoi și-a luat doctoratul la Wisconsin, în Psihologie clinică.
— În ce ani?
— Nu-mi aduc aminte.
— Nu contează.
Un timp convorbirea se întrerupse; în încheiere, Bonilla spuse:
— Lasă-mi câteva zile.
Și apoi închise telefonul.

• Capitolul 12 •

Duran simți tensiunea din cameră și știu dinainte să audă țârâitul că telefonul va suna. Apoi telefonul chiar sună și, involuntar, Duran tresări. Apăsă butonul de la telecomandă pentru oprit sonorul televizorului (urmărea *Oprah*) și ridică receptorul.

— Domnule Duran?

Vocea femeii era politicoasă și îndepărtată. Putea fi un agent comercial, dar tonul era reținut, nu lingușitor.

— Da?

— Sunt Adrienne Cope.

„Oh!" Lui Duran i se lăsară umerii în jos și gândi: „Femeia asta este labilă psihic. Nu o lua personal".

— Ah! Bună ziua! Și apoi, după o scurtă pauză, întrebă: Cu ce vă pot ajuta?

— Păi, spuse ea, aș vrea să trec pe la dumneavoastră dacă-mi permiteți.

„Dacă-mi permiteți?" Duran își aminti vocea ei când intrase turbată pe ușă, în timp ce de Groot se afla în cabinetul lui: „Nemernicule! Ai ucis-o!"

— Nu știu, spuse el. Nu cred c-ar fi o idee prea bună.

— Numai pentru câteva minute, promise ea. M-am gândit că am putea vorbi despre Nikki.

Duran se strâmbă:

— Doar că… nu prea văd ce-am putea câștiga din asta.

— *Vă rog*! Nu o să stau prea mult și chiar m-ar ajuta.

Duran se gândi puțin, timp în care tăcerea dintre ei se adâncea. Poate că voia să se scuze pentru comportamentul ei din urmă cu câteva zile. Discuția cu el o putea ajuta să încheie acel episod. Duran considera că nu era ușor pentru cei rămași în viață să continue. Deseori aceștia se auto-învinovățeau și aveau nevoie de sprijin.

— Doar pentru câteva minute, sugeră ea.

Duran oftă adânc:

— Bine!

— Grozav! Când v-ar conveni? întrebă ea brusc, pe un ton sec și la obiect.

— Stați să mă uit, replică Duran, deschizându-și agenda. În sfârșit,

spuse: V-aș putea primi mâine după-amiază. La 2 e bine?

•

Duran cronometră în acea seară livrarea cinei sale (o pizza cu patru feluri de brânză și inimioare din andive de la Pizzeria Luna), pentru a o putea mânca în timpul unui documentar despre *Cupa Americii.*

Urmărind programul, Duran simțea o apropiere aproape fizică de echipaj, lăsându-și capul în jos când vasul trecea peste un val și schimba brusc direcția. Mișcările membrilor echipajului păreau spectaculos de rapide și de bine coordonate pe ambarcația care se înclina atât de mult, încât apa năvălea peste punte.

Pizza rămase neatinsă pe farfurie în timp ce el urmărea captivat imaginile de pe ecran. Valurile înspumate împroșcate de înaintarea provei, felul în care pânzele plesneau, zvâcneau și apoi se umflau în bătaia vântului – toate astea îi transmiseră un fior prin tot corpul, atât de puternic, că nici nu mai putea vorbi. Era foarte ciudat! Fără să vrea, se surprinse imitând gesturile marinarilor, încordându-se în același timp cu echipajul de pe ecran, anticipându-le acțiunile cu mișcări mici, analoage. „Ca un câine, gândi el, care-și mișcă labele în vis. Dar de unde vine asta?” se miră el.

I se părea totul foarte cunoscut: vuietul și plescăitul apei, ritmul și viteza echipajului, parâmele, pânzele, aerul sărat și cerul senin. A fost și el marinar. Simțea asta. Știa exact ce anume făcea echipajul și ce *urma* să facă, înainte ca marinarii să treacă efectiv la fapte. Putea să anticipeze fiecare schimbare a direcției vântului, momentul precis când viteza de deplasare a vasului se mărea, când vântul sufla din plin în pânze și ambarcația se avânta mai departe. *Și totuși*…

Nu-și amintea să fi navigat vreodată pe un vas cu pânze sau măcar să fi fost pe un asemenea vas; cu toate astea, simțea că știe să navigheze. Avea întipărit în el asta, nu încăpea îndoială. Dar nici nu-și putea aminti mai mult. Când încercă să-și amintească o singură întâmplare pe mare, își simți mintea obosită asemenea unui vas căruia pânzele i se lasă, lipsite de bătaia vântului, iar el rămâne în loc, nemișcat pe apă.

„Ăsta-s eu, gândi Duran. Mintea mea este complet lipsită de coerență”. Și pe moment se întrebă mai în glumă, mai în serios dacă nu cumva se reincarnase. Cum altfel ar fi putut avea astfel de cunoștințe, dacă nu dintr-o viață anterioară? „Reincarnarea ar explica multe, gândi Duran, dar nu și asta. Cum se face că am ajuns atât de

singur în lume, atât de străin de mine însumi, încât nu reușesc nici măcar să-mi amintesc cu siguranță dacă știu să navighez sau ce simțeam exact când mă ținea mama în brațe? Este ca și cum aș fi devenit un fel de copie aproximativă a mea…"

Frustrat de scara lui Iacob a propriilor sentimente și multiple identități, Duran schimbă canalul. Mai avea câteva ore până să-i vină un pacient și lăsă pe MTV, unde se difuza show-ul *Real World Marathon.*

•

Când sora lui Nico apăru în pragul ușii lui a doua zi după-amiaza, Duran rămase surprins că nu venise singură.

Un omuleț cu un aer retro o însoțea, pocnind nervos din călcâie. Tipul părea întors din anii '50 – cu perciunii atent frezați și niște ochi iscoditori. Duran ghici fără să se uite că avea degetele îngălbenite de la nicotină.

— Bună, spuse Duran, deschizând ușa și dându-se într-o parte ca să le facă loc să intre.

Adrienne îi aruncă o privire scurtă și intră, iar tovarășul ei o urmă imediat. Era uluitor cât de mult semăna cu Nico și totuși… Erau două ipostaze gen Alba-ca-Zăpada și Marilyn Monroe, Albă-ca-Zăpada fiind Adrienne. Când Duran o văzuse pe Nico ultima oară, aceasta purta o fustă scurtă și un top mulat. Dar sora lui Nico nu avea în vestimentația ei nimic asemănător. Era îmbrăcată cu o rochie cuminte, mini, de culoare verde, cu un guler răsucit sub bărbie. Lui Duran i se părea că o vede pe Nico deghizată într-o costumație sobră, ca de educatoare.

Închise ușa și se întoarse cu fața spre oaspeții lui. Bărbatul îi întinse un plic și Duran se arătă mirat:

— Ce este asta?

— „Ați fost servit", îi spuse bărbatul.

— Ce-am fost?

— Servit.

— Cu ce anume?

Omul-cu-Perciuni pufni și îi aruncă o privire dintr-o parte lui Adrienne:

— Cu ce credeți? întrebă el.

Duran se întoarse către Adrienne ai cărei obraji erau îmbujorați, dar el nu-și dădea seama dacă erau așa de jenă sau de nervi:

— Vă dau în judecată, spuse Adrienne.

— Pentru ce? replică Duran.

— Pentru provocare intenționată de traume emoționale și pentru fraudă. Adrienne înclină din cap în direcția plicului din mâna lui Duran: Aceasta este plângerea, explică ea, și chemarea în instanță. Ai douăzeci de zile să răspunzi.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Duran, dând din cap, nevenindu-i să creadă.

— Și încă ceva, continuă Adrienne. Am fost la poliție și vor să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Uite ce este, spuse Duran, știu ce poate face durerea din oameni, dar sora dumitale era o femeie foarte chinuită.

— Și dumneata ești un bărbat foarte chinuit, spuse Omul-cu-Perciuni. Sau o să fii, pentru că o să ajungi la răcoare, doctore.

— Nu fiți ridicol, spuse Duran.

— Dar nu-i nimic „ridicol” în asta. Ești un șarlatan, îi spuse Adrienne.

— Și avem dovezi în sensul ăsta, spuse Omul-cu-Perciuni. Duran închise ochii și clătină din cap. Apoi îi deschise din nou și, privind-o fix în ochi pe Adrienne, îi spuse:

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru sora ta.

— De fapt, spuse Omul-cu-Perciuni, chiar dacă ăsta-i adevărul, nu asta este problema. Problema este că ești un șarlatan. Ai încălcat legea!

— Ce lege?

— Ai un creion? Notează-ți: Capitolul 33, Aliniatul 2,3310.1. Caută-l!

— Ce să caut? întrebă Duran.

— Codul Penal pentru Districtul Columbia. „Practicarea unei profesii medicale fără licență”. Nu-i tocmai legal.

Duran se întoarse spre Omul-cu-Perciuni și îl privi cu luare-aminte, pentru prima dată. Acesta arăta de parcă ar fi fost făcut numai din oase și ligamente, de genul acelor tipi, subțiri, dar rezistenți care, copii fiind, se băteau mereu și la fel fac și la maturitate.

— Ca să n-o mai lungesc, spuse Duran, cine naiba ești dumneata?

Bărbatul zâmbi, încântat că-i atrăsese atenția lui Duran. Căutând în haină, scoase o carte de vizită și i-o înmână adversarului său:

„Edward Bonilla
Agenția Bonilla & Asociații

De Investigații Particulare."

Erau date cam multe numere de telefoane pentru o carte de vizită așa de mică: de telefon, fax, mobil și pager. În colțul din dreapta sus apărea emblema detectivului care, simți Duran, dorea să aducă o nuanță de umor – un desen caraghios cu o amprentă examinată sub o lupă.

— Domnul Bonilla este detectiv particular, explică Adrienne. Și eu sunt avocat și… înțelegi cam unde vreau să ajung. Intenționăm să te băgăm la zdup.

Duran clătină din cap, nevenindu-i să creadă: „Să mă bage la zdup!?"

— Ascultă, spuse el. Înțeleg ce simți în legătură cu tot ce s-a întâmplat, dar te înșeli în privința mea și te înșeli când spui că n-aș avea autorizație. Am actele pe perete, lângă diplomele mele.

Bonilla îl luă în râs:

— Hai să-ți arăt ceva, spuse el, fluturând o mapă de piele. Te deranjează dacă ne așezăm puțin?

Duran dădu din cap în semn că nu și făcu un gest cu mâna în direcția canapelei din living. După ce luă loc, Bonilla își așeză cu mișcări teatrale mapa pe măsuța din fața canapelei și o deschise încet:

— Primul lucru pe care l-am făcut, spuse el, scoțând câteva foi, a fost să verific dacă ești înregistrat la Comisia Medicală din oraș. Își puse pe nas o pereche de ochelari de vedere și cercetă hârtiile din mâna lui: Și când i-am întrebat despre tine, au vrut să știe dacă ești psihoterapeut sau psiholog. Pentru că este o *mare* diferență! Din cât se pare, orice țicnit poate să afișeze o placă pe care să scrie „terapeut". Dar cu un doctor în *psihologie clinică,* ceea ce se presupune că ai fi dumneata, lucrurile stau cu totul altfel. Pentru că, unu: trebuie să ai o diplomă universitară în medicină. Și doi: trebuie să-ți fi încheiat rezidențiatul. După aceea trebuie să faci muncă post-doctorat supravegheată. Și, în final, ai de trecut un examen de licență. Iar tu, doctore, n-ai făcut nimic din toate astea.

Duran tăcu un moment, apoi se aplecă în față:

— Înseamnă că nu ești foarte bun în ceea ce faci, sugeră el.

— Nu?

— Nu. Pentru că, dac-ai fi, ai ști că am absolvit cu *magna cum laude.*

— Ai absolvit cu *magna cum*-la naiba! sări Bonilla. Când cei din Comisie mi-au spus că nici nu au auzit de tine, mi-am închipuit că, știu și eu, o fi vreo greșeală. Poate că ești înregistrat în altă parte, în Virginia, Maryland, Alaska, ce știu eu! Sau că ai uitat să-ți înnoiești licența. Așa că am încercat și la Asociația Psihologilor Autonomi. Și, ia ghici? Nici ei nu auziseră de tine. Asta mi-a dat de gândit și m-am hotărât să-ți verific atunci diplomele. Cele pe care prietena noastră aici de față le-a văzut. De la Brown și Wisconsin, corect?

— Așa este!

— Nu, Jim, nu-i așa. Pentru început, nici n-ai absolvit la Brown. De fapt, nici n-ai învățat vreodată acolo.

Bonilla scoase o pagină din mapa lui și i-o împinse de-a lungul mesei.

Duran o luă și începu s-o citească. Scrisoarea părea să fie autentică, dar… era imposibil. Potrivit arhivarului, nimeni cu numele de Jeffrey Duran nu învățase la Brown între anii 1979-1993. Deși au fost consultați și consilierii universitari ai promoției 1990, nu s-a putut obține nicio foaie matricolă și nici celelalte instituții nu dețin vreun act al studentului cu acest nume. Scrisoarea îi mulțumea domnului Bonilla pentru că adusese în atenția Universității includerea greșită a numelui domnului Duran pe lista de bază a absolvenților din 1990:

> „Nu știm cum s-a produs această eroare gravă, însă am luat măsuri să ne îmbunătățim securitatea computerizată a școlii, în general, și a biroului de arhive, în special.”

Duran nu putea să creadă:

— Ei cred că…

— Ai intrat abuziv în evidența lor computerizată, îi spuse Adrienne.

— Dar… se înșală! Este o greșeală!

Rânjetul lui Bonilla îi descoperi dinții mici și galbeni:

— Da, spuse el, trebuie să fie o greșeală! Ai studiat la Brown numai că n-ai împrumutat niciodată vreo carte de la bibliotecă, nu te-ai înscris la niciun curs și n-ai avut cartelă la cantina studenților. După cum îți spuneam, *magna cum* la-naiba.

Detectivul își ridică sprâncenele și scoase o a doua foaie din mapă și o trânti pe masă:

— Nici cei de la Wisconsin n-au auzit de tine.

Duran ridică foaia care avea antetul Universității și emblema bine cunoscută: un ochi, înconjurat de cuvintele: *Numen Lumen*:

> „Stimate domnule Bonilla:
>
> În legătură cu: Duran, Jeffrey A.
>
> Cu toate că numele Jeffrey Duran apare pe lista absolvenților din anul 1994, o verificare amănunțită a dosarelor și a bazelor de date relevante a confirmat bănuiala dumneavoastră în privința integrității acelei liste. Domnul Duran nu a obținut nicio diplomă de studii postuniversitare de la Universitatea Wisconsin. Ancheta noastră a descoperit evidențele a șase indivizi cu numele de Jeffrey Duran care au studiat la noi în perioada 1980-85. Totuși, niciunul dintre aceștia nu a fost înscris în vreun program de doctorat la Universitatea noastră."

— E imposibil! insistă Duran, clătinându-și capul cu mișcări de pendul. Ce-i asta? Vreau să spun… ridică hârtiile. Ai scris dumneata aceste acte? De ce *ați face* asta?

Bonilla plescăi din limbă și făcu din cap semn că nu, afișând spre Duran o față radioasă și o expresie de falsă admirație:

— Ce-i a lui e a lui, Adrienne! Trebuie să recunoști că-i bun tipul. Adică, dacă n-am ști adevărul, ai spune că se simte *insultat*!

— Cred că ar fi cazul să plecați, le spuse Duran, ridicându-se cu greutate.

— Ascultă-mă până la capăt, insistă Bonilla. Pe fața lui nu mai era nici urmă de zâmbet și îl privi pătrunzător pe Duran cu agerimea și răutatea cu care o pasăre își privește prada: Toate acele instituții care nu au auzit niciodată de tine m-au cam îngrijorat. (Ei, bine, sunt genul care se îngrijorează ușor. Domnișoara Cope poate să-ți confirme asta.) Aveam o presimțire, știi? Și, pentru că îți știam *presupusul* nume și adresa *actuală,* am făcut o investigație asupra creditelor cu sistemul Experian. M-a costat 35 de dolari. Nu căutam decât să aflu un titlu, prima linie. Bonilla așeză un alt act pe măsuță și-l urmări pe Duran când acesta îl ridică: Nume, adresă și L.N. Adică, locul nașterii. Și codul numeric personal.

Duran se încruntă:

— Ce cod?

— Numărul tău de asigurare socială, explică Adrienne.

— Cum spuneam: este prima linie. Bonilla rânji larg, dar într-un fel neprietenos: Și pe urmă, am accesat Internetul și – bim! bam! bum! – am intrat pe site-ul Indexului Codurilor Numerice Personale ale Persoanelor Decedate. N-a durat decât treizeci de secunde. Și... ce crezi?

Duran nu mai avea chef de glume:

— Cred că este timpul să plecați, spuse el.

— Nu *încă* Jeff, abia acum ajung la lovitura de grație. Bonilla se ridică în picioare, se apleacă într-o parte în poziția de lovire a unui jucător de baseball aflat la bătaie și își ridică brațele până la înălțimea umerilor: N-ai studiat la Brown! Își roti brațele într-un arc, parcă ar fi ținut în mână o bâtă imaginară și ar fi ratat lovitura: *Vum*! De unde rezultă că nu ești persoană autorizată. Urmă o altă răsucire, apoi: *Vuf*! Și, în ultimul rând, dar cu siguranță nu și cel mai neînsemnat, nici măcar *nu ești* Jeffrey Duran! Detectivul căută prin mapă și scoase o nouă foaie: Citește-o! spuse el, întinzându-i-o lui Duran.

Acesta văzu dintr-o privire că era propriul certificat de deces. O fotocopie ușor neclară, dar fără îndoială era un certificat de deces și era al lui:

JEFFREY AARON DURAN:
DATA NAȘTERII: 26 AUGUST 1968;
LOCUL NAȘTERII: WASHINGTON D.C.;

DATA MORȚII: 4 APRILIE, 1977;
LOCUL MORȚII: CARLISLE PENNSYLVANIA;
OCUPAȚIE: FĂRĂ DE.”

Cauza morții era trecută ca: „traumă majoră (accident auto)”. Medicul legist: Willis Straight. Mai urmau și alte date, dar Duran se opri din citit.

— În caz că vrei să știi, îl zgândări Bonilla, ești îngropat în cimitirul Rock Creek numit „Uneori Cerul îi Cheamă la Sânul Său pe cei mai iubiți!”

Duran împietrise. Singura explicație pe care o putea găsi în legătură cu acele documente care îi fuseseră arătate era că totul era doar o farsă. Și totuși... cine și-ar bate atât capul cu o farsă? Era oare

Adrienne Cope atât de tulburată, încât încerca să-l distrugă omorându-l *simbolic*? Poate că da, dar ce era cu Bonilla?

— Persoana drept care te dai nu a trăit până la maturitate, i-a spus Adrienne. A murit de copil. Dar, desigur, știi asta.

— Știu că ești îndurerată din cauza morții surorii tale, spuse Duran calm, și pentru asta sunt dispus să iert multe. Dar lucrurile astea… efortul investit în toate astea… Duran azvârli certificatul de deces pe măsuță: Ești o persoană grav bolnavă și sper să primești asistență medicală. Apoi întorcându-se spre Bonilla cu o privire feroce: Iar *dumneata*… începu el.

— „Să primesc asistență medicală?!” urlă Adrienne. Efortul investit în treburile acestea – tot efortul investit nu a necesitat decât cinci ore din timpul de lucru al domnului Bonilla. Iar informațiile despre diplome s-au obținut mai repede de atât. Și, apropo, afișarea diplomelor de pe peretele tău constituie o infracțiune. Ele demonstrează posesia ilegală a unor documente false. Și o altă infracțiune este spargerea codului de securitate a registrelor universitare computerizate.

— Asta e de-a dreptul ridicol! le spuse Duran. Chestia asta depășește pretextul de a încheia episodul cu sora ta.

— „Episodul cu sora mea”!? urlă Adrienne.

Duran făcu un pas înapoi, când Adrienne porni spre el, dar fu împiedicată de Bonilla, care-i prinse brațele și-i șopti:

— Calmează-te!

— Uite cine vorbește despre minte bolnavă! murmură Adrienne, cu glas ceva mai tare: *Tu* ești cel care are nevoie de psihiatru! Oamenii care te consultă sunt disperați, sunt morți pe dinăuntru și vin la tine pentru ajutor, și cu ce se aleg? Cu o terapie de două parale.

— Liniștește-te, șopti Bonilla. O să-l aducem în instanță și ai să poți să-i scrii în închisoare. O să aibă la discreție timp pentru lectură.

Duran rămăsese mut văzând ieșirea ei:

— Mă simt ca și când aș fi trecut în ținutul din spatele oglinzii, spuse el, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Bonilla pufni în râs și o conduse pe Adrienne spre ieșire:

— Este un bun actor, ce mai! exclamă detectivul. Ei, când ai de-a face cu un șarlatan, un pic de talent actoricesc n-ar trebui să te mire. Dar tipul ăsta! Trebuie să recunosc că-i tare.

Bonilla își clătină capul a tristețe, ieși din apartament împreună cu

Adrienne și închise ușa după ei.

Duran rămase unde era, pe loc, în vestibul, holbându-se la ușă, cu mintea încețoșată.

• Capitolul 13 •

Era o situație pur și simplu dementă!

Așezându-se la calculator, descurajat de confruntarea cu sora lui Nico și cu „dobermanul” ei, Duran reciti ultimele notițe făcute în dosarul lui Nico:

„15 octombrie:

Stare de transă. Am încurajat pacientul să-și amintească «noaptea cu umbre». Am depășit rezistența inițială, dar continuă să blocheze episodul. Amintirea «ceremonialului religios negru» este traumatică, în ciuda hipnozei. Detaliu nou: participarea la un ritual ca de împărtășanie cu spermă și sânge.

20 octombrie:

Nicole Sullivan – moartă. Sora ei mai mică, Adrienne Cope a dat buzna în timpul ședinței cu de Groot să-mi spună că mă consideră vinovat de sinuciderea surorii ei. (Transferul acesta durere-furie ar putea fi benefic dacă i-ar oferi domnișoarei Cope posibilitatea de a accepta acest episod implacabil.)”

Ajungând în josul paginii, Duran făcu o nouă însemnare:

„5 noiembrie:

A doua vizită făcută de Adrienne Cope (însoțită de un detectiv particular pe care-l cheamă Bonilla). Am fost citat într-o acțiune civilă (!) pentru daune de zece milioane de dolari, sub presupusa acuzație că aș fi vinovat de traume emoționale provocate intenționat, fraudă și impostură. Incredibil, dar detectivul mi-a prezentat documente și scrisori contrafăcute în susținerea afirmațiilor sale!”

Era absurd! Dacă documentele ar fi fost autentice, ar fi avut sens să i le arate lui. Dar nu erau. În concluzie, ce spera sora lui Nico să obțină?

Și uite așa începi să-ți pui diverse întrebări în legătură cu metodele avocaților și detectivilor particulari!

Ridicându-se din fața calculatorului, Duran traversă camera spre un dulăpior de lemn, o piesă autentică de mobilier care adăpostea o colecție de sticle de whisky fin și un set de pahare mari, largi, prinse într-un suport de metal. Își turnă două măsuri de Laphroaig într-un pahar, apoi îl roti un pic și sorbi din el. Orice tip de document pe calculator poate fi creat, gândi el. Certificate de naștere. Certificate de deces. Nu contează! Dar nu asta era problema, nu asta îl deranja pe el. Ceea ce îl tulbura era faptul că Bonilla și Cope nu aveau nimic de câștigat dacă-i arătau lui niște acte false.

Duran luă o a doua înghițitură de whisky și merse la geam. Privind pe fereastră spre catedrală, se gândi: „Poate că tipul ăsta, Bonilla, a falsificat toate documentele și a taxat-o pe sora lui Nico pentru serviciile sale. S-o fi gândit că ar scoate niște dolari în plus, să-i iasă și lui socotelile…"

Era, desigur, posibil, dar… cât de strâmtorat ar fi trebuit să fie un individ ca să recurgă la așa ceva?

Duran clătină din cap, neștiind ce să mai creadă. Pe de o parte situația îl enerva; pe de altă parte îl dezarma. Să te trezești cu cineva care neagă ceva atât de fundamental ca propria identitate și asta încă la tine în casă… Ei, zău că așa ceva te poate dezechilibra cu totul.

Ce cuvinte folosise ea?… „Persoana care pretinzi că ești…" O acuzație ridicolă, dar chiar și așa îl făcea să se simtă ca și când Adrienne Cope i-ar fi străpuns sufletul cu o lanternă și ar fi descoperit un defect major care-i străbătea tot corpul din cap până-n picioare. Evident că se înșela, dar acuzația ei atinsese miezul unui subiect care-l deranjase foarte mult în ultima vreme: înstrăinarea pe care o simțea și sentimentul că… oare cum să se exprime mai exact?

În adâncul sufletului lui, ei bine, *nu exista* niciun adânc al sufletului.

Terminându-și băutura, Duran se îndepărtă de fereastră și merse în hol, unde luă în mână poza mamei, aceea care o înfățișa în leagănul de pe verandă, cu capul dat pe spate, râzând din tot sufletul. Apoi, închise strâns ochii și încercă să și-o amintească așa cum fusese ea în realitate, și nu îi veni în minte decât *fotografia. Mama în leagăn…*

Asta și era problema cu amintirile sau cel puțin cu *ale lui.* Nu aveau nimic „legat de identitatea sa" în ele. Citise recent despre asta și acestea fuseseră cuvintele pe care Ernst Jung le folosise ca să

descrie amintirile unui personaj „proustian”, făcând referire la scena în care Proust, imobilizat la pat, se trezește deodată cufundat într-un trecut bine definit, pornind de la o singură bucată de madlenă înmuiată în ceai.

Dar nu așa i se întâmpla lui Duran, ale cărui amintiri îndepărtate erau aproape în întregime vizuale și complet lipsite de orice urmă de emoție sau creativitate. Nu aveau nici urmă de culoare, miros, gust sau sunet în ele. Nu apărea decât imaginea propriu-zisă. Cu alte cuvinte: și-o amintea pe mama lui în același mod în care-și amintea de Eleanor Roosevelt. (Sau de Marilyn Monroe sau Pocahontas.)

Rânjetul asemănător cu cel al unui animal de pradă al lui Bonilla îi reapăru în minte asemenea zâmbetului pisicii invizibile din *Alice în Țara Minunilor.* Și în urechi îi răsună ecoul acuzației nebunești pe care i-o aruncase în față detectivul particular „persoana care pretinzi că ești...”

Cum de putea să-și amintească lucruri – cuvinte – și nu reușea să-și amintească vocea mamei lui? Dacă-l întreabă, ar fi putut să povestească fiecare amănunt din viața ei: unde s-a născut, data când s-a rătăcit în pădure, cum a căzut de pe cal la 17 ani și și-a fracturat clavicula, fapt care a împiedicat-o să meargă la balul de absolvire. Dar adevărul era că nu și-o amintea pe mama lui *ca pe o mamă.* Ea făcea parte din „baza lui de date”, alături de James Dean, portul Baltimore și bagajul de cunoștințe de cultură generală.

Duran merse la biroul lui și căută numărul Serviciului Districtual de Evidență a Populației și-l formă pe tastatura telefonului. Ascultă apoi vocea robotului care prezenta instrucțiuni bine organizate, descriind prevederile necesare pentru obținerea certificatului de naștere sau de deces. Vocea făcu observația că divulgarea datelor din aceste documente se supunea restricțiilor „Legii dreptului la siguranța persoanei”. Datele din certificatul de naștere deveneau publice după o sută de ani. Iar datele din certificatul de deces se puteau divulga cincizeci de ani mai târziu. Singurele excepții de la aceste reguli se făceau doar pentru persoana în cauză sau pentru rudele foarte apropiate.

Și dacă țineai cont de avertizarea privind procedura de consultare a dosarelor, persoanele care doreau să obțină acces la aceste documente trebuiau să prezinte o poză de buletin, validă, ca să poată obține actele cerute. Ceea ce demonstrează că documentele lui Bonilla erau falsificate. Însă... el era detectiv. Și din câte văzuse

Duran la televizor și citise în romanele polițiste, detectivii particulari își câștigau existența găsind pretexte și „oameni de legătură”. Așa că nu era imposibil pentru un detectiv particular să manevreze obținerea unui certificat de la Serviciul de Evidență a Populației.

„Pe de altă parte, se gândi Duran, ai zice că ar trebui să știu cine sunt și dacă sunt decedat.” Toată încurcătura asta era aproape ilară, mai puțin partea cu sinuciderea pacientei sale și faptul că acum era dat în judecată și i se cereau despăgubiri de milioane.

Dar mai era ceva, ceva ce îi spusese Bonilla. Se gândi o secundă și apoi Duran își aminti: Indexul Codurilor Numerice Personale ale Persoanelor Decedate. Detectivul mersese la Serviciul de Evidență a Populației după ce accesase site-ul Codurilor Numerice Personale.

„Și poate așa se explică lucrurile, gândi Duran. Poate că detectivul a dat de cineva cu un nume asemănător – sau chiar identic – și l-a confundat cu al meu și cu persoana mea.”

Duran se așeză în fața calculatorului și se conectă la Internet pentru a accesa site-ul cu numele persoanelor decedate pentru care s-au ridicat asigurările sociale. Trecu destul de puțin timp și îl găsi. Pagina respectivă era un link spre șase URL-uri destinate subiectului „genealogie”. Încercă *Ancestry.com* și imediat se conectă.

Erau trei căsuțe de completat pentru operația de căutare: nume, prenume și statul în care locuia persoana respectivă. Duran își scrise numele în grilele respective și făcu clic pe „Districtul Columbia”. În câteva secunde rezultatele îi apărură pe monitor. Era un singur răspuns:

„*Nume* Jeffrey Duran
Naștere 25 august 1968
Deces 4 aprilie 1977
Domiciliu 20010
Cod Numeric Personal (WDC) 520-92-0668”

El era.

Aproape că-i veni să leșine.

•

Șoferul de taxi habar n-avea cum să ajungă la intrarea în Cimitirul Rock Creek, deși amândoi văzuseră locul pe o colină când trecuseră pe bulevardul central, cu pietre funerare, statui și cavouri presărate pe deal. Încercară trei căi de acces: prin Strada Calvert, Strada

Catedralei și Massachusetts Avenue, dar când ieșiră de pe aleea centrală, cimitirul nu se mai vedea.

— Am să încerc și pe Strada P, spuse șoferul, revenind în centru. Aveți rude îngropate aici?

Duran înclină din cap:

— Da!

— *Nu că m-aș băga,* spuse taximetristul, încercând să fie ironic cu propria curiozitate. Eu, unul, mi-am pierdut mama acum opt ani și n-am mai mers la mormântul ei cam de multișor.

Își scutură capul și pufni ușor, aplecându-se în față. Apoi porni ștergătoarele.

„Acum opt ani…”, gândi Duran. Cam tot atunci muriseră și părinții lui, în vara lui ’93, când el era la cursurile postuniversitare.

Șoferul urcă rampa de acces spre Strada P, dar încă o dată nu mai ajunseră în apropierea cimitirului. Reveniră pe drumul principal.

— Intrarea trebuie să fie pe undeva, prin apropiere, spuse șoferul, cimitirul se zărește doar din loc în loc.

În sfârșit, opri într-o mică benzinărie Exxon, aflată pe colț, lângă Hotelul Watergate. Ieșind din taxi, șoferul merse la portarul în salopetă și-l bătu pe umăr:

— Omule… spuse el.

Amândoi intrară în benzinărie și după un timp șoferul ieși cu un bilețel adeziv în mână. Strecurându-se la volan, lipi hârtiuța galbenă de bord și exclamă:

— De acum ne descurcăm!

Și așa se și întâmplă. Intrarea în cimitir era la mai puțin de 1,5 km distanță, dar când opriră în dreptul gheretei ce servea drept birou administrativ ploua ceva mai tare.

— Hei, dom’le, vrei o umbrelă? îl întrebă șoferul pe Duran când acesta plăti.

— Poftim?

— Fără bani. În fiecare zi ploioasă, doi sau trei clienți își uită umbrelele în taxi. Așa că eu ce să fac, încerc să *redistribui* obiectele, mă înțelegi?

Paznicul cimitirului îi dădu impresia lui Duran că abia-și târâie picioarele și la propriu, și la figurat, putându-se alătura în orice secundă celor pe care era pus să-i păzească. Avea o piele albă ca varul și ochii uscați, încercănați și înroșiți. Purta haine de lucru: o cămașă albastru-închis, pantaloni de aceeași culoare și ghete.

— Cu ce pot să te ajut? întreba el.

— Caut un mormânt.

— Păi, înseamnă că ați venit în locul potrivit. Pe ce nume?

— Duran, replică el, sunându-i prostește acest nume. Jeffrey Duran!

La rugămintea bărbatului, el îl spuse pe litere. Paznicul tastă lipsit de vlagă informația în calculator. Apoi scoase dintr-un sertar o copie a hărții cimitirului, încercui o zonă marcată P3 și i-o dădu lui Duran fără să-i mai spună vreun cuvânt.

Umbrela era mare și drăguță, cu un mâner rotund, din lemn. Când Duran ieși afară din gheretă și o deschise, ca la un semn, ploaia începu să răpăie în pânza umbrelei, în timp ce el studia semnele de pe hartă. Ploaia nu-l deranja, într-un fel vizibilitatea scăzută îi diminua senzația de agorafobie care-i strângea stomacul.

Ferit sub umbrelă, analizând harta, își dădu seama că nu va găsi prea ușor mormântul. Chiar și cu harta în față, îi trebuiră cam douăzeci de minute să-l găsească. Și, cu toate că avea umbrelă, când ajunse la destinație, pantofii, șosetele și pantalonii erau uzi leoarcă.

Piatra de mormânt a lui Jeffrey Aaron Duran se afla sub un delușor de la poalele unui molid. Pământul din jurul ei era îmbibat de ploaie și acoperit de ace roșietice de conifer, care miroseau ca de Crăciun. Duran se uită atent:

„JEFFREY AARON DURAN:
NĂSCUT LA 26 AUGUST, 1968;
DECEDAT PE 4 APRILIE, 1977…”

Văzându-și piatra funerară, avu senzația că primește o lovitură puternică în cap. I se tăie respirația și pe moment îi fu frică să privească în jur, de teamă că ar vedea gol și de o parte, și de alta sau s-ar vedea pe sine rătăcit într-un vid, fără nimic de care să se agațe, cu singura certitudine că lumea, așa cum o știa el, era o simplă halucinație, o creație a minții lui tulburi. Zguduit până în fundul sufletului, Duran, complet neajutorat, fu surprins de o rafală de vânt care-i smulse umbrela din mână. Instinctiv, Duran se întoarse și privi umbrela care se rostogolea la vale, bucurându-se că *existau* totuși: o vale, o umbrelă, un cimitir.

În acel moment, trecuse peste surpriza inițială sau cel puțin așa credea el, până văzu ceva ce ar fi trebuit să-i sară în ochi chiar de

prima dată: că se afla în mijlocul unui grup de morminte având același nume de familie: Duran. Pentru a doua oară în ultimul minut, simți lumea din preajmă derulându-se secvențial sub ochii lui atunci când privirea îi căzu pe un soclu de granit pe care se înălța un înger cu aripile strânse și cu privirea ațintita în jos. Sub înger, numele părinților lui erau gravate în piatră și, asemenea lui, erau declarați morți în 1970.

Cuvintele de pe certificatul de deces îi reveniră în minte: „traumă majoră (accident auto)”. Atunci, nu monoxid de carbon și nici Nantucket, ci „Carlisle, Pennsylvania”.

Se întoarse și merse încet prin ploaie până la ghereta de la poarta cimitirului unde ajunse ud până la piele și îl rugă pe paznic să-i cheme un taxi.

Paznicul, care se afla la birou, ridică privirea spre el ca o reptilă și, văzând expresia de pe fața lui Duran, avu un rânjet bolnăvicios, vădind satisfacție:

— Ce-ați pățit? Ați văzut cumva o fantomă?

• Capitolul 14 •

Nu era deloc cinstit.

De o săptămână, Adrienne stătuse zilnic la birou până la miezul nopții pregătind depozițiile. Și o singură dată, astăzi, venise și ea mai târziu, iar secretara lui Curtis Slough îi bombardase mesageria vocală a telefonului cu mesaje sarcastice care culminaseră cu textul: „Mai ai de gând să vii astăzi, *totuși*?"

Cățeaua!

Adrienne își privi ceasul de la mână. Era 10:00 dimineața, nu 2:00 la prânz. Inspiră adânc, numără în gând până la cinci și apăsă butonul pentru interiorul lui Slough. Centralista îi spuse că linia era ocupată și o puse să aștepte.

Așteptând la telefon, Adrienne se uită prin dosarul lui Dante Esposito, unul dintre „specialiștii" în asfalt ai orașului. Din câte înțelesese ea, se părea că Esposito avea de gând să depună mărturie că asfaltul în cauză avusese probabil *altă compoziție* față de cea pe care ei o foloseau de obicei. (Adică, nu fusese suficient de bun.)

Când Slough preluă în sfârșit legătura, Adrienne simți din tonul lui vesel că uitase de ce (sau chiar *uitase cu totul că*...) voia să stea de vorbă cu ea. Așa că mingea era acum în terenul ei pentru că Slough avea reputația de șef care aruncă vina pe subalterni pentru propriile greșeli.

— V-am recepționat mesajele, spuse ea, și am documentele pe care mi le-ați cerut. Să vi le trimit sus?

— Cred că da. Este ceva care ne-ar putea folosi?

Adrienne ezită:

— Păi... am dat peste câteva rapoarte ale unor inspectori și ne sunt favorabile. Din punctul lor de vedere, inspectorii spun că tot ce ține de lucrare a fost în regulă.

Slough aprecie acest lucru și apoi îl catalogă:

— Asta e bine, spuse el, dar îl mai avem încă pe Esposito.

— Așa este, dar inspecția finală a fost condusă de un tip pe nume McEligot. Acum a ieșit la pensie, dar este cel care *l-a angajat* primul pe Esposito. Am vorbit cu el aseară și, potrivit lui, compoziția a fost bună. Deci...

— Excelent!

— Și din moment ce Esposito *a analizat* asfaltul abia după doi ani de la terminarea lucrării, ce mai…

— Îmi place! explodă Slough. O să se aleagă praful de credibilitatea lui Esposito. Nemaipomenit! O să-i zdrobim pe ticăloși.

•

Eddie Bonilla veni s-o ia cu mașina în pauza de masă, la 12:30. Spusese că are „o idee grozavă” pe care vrea să i-o comunice și nu numai atât: o invita să ia prânzul cu el.

O așteptă pe Adrienne în mașină, în curtea clădirii Harbor Place unde firma Slough and Hawley își avea sediul. Bonilla avea o mașină veche, model Camaro, cu o pereche de cuburi agățate în oglinda retrovizoare și cu plăcuțe personalizate pe care scria SNUPER{9}. Ea urcă în mașină, Eddie porni motorul și se avântă în trafic.

Lăsându-se pe spate în scaunul mașinii, Adrienne închise ochii. În general, îi plăcea să meargă în mașină ca pasager. Își aminti de excursiile pe care le făcuse când era mică, împreună cu Nikki care obișnuia să aburească geamurile ca să poată desena sau ca să joace amândouă „X și 0”. Se gândi la drumurile lungi de vacanță făcute la Lacul Sherando, unde cinci ani la rând merseseră în camping. Deck și Marlena erau în față, ea și Nikki (împreună cu toate lucrurile care nu încăpuseră în portbagaj) stăteau înghesuite în spate, la un loc cu Cupcake, pisica, în coșulețul ei special.

Când trecură pe lângă Monumentul Washington, Adrienne își aminti episodul când Nikki o hrănise pe Cupcake cu resturile din conserva ei de pește care stătuse la soare câteva ore bune. Pisica vărsă și Doamne, cum mai mirosea! Se apucaseră de nas și începuseră să se strâmbe unii la alții: *câh*! Lăsară în jos geamurile mașinii și-și scoseseră capetele afară, făcând tot felul de glume. Fuseseră multe călătorii din acestea și toate: lungi, plictisitoare, dar cu multe distracții. Uneori cântau sau jucau jocuri cu cuvinte, gen „fazan”.

— Armă!

— Poftim? se încruntă Bonilla, uitându-se spre ea.

Adrienne privi în jur. Treceau pe lângă Biblioteca Congresului și se îndreptau spre est, pe Pennsylvania Avenue. Nu-și dăduse seama că gândise cu glas tare.

— Sora mea avea o armă, spuse ea. O pușcă.

Bonilla ridică din umeri:

— Mulți oameni au. Chiar și eu am una. De fapt, două.

Adrienne nu se miră. Bonilla părea genul care să dețină un întreg

arsenal. Lucru care o făcuse pe Adrienne să se gândească dacă n-ar fi bine să-i arate pușca surorii ei. Să-l întrebe despre amortizor – și ce-ar trebui să facă ea cu arma. Era convinsă că era ilegal să ai așa ceva. Însă nu-l întrebă decât:

— Unde mergem?

— La localul Mangialardo. Fac niște sandvișuri tare bune.

La intersecția lui 9th Street cu Pennsylvania Avenue rămaseră blocați în spatele unui camion de aprovizionare și nu reușiră să prindă verdele. Bonilla se lansă într-o serie de înjurături, începu să bată cu degetele în volan și apoi ambală motorul de câteva ori, așa, doar din obișnuință. Adrienne se uită pe geam. Treceau printr-o zonă parcă demilitarizată, una de legătură, ușor în paragină, între cartierele de negri și cele cu proaspăt îmbogățiți, când ea își aminti să-l întrebe de „inventarierea de bunuri”.

— Ah, da! Am uitat să-ți spun, zise Bonilla, înclinându-și capul dintr-o parte într-alta destul de încet. Știu un tip în Florida care poate face rost de informații de genul ăsta. Îi dai un nume sau un cod numeric personal și el îl verifică prin toate băncile, agențiile de valori mobiliare și companiile de asigurări din stat.

— Pare ilegal.

Bonilla ridică din umeri:

— Nu comentez, pentru că nu știu cum procedează. Nu-i treaba mea! Ideea e că a verificat și în cazul surorii tale, totul, și n-a dat decât peste aceleași conturi pe care mi le-ai spus și tu.

— Cele de la Riggs?

Bonilla încuviință din cap:

— Conturi și economii. Maximum 20 000 de dolari în total, cum ai spus și tu.

— Așadar, n-a reușit!

— Ba da! Eu cred că el a găsit atât cât era de găsit. Cred că asta e tot.

Adrienne negă printr-o mișcare a capului:

— Nu se poate! Doar a încheiat o înțelegere!

— Mi-ai mai spus asta. Așa că am mers pe urma conturilor ei bancare și-am aflat când le-ar fi deschis.

— Și?

În fața lor vreo șase mașini de poliție erau oprite în fața unui magazinaș. Bonilla parcă în spatele lor lângă un indicator pe care scria: „Nu staționați!” și ridică din umeri.

— Nikki a deschis conturile de la Riggs cu câțiva ani în urmă. De atunci, a primit lunar câte un cec fix, ca un salariu, de 5 000 de dolari. Doar că uneori venea chiar mai mult de atât. De parcă mai avea și bonusuri.

Adrienne dădu din cap afirmativ, cu ochii la mașinile de poliție:

— Și cecurile astea – de unde veneau?

— Din Jersey.

— New Jersey? De ce-ar fi…

— Nu *New Jersey*! Jersey… pur și simplu! Este o insulă în Canalul Mânecii unde au loc multe tranzacții bancare.

Adrienne înclină din cap, semn că a înțeles:

— A, așa se explică! Este în Europa. Așadar, este, probabil, contul în care se vira suma stabilită prin înțelegerea lor.

— Da, replică Bonilla. Așa cred și eu, deși să știi, dacă s-a deschis un cont în insulele din Canalul Mânecii, s-ar putea să fie niște taxe de care tu să nu știi. Oricum, am să-ți trimit prin fax adresa la birou, iar tu poți să scrii o scrisoare băncii. Dacă le arăți certificatul de deces și le spui că ești executor testamentar… trebuie să coopereze. Bonilla deschise portiera: Îți plac sandvișurile, nu? Te superi s-aștepți aici? întrebă el fără a mai aștepta răspunsul.

Reveni după câteva minute cu două sticle de suc de portocale Orangina și două sandvișuri împachetate în hârtie albă, cerată. Se putea mânca și în mașină cu un teanc de șervețele între ei, ca să nu se păteze pe haine.

— Am vrut să te întreb, începu Bonilla la întoarcere. Cum l-a cunoscut sora ta pe doctorașul ăsta? I-a fost recomandat sau cum?

— *Nu-știu*! replică Adrienne. Nu mi-a povestit niciodată! Când văzu expresia de mirare de pe fața lui Bonilla, Adrienne adăugă: Nikki nu era genul care se destăinuia ușor.

— Te-am întrebat, spuse Bonilla, pentru că, dacă n-aș ști despre ce este vorba, aș zice că tipul ăsta, Duran a fost clar *dat pe spate* de certificatul de deces. Adică, era să leșine când l-a văzut. Și, să-ți spun drept, șmecherul este unul care știe să întoarcă vorbele, dar reacția lui a fost prea nu știu cum, ceva gen John Travolta. Așa că sunt de părere să-l chemi în instanță și să lași lucrurile să se rezolve acolo.

— Nici n-am altă soluție, spuse ea. Amândoi știm că poliția n-are de gând să facă nimic. Stau cu 500 de dosare de omucideri nerezolvate pe birou. Așa că nu se vor agita pentru un caz care se rezolvă cu o amendă de 1 000 de dolari și condamnarea la maximum

un an de închisoare. De asta am și intentat acțiune civilă, care, apropo, nu mi-a luat decât o oră s-o fac. Așadar, nu-i ca și cum mi-aș ocupa tot timpul cu asta.

Bonilla ridică din umeri:

— Cum spui tu.

Adrienne scutură din cap:

— Nu înțelegi? Individul ăsta, Duran, se presupune că ar fi *psihiatru.* Gândește-te la asta! Se folosește de diplomele și de autorizațiile lui ca să atragă oameni care sunt… bolnavi. Persoane care nu mai au la cine să apeleze și vin la el ca la preot. Îi spun lui toate secretele și păcatele lor, toate temerile și speranțele lor – și ce obțin după aceea? Dacă sunt norocoși, nimic. Și dacă nu sunt norocoși, se aleg cu un anunț la rubrica „Decese" în pagina de mică publicitate a ziarului *Washington Post.*

Rămaseră tăcuți pentru o vreme, cât trecură de Monumentul Washington și de Tidal Basin, pe drumul de întoarcere spre Georgetown. Într-un târziu, Adrienne întrebă:

— Deci, care este „ideea genială" pe care ai avut-o?

— A, *da*! Mă gândeam că poate ar trebui să-l suni pe tip și să-i ceri să facă un test cu detectorul de minciuni.

Propunerea o luă prin surprindere și Adrienne începu s-o analizeze.

— Un prieten de-al meu are un cabinet în Springfield, continuă Bonilla. Nu știu câți bani cere, dar…

— Nu-i asta problema, îi spuse Adrienne. Duran n-ar accepta să se supună unui test cu poligraful.

— Tocmai *asta-i* ideea! Pentru că și dacă acceptă să-l facă (ceea ce n-o să vrea) și dacă n-acceptă să-l facă, tot vinovat se cheamă că este. Ce zici?

•

O jumătate de oră mai târziu Adrienne îl sună pe Duran de la birou, hotărâtă să folosească drept pretext pentru telefonul ei întrebarea dacă și-a angajat un avocat ca să-l reprezinte în proces. Adevărul era că pe jumătate se aștepta să dea peste un mesaj din centrală care să-i spună că „numărul solicitat este nealocat", însă după primul apel Duran răspunse:

— A-alo?

Vocea lui o surprinse. Părea pierdut și nesigur.

— Sunt Adrienne Cope, spuse ea. Am sunat să vă întreb dacă v-ați

angajat un avocat. Am niște acte…

Tăcere.

— Domnule Duran? (Adrienne se comporta ireproșabil.) Mai sunteți pe fir?

Din nou tăcere și apoi:

— Am fost la cimitir, spuse el cu o voce stinsă.

Adrienne nu știa ce să spună:

— Da?…

— Și-am văzut piatra funerară.

— Oh!

„Unde voia să ajungă?”

— Nu pot să mă gândesc decât că este un fel de coincidență.

Adrienne nu se putu abține:

— *Sigur*! spuse ea. Și părinții dumneavoastră și ai lui doar *se întâmplă* să aibă aceleași nume. Și arhivarul de la Brown se înșală și cel de la Wisconsin a făcut o confuzie și… cam asta ar fi ideea, nu? Asta încercați să-mi spuneți?

— Nu, spuse el. Nu încerc să vă spun nimic. Decât că… sunt cine sunt.

— Atunci dovediți-o, îi spuse ea.

Un pufnet trist:

— Cum?

— Faceți un test cu poligraful!

Adrienne își ținu respirația un timp care i se păru că durează destul de mult, așteptându-l să răspundă. În sfârșit, Duran își drese glasul:

— Okay! spuse el. Desigur! Cât de repede puteți aranja asta?

• Capitolul 15 •

Când Duran îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari taximetristului, îi trecu prin cap că poate nu era o idee bună să facă testul. Poate c-ar fi mai bine să-i spună șoferului că a uitat ceva și să-i ceară să-l ducă înapoi acasă. Nu pe ochi frumoși, bineînțeles că i-ar plăti dublul cursei.

Dar… se răzgândi.

— Păstrează restul! îi spuse Duran când coborî din taxi în fața unei clădiri administrative greu de descris, situate în centrul comercial din cartierul Springfield.

Chiar dacă Adrienne Cope își apăra propriile interese, cei doi conveniră asupra întrebărilor care i se vor pune (sau cel puțin asupra celor relevante) și Duran știa că va putea răspunde la fiecare dintre acestea cu sinceritate și afirmativ. Nu avea nimic de ascuns și nu făcuse nimic rău.

Când o să-și dea seama și ea că el spune adevărul, poate că nu va mai fi așa de nerăbdătoare să continue procesul. În fond, el nu o condamna prea mult că îl dăduse în judecată. Sora ei era moartă și, indiferent cum priveai lucrurile, chestiunea cu certificatul de deces era îngrijorătoare. Nici măcar el nu știa sigur ce însemna asta, dar avea o teorie.

Fie era victima unui șir uimitor de coincidențe, fie…

Părinții lui își asumaseră identitățile lui Frank și Rose Duran și apoi îi dăduseră *lui* numele copilului acestora. Așa s-ar explica totul (sau aproape totul: această variantă nu clarifica însă și problema registrelor universitare, dar aceasta era, cu siguranță, doar o scăpare din baza de date).

Din cele două posibilități, coincidență sau conspirație, ultima părea cea mai plauzibilă. Sigur că ea ridica o altă întrebare chinuitoare: de ce-ar fi avut nevoie părinții lui să se substituie altei familii? Duran nu avea cum să răspundă la această întrebare – doar nu era el ditamai FBI-ul – dar contextul istoric în care aceștia trăiseră putea fi un indiciu.

În anul morții familiei Duran, America se confrunta cu trei războaie: Războiul Rece, Războiul din Vietnam și „Războiul de-acasă” (cel împotriva Războiului din Vietnam). Oricare dintre aceste

conflicte putea fi sursa încurcăturii în care se afla el în prezent. Oricât de nebunește suna, poate că părinții lui fuseseră agenți sovietici – „este posibil” își spunea Duran – sau, și mai probabil, activiști pacifiști dați în urmărire generală. Așa s-ar explica de ce-ar fi luat identitatea altei familii. Doar că…

Duran nu-și amintea să-i fi auzit pe niciunul din părinții lui făcând vreodată declarații politice de vreun fel. Nici măcar vreo aluzie politică. Totuși, vorba lui Sherlock Holmes: după ce elimini imposibilul, singura explicație care-ți rămâne – oricât de improbabilă – trebuie să fie adevărul. Chiar și așa… nu și-i putea închipui pe ai lui, pe maică-sa aruncând în aer sediul Comisiei de înrolări, iar pe tatăl lui – furișându-se printr-un punct de control cu un pașaport fals și…

„Cu mine”, gândi Duran, uitându-se la taxiul care se îndepărtează.

Pe de altă parte se aflaseră de curând cazurile unor femei care douăzeci de ani trăiseră „sub acoperire”. Dacă te uitai la pozele din ziar ale doamnei Kathy Doliah, de vârstă medie, cu fața ei liniștită și cu ochelarii ei obișnuiți, nu ți-ai fi închipuit-o la volanul unei mașini cu evadați. Și totuși, asta făcuse… așa *se întâmplase.*

Încercând pe cât posibil să-și îndepărteze din minte aceste gânduri, Duran intră în holul clădirii și căută pe avizier adresa biroului Sutton & Castle, Ltd. Firma se afla la etajul patru.

Merse spre lift, apăsă butonul și așteptă – când deodată își dădu seama că respirația i se accelerase și că începea un atac de panică. Niciodată nu putea anticipa aceste atacuri; numai acasă, la el în apartament, nu avusese niciunul.

Lângă el, o femeie într-o rochie albastră se uita ciudat la el. Simțise că ceva nu este în regulă cu el și, indiferent ce era, nu voia să aibă nimic de-a face cu asta. Duran o văzu că-și rotește privirea de-a lungul coridorului, căutând ajutor, fără să-l ceară însă – și oricum, negăsind pe nimeni.

În acel moment ascensorul sosi la parter făcându-și simțită prezența cu un ding! Ușile se deschiseră și femeia în rochie albastră intră repede înăuntru. Duran făcu un pas în urma ei, dar se opri când ea întinse o mână cu palma înainte, cerându-i să stea pe loc, ca și când ar fi fost un câine. Apoi ușile de crom se închiseră și ea dispăru.

Încă de-acum Duran simțea cum crește nivelul adrenalinei și cum îi pulsează prin corp și-i era deja imposibil să mai stea nemișcat. Găsind accesul spre scara de incendiu, începu să urce treptele, câte

două deodată, pașii lui răsunând pe cimentul rece. Când ajunse la etajul patru, gâfâia de agitație, *dar* și de efort – ceea ce, după cum bine știa, era soluția „perfectă” pentru un leșin.

Ușa biroului Sutton & Castle era model vechi, cu un aranjament de geamuri legate între ele și cu numele imprimat cu litere aurii pe ea. Cu răsuflarea întretăiată, bătu în ușă și, când Eddie Bonilla îi deschise, Duran păși înăuntru un pic prea repede.

— Ei, spuse Bonilla, uite cine-a venit!

Adrienne Cope se ridică de pe o canapea din apropiere și o a treia persoană veni spre Duran să se prezinte.

— Paul Sutton! spuse el, întinzându-i mâna.

Duran îi strânse și-i scutură mână. Apoi încercă să spună ceva pentru că așa se cuvenea în situații de genul ăsta, dar nu reuși să scoată un cuvânt.

— Vă simțiți bine? întrebă Sutton.

Duran făcu semn că da.

— Am urcat pe scări, spuse el, gâfâind. Mi s-a tăiat… puțin răsuflarea!

Spunând acestea, Duran expiră și puținul aer pe care-l mai avea în plămâni, iar fără el, simți că lumea începe să se clatine – sau poate numai genunchii lui. Vru să spună ceva – toată lumea îl privea alertată, dar nu putu să vorbească. Rezistă impulsului de a da bir cu fugiții și, în schimb, se îndreptă spre un scaun de lângă fereastră pe care se așeză și încercă să-și recapete suflul.

— Cred că are un atac de panică, spuse Bonilla cu o voce care trăda mai mult confuzie decât compasiune.

— Oh, Doamne, murmură Sutton. Nu mi-ați spus că tipul este nebun.

— Aveți o pungă de hârtie? întrebă Adrienne. Se sufocă!

Inhalând aerul cu miros de lemn din pungă, Duran inspiră și expiră regulat, ascultând instrucțiunile lui Adrienne:

— Așa… rar! O să te simți mai bine!

•

În mai puțin de două minute criza trecu și, imediat după, Duran se simți jenat:

— Nu știu cum să vă spun, zise el, uitându-se de la Adrienne la Sutton și apoi la Bonilla. Se pare că am agorafobie. Uneori, când ies în oraș, am câte o criză și apoi îmi trece.

Paul Sutton era un bărbat scund, ras în cap, cu o mustață stufoasă

și cu accent de Boston. Îl privi pe Duran ușor sceptic:

— Sigur sunteți de acord cu testul? Mai vreți să-l faceți?

Duran încuviință, înclinând din cap:

— Da, spuse el ridicându-se. Mă simt bine! Haideți să începem!

Specialistul îl conduse într-o cameră alăturată unde, lângă o masă de ședințe, se aflau două scaune puse față în față, de o parte și de alta a ei. Pe masă era un monitor cu diagonala de 50 cm, care arăta ca un amplificator scump – „detectorul de minciuni” – bănui Duran – și un șir de electrozi care îi erau clar destinați „subiectului”. De la detectorul de minciuni pornea un cablu conectat la un calculator aflat pe jos.

După ce Duran luă loc pe unul dintre scaune, specialistul îl instrui să-și desfacă nasturii de la cămașă și să-și suflece mânecile – ceea ce el și făcu. Apoi îi atașă lui Duran pe piept un tub pneumograf, îi înfășură un tensiometru pe antebrațul drept și-i fixă un ansamblu de electrozi pe degetul arătător de la mâna stângă. Bonilla și Adrienne, rămași în pragul ușii, priveau.

— Știi cum funcționează aparatul, nu?

Duran confirmă printr-o ridicare a umerilor:

— Am văzut la televizor.

— Dar se presupune că ai fi psihiatru, așa-i?

— Doctor în psihologie clinică, răspunse Duran.

— Așadar, știi la ce mă refer când îți spun că aparatul nu poate fi păcălit. Procesul are următoarele etape: vom analiza reacțiile sistemului tău nervos vegetativ la întrebările care ți se vor pune și la răspunsurile pe care le dai. Îți măsurăm tensiunea arterială, respirația și GSR-ul – factori pe care nu-i poți controla.

— Ce este GSR-ul? întrebă Adrienne.

— *Galvanic Skin Response,* adică reacția psiho-galvanică a pielii, se oferi Bonilla să răspundă.

Văzând expresia nedumerită de pe fața lui Adrienne, Sutton îi explică:

— Este rezistența pielii la curenții electrici din corp.

— Și ce indică asta? se interesă Adrienne.

— Este o măsură indirectă, replică specialistul, a activității corticale. Pielea devine un mai bun conducător de electricitate când subiectul minte, așa că GSR-ul se schimbă.

— De ce este pielea un mai bun conducător de electricitate în acele momente? întrebă Duran.

— Pentru că a minți este stresant, spuse Sutton. Solicită mai mult cortexul. Și asta se poate măsura.

Apoi Sutton se ridică în picioare, zâmbi și-i conduse pe Bonilla și pe Adrienne în cealaltă cameră.

— Ce? protestă Bonilla. Noi nu rămânem?

— Nu, nu se poate, îi spuse Sutton. Tipul este și așa destul de tensionat. Cu voi în cameră s-ar simți ca și cum ar avea niște câini de pază lângă el.

— Ți-e teamă că i-aș stresa prea mult cortexul, nu?

Adrienne își dădu ochii peste cap.

— Da, replică Sutton sarcastic, de asta mi-este teamă! Apoi se întoarse spre Adrienne: Trebuie să vă mărturisesc – cu un subiect atât de tulburat, nu știu ce-o să aflăm.

— O! Pentru numele lui Dumnezeu! Așa zice de fiecare dată, exclamă Bonilla. Fă-i odată testul ăla, da?

Sutton se întoarse în camera de examinare și închise ușa după el. Adrienne merse la fereastră și privi afară. Bonilla își trecu o mână prin păr și dădu din cap:

— Dom'le, spuse el, l-ai văzut pe tip? De-abia mai respira, zău!

Adrienne aprobă dând din cap:

— Mi-a fost milă de el, murmură ea și chiar era adevărat. O clipă, a părut că se pierde cu totul. Apoi și-a revenit cumva.

— Ei, nu te lăsa dusă de val, îi spuse Bonilla. Doar pentru că i-a fost rău, asta nu face din el un tip bun.

Adrienne își înclină din nou capul.

— Știu, replică ea și merse la telefon să-și verifice mesajele de la birou.

Prin ușă auzea vocea lui Duran și a lui Sutton, dar nu înțelegea ce vorbesc.

•

— Stai pe un scaun? Nu răspunde încă!

Duran numără în gând până la trei și apoi spuse:

— Da!

— Astăzi este 8 noiembrie?

Iarăși Duran procedă cum i se spusese, așteptă și apoi răspunse:

— Da!

Specialistul urmărea graficul formându-se pe monitor:

— Stau vizavi de tine? Răspunde: Nu!

Duran se conformă.

Apoi trecură la testul în sine:

— Numele tău adevărat este Jeffrey Duran?

— Da!

— Ești licențiat în psihologie clinică?

— Da, sunt!

— Răspunde la întrebare numai cu „da” sau „nu”, îl admonestă Sutton. Ești licențiat în psihologie clinică?

— Da!

— Tratamentul pe care i l-ai aplicat lui Nicole Sullivan s-a dorit a fi pentru binele ei?

— Da!

•

După ce Duran luă un taxi, Adrienne și Bonilla intrară în camera de examinare unde Sutton scotea la imprimantă o copie a rezultatelor.

— Deci? întrebă Bonilla, frecându-și mâinile una de alta. Ce-ai aflat?

Specialistul o privi pe Adrienne și ridică din umeri:

— Am dat peste George Washington.

Bonilla se încruntă:

— Paul… nu mă lua cu de-astea! Despre ce vorbești?

— Este Jeffrey Duran!

— Nu, nu este, spuse Bonilla.

— Mă rog, el *crede* că este! replică Sutton. Și când spune că este doctor în psihologie clinică, crede că spune adevărul!

— Fugi de-aici! exclamă Bonilla. Noi *știm* că minte! Este trecut pe lista celor decedați!

Specialistul înclină din cap, se lăsă pe spătarul scaunului și ridică palmele în sus, într-un gest gen: „Ce pot să-ți mai spun?”

Adrienne începu să vorbească:

— Chiar înainte de test ați făcut aluzie la faptul că rezultatele ar putea fi irelevante.

— Așa este, admise Sutton. Dar asta pentru că era atât de epuizat, atât de stresat, încât mi-a fost teamă că tot ce va spune va apărea ca minciună. Dar nu a reieșit asta! Uitați-vă, spuse el și-i chemă în dreptul lui.

Pe ecranul computerului erau descrise patru grafice, aranjate pe nivele succesive. Sutton folosi mouse-ul, duse cursorul pe linia marcată PNEUMO 1 și făcu click. Instantaneu, celelalte linii

dispărură și reprezentarea PNEUMO 1 umplu ecranul.

— Vedeți asta? întrebă el, mișcând cursorul pe un punct de vârf care se înălța deasupra traiectoriei cursorului median. Asta este o minciună!

— De unde știți? întrebă Adrienne.

— Întrebarea numărul 4: „Cămașa mea este galbenă? Răspunde: Da!” Sutton apucă materialul cămășii sale albe între degete și o scutură puțin ca să-și întărească afirmația. Apoi mări pe tot ecranul celelalte reprezentări, pe rând: PNEUMO 2, CARDIO și GSR. Puncte de vârf asemănătoare se vedeau cam în aceeași zonă, pe flecare grafic.

— Așadar? întrebă Bonilla.

— Așadar, știm cum arată o minciună spusă de domnul Duran. Acum, uitați-vă aici, le spuse el, mișcând cursorul pe linia ușor oscilantă de pe reprezentarea GSR-ului. Ăsta-i adevărul! Se vede bine: niciun fel de stres.

— La ce întrebare? se interesă Adrienne.

— O altă întrebare-test: „Stai pe un scaun? Răspunde: Da!” Stătea pe scaunul din fața mea.

— Și când l-ați întrebat dacă este Jeffrey Duran?

Sutton își consultă însemnările și mută cursorul într-o zonă a liniei graficului care era aproape dreaptă.

— Înțelegeți ce vreau să spun? Apoi revăzu fiecare cadru în parte – reprezentările cardio, pneumograful abdominal și pneumograful toracic: Nu apare nimic! Aici totul rămâne orizontal, aproape liniar.

Nimeni nu mai spuse nimic preț de câteva secunde. În cele din urmă, Bonilla pufni în râs:

— Ticălosul a păcălit detectorul de minciuni!

Sutton încercă să-l corecteze:

— Nu poate fi păcălit.

— Ba el *l-a păcălit,* Paul! Noi *știm* că el nu este Duran.

— El *crede* că este!

— Pe dracu’!

Tăcură din nou cu toții și dintr-o dată erau atenți la zgomotul circulației din stradă care se auzea ca un zumzet scăzut. În cele din urmă, Sutton spuse:

— De fapt, nu prea poți „să păcălești” aparatul. Pentru că Bonilla se pregătea să obiecteze, Sutton ridică o mână ca un elev care vrea să răspundă la școală și spuse: Ascultă-mă până la capăt! Dar se poate,

dacă te pricepi, să modifici puțin rezultatele.

— Cum ar fi cu ajutorul pastilelor? întrebă Bonilla. Dacă iei câteva pastile de Valium…

— Chiar și cu pastilele, maximul pe care poți să-l faci este să creezi anumite ambiguități. Dar eu nu văd asta pe acest test. Nu există ambiguități. Fiecare indicator este limpede ca bună ziua.

— Și asta ce ne spune? întrebă Adrienne.

— Păi, dacă pare adevărat, dar voi *știți* că este o minciună, presupun că este posibil…

— Ce este posibil? întreba Bonilla.

— Ca tipul să fie un psihopat.

— Bingo! exclamă Bonilla.

— Se întâmplă foarte rar, remarcă specialistul, dar există posibilitatea ca domnul Duran – sau oricine ar fi el – să fie altfel construit decât mine sau decât voi.

— Cum adică? întrebă Adrienne.

— Un psihopat este o persoană lipsită de empatie, cineva care nu are nicio dimensiune morală. Vorbim, așadar, despre o persoană care nu prea poate *să distingă* între bine și rău în sens etic. Pentru persoana în cauză totul se rezumă la a-i fi *lui* bine. Așa că, dacă minte, astă nu-i cauzează niciun stres. Iar dispozitivul nostru tocmai asta măsoară. În concluzie…

— Dar când i-ai cerut tu să mintă, s-a observat stresul. Ne-ai arătat exemplul cu „este cămașa mea galbenă?”

Sutton zâmbi:

— Corect! Ce-i drept, când am spus că nu poți să păcălești aparatul, de fapt voiam să spun că nu poți să mimezi adevărul. Dar poți să mimezi o minciună.

— Cum?

— Inducându-ți stres! Unii infractori știu asta și folosesc diverse tehnici ca să producă rezultate „neconcludente”. Pentru că dacă fiecare răspuns se prezintă drept minciună – chiar și cele clar adevărate, cum ar fi verificarea numelui… Sutton se întrerupse, ridicând din umeri: Aceste rezultate nu se pot folosi.

— Ce fel de tehnici?

Sutton ridică din umeri:

— De exemplu, cunoștințele generale funcționează. Operatorul pune o întrebare. Subiectul face un mic calcul matematic în gând, răspunzând în același timp la întrebare, iar stresul generat de calcul

face ca răspunsul să pară minciună. Sau poți să-ți muști interiorul gurii sau să te ciupești. Durerea este percepută de aparat în același mod ca stresul.

— Așadar, spuse Adrienne, vreți să spuneți că Duran știa că trebuie să facă în așa fel încât răspunsurile care sunt clar minciuni doar *să arate* ca niște minciuni?

Sutton își împreună mâinile:

— Păi, Eddie chiar spunea că amândoi ați fost surprinși când tipul a acceptat să facă testul. Prin urmare, probabil că știa dinainte despre ce va fi vorba.

— Scout vrea să-ți spună că băiețașul este un nemernic cu sânge rece – așa este, Paulie?

Sutton înclină din cap, gânditor:

— Da, spuse el, și dacă aveți dreptate în privința identității lui, este de mirare că tipul are mâini și picioare.

— Cum vine asta? întrebă Adrienne, complet debusolată.

Bonilla pufni:

— Adică…

Sutton aprobă, dând din cap:

— Individul este un șarpe.

• Capitolul 16 •

Lăsându-se pe spate pe bancheta taxiului, Duran privea cum se aburesc geamurile și asculta roțile scrâșnind pe asfalt, în ploaie. Ar fi trebuit să se simtă bine. Ar fi trebuit să fie *fericit*. Gesturile și comportamentul specialistului îi dăduseră de înțeles că trecuse cu brio testul detectorului de minciuni. Ceea ce ar fi trebuit să-l facă să se simtă… confirmat, într-un fel. Dar în realitate mai simțea încă o ușoară nesiguranță, încă se simțea stingher în propria piele.

În față, ștergătoarele funcționau la viteză maximă, însă fără prea mult folos. Ploaia cădea în stropi mari, împroșcând parbrizul cu norișori de picături fine, urmate de râulețe de apă, încetinind aproape de tot mersul.

— Ploaia asta e de belea, remarcă șoferul.

Duran confirmă dând din cap și, observând stegulețul de pe bord, replică fără să se gândească:

— *Lavalas*!

Șoferul nu reacționă imediat, întâi tăcu și apoi își privi clientul prin oglinda retrovizoare:

— *Pale Creole, zanmi*?{10}

Duran se uită la el:

— Poftim?

— Am spus: *Pale Creole* – nu?

— Nu, răspunse el. Nu cred!

Șoferul zâmbi în sinea lui și ridică din umeri:

— Atunci, înseamnă că știți doar câteva cuvinte. *Lavalas* înseamnă „ploaie torențială”.

Duran încuviință cu un semn din cap, nedându-și seama cum de știuse acel cuvânt. Poate de la televizor, dar… *zanmi* însemna „prieten”. De undeva îl știa și pe acesta. „Dumnezeule!”, gândi el și privi pe fereastră dârele strălucitoare, roșii ale stopurilor de la mașini.

— Ia te uită! exclamă șoferul. S-a oprit ca…

Duran observă în față o Toyota Lexus oprită în mijlocul unei băltoace imense. Apa inundase aproape două benzi și toată circulația trebuia să se strecoare pe lângă obstacol.

— Te deranjează puțină muzică, șefu’?

Duran făcu semn că nu:

— Nu! Mi-ar plăcea chiar!

Șoferul introduse o casetă în aparatul pe care-l avea la bord.

— Mi-ar fi plăcut să am ceva *Konpa* pentru dumneavoastră, dar, în general, clienților mei nu le plac trompetele. Și-atunci am cu mine Marley…

Caseta începu să cânte:

No woman, no cry…

Taxiul mai înaintă câțiva centimetri și se opri, apoi iar înaintă puțin și iar se opri, curios – parcă în același ritm cu muzica. Duran se așeză mai comod pe banchetă, închise ochii și începu să se gândească: „*Konpa*… Dar a cui *Konpa*? *Eklips*?… Sweet Mickey… *Tabou*”. De unde-i veniseră astea în minte? Cum de știa el despre muzica asta? De la televizor? Poate, dar nu prea îi venea să creadă. Era ceva mai mult decât asta, gen *déjà vu* sau poate povestea aia cu reincarnarea, la care se mai gândise el.

Și gândul acesta îl cutremură.

Se întâmpla ceva ciudat în mintea lui și orice-ar fi fost era total independent de controlul lui. Era ca și când identitatea sa, conștiința sa de sine se dezintegra ca și tencuiala care cade de pe o casă veche.

Erau momente când părea că-și amintește – își amintea *realmente* – o altă viață. Vocea taximetristului – „*Pale Creole, zanmi*?” – și fața lui neagră, rotundă… Erau specifice Insulei Haiti. Duran simțea mirosul acelui loc – un amestec de iasomie, rom și alge de mare. Era un loc unde fusese, un loc pe care-l cunoștea bine. Dar când? Și de ce? Nu putea preciza. Nu știa decât că amintirile lui despre Haiti erau tridimensionale și legate de identitatea sa, spre deosebire de multe altele (cum ar fi amintirea mamei sale). Aceste amintiri erau reale, și nu o reminiscență a show-urilor de televiziune și a articolelor.

Și nu numai atât. Mai erau și alte amintiri sau frânturi de amintiri pe care nu și le putea explica.

Spre exemplu, părea că știe multe despre micologie. Această arie de cunoștințe ieșise la iveală într-un supermarket pe când voia să cumpere ciuperci. Deodată, își dădu seama că taxonomia ciupercilor îi era la fel de familiară ca și numele președinților – o litanie de hribi, bureți și micelii. Astea de unde mai erau?

„*I remember when we used to sit*…”

Și mai erau iahturile. Era aproape sigur că în trecut avusese o barcă cu pânze. Undeva într-un loc cu multă ceață, poate Portland sau Vancouver. Dar… nu! Astea erau doar nume de locuri pe care le prinsese din zbor. Nu le vizitase. Însă știa prea bine cum e să navighezi – putea simți sub tălpi senzația schimbării direcției de deplasare a bărcii, simțea pe buze stropii de apă împroșcați, vedea lumina soarelui dansând pe valuri și pielea strângându-i-se de la sare.

Dar totul era așa de efemer! Pe cât de ușor îi încolțeau în minte aceste amintiri, la fel de repede îi dispăreau. Și oricât de mult încerca să se agațe de ele sau să le exploreze, îi dispăreau din minte complet ca niște cuburi de zahăr dizolvate într-o cana de ceai. În final, el nu mai rămânea decât cu amintirea *unei amintiri*:

„*In the government's yard in Trenchtown…*"

Taxiul ajunsese pe Connecticut Avenue acum și treceau pe lângă Grădina Zoologică. În fața Barului Monkey, o oază de lumină de neon roșie clipea intermitent în întuneric. Deranjat, Duran își schimbă poziția pe banchetă, ferindu-și privirea de la stradă.

Exista o amintire pe care nu voia să o aducă la suprafață, pe care se străduia cu disperare să nu și-o amintească. Era o imagine care-i întorcea stomacul pe dos, un tablou cu ziduri de culoare ocru într-un abator de la marginea orașului, cu sânge coagulat pe bagheta brodată, dintre tavan și perete. Sângele era peste tot. Îngroșat și închegat, mustind pe jos și murdărindu-i pantofii.

— Vă simțiți bine?

Probabil că gemuse pentru că șoferul se uita la el în oglinda retrovizoare, iar fața lui exprima îngrijorare.

Duran înclină din cap:

— Da, spuse el. Dar… mă doare o măsea!

Șoferul rânjea în momentul când opri mașina în fața clădirii unde locuia Duran.

— O secundă, zise el, am crezut că vă chinuie un *loa*.

Apoi râse.

Duran zâmbi. Îi dădu șoferului o hârtie de douăzeci de dolari, se întinse să deschidă portiera și scoase un picior afară din mașină. În acel moment pe capotă se auzi ploaia ropotind puternic într-o aversă neașteptată.

— Poți să mai zăbovești, amice! îi spuse șoferul pe un ton grijuliu. Stai pe loc! Până intri în casă o să fii leoarcă.

Duran îi mulțumi, dar coborî totuși și exact cum îi spusese șoferul,

în secunda următoare hainele îi erau ude fleașcă. Nu că asta l-ar fi deranjat. Ploaia și frigul îl făcură să uite de camera cu pereți ocru și asta era o binecuvântare. Rămase o clipă în ploaie și apoi intră în holul extrem de curat și îngrijit de la intrare al clădirii, acum gol și cufundat în liniște. „Acasă din nou, ce bine! Ce bine!” gândi el, cuvintele sale ascunzând mult sarcasm.

Adevărul era că nu se simțea nicicum legat de locuința lui. Era ca un fel de cameră dublă închiriată într-un hotel sau ca apartamentul unui prieten care era plecat din oraș în week-end. Era confortabil, desigur, dar parcă nici nu era chiar al lui.

Cinci minute mai târziu, Duran era deja la duș, încălzindu-se sub aburul fierbinte al apei care-i cădea pe umeri. De îndată ce intrase în apartament, începuse să-i fie mai bine, dar *bine,* în adevăratul sens al cuvântului, se simți abia după ce se șterse cu prosopul și se așeză pe canapea cu telecomanda în mână, urmărind-o pe Jane Pauley.

• Capitolul 17 •

Depoziția lui Ace Johnson se amână ore întregi pentru că avocata principală a acuzării aștepta pe Aeroportul La Guardia „condiții meteo favorabile” ca să poată lua înapoi avionul spre Washington. S-ar fi putut cere un alt termen pentru săptămâna viitoare, dar nu le convenea lor să amâne. Slough pleca din oraș a doua zi dimineață, iar Johnson avea programată o operație de hernie la începutul săptămânii viitoare.

Așa că avocații conveniseră să se înceapă cât mai repede posibil luarea depozițiilor, ceea ce se și întâmplă, într-un târziu, la 4:15, în după-amiaza aceea. Ședința de judecată dură cam până aproape de ora 9, când toată lumea era deja epuizată.

Deși compromisurile făcute și de o parte, și de alta se încadraseră în limitele normalului (din punctul de vedere al clientului), nu se putea spune că Adrienne se alesese cu prea multe laude. Din contră. Rolul ei în sala de judecată era, în principal, de avocat-asistent. Cu alte cuvinte, se afla acolo pentru a-i anticipa toate nevoile lui Curtis Slough. Cu toate acestea însă, ea eșuase în a se achita de sarcina ei mai mult sau mai puțin. Rătăcise un memoriu pe care șeful ei intenționase să-l prezinte în proces și, puțin după aceea, fusese atenționată că visa cu ochii deschiși pe la jumătatea mărturiei martorului lor.

Acestea fuseseră cuvintele lui Slough: „Visezi cu ochii deschiși!” În realitate, Adrienne căzuse pe gânduri, amintindu-și atacul de panică al lui Duran din ziua precedentă. Aproape că intrase și ea în panică, văzându-l în starea aceea, și încercase să respingă din mintea ei ideea că ea i-ar fi putut cauza atâta spaimă. Dar poate că Bonilla avea dreptate. Poate că Duran doar se prefăcuse. Poate că era un lup în blană de oaie, un psihopat, asemenea criminalului în serie, Ted Bundy.

Și Ted Bundy era un tip arătos. Și nu se folosea el de un fel de proteză falsă pentru brațul său, ca să le ceară astfel ajutor femeilor? Nu așa îi atrăgea în capcană, cu presupusul lui handicap? Victimele sale erau luate prin surprindere, pentru că atacatorul părea inițial vulnerabil, nicidecum periculos.

Adrienne voia cu tot dinadinsul să plece acasă, să se ghemuiască

sub pătură și să se culce, dar Slough îi făcuse o propunere pe care nu o putuse refuza:

— Hai să mergem să mâncăm ceva, spusese el. A fost o zi cumplită!

•

— Cred că Johnson s-a descurcat binișor, spuse Slough admirativ, înghițind o gură de mâncare cu o gură de martini.

Adrienne ridică din umeri:

— Nu trebuia decât să țină minte să spună că nu-și amintește. Era, realmente, ceva care nu-i solicita prea mult gândirea.

Slough pufni ușor:

— Chiar și așa!... Apoi se lăsă pe spătarul scaunului și își înălță capul, vrând parcă să spună ce să se mai facă el cu ea; în cele din urmă, se aplecă în față și, pe un ton confidențial, remarcă: Păreai un pic stresată după-amiaza asta. Tot problema aia cu sora ta?

„Tot?" gândi ea. Abia dacă trecuseră trei săptămâni. Și „problema aia"? Ca și când moartea lui Nikki era ceva de care să-i fie rușine, ceva care nu putea fi pomenit într-o companie selecta.

— Îmi pare rău, replică Adrienne. Mă gândeam la altceva. Își scutură capul și spuse: N-o să se mai întâmple!

Fața lui Slough se aprinse cu o ușoară îngrijorare:

— Dacă ai nevoie să-ți iei niște zile libere... Adică, am observat că erai absentă și ieri după-amiaza.

— Eu...

Slough ridică o mână:

— Nu contează! Nu vreau să fiu indiscret. Dar dacă ai nevoie de puțin timp liber...

Adrienne scutură din cap într-un gest reflex.

— Ei, anunță-mă dacă ai nevoie! spuse el și o bătu ușor pe braț.

„Puțin timp liber? O, ho-ho! gândi Adrienne. Ăsta este unul dintre acele momente când nu mai știi cum s-o scoți la capăt!" Oftă încet, își prinse buza de sus cu dinții, apoi îi dădu drumul și zâmbi spre el, cu colțurile ochilor încrețite. Un zâmbet *larg,* un zâmbet *sincer,* mult exersat cât fusese la Casa de Copii.

Nikki întotdeauna se distrase pe seama zâmbetului ei nevinovat, cu ochi de copil, pe care-l folosea în momente de criză. „Oh, uite-o pe micuța orfană cu zâmbetul ei care parcă zice: «Vă rog frumos, frumos să m-adoptați!»" obișnuia ea să spună.

Numai că de data asta mesajul zâmbetului lui Adrienne era:

„Iertați-mă!”

— Am fost un pic distrată, spuse ea. Știți, povestea cu Nikki… Adrienne își privi mâinile, apoi se uită din nou în sus spre Curtis Slough: Ea era… îmm!… știți, ultima mea rudă rămasă în viață! Apoi, ca și când și-ar fi deschis prea mult sufletul, se grăbi să adauge: Nu c-am fi fost foarte apropiate.

— Nu mai ai pe nimeni altcineva?! întrebă Slough. Niciun fel de rude!?

Ochii larg deschiși și tonul lui sugerau că găsea situația ei tristă și, în același timp, neobișnuită.

Ea ridică din umeri:

— Nu! Numai eu am rămas: ultima descendentă!

— Iisuse! exclamă el.

— Da, ei bine, ca și el de altfel, spuse Adrienne cu o voce seacă.

Slough nu se prinse din prima. Apoi, după o secundă, își lăsă capul pe spate într-un hohot de râs bine exersat și-și clatină degetul arătător în direcția ei:

— Uite-ți viteza aia de reacție pe care ți-o știm cu toții! S-o vedem mai des!

•

Era 11:15 când Adrienne ajunse în sfârșit în cartierul ei, Mount Pleasant, după ce așteptase douăzeci de minute autobuzul și abia se mai ținea pe picioare când se îndrepta spre casă.

Ca de obicei, în fața Cantinei Diaz, de pe colț, stătea un grup de bărbați. Lui Adrienne îi plăcea muzica din bar care se auzea prin ușa deschisă, dar de fiecare dată o deranjau privirile insistente ale bărbaților și exclamațiile lor șoptite:

— *Ai-iii*! *Que chica sabrosa*![11]

Așa că își continuă drumul spre casă ocolind zona din vecinătatea barului când traversă pe trotuarul opus, ca și când ar fi evitat o baltă.

Strada pe care locuia ea, Lamont, era situată într-o zonă rezidențială formată din vile moderne, așezate una lângă alta, multe dintre ele având nu doar proprietari unici, ci și apartamente închiriate. În cartier primele două străzi erau pline de case frumos renovate, dar puțin mai încolo, spre Zoo, unde locuia ea, așa-zisa înnobilare a zonei fusese înceată și inegală, cartierul păstrând o alură urbană care menținea prețurile proprietăților la valori mici. Nu era propriu-zis un cartier periculos, dar din când în când aveau loc spargeri și tâlhării, iar pietonii, mai ales femeile, erau precauți.

Noaptea târziu, ele aveau tendința să meargă pe mijlocul străzii, în loc de trotuar (cum făcea și Adrienne acum).

Când se construiseră imobilele, se obișnuia să se facă alei interioare, în spatele blocurilor, și exista o întreagă rețea a acestor alei paralele, și de o parte, și de alta a străzilor principale. În prezent, aleile erau străjuite de garaje care se deosebeau evident prin materiale și design: unele erau parcă azvârlite din prefabricate, altele erau construite din cărămizi și aveau felinare.

Intrarea în apartamentul lui Adrienne de la subsol era în spatele unei vile construite în stilul conacelor sudiste și avea acces la el numai printr-un garaj. Ca să ajungă la el, trebuia să parcurgă toată acea alee dosnică și care nu prezenta niciun pericol în timpul zilei sau când venea cu mașina ei și putea folosi telecomanda pentru deschiderea ușii de la garaj, fără să mai coboare. Însă în ultima vreme, abia dacă mai mergea cu mașina la serviciu, pentru că o costa 12 dolari pe zi locul de parcare. Și apoi, se întâmpla rar s-ajungă acasă pe lumină (excepție făcând, poate, serile de vară). Cu alte cuvinte, aproape zilnic trebuia să se confrunte cu pericolul venitului ei seara, pe aleea din spate.

Și într-adevăr se temea puțin, pentru că vila era situată la mijlocul străzii principale, adică simetric la mijlocul aleii interioare. De fiecare dată, Adrienne avea grijă să se uite bine în jur înainte de a intra pe alee. Dacă vedea pe străduță bărbați stând de vorbă, cum se întâmpla uneori, se ducea la intrarea din față și o suna pe domnișoara Spears, care o lăsa să intre pe la ea spre ușa interioară care dădea la subsol. Însă nu-i prea plăcea să facă asta. De cele mai multe ori, proprietara dormea.

În seara asta totuși, nu era nimeni pe alee. Sau, cel puțin, *nu văzuse* ea pe nimeni. Singura mișcare pe care o observase era cea făcută de o pisicuță care pășea cu prețiozitate pe marginea unui gard lăturalnic. Intrând prin ușa de la garaj, Adrienne traversă curtea mică din spatele casei și descuie ușa apartamentului ei. Aceasta era o ușă maro, urâtă, o „intrare de serviciu”, pe care domnișoara Spears încercase s-o „înfrumusețeze” cu o coroniță câmpenească. Lui Adrienne îi displăcea coronița, chiar mai mult decât ușa în sine. Era făcută din panglici de bumbac pepit, împletite și avea un element decorativ făcut din crenguțe în forma unui cuib de păsări plin cu ouă din pap.

Dacă ar fi avut tăria necesară, Adrienne i-ar fi dat foc, dar nu voia

s-o supere pe proprietara ei. Așa că păstrase în continuare hidosul obiect în locul unde fusese atârnat, sperând că va avea norocul să-l fure cineva.

De fapt, nimic n-ar fi putut să însenineze „buncărul antiatomic” (cum îi spuseseră colegii ei din Georgetown). Dar era ieftin și curat și, poate lucrul cel mai important, era numai și numai al ei. În concluzie, era recunoscătoare să-l aibă, chiar dacă avea puțin mucegai și era întunecos, și nu prea mare.

Ajunsă acasă, Adrienne își aruncă haina și servieta pe canapea, apoi oftă când zări în colțul camerei punga de cumpărături în care avea urna lui Nikki. „Aș putea măcar s-o despachetez”, gândi ea. Scoase cutiuța de lemn din pungă, apoi urna din ea, dar apoi îi fu imposibil să hotărască unde s-o așeze. În sfârșit, decise s-o așeze în biblioteca de lângă ușă. Își scoase pantofii și merse în bucătărie unde o încercă din nou un sentiment adânc de pierdere și de însingurare la vederea castronului gol al lui Jack, aflat pe jos lângă frigider.

Jack stătuse la ea puțin, dar cu toate acestea îi simțea lipsa. Deși câinelui *îi* era mult mai bine cu Ramon, ei i-ar fi fost și mai bine dacă rămânea la ea, pentru că o amuza și o făcea să nu se mai gândească la alte lucruri.

Cum ar fi… ce să facă cu cenușa lui Nikki? Trebuia *neapărat* să pregătească un fel de ceremonie. Ceva restrâns – doar ea și sora ei – ceva legat de apă și de vânt. Dar nu în seara asta.

Merse în dormitor, se îmbrăcă în pijama și-și alese hainele pentru a doua zi. Apoi se băgă în pat între pături și deschise televizorul. Nu era nimic. *Nada*!{12} Și totuși, nu putea s-adoarmă. Era încă agitată de la cele trei pahare de cafea French Roast pe care le băuse în timp ce lucrase la notițele pregătitoare pentru proces și de la espresso-ul de după cină, băut cu Slough. Așa că alese o carte de pe noptieră: *Trenul de noapte* (*Night Train*) a lui Martin Amis. Era o carte scurtă, dar pe care ea o tot citea de câteva săptămâni. Poate va reuși s-o termine în seara asta. Ba nu! Era toată despre o sinucidere: un polițist, un vechi prieten de familie al victimei, ancheta motivul ascuns în cazul sinuciderii acelei femei. Și, după cum afla spre final, de fapt *nu exista* niciun motiv ascuns. În realitate, cu toate că avea o slujbă minunată și o familie iubitoare, femeia pur și simplu nu mai credea că viața merita trăită. Ce era așa de îngrozitor în asta?

Dar cum rămâne cu Nikki? Care fusese motivul *ei*? Ajunsese să se omoare din cauza nefericirii și a sentimentului de vină inoculate de

scenariul abuzului satanist dezvoltat de psihiatrul ei? Sau poate ajunsese la concluzia că nu mai era aceeași și nici nu va mai fi – că aventura din Europa o schimbase profund? Sau fusese altceva care o făcuse să răstoarne radiatorul în cadă? Putea fi ceva legat de arma aceea teribilă pe care o avea? De unde să fi avut Nikki pușca? Știa, oare, s-o folosească? Adrienne se îndoia, dar… în acel moment îi răsări în minte ideea că exista posibilitatea ca sora ei să se fi sinucis pentru a se opri din a face altceva mai rău.

„Ca de exemplu?" se întrebă Adrienne. Și imediat primi răspunsul: „Păi, avea o armă. Poate intenționa să omoare pe cineva. Poate intenționa să omoare mai multe persoane, ca puștii aceia din Colorado. Poate că era atât de nefericită și de supărată pe lume, încât plănuia un masacru. Dar, în final, oripilată de propriile intenții… se sinucisese".

Adrienne puse mâna pe cartea *Secrets of the Ya-Ya Sisterhood.* Părea o opțiune mai bună decât *Night Train,* iar ea părea prea obosită ca să mai poată adormi.

Dar nu reușea să și-o scoată pe Nikki din minte. Problema era… că Bonilla avea dreptate. Nu știa prea multe despre sora ei. Nu știa nici măcar ce-i plăcea sau ce o *emoționa.* Fusese și *rămăsese* pentru ea un mister.

Măcar dacă ultimele capitole ale relației lor n-ar fi fost atât de triste! Chiar și în seara morții lui Nikki, Adrienne se bucurase în sinea ei când sora ei nu-i răspunse la ușă și gândise: „Grozav… e plecată, a uitat de cină!" Când, de fapt, nu era deloc plecată în oraș. Era moartă!

Deja, în ultima perioadă, asta era tot ce mai rămăsese din relația lor – cinele luate împreună și chiar și acestea erau „otrăvite" de fanteziile aiurite ale surorii ei despre abuzul sexual al sataniștilor. Numai despre asta voia Nikki să vorbească, de parcă ar fi simțit nevoia interioară să reia la nesfârșit aceeași poveste. Și întotdeauna cina se încheia cu o ceartă, Nikki insistând că Adrienne era în faza de negare. „Nu-ți amintești pentru că nu vrei să-ți amintești. Este tipic acest lucru!"

Dar Nikki nu avea dreptate. Niciodată, nici măcar o secundă, Adrienne nu considerase „amintirile" lui Nikki ca fiind reale și pe ale ei, incerte. În mod sigur, memoria ei nu o înșela și nu avea cum să fie în faza de negare. Amintirile ei erau certe și complete, încă își mai amintea felul în care Deck o prindea de picioare, o ridica în aer ca să

o ia pe umeri și-i cânta: „Dii, căluțu’, dii!...” și mergea cu ea așa în susul și în josul străzii. Iar când ea îi cerea, o lua de încheieturi și o învârtea prin aer până se simțea amețită de tot și abia mai rezista. Alteori, o lua de mâini și o lăsa să se urce cu tălpile pe el, călcându-i pe șolduri și chiar până aproape de piept, ca să poată face o tumbă pe spate în aer și să aterizeze în picioare. Și juca tot felul de alte jocuri cu ea: „Nu te supăra, frate” sau „Spânzurătoarea”. Adrienne încă își mai amintea vocea moale, joasă a Marlenei, cântându-i, în timp ce o legăna atunci când nu putea s-adoarmă: „Nani, nani, puiul mamii...”

Puteau fi oamenii aceștia aceleași persoane care se presupunea că umblaseră cu lumânări și glugi și făcuseră filme obscene? Ideea aceasta i-ar fi stârnit râsul, dacă n-ar fi fost atât de scabroasă!

Și totuși, din cauza lui Nikki, Adrienne analizase aceste amintiri asemenea unui anchetator, reevaluând în minte fiecare episod care ar fi putut avea vreo conotație sexuală. Când Marlena spunea: „Dă să pup ca să-ți treacă durerea!...” putea însemna asta... altceva? Sau când Deck o legăna pe un genunchi și îi cânta: *This is the way the ladies ride, Nim, Nim, Nim...*{13} Era asta doar o joacă?

„Da, gândi ea, era. Era doar o joacă.” Indiferent cât de profund analizase acele scene, ele rămâneau la fel: inocente, Deck și Marlena – nevinovați, iar afecțiunea lor – nepătată. Și Adrienne îi purta pică lui Nikki (și, prin extensie, lui Duran) pentru că o făcuseră să-și reconsidere copilăria printr-un con de suspiciune. Era o trădare față de Deck și Marlena. Și era ceva murdar.

Reveni la cartea pe care o avea în mână și-și rearanjă pernele la spate. Dar eroinele nu reușeau să-i capteze atenția. Așa că puse un semn de carte acolo unde rămăsese, închise cartea cu zgomot și stinse lumina. Auzind o mașină intrând în trombă pe aleea din fața garajului, și văzând luminile farurilor cum îi alunecă pe pereți și pe tavan, Adrienne se gândi că erau fete de la colegiu, asemenea celor din carte.

„Poate că este cazul să uit de Duran. Să-l las pe mâna poliției.” Procesul civil s-ar putea să fie o pierdere de vreme. Oricine ar fi Duran, în realitate, nu va mai rămâne mult prin preajmă. Orașul nu-i mai oferă nimic, mai mult îl dă de gol. Așadar, probabil chiar în acest moment își face bagajele.

„Bagajele...”

Adrienne se ridică în capul oaselor și aprinse lumina. Dacă își

strângea lucrurile însemna că lua totul: haine, mobilă și dosare; inclusiv dosarul medical al surorii ei. Îl lua cu el sau îl arunca.

Iar ea îl voia.

Și fiind ruda cea mai apropiată, avea dreptul să-l ceară. Dar, dacă i l-ar fi cerut lui Duran printr-o scrisoare sau la telefon, probabil că acesta „l-ar curăța” înainte să i-l dea. Prin urmare, avea nevoie de un pretext, un motiv să-l viziteze pentru a-i putea cere dosarul în persoană, la el la cabinet, fără a-i oferi posibilitatea de a-și inventa scuze. Într-un minut „găsise” deja un motiv.

Se dădu jos din pat, își scoase agenda cu arc din servietă, găsi numărul lui Duran și îl sună. Ceasul de pe noptieră arăta 12:15. Spre surpriza ei, după un singur apel, Duran răspunse:

— Alo?

„Asta e nebunie curată, gândi ea. O să i se pară că-l hărțuiesc!”

— Alo? repetă Duran.

Adrienne era pe punctul de a închide, apoi se gândi că probabil el putea să identifice pe telefon cine-l sunase, ceea ce ar fi înrăutățit și mai tare lucrurile. Telefoane anonime, date târziu în noapte!

— Domnule Duran? întrebă ea.

— Da?

— Sunt Adrienne Cope!

— Oh!

— Îmi cer scuze dacă v-am trezit!

— Nu, nu m-ați trezit, mă uitam la televizor.

— Oricum, n-o să-mi fac un obicei din a vă suna la asemenea ore, dar am fost atât de ocupată la birou, încât abia acum am găsit un moment liber.

— Înțeleg!

Pentru că ea nu mai zise nimic, umplu el tăcerea:

— Și motivul pentru care m-ați sunat este…

„Treci la subiect”, își spuse Adrienne în gând.

— În primul rând, voiam să vă mulțumesc că ați acceptat testul cu detectorul de minciuni, îi spuse ea.

— Am făcut-o cu plăcere, răspunse el.

— Nu erați obligat!…

— N-am nimic de ascuns, spuse el.

— Păi… motivul pentru care v-am sunat… e că am un cec.

— Poftim?

— Un cec pentru dumneavoastră. Ca executor testamentar al lui

Nikki fac o distribuire parțială a averii ei. În esență, sunt banii din contul ei curent.

— Dar de ce… mie?

— Sunteți trecut în testament!

O vreme nu se mai auzi nimic pe fir. În cele din urmă, Duran spuse:

— Știți ceva… de ce nu-i țineți dumneavoastră? Eu nu-i vreau. Indiferent ce s-a întâmplat, am dezamăgit-o pe Nico!

„O, scutește-mă!" îi veni ei pe buze, dar se opri la timp și spuse:

— Vă înțeleg, dacă așa simțiți, dar sunt convinsă că există o fundație căreia îi puteți dona. În orice caz, aș vrea să trec să vi-i las.

Duran răspunse, greu:

— Mi-l puteți trimite… prin poștă!

— Da, aș putea, replică ea, dar mai am un motiv pentru care vreau să trec pe la dumneavoastră. Să zicem, sâmbătă! E bine? Nu vă rețin mai mult de un minut!

Pe fundal Adrienne auzea sonorul televizorului, un susur ușor de râs.

Duran tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Care ar fi celălalt motiv?

Vocea lui părea lipsită de expresie, ca de robot.

Adrienne trase adânc aer în piept:

— De fapt, mă gândesc să renunț la proces, spuse ea, surprinzându-se pe sine cel puțin la fel de mult pe cât îl surprinse pe Duran. Numai să-mi povestiți câte ceva despre Nikki.

Duran tăcu o bună bucată de timp și, pe moment, lui Adrienne i se păru c-ar fi fost mult mai prins de ceea ce urmărea la televizor decât de conversația cu ea. În final, spuse:

— Dimineața devreme mă duc la sala de sport. Pe urmă, am pacienți până spre prânz.

— Terminați până la ora unu? întrebă ea.

— Cred că da, replică el.

Sonorul televizorului cu aceeași cascadă de râs regizat se auzi ceva mai tare.

— Așadar, ne vedem atunci, spuse ea cu o voce subțire și veselă. *Fix* la ora unu!

• Capitolul 18 •

Când Adrienne îi spuse lui Bonilla că urma să-l întâlnească pe Duran, acesta explodă ca o sticlă desfăcută, cu o băutură acidulată aflată sub presiune.

— Ai înnebunit?

— Nu!

— Am crezut că avem o înțelegere!

— Păi *avem,* dar este singura modalitate de a face rost de dosarul medical al surorii mele. Dacă-l rog să mi-l trimită…

— Cuvântul „psihopat” *îți spune* ceva? întrebă Bonilla.

— Bineînțeles, dar…

— Când vă întâlniți?

— După-amiaza asta.

— La ce ora?

— La ora 13:00.

— Te duc eu cu mașina!

Adrienne ezită. Se simțea vinovată pentru timpul pe care detectivul îl pierdea cu cazul ei, fără să-i ceară bani în plus pentru asta. La sfârșitul săptămânii trecute, când insistase să-l plătească, el o taxase doar pentru o oră și jumătate. Și când ea încercase să protesteze, el își întinsese mâinile pentru a o opri:

— Nu vreau să vorbim despre asta, spuse el. Sunt orele mele de lucru, le taxez așa cum vreau eu.

— Este *atââât* de drăguț din partea ta Eddie, dar…

•

Bonilla era la volan. Refuzase să meargă cu Subarul ei, care era ticsit cu pahare de plastic pentru cafea și plin de pete de rugină.

— Emoționată? o întrebă el.

— Nu chiar, răspunse ea.

— Pentru că bați din picioare de parc-ai fi un dansator de step, nu alta.

Adrienne râse în timp ce Bonilla ieși de pe Connecticut Avenue, intră pe o stradă lăturalnică și începu să caute un loc de parcare.

— Sunt doar obosită, spuse ea. Slough ne-a pus să lucrăm contra cronometru.

Bonilla clătină din cap, neatent, apoi ochind un loc de parcare,

manevră Camaro-ul lui cu roțile într-o parte, potrivind mașina între un Volvo și un Mercedes. Când Adrienne deschise portiera să iasă, Bonilla scoase un obiect de sub scaunul lui și, ducându-și mâinile la spate, îl vârî în pantaloni, în dreptul curelei.

Lui Adrienne nu-i venea să creadă:

— *Ce* faci?

— Ce ți se pare că fac? replică detectivul. Te conduc sus la…

— Mă refer la pistol!

Coborâră amândoi din mașină și trântiră ușile:

— Am permis port-armă. Sunt *autorizat*!

— *Detest* armele!

— Și?

— Și cred c-ar trebui să-l lași în mașină.

Bonilla se sprijini cu mâinile în buzunar de portieră și spuse:

— A-ha! Fără pistol, nu merg!

— În regulă, spuse ea. Mă întorc cu taxiul!

Când dădu să plece, Bonilla o luă de braț:

— Nu merg eu, nu mergi nici tu!

— Nu așa ne înțeleseserăm. N-ai pomenit de pistol, replică Adrienne.

— Hei, sunt detectiv particular! Face parte din meseria mea. Angajezi un șofer de taxi, îți vine taxiul, m-angajezi pe mine, vin cu Ducele.

Adrienne se miră:

— Cu cine?

Bonilla roși:

— Nu contează! Este o poveste lungă.

Probabil că Duran o aștepta, pentru că îi răspunse imediat când ea sună la interfon.

— Da?

— Sunt Adrienne Cope.

— Poftiți sus! îi spuse Duran și-i deschise ușa blocului.

Când ajunseră la etajul al șaselea, Duran îi aștepta în fața ușii sale. Văzându-l pe Bonilla, un zâmbet amar îi flutură pe față:

— Văd că ați venit cu escortă, spuse el.

— Foarte nostim, remarcă Bonilla, trecând pe lângă el și intrând în apartament.

Adrienne rămase șocată văzând cât de obosit arăta Duran. Era un tip bine. De fapt, era așa de arătos, cu față de irlandez și trăsături

hispanice (ochi albaștri și păr negru, des), încât Adrienne se întreba dacă nu cumva Nikki îl alesese după acest criteriu.

Dar acum părea aproape îmbătrânit. Avea ochii roșii și slăbise. Când să intre în living, Duran se opri pe loc atât de brusc, ca Adrienne și Bonilla aproape se împiedicară de el.

— Doamne! exclamă el și-și duse mâna în buzunarul jachetei reiate cu care era îmbrăcat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Adrienne.

Duran scoase o casetă din buzunar și scutură din cap:

— Este pentru compania de asigurări. Trebuia s-o expediez.

— Mai este timp destul până la ultimul transport, îi spuse Bonilla.

— Pot să vă iau hainele? întrebă el.

— Nee! spuse Bonilla. Nu o să stăm prea mult.

Ochii lui căutau dintr-un colț într-altul al apartamentului, parcă se aștepta să vadă acolo un șarpe, mic, dar veninos.

— A! OK! spuse Duran. Apoi se întoarse spre Adrienne cu o privire întrebătoare la care ea răspunse încruntându-se încurcată, iar el își aminti: Mi-ați spus c-aveți un cec pentru mine! Adică, de-asta am crezut că veniți.

— Ah! Așa este! își aminti ea. Îl am la mine! Căută în poșeta și scoase un plic cu numele lui Duran pe el: Este un cec de 5 000 de dolari, îi spuse ea.

Duran înclină absent din cap și strecură plicul în buzunarul hainei:

— Mulțumesc! spuse el. O să am grijă sa fie folosiți pentru o cauză nobilă.

Bonilla, disprețuitor, își întoarse privirea de la psihiatru și pufni dezaprobator. Duran se uită la el cu o indiferență care sugera că detectivul nici măcar nu exista pentru el. Apoi privi din nou spre Adrienne:

— Mi-ați spus la telefon ceva legat de renunțarea la proces, îi pomeni el.

— Da, am zis! Mă gândesc serios la asta.

— Așa spun și eu. Dacă pot să fac ceva…

— De fapt, spuse Adrienne prinzându-i vorba din zbor, *ar fi ceva*!

Duran îi aruncă o privire îngrijorată:

— Ce anume?

— Dosarul medical al surorii mele…

— Ce-i cu el?

— Aș fi vrut să-mi dați o copie.

Duran se gândi puțin și, în cele din urmă, răspunse:

— Nu văd la ce v-ar putea folosi?

— Cred și eu că nu, remarcă Bonilla, în parte, pentru Duran, și, în parte, ca pentru sine, primind o privire mustrătoare din partea lui Adrienne care, revenind spre Duran, spuse:

— Sunt ruda ei cea mai apropiată, știți!

— Știu asta, dar… oftă el. Uite ce e, nici nu intră în discuție să vă fac o copie.

— Am dreptul să cer asta printr-o citație, spuse ea pe un ton rece.

— Știu că puteți face asta. Și când o să aveți una, am să vă dau o copie. Dar până atunci… Observând enervarea ei, continuă: Este o chestiune de ordin profesional. Dar, dacă doriți, vă pot lăsa să vă uitați prin el, aici, în cabinetul meu. Vă convine asta?

Adrienne era pregătită să se răsucească pe călcâie și să plece în fugă, așa că oferta o luă prin surprindere și la fel și pe Bonilla.

— Este aici, adăugă Duran și o îndemnă să-l urmeze pe hol spre cabinetul de consultații.

Bonilla lipăi pe urmele lor, pregătit oricând pentru un atac. În cabinet, Duran merse spre birou. Bonilla se postă lângă el ca și când jucau „unul-contra-unul”. Uitându-se la monitorul de pe biroul lui Duran, Bonilla remarcă râzând:

— Computerul ți-e filat, doctore! Îți spune că are o „gazdă necunoscută” sau cam așa ceva.

Duran îl ignoră și scoțând o cheiță din buzunar, se îndreptă spre fișetul cu două sertare din spatele biroului lui. Îl descuie și trase spre el sertarul de sus, încât Adrienne și Bonilla schimbară priviri scurte între ei. Scoțând un dosar-mapă maro din sertar, Duran i-l înmână lui Adrienne și se așeză sprijinindu-se de marginea biroului.

Eticheta de pe dosar era dactilografiată ordonat: „Sullivan, Nicole”, dar dosarul în sine era absurd de subțire. Adrienne *presimțea* asta. Era aproape gol. Dar nu prea conta.

Chiar și o singură pagină i-ar fi spus ce voia să afle – și anume, cum ajunsese Nikki în cabinetul lui Duran. Dacă el era un impostor, cine i-l recomandase ei?

Tăcută, Adrienne așeză dosarul pe birou și îl deschise încet.

Înăuntru găsi o poză lucioasă 8x10 a surorii ei. Ușor neclară, poza părea făcută într-un aeroport. Expresia lui Nikki era plictisită, absentă probabil, iar femeia părea să-și aștepte bagajele.

Adrienne întoarse poza. Pe verso era un singur cuvânt scris cu

cerneală albastră: „Subiect”, și nimic altceva. Ridicându-și privirea spre Duran, făcu tot posibilul să-și păstreze vocea calmă atunci când îl întrebă:

— Asta e o glumă?

Vocea ei tremura de furie.

Duran păru uimit de întrebare, apoi își lăsă privirea să cadă pe dosarul deschis. Văzând că nu e decât poza singură, Duran se încruntă, apoi se îndepărtă de birou, agitat dintr-o dată:

— Trebuia să fie o foaie de început, protestă el. Și teste! Informații privind medicamentele și… formulare de acceptare! Unde este G.A.F.-ul?

Pufnind enervat pe nas, Bonilla merse la fișet și unul câte unul deschise ambele sertare – celălalt conținea de asemenea un singur dosar: „De Groot, Henrik”. Bonilla îl deschise și găsi o poză ca a lui Nikki, un instantaneu făcut probabil într-o piață publică. Înjurând printre dinți, Bonilla îl azvârli pe birou și-i strigă lui Duran în față:

— Asta este „practica” ta? întrebă el. Astea îți sunt „notițele”?

— Bineînțeles că nu, răspunse Duran.

— Ar trebui să te snopesc în bătaie acum, pe loc, urlă Bonilla.

Duran ridică din umeri, cu un gest mai mult a neputință decât a sfidare.

— Nu știu ce se întâmplă, le spuse el.

Adrienne era extrem de nervoasă, dar chiar și așa, ar fi vrut să-l avertizeze pe Duran că Bonilla avea deseori izbucniri din astea și, cunoscându-i firea, era foarte posibil să recurgă la violență.

Dar aceasta ar fi fost o mișcare greșită. Dacă Bonilla l-ar lovi pe Duran, amândoi ar fi acuzați de agresiune. Și având și procesul civil pe rol, probabil că ea ar fi suspendată sau dată afară din Barou. Parcă îl și auzea pe judecător spunând: „Dumneavoastră l-ați agresat pe reclamant în cabinetul lui pentru că a refuzat să vă dea un dosar atunci când i l-ați cerut?”

Adrienne simțea că „fitilul” lui Bonilla ajunsese la capătul care oricum nu era niciodată prea lung. Bonilla stătea într-o parte, lângă Duran, atent și având umărul drept mai lăsat decât stângul. Atitudinea lui era una care de cele mai multe ori preceda un atac.

— Eddie! îl atenționă Adrienne. Ochii detectivului se uitară spre ai ei: Nu! ordonă ea.

De fapt, desigur, Bonilla avea mai multă stăpânire de sine decât credeau ceilalți. Dar era mai avantajos pentru el ca persoanele din jur

să aibă impresia că el, Eddie Bonilla, este o „bombă cu ceas”. Câtă vreme se credea asta, Bonilla putea să răbufnească în fața unor persoane care aveau tendința să fie mai tolerante, dacă nu chiar mai respectuoase după ieșirile lui.

Și totuși, Bonilla era la un pas de a se năpusti asupra lui Duran, când auziră pe cineva bătând cu pumnul în ușa de la intrare.

Bonilla se arătă dezamăgit:

— Aștepți pe cineva, vreun „client”? întrebă el.

Duran negă printr-o clătinare a capului. Bătaia din ușă se auzi mai tare.

— Ar fi trebuit mai întâi să sune la interfon, spuse Duran fără să se adreseze cuiva anume. Dacă nu li se dă drumul în clădire de la interfon, paza este obligată să sune înainte.

— Da? Ei, individul ăsta pare să aibă ceva *urgent de rezolvat.*

Ieșiră cu toții din cabinet și se îndreptară spre hol, care într-o parte ducea în bucătărie și în cealaltă, în living. Adrienne și Bonilla intrară în living, în timp ce Duran merse la ușa de la intrare.

— Cine este? întrebă el.

— Poliția!

— *Hopa*! exclamă Bonilla și se întoarse către Adrienne. Sunt impresionat! Se pare că ai ceva influență!

„Nu cred”, gândi Adrienne. Când depusese plângerea împotriva lui Duran, polițistul care-i întocmise raportul aproape că dormea din picioare.

Deschizând ușa, Duran dădu peste doi bărbați în pardesie lungi, stând în prag și având un aer foarte serios. Unul din ei îi flutură în față un gen de legitimație și întrebă dacă stă de vorbă cu Jeffrey Duran. Duran confirmă, iar bărbatul mai scund se interesă dacă puteau intra.

— S-a depus o plângere, spuse el. Sperăm să clarificăm lucrurile cu dumneavoastră.

Duran făcu un gest gen: „Poftiți înăuntru!” și bărbații intrară.

Primul polițist era scund, avea niște ochi verzi, vioi, părul roșcat și o față acoperită cu pistrui, exact ca un spiriduș din poveștile irlandeze. În spatele lui se afla un bărbat mult mai mare ca statură decât el, cu umeri largi și un mers agale, care lui Adrienne i se păru ca de urs. Niciunul din ei nu era în uniformă.

— *Doi copoi*! remarcă Bonilla. Sunt uimit!

„Spiridușul” își înălță capul:

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Musafirul Numărul Unu, îi spuse Bonilla. Ea este Musafirul Numărul Doi. Aveți niște legitimații?

„Ursul” își mișcă umerii asemenea unui boxer care se pregătește să lovească. „Spiridușul” zâmbi într-un fel care se voia a fi binevoitor și întrebă:

— Acesta este apartamentul dumneavoastră?

— Nu! replică Bonilla. De asta mi se spune Musafirul Numărul Unu. Aveți niște acte?

Polițistul rânji cu un aer superior și, oftând, scoase din haină o legitimație mică, decorată cu o insignă.

Bonilla se uită cu atenție la ea, însă pe fuga:

— V-am întrebat pentru că n-am mai văzut niciodată doi polițiști în civil desemnați să se ocupe de raporturi minore, știți?

„Spiridușul” ridică din umeri și se întoarse spre Duran:

— Poate că ar trebui să mergeți în cealaltă cameră, sugeră el.

— Cred că ar fi cazul sa plecăm, spuse Adrienne și se îndreptă spre ușa.

„Ursul” îi ieși în cale. Ea făcu un pas la stânga. Și el la fel.

— Ce-i *asta*? întrebă Duran, uitându-se când la unul, când la altul.

Bonilla rămase cu ochii ațintiți pe „Spiriduș”:

— Și de la ce secție sunteți?

Bărbatul pufni în râs:

— De la 23.

Bonilla pufni în râs.

— „Secția 23”, repetă el. La fel ca provincia a cincizeci și noua a Insulelor Hawaii.

„Spiridușul” se încruntă, simțind că fusese luat peste picior, dar fără să înțeleagă prea bine sensul glumei.

Bonilla abia aștepta să-i clarifice nelămurirea. Făcu un pas înainte spre polițist și, stând drept în fața lui, îi spuse:

— Ai văzut prea multe filme, băiete! În Washington *nu există* secții de poliție, ci „districte”, tâmpitule! Data viitoare să-ți faci lecțiile!

Apoi, brusc, își aruncă cu putere capul în fața polițistului, dând cu fruntea în nasul „Spiridușului”.

Ceva pocni, sângele începu să curgă și „polițistul” urlă de durere când Bonilla îl prinse de la spate într-o îmbrățișare strânsă și-i apăsă cu putere pistolul sub bărbie.

— Stai nemișcat, șopti Bonilla, apoi se întoarse spre „Urs”,

întoarce-te cu fața la perete și pune mâinile pe zid! Iar tu, și Bonilla dădu din cap în direcția lui Duran, vino aici, lângă mine, să te văd!

Adrienne rămăsese blocată cu spatele la perete. Își simțea brațele amorțite cu totul.

Bonilla se uită la ea și-i spuse:

— Sună la 911! Apoi, văzându-l pe „Urs” că își vâră mâna în haină, țipă la el: Ți-am spus să ții mâinile pe perete, tâmpitule!

Dar „Ursul” nu-l ascultă. Cu un calm aproape supranatural el scoase la iveală o pușcă mare, neagră, de sub mâneca trendului. Ținând-o într-o mână, scoase cu cealaltă un cilindru de metal din buzunar și începu să-l înfileteze pe țeava puștii.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Bonilla râse nervos:

— Nu pot să cred ce face tipul ăsta!

Dar amortizorul fusese potrivit și „Ursul” făcu un pas înainte. Ridică pușca și începu să tragă încet și deliberat.

Nici lui Adrienne, nici lui Bonilla nu le venea să creadă ce se întâmplă. Bărbatul cu înfățișare de urs trăsese două gloanțe în capul partenerului său. Abia când îl trase pe al treilea în pieptul acestuia, Bonilla înțelesese ce făcea „Ursul” – își „croia” drum s-ajungă la *el*. Însă deja era prea târziu pentru Bonilla. „Spiridușul” se prăbuși la pământ, o masă inertă de șaptezeci de kilograme, iar Bonilla nu apucă să tragă decât un singur glonț. Pistolul lui nu avea amortizor și zgomotul fu asurzitor, dar împușcătura nu-și atinse ținta. Pe jos căzu cartușul celui de-al patrulea glonț tras de „Urs” care îl nimeri pe Bonilla în piept, în partea dreaptă, învârtindu-l în loc. Următoarea împușcătură îi mătură picioarele de sub el, doborându-l la pământ chiar în momentul în care Duran se aruncă asupra „Ursului”, prăbușindu-se împreună cu el în colțul opus al camerei.

Adrienne încercă să țipe, dar nu-i ieși nimic din gât – vocea ei amuțise ca și arma „Ursului”. Alergând la Bonilla, se ghemui lângă el și căută să-i aline durerea, în vreme ce Duran se lupta din răsputeri să-i ia arma „Ursului”, dar nu reuși.

Cu o mână în gâtul lui Duran, țintuindu-l la pământ, „Ursul” îi puse arma la tâmplă, apoi se dădu înapoi. În loc să tragă, îl lovi pe Duran cu patul puștii în cap, lăsându-l inconștient. Apoi se ridică, își scutură hainele și traversă camera spre Adrienne care stătea aplecată deasupra lui Bonilla. Fără să spună ceva, omul o împinse puternic cu piciorul dintr-o parte și o lovi și a doua oară, în timp ce ea se rostogolea, gemând de durere și de frică. Uitându-se la Bonilla,

„Ursul” observă că detectivul încerca să se târască spre pistolul lui, căzut pe jos, la câțiva pași de el. „Ursul” reveni tăcut lângă el și așteptă până ce mâna detectivului se întinse după pistol, apoi îi trase trei gloanțe în spate, încet, unul după altul: pop!... pop!... pop!

În final, își îndreptă iar atenția către Adrienne, care stătea pe jos cu spatele într-un scaun, împingându-se cu călcâiele în covor și încercând să scape. Lipindu-și țeava puștii de fruntea ei, apăsă pe trăgaci: clic! Adrienne tresări instinctiv de parcă o cursă pentru șoareci s-ar fi declanșat în capul ei. Dar „Ursul” rămase pe loc, stând deasupra ei în așa fel încât n-o lăsa să-i scape, însă scoțând sunete care ar fi vrut s-o liniștească: șșș!... Schimbă încărcătorul golit, înlocuindu-l cu unul plin, scos din buzunarul hainei. Pe urmă, se aplecă din nou spre ea și punându-i pistolul la tâmplă, îi spuse:

— N-o să doară, promit!

Imediat un jet de sânge o împroșcă pe față când Duran îl izbi în ceafă pe „Urs” cu o veioză de birou, trântind matahala grămadă la pământ. De data asta, Adrienne își regăsi glasul și strigătul disperat de teroare care-i ieși din gură zgâlțâi geamurile vitrinei.

Duran deja o ridicase în picioare și amândoi fugiră spre ușă, trecând prin bălțile de sânge care se întindeau în jurul lui Eddie și al „Spiridușului”. Pentru Adrienne, totul era ca un coșmar. I se părea că-i ușoară ca un fulg, picioarele ei abia atingând pământul. Cei doi ieșiră pe ușă și alergară pe coridor. În urma lor se auzi un răcnet și o bufnitură, ca și când un animal căruia i se tăiase o labă s-ar fi trezit în noapte din cauza durerii și, neputincios, ar fi încercat să se miște.

Pe etaj, după un colț, ajunseră în fața ascensoarelor. Duran lovi butonul de chemare care se aprinse și ticăi când ușile se deschiseră cu un scârțâit. Dându-i drumul mâinii lui Adrienne, Duran păși înăuntru, lăsând-o singură pe etaj. Ei nu-i venea să creadă că este abandonată așa, pur și simplu. O salvase și acum – deja îl auzea pe „Urs” târându-și pașii pe hol în direcția lor.

Însă Duran sări din lift la fel de repede cum intrase. O prinse de mână și o trase în josul coridorului, în vreme ce ușile liftului se închiseră cu zgomot și cabina începu să coboare. După un alt colț, tot pe coridor, Duran încercă mai multe uși la rând, până ce găsi una care se deschise. Năpustindu-se înăuntru, cei doi își dădură seama că intraseră în ghena care deservea etajul șase.

Din prag, Adrienne văzu trei containere de plastic aliniate lângă perete în colțul opus, pline pe jumătate cu sticle și cutii de metal,

grămezi de ziare pe jos și o mică deschizătură în zid – trapa de gunoi. Ușa se închise în spatele lor și atunci nu se mai simți decât duhoarea, un miros organic, de mâncare stricată care umplea întunericul din jurul lor.

Îi venea să strige, dar la ce bun? Ar fi putut să alerteze vreun vecin, dar bărbatul care-i urmărea n-ar fi putut fi oprit de nimeni, își omorâse partenerul doar ca să ajungă la Bonilla! Așa că Adrienne stătu nemișcată, uitându-se fix la lumina din spatele grătarului de aerisire, de sub ușă.

Afară pe coridor se auzea cum „Ursul" fugea dintr-un capăt într-altul al etajului. Adrienne îl auzi lovind cu palma butonul liftului, apoi înjurând. Îi auzi răsuflarea grea și, imediat după, picioarele lui se zăriră în dreptul grilajului de aerisire. Instinctiv, Adrienne strânse mai puternic brațul lui Duran. Dar „Ursul" se îndepărtă cu pași târșâiți tot așa de repede pe cât apăruse. Se auzi ușa de la scări deschizându-se cu un zgomot presurizat, apoi urmă liniștea în care ea și-l imagină așteptând, ascultându-le pașii. Apoi îl auzi întorcându-se, împiedicându-se ușor în fața ușii lor, acoperind pentru câteva secunde lumina.

Mecanismul hidraulic al ușii care dădea spre scara de incendiu fusese proiectat în așa fel încât să se închidă încet și ușor, nu cu o bufnitură. Însă când în sfârșit se închise cu un click! tare, metalic, după un timp destul de lung, Adrienne simți că-i sare inima din piept și scoase un icnet. Pe întuneric, i se păru că acesta s-a auzit ca și când ar fi strigat în gura mare. Și mult timp așteptă, convinsă că „Ursul" o auzise și se întorcea să-i omoare.

Dar nu! Liftul sună, ușile se deschiseră cu un zgomot sacadat și, câteva secunde mai târziu, Adrienne sesiză zbârnâitul cablurilor de susținere a cabinei care cobora spre parter. Făcu un pas.

— Nu încă, șopti Duran.

Poate că ei i se păruse că stătuse în ascunzătoare mult timp, dar putea fi o simplă impresie a ei. Așteptând în întuneric, secundele ți se par minute, iar minutele, ore. Pe Adrienne o durea corpul, acolo unde o lovise namila. Încercă să nu se gândească la asta, nici la durere, nici la momentul când bărbatul îi puse arma la tâmplă, iar ei îi înghețase sângele în vene. „N-o să doară!" După o vreme, începu să se întrebe de ce nu ajunsese încă poliția. Sau poate că venise?

Alungă și acest gând de îndată ce-i trecu prin minte. „Aceia nu erau polițiști, gândi ea. Niciun polițist n-ar face ce-a făcut «Ursul».

Erau ucigași profesioniști, pur și simplu asasini."
„N-o să doară..."
Și, din nou, imaginea lui Bonilla... Se simțea terorizată pentru că nu putea să-și scoată din cap cum murise detectivul. Îi revenea iar și iar în fața ochilor: sunetul slab pe care-l scotea, zăcând în brațele ei, cu spuma roz ieșindu-i la colțurile gurii. Și totul era numai din cauza ei, pentru că insistase să o însoțească la Duran.
Și nu apucase să-i ia pulsul, nici să sune la 911. N-avusese când. „Poate că nu este mort, gândi ea. Poate... Ba este mort. Doar a fost împușcat de cinci ori și în față, și în spate!" Iar ea era acum singură, ghemuită în întuneric alături de acest psihopat care-i omorâse sora, dar care ei îi salvase viața.
De câteva ori se auziră, pe traseul gunoiului, cum se rostogoleau pungile aruncate de la etajele de sus. Zgomotul nu o surprinse atât de tare, cât o făcu să se gândească la universul paralel care exista dincolo de acea ușa. Lumea cu oameni obișnuiți făcând lucruri obișnuite. În timp ce ea...
— Hai să mergem!
Duran vorbea încă în șoaptă.
Ieșiră împreună în coridorul gol și se uitară împrejur. Nu era nimeni. Îl urmă pe Duran spre scări unde, în loc să coboare, începură să urce. Adrienne urca orbește, fără să se gândească și în final ajunseră la etajul nouă, unde se opriră în fața unor uși duble pe care scria: „SALĂ DE SPORT".
Înăuntru, un singur bărbat cu un tricou gri, transpirat, pedala de zor pe o bicicletă medicinală așezată în fața unui ecran de televizor. Zărindu-i pe Adrienne și pe Duran, păru surprins. Apoi luându-și ochii de la ei, privi din nou în ecran. Era singura persoană din încăpere, în afară de ei, și avea căști la urechi.
— De obicei este aglomerat, spuse Duran cu o voce plină de dezamăgire. Speram să... Hai!
Duran înșfăcă un prosop de pe un suport de lângă ușă, îl udă la chiuvetă și i-l întinse lui Adrienne.
— Ai sânge pe frunte!
Adrienne se șterse nervoasă și se uită la urma roz lăsată pe prosop. Apoi îl aruncă la coș. O clipă mai târziu erau din nou pe hol.
— Unde mergem? întrebă Adrienne.
— Trebuie să ieșim din clădire, îi spuse Duran. Este încă aici. Sunt sigur de asta!

Pe moment avu intenția să se îndepărteze de el. Dar nu putea: el era tot ce mai avea, singura ei miză din acel oraș.

— Probabil că păzește holul de la intrare, spuse ea.

— Atunci o luăm pe scări. La parter este o ieșire de serviciu, îi spuse Duran și porni.

— Dar dacă pândește scările?

Duran se opri:

— Atunci mai bine luăm liftul.

— Dar…

— Ai o monedă? întrebă el; în tonul lui se împleteau sarcasmul și urgența.

Adrienne scutură din cap.

— Atunci cum rămâne? *Tu* hotărăști!

Adrienne stătu pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Holul de la intrare. Doar este și un paznic acolo, nu? Și este un loc public.

Adrienne întinse o mână și apăsă hotărâtă butonul liftului însă, când atinse metalul acestuia, o undă de șoc o trecu prin tot corpul. Trei etaje mai jos, „la etajul lui Duran", gândi ea, liftul opri o clipă, și o secundă, la fel se întâmpla și cu inima ei. Adrienne își simțea toate terminațiile nervoase ale corpului electrizate la maximum. Tensiunea era insuportabilă, iar ea aștepta ca ușile liftului să se deschidă.

Dar când acestea se dădură în lături, descoperiră un adolescent acneic de la Localul Domino, ținând în mâini un suport de plastic roșu, alb și albastru pentru încălzit pizza. Intrară în lift, puștiul se uită la Duran și se sprijini de peretele cabinei:

— Am adus trei pizza și mi-au lăsat doar 50 de cenți! spuse el, dând din cap. Câte trebuie să mai înghit…

• Capitolul 19 •

– Încotro?

Taxiul ce oprise tocmai îl lăsase pe un domn în vârstă în fața intrării în clădirea în care locuia Duran, când cei doi urcară grăbiți în spate, de parcă acesta ar fi fost ultimul transport cu elicopterul din Saigon din timpul războiului.

— La sediul poliției, gâfâi Adrienne.

Șoferul îi privi în oglinda retrovizoare:

— Care din ele? întrebă el.

— *Oricare,* îi spuse Adrienne.

— Este unul în Parc, sugeră taximetristul.

— E bun cel din Parc, spuse Duran.

— Gata, replică șoferul și luând în mână carnețelul de bord scrise destinația ca și când ar fi fost rețeta unei dinamite. Apoi se uită la ceas și notă ora, și…

— Pornește *odată*! scânci Adrienne.

Ca și Duran de altfel, ea se aștepta să-l vadă din clipă în clipă pe „Urs” apărând cu mersul greoi în ușa blocului.

— Trebuie să mă ocup de formalități, insistă șoferul, altfel uit! Puse deoparte pixul și carnețelul, scoase stația radio din suportul ei și mormăi în ea: Mașina 41 pe Connecticut Avenue 2300 merg în direcția 1600 Parc.

Un semnal sonor confirmă recepționarea mesajului în centrală când șoferul tură motorul și mașina porni spre nord, pe Connecticut Avenue.

— Trebuie să întorc, spuse șoferul. O să dureze puțin!

Nici unuia din ei nu-i păsa însă. Abia acum reușeau să răsufle ușurați după o oră de chin. Adrienne se răsuci pe locul ei ca să se uite pe geamul din spate.

— La ce te uiți? întrebă Duran.

— Vreau să văd dacă suntem urmăriți, murmură ea, nevrând parcă s-o audă șoferul.

Cuvintele ei sunau nebunește, „ziua în amiaza mare”, cum era acum. Și totuși, când o mașină de poliție se ivi în apropierea lor, Adrienne se trase spre geamul din partea ei, intenționând să-i facă un semn. Dar rată ocazia când mașina întoarse în loc, trecând prin coada

de la Burger King, puțin mai la nord față de clădirea ComSat.

Și în același moment, taxiul lor făcu prima din cele trei cotiri la dreapta ca să ajungă din nou în Connecticut și să se îndrepte în direcția opusă. După aceea, mașina poliției nu se mai zărea nicăieri. Dar deja nu mai conta. Se simțeau în siguranță în taxiul care trecea pe lângă clădirile de apartamente elegante, aliniate de-a lungul lui Connecticut Avenue, la nord de centrul Van Ness.

Afundându-se în banchetă, Adrienne analiză, șocată, situația în care se găsea. Pe de o parte exista *lumea adevărată* – cu oameni care făceau jogging sau cumpărături și femei care împingeau cărucioare cu bebeluși, și copii care plimbau câini. Panouri publicitare și tot felul de alte semne și indicatoare. Pe de altă parte…

Doi bărbați omorâți zăceau pe podeaua din apartamentul lui Duran, iar ea se afla într-un taxi cu el, „salvatorul" ei psihopat.

Adrienne își scutură capul și gemu. Duran îi aruncă o privire mirată, dar și plină de înțelegere.

„Arată și frumoasă, și nefericită", gândi el.

— Îl tot văd pe Eddie în fața ochilor, îi spuse ea lui. Poate c-ar trebui să mergem… să sunăm de la un telefon public la 911.

Auzind numărul, șoferul își ridică privirea în oglinda retrovizoare. Instinctiv, Duran se aplecă și închise panoul de plexiglas dintre bancheta din spate și scaunele din față. Apoi se întoarse spre Adrienne care începuse să tremure:

— Ești bine? întrebă Duran.

Ea dădu din cap afirmativ când el îi luă mâna într-a lui, surprins să i-o găsească atât de rece.

— Ești sigură? întrebă el.

Ea înclină din cap a doua oară, apoi își smulse mâna dintr-a lui:

— Ce-a fost treaba aia cu dosarul? întrebă ea.

Duran părea nedumerit:

— Care dosar?

— Dosarul surorii mele! N-aveai decât *două*! Ce încercai să ne demonstrezi?

Duran scutură din cap:

— Nu încercam „să demonstrez" nimic.

— Și-atunci de ce era gol?

Duran făcu un gest de neputință:

— Nu știu! Nu știu de ce era așa.

— Asta-i nebunie curată! Până la urmă, câți pacienți ai?

Duran se uită în cealaltă direcție. Nu voia să vorbească despre asta. Discuțiile de genul acesta îl făceau să intre în panică.

— Câți? reluă ea.

— Doi, răspunse el.

— *Doi*? Cum se poate să ai doar doi pacienți?

Duran se uită din nou în altă direcție și clătină din cap. Mult timp, Adrienne îl fixă cu privirea, nervoasă. Pentru că Duran tăcea în continuare și stătea pe loc cu răsuflarea întretăiată, ca un astmatic care-și caută disperat tubul de oxigen, Adrienne atacă din nou subiectul:

— Chiar nu înțelegi, așa-i?

— Ce să înțeleg?

— Faptul că nu pari deloc în regulă. Cu nimic! *Absolut deloc*! Adică, pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu ești cine *crezi* tu că ești!

Duran încercă să răspundă, dar ea nu-l ascultă.

— Doi pacienți!? Asta nu este practică, asta este... Știu și eu! O activitate făcută în timpul liber. Un hobby!

Duran se încruntă, apoi zâmbi ca și când tocmai își amintise ceva important.

— Este normal să ai doi pacienți, spuse el. Este în regulă să ai doi pacienți!

Adrienne rămase cu gura căscată, nu doar la cele spuse de el, ci mai ales din cauza tonului lui, dintr-o dată vesel. Își lăsă capul pe spate, închise ochii și murmură ca pentru sine:

— Tipul chiar nu e în toate mințile!

•

Agentul de la sediul poliției care-i luă în primire era un tip alb, cam pe la 30 de ani, bine făcut, dar cu vreo zece kilograme în plus și afișând mândru un cercel de aur într-o ureche și tatuaje polineziene pe ambele antebrațe. Era îmbrăcat în haine și încălțat cu ghete de motociclist, uzate, cu pantaloni de flanel gri și un tricou pe care era desenat un cap de pitbull sub un *banner* pe care scria: „Fii câine!” Avea ochii albaștri scânteietori și părul negru slinos, albit de mătreață, prins într-o codiță împletită.

Îl chema Freeman Petrescu și-i conduse pe Adrienne și pe Duran într-o „cameră de interogatoriu”, luminată de tuburi de neon, care mirosea a soluție de dezinfectant. Polițistul se așeză în fața unui calculator obișnuit cu o mascotă pe el și al cărui monitor era crăpat

pe una din laturi.

— Și nu i-ați mai văzut niciodată pe bărbații aceștia până acum? întrebă Petrescu, scriind rar în calculator interogatoriul celor doi.

Adrienne scutură din cap:

— Nu. Niciodată!

Polițistul îl privi pe Duran care părea nesigur:

— Dar dumneavoastră?

— Nu sunt sigur.

Surprinsă de răspuns, Adrienne se întoarse spre el, iar polițistul se opri din scris:

— Ce vreți să spuneți? întrebă Petrescu.

— Păi, poate că mi se pare, dar… tipul mai solid… mi-era puțin familiar…

— Cum așa?

— Nu știu! Parcă… l-am mai văzut înainte. Mi se părea cunoscut.

— OK, asta-i bine! Unde?

— Nu știu, răspunse Duran. Nu sunt sigur.

— Bi-nee! replică Petrescu și reîncepu să scrie la calculator. „Se pare… că suspectul… a mai fost… văzut înainte!” Am scris bine?

Duran aprobă din cap:

— Vi se spune „doctore”? întrebă polițistul.

— Uneori, răspunse Duran.

— Asta pentru că sunteți… ce anume? Psihiatru?

Duran dădu din cap că nu:

— Nu, sunt doctor în psihologie clinică.

— Numai că nu este chiar așa! insistă Adrienne, încrucișându-și mâinile și așezându-se picior peste picior. Nu este înregistrat de nicio comisie medicală și nu figurează nicăieri ca și cum ar fi absolvit într-adevăr vreo universitate.

Duran scoase un sunet care-i exprima exasperarea, în timp ce Petrescu se uită pe rând la fiecare din ei și oftă. Era a doua oară când reluau discuția asta.

— Întrebați-l câți pacienți are.

— Ce importanță are asta? se miră polițistul.

— *Întrebați-l*!

Petrescu se uită la Duran și ridică din umeri:

— OK, câți pacienți aveți?

— Doi.

Polițistul înghiți răspunsul ca și când ar fi fost un fel de mâncare

ciudat pe care era hotărât să-l accepte totuși. Pe urmă se întoarse spre Adrienne și spuse:

— Vasăzică, are doi. E cam greu să răzbești în profesia asta, așa-i, doctore?

Pentru că Adrienne îi aruncă o privire mirată și disprețuitoare, Petrescu o repezi:

— Știu la ce vă gândiți, dar încercați să vedeți lucrurile și din punctul meu de vedere: avem deja înregistrată plângerea dumneavoastră împotriva doctorului Duran.

— Păi el *nu este* doctorul Duran.

— Și *tocmai de asta* îl dați în judecată! *Am înțeles* acest lucru! Dar în cazul de față nu avem de-a face cu o plângere civilă. Vă aflați aici pentru că ați fost martorii unei crime. Restul este altă mâncare de pește. Așa că am putea trece la adevăratul *subiect de discuție*?

Adrienne scrâșni din dinți și-și ridică ochii în tavan:

— Nu credeți că au legătură între ele?

Petrescu se făcu a nu fi auzit întrebarea ei.

— Ați spus că tipul solid și-a împușcat partenerul...

— Ca apoi să tragă în domnul Bonilla, termină Duran propoziția.

— Adică, vreți să spuneți că a ratat ținta?

— Nu, nu a greșit ținta, începu Adrienne.

— Domnul Bonilla se folosea de individul mai scund ca de un scut uman, explică Duran. Voia să-l facă pe tipul solid... să renunțe la armă, înțelegeți?

— Și tipul solid l-a împușcat?

— Înainte de asta trebuia să scape de obstacolul din fața lui Bonilla, explică Duran.

— Așa este?

— Da, spuse Adrienne. Acum, aveți de gând să mergem odată acolo sau nu?

Polițistul își scutură capul:

— N-are rost! Cei de la Omucideri au o oră de când au plecat într-acolo. E mai bine să-i așteptăm. Să vedem ce ne pot spune și ei.

Polițistul continuă să-i interogheze în legătură cu ceea ce văzuseră și în particular despre felul în care individul solid încercase s-o omoare pe Adrienne, dar nu și pe Duran.

— Și spuneți că v-a pus arma la tâmplă?

Duran înclină din cap.

— După care s-a răzgândit și doar v-a lovit cu ea!

— Așa este, spuse Duran și-i arătă cu degetul vânătaia de pe frunte.

— Prin urmare, nu voia să vă omoare, concluzionă Petrescu. În schimb, *pe dumneavoastră,* zise el, întorcându-se spre Adrienne.

— Pe mine voia să mă omoare, spuse ea. Și pe Eddie.

— Asta declarați dumneavoastră, dar… de ce? Ce motive ar fi avut?

— Nu știu, replică ea.

— Nu *v-a spus* nimic?

Adrienne scutură întâi din cap, apoi se opri brusc și spuse:

— Păi…

— Ce anume? întrebă polițistul.

— Mi-a spus: „N-o să doară”.

— „N-o să doară”! repetă polițistul în timp ce scria în calculator. *Ce* n-o să doară?

— Împușcătura pe care mi-ar fi tras-o în cap! răspunse Adrienne. Cred că încerca să mă calmeze.

Petrescu tresări:

— Nemernicul naibii! murmură el și reîncepu să scrie la calculator.

Un bărbat cu fața tuciurie și părul negru, lucios își vârî capul pe după ușă. Se uită în fugă și la Adrienne, și la Duran, și-l chemă pe polițist afară pentru un moment.

— Avem noutăți, spuse Petrescu și se ridică de pe scaun. Revin imediat.

Adrienne și Duran rămaseră pe locurile lor, fără să-și vorbească unul altuia, ea bătând nervoasă din picior. Într-un târziu, Petrescu se întoarse și închise cu grijă ușa în urma lui. Își reluă locul pe scaun, închise computerul cu un oftat, se întoarse spre ei și începu să-și frece mâinile.

Adrienne era șocată:

— N-ați salvat raportul, îi spuse ea polițistului.

Duran își scutură capul.

— Nu pot să cred, spuse el.

Petrescu făcu un gest cu mâna prin aer ca și cum nu conta.

— Am fost chemat afară de agentul Villareal, le spuse el. Abia s-a întors din apartamentul dumneavoastră.

Adrienne îl privi atentă așteptând confirmarea:

— Eddie era…

— Villareal își încheie raportul acum. Procuratura o să aibă nevoie de el ca punct de plecare pentru acțiunea deschisă împotriva dumneavoastră. Vă sugerez ca…

— Poftim?! exclamă Adrienne.

— Am spus…

— Care acțiune? întrebă Duran.

Polițistul ridică o mână:

— După părerea mea, pot fi niște circumstanțe pe care să le puteți invoca. Voi doi s-ar putea s-aveți nevoie de ajutor psihiatric, remarcă el, uitându-se întâi la Adrienne, care rămăsese mută de uimire, apoi la Duran, care era și el uimit peste măsură, și din nou la Adrienne. Dar tot rămâne o infracțiune alertarea poliției pentru o faptă inexistentă. Ce-i drept, este un delict minor, dar se fac zile de detenție și se dă o amendă.

— Despre ce *vorbiți*? întrebă Duran.

— Vorbesc despre faptul că nu s-a întâmplat nimic, apartamentul dumneavoastră este gol.

— S-a greșit locul, spuse Duran cu un geamăt.

Polițistul negă dând din cap:

— Paznicul le-a dat drumul înăuntru. Corespondența dumneavoastră – a lui Jeffrey Duran – stătea grămadă pe o masă în holul de la intrare. Vi se pare că am fi nimerit în altă parte?

Duran era prea surprins ca să mai poată răspunde.

— Au luat cadavrele, spuse Adrienne.

Petrescu își înălță capul, analizând posibilitatea aceasta:

— Și de ce-ar face ei una ca asta? se interesă el. Și care *ei*? N-a mai rămas decât tipul solid, doar celălalt a murit, nu?

— Nu știu, i se adresă Adrienne. Adică… de unde să știu *eu*? Dumneavoastră sunteți polițist!

— Corect! *Eu* sunt polițist. Și la fel e și Villareal. Și el spune că nu era sânge pe jos. Și niciun fel de urmă în apartament. Să zicem că tipul solid a curățat lună. Și poate că tot el este Chiorul Pistolarul, din filmele western, și a tras cu gloanțe oarbe, așa că n-avea de unde să fie urme de glonț, nici măcar în corpurile victimelor. Nu este sânge, nu există cadavre, nu-i niciun deranj! *Nu s-a văzut și nu s-a auzit* nimic de către vecini! Numai voi doi susțineți altceva. Și ca polițist anchetator, asta mă pune pe gânduri: cum ar fi putut tipul singur rămas să scoată două cadavre dintr-un imobil aglomerat, fără să fie observat, ca să nu mai întreb și de ce. I-o fi cărat pe scări sau i-

o fi dus cu liftul? I-o fi înfășurat într-un covor și i-o fi aruncat pe fereastră sau cum? Se uită la Duran: M-ar interesa varianta dumneavoastră, spuse el.

Adrienne și Duran rămaseră încremeniți de mirare. În cele din urmă, Petrescu își împinse scaunul în spate:

— Am multă treabă de făcut, le spuse el și se ridică. Cu un gest plictisit, arătând înspre ușă, îi pofti să plece: O să vă căutăm în câteva zile – momentan, suntem foarte ocupați. Dar credeți-mă pe cuvânt! *O să vă contactăm*!

— Asta-i culmea! se plânse Adrienne.

— Apelați la un psihiatru, replică Petrescu. Și la un avocat. În mod sigur, o s-aveți nevoie de un avocat.

•

Apartamentul lui Adrienne era cam la două străzi distanță de secția de poliție și ei parcurseră acest drum încă buimaci din cauza întorsăturii pe care o luaseră lucrurile.

— Ce o să faci?

— Nu știu.

— Nu poți să te întorci la tine în apartament.

— Nu-s prea sigur nici dacă tu ar trebui să te întorci în al tău, replică Duran.

Adrienne ridică, tristă, din umeri:

— Acolo locuiesc.

Traversară împreună Mount Pleasant Avenue, îndreptându-se spre aleea din spatele Lamont Street. Era 6:30, deja se lăsa întunericul.

— Știi, spuse Duran, după un timp se va descoperi dispariția lui Bonilla. Și când se va întâmpla asta, polițiștii o să pice de proști.

Adrienne aprobă:

— Știu, spuse ea. Numai că sper să trăim și noi, s-apucăm să vedem asta.

În întunericul serii un zâmbet licări pe fața lui Duran. „Noi?” Ajunși pe aleea acoperită cu macadam, amândoi înaintară cu grijă peste cioburile de sticlă și pietrele sparte în direcția unui gang.

— N-ai intrare prin strada principală?

Ea făcu semn că nu:

— Este o locuință la subsol, în stil englezesc. Accesul se face doar prin garaj.

Mai merseră puțin până ce ea se întoarse către el și îi spuse:

— Am ajuns!

Erau în fața unei uși de garaj, din acelea care se deschid în sus. Adrienne apăsă o telecomandă și ușa începu să se ridice, strângându-se cu zgomot. Intrară prin garaj, trecură printr-o curte mică și ajunseră în fața câtorva trepte care coborau până la ușa apartamentului ei.

— Ta-daa!

„Stai un pic, gândi Adrienne, ce fac eu aici? Îl invit *înăuntru*? Ei, doar mi-a salvat viața, nu? Și apoi, unde în altă parte să se ducă? Cu siguranță, nu la el acasă."

Duran îi simți nehotărârea și o înțelese:

— O să mă duc la hotel, spuse el. Sunt multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Adrienne părea ușurată:

— Atunci… păstrăm legătura! Când se va observa dispariția lui Eddie…

— O să te anunț unde stau, promise el și dădu să plece.

Adrienne băgă cheia în broască și împinse ușa. Când aceasta nu se clinti, Adrienne împinse a doua oară, scoțând un sunet printre dinți, plină de nervi. Auzind-o, Duran se întoarse:

— Ce s-a întâmplat?

— Ușa îmi face probleme, explică ea și încercă broasca din nou.

De data asta yala se răsuci și, brusc, ușa se deschise larg. Adrienne se uită la cheie încurcată, încercând să-și dea seama ce se petrecuse:

— Probabil că era descuiată!

Intrară împreună în apartament și descoperiră încăperea răvășită ca un câmp minat. Conținutul fiecărui sertar era împrăștiat pe jos. Salteaua patului era întoarsă, hainele zăceau aruncate claie peste grămadă la un loc cu becuri, cărți, pantofi și cutii cu cereale.

Adrienne observă tabloul, ca și când ar fi fost scena unui accident, holbându-se cu groază și cu mirare la dezastrul din fața ei. Făcu vreo câțiva pași timizi, încercând să înainteze prin dezordinea din jur. Lucrurile acelea reprezentau existența ei! Treptat, surprinderea ei începu să scadă și un val de furie crescândă îi luă locul. Adrienne se opri lângă bibliotecă și începu să ridice lucrurile, prostește, așezând unele cărți înapoi pe rafturi. Ridică un volum din *The God of Small Things* și descoperi sub carte în acel moment urna surorii ei, răsturnată, cu capacul desfăcut, având conținutul puțin vărsat pe-afară. Îngenunchind, Adrienne începu să pună la loc cenușa în vas, adunând-o cu căușul palmei.

— Ce faci? întrebă Duran.

Ea își ridică privirea spre el nervoasă, cu lacrimi în ochi:

— E Nikki…

Duran se feri într-o parte și inspiră adânc:

— Cred c-ar trebui să plecăm de aici, spuse el.

Adrienne își înclină capul, apoi se ridică în picioare fără să spună nimic, uitându-se la ceva din palma ei.

— Ce-ai acolo? întrebă el.

Ea scutură din cap și-i arătă ce găsise: o bucată de sticlă, de aproape un centimetru, cu niște sârme mici prin ea.

— Era în urnă.

Duran se uită la micuțul obiect, dar nu știa ce putea fi.

— Chiar cred că este cazul să plecăm, îi spuse el. Putem lua o cameră peste noapte la un hotel, undeva discret! Poate la periferie.

— Ia privește, spuse Adrienne, continuând să se uite la bucata de sticlă. Îți vine să crezi?

— Ce anume?

— Asta trebuie să fie un rest de la… nu știu… de la cuptorul de incinerare sau cam așa ceva. Este *scârbos* că amestecă și alte obiecte cu rămășițele pământești ale cuiva.

— Așa este, spuse Duran. Dar chiar cred că trebuie să plecăm de-aici cât mai repede. Tipii s-ar putea să se întoarcă, știi?

Adrienne dădu din cap cu mici mișcări brușțe și aruncă bucata de sticlă pe jos. Apoi păși cu atenție printre lucrurile răscolite prin cameră și recuperă telefonul de unde fusese aruncat. Așeză la loc receptorul în furcă și se uită la Duran:

— Nu pot să sun la poliție, nu-i așa? întrebă ea.

El negă:

— Știi doar că ne cred nebuni de legat!

— Știu, zise ea.

Apoi merse la bucătărie, dădu drumul la robinetul chiuvetei și-și clăti mâinile de urmele de cenușă.

• Capitolul 20 •

Se cazară peste noapte la cel mai obscur hotel pe care au reușit să-l găsească, adică în Springfield Confort Inn, la vreo șaisprezece kilometri de Washington.

Camera în sine nu era prea rea, dar era *ca o cutie*; o cutie cu două paturi mari, pereche, un televizor, o masă și un birou cu o veioză care nu mergea.

Adrienne trase draperiile la o parte, deasupra instalației de aer condiționat, dezvăluind o vedere panoramică a parcării și a mall-urilor de dincolo de ea. Aerul din cameră o făcu să se gândească la borcanele închise ermetic. Era atât de închis și stătut, încât Adrienne ar fi vrut să deschidă larg ferestrele, dar nu avea cum pentru că acestea erau blocate, probabil la recomandarea avocatului vreunui fost client. Rămânea instalația de aclimatizare, care, pornită la comandă, începu să turuie și să sufle un val de aer cald printre cele două paturi.

— Și acum ce facem? întrebă ea, cu o voce plictisită și cu ochii pe geam, spre parcare.

Duran se uită la ea:

— Pe mine mă întrebi?

Ea întoarse capul spre el și-l văzu răstignit pe pat cu membrele inerte și privirea ațintită în tavan. Pe moment, simți că o cuprinde un val de enervare:

— Da, te întreb!

— Păi, nu sunt domnul Știe-Tot, replică el. Nu știu ce să facem.

Adrienne încă îl fulgera cu privirea. Atunci el continuă:

— Poate comandăm o pizza? sugeră el.

— O pizza?

— Da. Și facem duș, eu…

Adrienne izbucni în plâns.

Văzându-l pe Duran așa, ea își dădu seama pentru prima dată, avu deodată această impresie, că necazurile lor nu aveau să se termine prea curând. Și când se vor termina, sfârșitul s-ar putea să nu fie unul prea fericit. Până în prezent, Adrienne nutrise naiva speranță că lucrurile se vor liniști cumva de la sine și că, la momentul respectiv, ea se va întoarce de unde a plecat, la viața și la slujba ei reală.

Dar acum știa că aceasta nu se va întâmpla. Pentru că situația de față nu era una din care putea să-și planifice ieșirea. Deocamdată era blocată – pentru un timp nedeterminat – cu un nebun, într-un hotel ieftin din sălbăticia periferiilor. Apartamentul ei era devastat. Sora ei era moartă. Tot mort era și bărbatul care îi sărise în ajutor. Poliția o considera nebună. Și niște indivizi încercau s-o omoare.

Asta era situația și, după câte se petrecuseră, Adrienne observă că în ea nu prea își mai găseau loc activitățile ei obișnuite, cum ar fi: să-și ridice rufele de la spălat sau să-și scrie lista de sarcini pentru susținerea cazului Amalgamated. Viața ei era cu totul bulversată. Așa că începu să plângă, lucru care îl sperie și-l jenă pe Duran atât de tare, încât fugi în baie de unde ieși câteva secunde mai târziu cu un mănunchi de șervețele de hârtie Kleenex.

— O să fie bine, îi spuse el, oferindu-i un șervețel. Nu mai plânge!

Dar asta o făcu să plângă și mai tare pentru că la fel obișnuia să-i spună și mama ei.

Și mama ei adevărată – „Deedee" – fusese o catastrofă, însărcinată la 15 ani. Pe cont propriu la 16. La 18 ani – consumatoare de heroină. Și la morgă la 24. „Ce-i mult strică", vorba medicului legist.

Nikki fusese destul de mare ca să-și amintească ultima doză sau supradoză a mamei ei și-i povestise lui Adrienne scena de mai multe ori. Cum ea, Nikki, reacționase isteric atunci când o găsise pe mama ei într-o baltă de vomă. Cum alergase prin toată casa, țipând și plângând, în timp ce Adrienne, în vârstă de numai trei ani (și când ajungea aici, Nikki o imita pe Adrienne, cu expresia ei nevinovată și ochii rotunzi și serioși) bătuse la ușa vecinului și-i spuse: „Avem nevoie de azutor. Lu' mămica mea e rău. E'te o u'gență".

Adrienne nu mai ținea minte asta. De fapt, nu și-o mai amintea deloc pe mama ei – doar vorbele ei liniștitoare și acea ocazională înmânare mănunchiului de batiste de hârtie, parfumate dulceag.

Cât despre tatăl ei…

Numele lui întreg se pare că era „Necunoscut". Cel puțin, asta scria pe certificatul de naștere în dreptul căsuței rezervate numelui tatălui.

Ea și Nikki se întrebau deseori cine fusese el. Într-o vreme și-l imaginaseră ca pe un om de afaceri sau inventator arătos, cu un nume tip „Charles DeVere" și care locuia într-o enclavă a oamenilor bogați în Brandywine Valley. Închis într-o căsnicie nefericită, se îndrăgostise de mama lor frumoasă, dar fără noroc, care, neputând să-l țină lângă ea, se apucase de droguri și de băutură. Prinsă într-o

spirală a morții se autodistrusese, alimentată de o disperare romantică, iar mama lor ajunsese într-o rulotă într-o mahala din Wilmington, unde toate urmele se pierdeau. Probabil și acum tatăl lor, și întotdeauna fusese vorba de tatăl *lor,* chiar dacă exista posibilitatea paternității multiple, chiar și acum, DeVere încă își mai căuta fetele pierdute, dând anunțuri în toate ziarele mari și angajând detectivi.

— Ce-i așa de amuzant? întrebă Duran, stând pe marginea patului cu telefonul prins între ureche și umăr.

Întrebarea o trezi pe Adrienne din visare. Rămăsese cu privirea pierdută în zare pe fereastră și oarecum găsise un motiv să chicotească.

— Mă gândeam la tatăl meu, spuse ea. Apoi, observând că Duran vorbea la telefon, deveni deodată bănuitoare: Pe cine suni? întrebă ea, plină de suspiciune.

— Pizzeria Domino, replică Duran.

— Ah!

— M-au pus să aștept. Vrei cu salam…

Adrienne înclină din cap:

— Da, e bine cu salam.

Apoi cineva veni pe fir și Duran începu să vorbească în receptor. Adrienne își întoarse din nou privirea spre parcare, în vreme ce o ușoară rafală de vânt și ploaie bătu în geam. Dincolo de parcare se întindea o zonă pietonală a nimănui, cu clădiri de birouri izolate, moteluri și localuri deocheate. În multe privințe, locul îi amintea de acela unde crescuse ea.

Adică la câțiva kilometri de Wilmington, unde ea și Nikki merseseră să locuiască împreună cu bunica lor. O ținea minte pe Buni, dar nu prea bine și bănuia că în general și-o amintea din povestirile lui Nikki. Cel mai bine își amintea mirosul din camera lui Buni, care era ca un elixir. Un amestec de vagi mirosuri medicinale acoperit de parfumul slab al cosmeticelor, mai ales al apei de colonie *Lily of the Valley* și adierea ușoară a pudrei Coty, care erau așezate pe toaleta de lângă pat.

Buni nu vorbea deloc despre fata ei și distrusese toate fotografiile pe care le avusese cu ea. Dee Sullivan era un subiect de discuție interzis. De câte ori întrebase despre ea, discuția se terminase cu lacrimi, așa încât Adrienne învățase destul de repede să-și cenzureze curiozitatea în privința mamei ei. Dar nu era și cazul lui Nikki, care

era neobosită în eforturile de a obține informații de la Buni, lucru care se lăsa întotdeauna cu țipete din partea lui Nikki sau cu ea primind anumite restricții câteva zile, sau să nu i se mai vorbească zile în șir drept pedeapsă. În timpul acestor perioade, Adrienne era forțată s-o facă pe intermediarul, transmițând mesaje șoptite între cei doi adversari: „Buni spune să te speli pe mâini acum, e ora cinei”. „Nikki spune că mâinile ei sunt curate.”

Când Buni a murit, Adrienne avea aproape șase ani, iar Nikki, unsprezece. În primele luni, amândouă au locuit cu un cuplu mai în vârstă care lua în întreținere copii de la orfelinat pentru banii care le ieșeau din afacerea asta. De cum au ajuns la ei „fetelor li s-a administrat o baie cu șampon contra păduchilor care le-a ars pielea capului și apoi au fost duse la culcare la ora opt. Din acel moment, li s-a dat voie să facă baie doar o dată pe săptămână și erau puse să-și spună rugăciunile în fiecare seară. Nikki era de neconsolat pentru că nu putea să-și spele părul sau să facă duș atunci când voia ea și-i spunea în față doamnei Dunkirk „scorpie afurisită”.

Dar în vreme ce Nikki țipa și înjura, răbufnea sau se amuza, Adrienne făcea exact ce i se spunea și nu cerea nimic în schimb, în speranța că familia Dunkirk va vedea ce fete bune sunt ele. Și atunci vor vrea să rămână la ei pentru totdeauna, ceea ce era mult mai bine decât alternativa, care era necunoscută și imposibil de imaginat. Cu alte cuvinte, Nikki își arunca lucrurile în toate direcțiile posibile, iar Adrienne le aranja la loc. Adrienne făcea patul ei și pe al lui Nikki cu o precizie militărească, spăla vasele și punea masa fără să crâcnească. Între timp, Nikki se ținea de prostii, era certată, însă le câștiga inima celor doi soți pentru că îi făcea să râdă.

Într-o noapte, furișându-se în capul scărilor și ascultând ce vorbeau cei de jos, Adrienne îi auzise pe soții Dunkirk vorbind cu reprezentantul de la Protecția Copilului:

— Cea mare este în regulă, spunea mama ei adoptivă. O pacoste, dar drăgălașă ca un iepuraș. O fetiță veselă și năzdrăvană. Pe mine cealaltă mă îngrijorează, cea mică. Domnișoara „Mult-Prea-Cuminte”. Niciodată nu poți să știi ce gândește cu adevărat, ține totul închis în ea. Este ca un automat.

A doua zi dimineață, Adrienne o întrebase pe Nikki:

— Ce-i aia un automat?

Și Nikki îi răspunse:

— Un robot.

Și începuse să meargă în jurul camerei cu brațele și picioarele țepene, scoțând zgomote ca de motoraș, izbindu-se de perete, lovindu-l cu mâinile și picioarele ei rigide și făcând: „Brî! Brî!” Adrienne se chinuise să râdă, doar n-o să-i spună lui Nikki că doamna Dunkirk o făcuse *pe ea* „robot”. Asta ar fi înfuriat-o pe Nikki, iar când Nikki se înfuria, era jale.

— Ajung în douăzeci de minute, spuse Duran când închise telefonul, altfel pizza este gratuită.

Adrienne dădu din cap, gândindu-se încă la sora ei și la copilăria lor. După familia Dunkirk, au mai stat la alte trei familii adoptive și între aceste perioade au locuit un timp într-un cămin administrat de Serviciul pentru Protecția Copilului din Delaware. Pe urmă le-au luat Deck și Marlena la ei.

„Destul”, gândi ea.

— Am să fac un duș, spuse ea cu glas tare, în vreme ce Duran se juca, nervos, cu telecomanda.

•

Pizza ajunse când Adrienne își terminase deja toaleta și se aranja, descoperindu-se în oglindă îmbujorată toată și luminoasă de la apa fierbinte a dușului.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, spuse ea, când veni din nou în cameră.

Duran se uită la ea, mirat:

— Scena mea cu plânsul, explică ea. M-am pierdut... pentru o clipă.

— Ah, aia! replică el, gândind: „Dumnezeule, ce frumoasă este!” și asta era, de fapt, adevărata sursă a mirării lui.

Nu o mai privise niciodată în acel mod până atunci. Părul ei ud era arămiu – de culoarea bănuților vechi de un penny – și-i încadra fața cu cârlionți. Fără să se gândească, el deschise cutia de pizza și o împinse pe pat spre ea, ca pe o ofrandă. Era tot ce putea face în situația aceea.

— Arată delicios, spuse ea și, luând o felie, merse la biroul de lângă fereastră.

Acolo se așeză și începu să facă o listă, scriind pe un carnețel de lângă telefon:

„1. SERVICIU:
a. haine și machiaj;

b. telefon – Slough;
c. să verific citatele din Lexis în dosarul despre asfalt.

2. CENUȘA LUI NIKKI!
3. DURAN?
4. ...”

Aici se opri un moment, lovind creionul de foaie, în timp ce Duran se uita la MTV. În sfârșit, se hotărî că nu exista niciun punct 4. Mai putea adăuga subpunctele d-e-f-g la „SERVICIU*1, dar cu siguranță nu exista niciun punct 4! Trebuia să-și rezolve doar treburile de la serviciu și să împrăștie cenușa surorii ei, mai rămânea Duran, care în sine reprezenta un întreg alfabet de subpuncte.

— Ce înseamnă „Slough”? întrebă Duran, venind lângă ea și aruncându-și privirea pe listă.

— Firma mea de avocatură, replică ea. Acum taci, mă gândesc!

Degetele de la mâna ei stângă se rotiră în aer. Sub „Duran”, scrise:

„a. experiențe trecute – testul cu detectorul de minciuni;
b. însemnări – pacienți;
c. computer;
d. pacienți...”

— Am trecut testul cu detectorul, îi spuse el, încercând să-i vină în ajutor și fiind încântat în sinea lui că ocupa un loc atât de important pe lista ei de sarcini.

Ea se uită în sus la el și înclină din cap:

— Așa este, zise Adrienne. L-ai trecut. Dar mă întreb cum.

— Nu-i niciun mister în asta, replică el. Am spus numai adevărul.

— Ba *nu* l-ai spus! Nu ești Jeffrey Duran, chiar *și tu știi* asta! Doar ai fost la cimitir.

— Corect, zise Duran. Așa este, dar... am o teorie care explică toate astea.

— Serios? întrebă Adrienne. Mi-ar plăcea s-o aud.

— OK! spuse el, așezându-se la marginea patului. Fii atentă: părinții mei mi-au dat numele ăsta! Am crescut cu el și tot „Duran” îi chema și pe ei. Așadar, dacă numele Duran a fost furat, adică preluat de undeva, de pe o piatră de mormânt, este ceva ce *părinții mei* au făcut.

Adrienne se încruntă, gândindu-se la cuvintele lui. În sfârșit, întrebă:

— Și de ce ar fi făcut asta?

— Nu pot decât să-mi dau cu presupusul, replică Duran, dar poate că erau dați în urmărire generală.

Pentru că Adrienne râse disprețuitor auzind presupunerea asta, Duran începu să-și elaboreze teoria: la vremea respectivă aveau loc multe manifestații violente împotriva războiului. Poate că luaseră parte la ele. Poate că fuseseră liderii militanților sau ceva de genul ăsta.

Adrienne nu spuse nimic o vreme și apoi urmă:

— Asta-i teoria ta?

Duran ridică din umeri:

— Da.

— Și cu școlile la care spui c-ai fost – Brown și Wisconsin?

— Ce-i cu ele?

— N-au auzit niciodată de tine! insistă Adrienne, lăsându-se pe spătarul scaunului și aruncând creionul deoparte.

— Asta-i doar o eroare de computer, îi spuse Duran. Sunt trecut pe lista absolvenților ambelor școli. Primesc broșuri cu informații de la ei în fiecare lună. Fie îmi cer tot felul de contribuții, fie vor să-mi vândă tricouri cu mascotele Bucky sau Ursul pe ele. Nu lipsesc decât foile mele matricole.

— Și cum explici asta?

— Nu știu, poate am avut datorii la bibliotecă! Poate e doar o chestiune administrativă. Dar important e că știu unde am învățat. Și le-am scris și celor de la Brown, și celor de la Wisconsin și i-am rugat să clarifice lucrurile. Așa că presupun că am o scrisoare de scuze din partea fiecărei universități, trimisă chiar acum prin poștă. Și când o să le primesc, ți le voi trimite și ție prin fax. Promit!

— Păi, asta chiar este o teorie interesantă!

Duran râse:

— Abia am fost la reuniune!

— Ce vrei să spui?

— La Sidwell Friends. Este o școală particulară.

— Știu ce este „Sidwell”.

— Păi, am învățat acolo. Sunt de-al lor!

Adrienne îl privi neîncrezătoare:

— Și cum a fost evenimentul?

— Cum să fie? A fost ca o reuniune. Tu ce crezi?

— Nu știu! N-am fost niciodată la una.

— Păi, a fost grozav! se entuziasmă Duran. I-am văzut pe toți.

— Cum ar fi?

— Pe Bunny Kaufman, replică el fără să se oprească. Pe Adam Bowman.

— Ăștia au fost prieteni de-ai tăi?

El ezită o fracțiune de secundă, apoi spuse:

— Da!

Adrienne nu prea părea să-l creadă.

— Ei, „prieteni”! repetă el. Majoritatea erau genul de oameni pe care-i saluți pe holul școlii, dar nu și în cazul lui Adam. Am fost amândoi în echipa de baschet.

— Și te-au recunoscut?

Duran aprobă, înclinând din cap:

— Da… așa s-ar zice!

Ea se arătă completă mirată:

— „S-ar zice”?

Duran oftă greoi:

— De fapt, nu cred că aveau cum să mă recunoască între atâtea persoane.

Ochii lui Adrienne se măriră și ea zâmbi:

— Ei, aici măcar ai fost sincer.

Expresia de pe fața lui Duran era una de nesiguranță și de derută.

— Se întâmplă ceva cu mine, admise el. Știu asta! Dar nu știu despre ce este vorba.

Adrienne fu surprinsă de sinceritatea lui sau de ceea ce părea a fi sinceritate. Dar după cum știa bine din alte două cazuri similare de care se ocupase, sociopații puteau fi foarte buni manipulatori. „Și poate, se gândise ea, așa ar trebui să-l privesc și eu pe Duran, ca pe un client potențial periculos a cărui nevinovăție este pusă serios la îndoială.”

— Mi-ar plăcea să te cred, zise ea. Dar sunt multe lucruri care nu se leagă.

— Ca de exemplu?

Adrienne se uită pe carnețelul ei:

— Însemnările pacienților tăi.

— Ce-i cu ele?

— Nu există!

Duran clătină din cap:
— Cred că aici este o neînțelegere.
— „O neînțelegere”? Ce-i de neînțeles? Era doar o fotografie și atât.
— Știu, dar... Dacă te gândești mai bine, totul a fost destul de precipitat! Adică, tovarășul tău se purta precum agentul secret Dirty Harry și probabil conținutul principal al dosarului se afla chiar pe birou. S-ar putea să fi lucrat la el când ați ajuns la mine.
Adrienne îi aruncă o privire sceptică.
— Putem verifica, sugeră Duran. Ne putem întoarce acolo, nu în seara asta, dar... altă dată. Și mai este și computerul meu. De cele mai multe ori, îmi scriam notițele în Word. Așa că sunt toate acolo și presupun că poți cere casetele printr-o citație.
— Care casete?
— Sora ta avea ședință cu mine de două ori pe săptămână, explică Duran. Toate întâlnirile noastre erau înregistrate audio pentru compania de asigurări.
— Ce companie?
— De Siguranță Mutuală Generală. Au sediul în New York.
El se opri și deschise o cutie de Coca-Cola. Apoi continuă:
— Acum spune-mi *tu* mie ceva!
Adrienne se uită la el, nedumerită:
— Ce anume?
Duran ridică din umeri:
— Nu știu!
Ea se gândi o clipă și zise:
— Păi... Nikki avea o armă.
Duran se arătă surprins:
— Ce fel de armă?
— O pușcă.
De data asta era rândul lui să se uite nedumerit:
— De ce-ar fi avut nevoie de o pușcă?
— Nu știu!
— Poate era o veche piesă de colecție, sugeră Duran.
Adrienne infirmă:
— Era nouă! Avea lunetă telescopică și amortizor.
— Fugi de-aici!
— Vorbesc serios! insistă ea.
Duran căzu pe gânduri.

— La ce te gândești? întrebă Adrienne.

— Mă gândeam… Nico suferea de un sindrom disociativ, cauzat de stresul posttraumatic.

— Și?

Ochii lui Adrienne fulgerară cu suspiciune. Știa unde băteau cuvintele lui și ideea era o tâmpenie.

— Și… poate se gândea să se răzbune.

— Pentru ce? întrebă Adrienne, vocea ei devenind brusc dură.

— Pentru ce i s-a făcut!

— Și ce i s-a făcut?

— Știu că nu-ți place să auzi asta, dar cred că sora ta a fost victima unui abuz sexual sistematic și de durată…

— Ohhh!

— … din partea părinților ei adoptivi.

— Prostii!

— Nu sunt prostii, iar reacția ta este una tipică. Unul din copii este gata să se opună abuzului, celălalt insistă că totul este în regulă. Unul acuză, celălalt apără.

— Nu s-a întâmplat nimic! Ia, gândește-te, e ridicol! Bărbați cu glugi!

Duran ridică din umeri:

— Sora ta mi-a descris *multe* detalii și chiar dacă a durat ani în șir, tu erai cu mult *mai mică* decât ea. Uneori, victimele foarte mici ca vârstă nu înțeleg că ceea ce li s-a întâmplat a fost un abuz sexual. De fapt, nu-l consideră sexual în sine. Așadar, s-ar putea să-l ții minte, dar să nu fi avut capacitatea nici măcar la nivelul vocabularului să-l fi perceput în același mod ca Nico.

Adrienne negă:

— Ești în Țara Fanteziilor, doctore!

— Mi-a spus *multe* detalii. Ați locuit cu Deck și Marlena în Beaumont, Carolina de Sud, recită Duran, într-un conac care se numea Edgemont. Casa era albă, vopseaua se scorojea și erau stejari în curtea din față. Duran își înălță capul și o privi: Cum mă descurc?

Adrienne zâmbi:

— Greșești întru totul! Doar pentru început, am să-ți spun că nu am locuit niciodată în Carolina de Sud, nici în vreun conac care avea vreun nume, orice nume. Am stat la o mică fermă, într-o casă din cărămizi în Denton, Delaware. Și nici vorbă de stejari, erau doar câțiva copaci Catalpa cu vârfurile ciuntite de muncitorii de la

companía de electricitate.

— Și sora ta, Rosanna?

— N-a existat nicio „Rosanna”, insistă Adrienne. Am fost numai noi două. Eu și Nikki, atât și nimeni altcineva!

Oftând, Duran se ridică de pe pat și merse la geam, uitându-se afară spre parcare. Într-un târziu se întoarse către ea și spuse:

— Ei, nu sunt terapeutul tău… și oricum, poate că nu contează.

— Ce vrei să spui?

— Adică, poate că nu contează dacă a fost sau nu adevărat. Dar asta credea sora ta – și probabil așa se explică de ce avea pușca.

Adrienne se gândi puțin:

— Probabil că așa e, spuse ea. Numai că…

— Da? întrebă Duran.

— Cine erau bărbații de la tine din apartament și de ce voiau să mă omoare?

Duran clătină din cap:

— Nu știu! Dar dacă Nikki spunea adevărul, tu ai putea fi un martor.

— Numai că s-a întâmplat cu mulți ani în urmă și eu nu-mi „amintesc” nimic.

— Poate nu acum…

— Poate niciodată! Pentru că *nu* s-a întâmplat!

— Amintirile pot fi recuperate, sugeră Duran.

Ea îl privi în tăcere o vreme. Apoi își spuse ca pentru sine, dar și către Duran:

— Nu pot să cred că mă contrazic cu tine pe tema asta… Și apoi urmă cu voce mai tare: E o nebunie!

— Ce anume?

— Totul! Tu!

— De ce spui asta? întrebă Duran.

— Păi, practica asta a ta…

— Ce-i cu ea?

— Ai afirmat doar că ai numai doi pacienți.

Duran mârâi.

— Și totuși, continuă ea, punând punctul pe „i”, locuiești într-un apartament spațios într-una dintre cele mai frumoase zone din Washington.

— Și?

— Și cum plătești chiria? întrebă Adrienne.

— În primul rând, iau 85 de dolari pe oră.

— Și consulți câți? Doi pacienți, cât de des?

— De două ori pe săptămână fiecare, răspunse Duran.

— Și cât face asta? 1 500 pe lună?

Duran se încruntă. Începea să aibă probleme cu respirația, se sufoca. După o clipă, el dădu din cap, nefiind prea sigur pe vocea lui.

— Întreținerea apartamentului tău sigur costă mai mult de atât! Din ce mai și *mănânci*?

Duran își dădu ochii peste cap și se ridică. Traversând camera, luă telecomanda și porni televizorul. Adrienne îl urmărea, în timp ce el muta de pe un canal pe altul. O emisiune cu polițiști. Un film. Un talk-show. Dan Rather.

După un timp, Adrienne îi smulse telecomanda din mână și stinse televizorul.

— Nu poți să trăiești numai cu doi pacienți! șopti ea.

— Cum să nu poți, replică Duran. E normal să ai doi pacienți, doi sunt în regulă! Duran părea tulburat de cuvintele ei; se încruntă parcă vrând să scoată la iveală un gând ascuns din mintea lui; apoi se însenină, trăsăturile feței lui destinzându-se: Și în plus, am niște bani ai mei. Părinții mei, știi, a existat o poliță de asigurare.

Adrienne se așeză lângă el pe pat:

— Desigur! spuse ea. Părinții tăi.

O clipă mai târziu, Duran se uită la ea:

— *Poftim*!?

— Chiar dacă asta ar fi adevărat, spuse ea, doi pacienți nu înseamnă prea multă *muncă,* așa-i? Cu alte cuvinte, ce faci în restul timpului?

Cu un geamăt exasperat, Duran se ridică iarăși în picioare și merse spre fereastra care avea vedere spre parcare. Mult timp rămase acolo, lipsit de expresie, adâncit în gânduri, ținut sub observație de Adrienne. La un moment dat, el închise ochii și-și rezemă fruntea de sticla rece. Stătu așa vreo 10-15 secunde, după care se întoarse spre ea și cu un zâmbet de regret, îi explică:

— E normal să ai doi pacienți. Doi pacienți sunt în regulă.

• Capitolul 21 •

Adrienne nu putea s-adoarmă cu Duran în aceeași cameră.

Deși îi salvase viața, era clar că ceva nu era deloc în ordine cu el. Atacurile de panică și replicile lui automate, impostura și falsa lui identitate… cu siguranță, el ascundea mult mai multe. Știind asta, lui Adrienne nu-i era greu să și-l închipuie pe acest individ, altfel un tip frumos și inteligent, transformându-se la miezul nopții într-un personaj macabru. Fără să vrea, și-l imagină schimbându-se în… Anthony Hopkins, murmurând încontinuu scurtul lui refren ciudat ca o mantra despre cât e de normal să ai doi pacienți…

Dar n-avea unde să se ducă în altă parte. Apartamentul ei parcă nu mai era al ei, nu și după cele întâmplate. Oricine intrase acolo o singură dată, putea reveni oricând, după bunul lui plac. Pentru că poliția nu intenționa să-l oprească.

În concluzie, Adrienne rămase pe scaun lângă fereastră, citind și ațipind, trezindu-se cu un tresărit, apoi adormind la loc cu capul căzut în față. În cele din urmă, zorii se strecurară de-a lungul autostrăzii din spatele hotelului, iluminând parcarea dintr-o dată.

Ridicându-se în picioare, Adrienne bătu din palme și smuci ușor pătura care-l acoperea pe Duran:

— Să mergem!

— Cee? spuse Duran sprijinindu-se într-un cot și clipind în direcția ei. Cât e ceasul?

— Șase și jumătate!

— Doamne! mârâi el și se rostogoli la loc, trăgându-și păturile peste cap.

— Hai! spuse Adrienne. Vreau să mergem în apartamentul tău.

Buimac de somn, Duran se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi:

— Ești sigură că e o idee bună? întrebă el.

Adrienne ridică din umeri:

— Poliția tocmai a fost acolo. Mă gândeam să ne uităm în calculator.

Duran aprobă din cap, încă adormit pe jumătate. În fine, își scoase picioarele la marginea patului, își așeză părul cu mâinile și spuse:

— Stai să mă îmbrac!

— M-am tot gândit la ce s-a întâmplat, explică Adrienne. La cum au știut ei că eu și Bonilla suntem acolo.

Duran mormăi și începu să-și pună șosetele.

— Da… și la ce concluzie ai ajuns?

— Că telefonul tău este ascultat! Asta sau… *tu* le-ai spus că venim.

Duran se încruntă:

— N-am spus nimănui nimic.

Apoi căscă, își scutură capul și încercă să-și alunge somnul, clipind des.

— Ai spus că unul din tipi îți părea cunoscut, îi aminti Adrienne.

— Da, dar asta a fost doar o impresie. De parcă l-aș fi văzut din trecere pe stradă, cam așa ceva.

— Dar…

— De ce să-mi asculte cineva telefonul? întrebă Duran.

Adrienne îl privi în ochi:

— Vrei un răspuns sincer?

Duran înclină din cap, surprins de întrebarea ei:

— Da!

— Pentru ca se întâmplă ceva cu tine.

El își înălță o sprinceană:

— Cum ar fi?

— Nu știu, replică Adrienne.

Duran analiză o secundă ce-i spusese ea și zise:

— Poate că ai dreptate. Apoi zise: Și pe de altă parte poate că n-ai.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Păi, *pe tine* încercau ei să te omoare. Apartamentul *tău* este devastat! Poate că telefonul *tău* este cel ascultat!

Adrienne se gândi o clipă și-și dădu seama că el avea dreptate. (Și totuși: „E normal să ai doi pacienți, doi pacienți sunt…)”

— Crede-mă pe cuvânt, spuse ea. Tu ești cel vizat.

•

Luară metroul de la Springfield până la stația Cleveland Park, ieșind la suprafață la câțiva pași de gogoșeria Whatsa Bagel și de un Starbucks. De aici și până la Towers mai aveau doar cinci minute de mers.

Duran folosi cartela lui Medeco pentru a intra în imobil. Holul de la parter era mare, cu marmură și avea un candelabru uriaș, a cărui lumină se răsfrângea asupra câtorva canapele de bun gust și a unui șir de fotografii alb-negru cu vechiul Washington. Blocul nu avea un

portar, dar exista un oficiu de pază care momentan era gol.

Adrienne și Duran tăcură tot timpul cât urcară cu liftul până la etajul al șaselea, lăsându-se legănați ușor de mersul cabinei care se opri brusc cu o zgâlțâitură și un ding! zgomotos, deschizându-și ușile pe coridor.

— „Jack, fii pe fază!”[14] șopti Adrienne.

Duran îi făcu semn din cap c-a înțeles.

Vârî cheia în broască, răsuci yala și deschise ușa, pe jumătate așteptându-se ca „Ursul” să le iasă în cale, dezlănțuit cu totul. Dar nu era nimeni, nicio mișcare și niciun sunet, cu excepția murmurului surd al frigiderului. Pășind înăuntru, Duran simți cu surprindere că toată tensiunea lui interioară se risipește. Își aminti că la întoarcerea de la testul cu detectorul, se gândise cât de general și de anonim era domiciliul lui. Dar acum i se părea altfel. „E ceva cu locul ăsta, gândi el. Pur și simplu îmi place să stau aici.”

— Intră, o pofti el foarte mândru.

Adrienne îi făcu semn să tacă, observând dintr-o singură privire că cineva se străduise tare mult să șteargă urmele „evenimentului” care avusese loc cu o zi înainte. Nu mai erau nici cadavrele, nici vreo picătură de sânge. Se simțea doar un iz de soluție de curățat cu miros de pin. Mișcându-se încet prin cameră, căutând orice urmă de deranj, Adrienne aproape că-și pierduse speranța, când îl găsi: un semn pe peretele exterior camerei de consultații a lui Duran. Și o scobitură în stinghia de lemn care mărginea parchetul. Dar erau cu greu vizibile.

— Vezi? spuse ea. Astea sunt de la gloanțe.

Duran înclină din cap:

— Te cred, spuse el. Am fost de față! Se uită la urme și continuă: Bineînțeles că au luat cartușele.

Adrienne oftă:

— Acum văd de ce nu ne-a crezut poliția, zise ea. Adică, dacă vine cineva și le spune că a avut loc o crimă, că sunt *cadavre*, sânge… și când ei se duc să vadă, nu găsesc nimic… Vocea ei se pierdu ușor: Vreau să spun, cine se apucă să caute scobituri în parchet? Și apoi, cine ar căuta mai departe? Eu una, nu.

Adrienne merse la locul unde căzuse Bonilla și examină podeaua. Apoi spuse:

— Nu înțeleg.

— Ce? întrebă Duran.

— Nimic din toate astea. Înțeleg că au avut timp să curețe totul

până a ajuns poliția aici, dar… ce-au făcut cu Eddie? Și cu celălalt tip? Cum i-au scos din clădire?

Duran se arătă la fel de stupefiat ca și ea:

— Prin garaj? Apoi arătă cu degetul spre măsuța de lângă canapea: Ia uită-te! spuse el.

Adrienne se încruntă:

— Ce este?

— Veioza, spuse Duran. Nu mai este! Am spart-o eu când l-am lovit pe tip cu ea.

Adrienne se cutremură:

— Unde ți-este calculatorul?

— Aici! O conduse în camera de consultații.

— Treci tu la aparat, zise ea, rotind scaunul de birou spre el.

— Ce căutăm? întrebă el, așezându-se în fața calculatorului.

— Notițe despre pacienți. Adrese. Orice putem găsi.

Duran porni calculatorul și acesta începu să zbârnâie și să ticăie, trecând prin obișnuita procedură de activare. Dură cam un minut până să apară screen-saver-ul pe ecran, apoi iconițele și în cele din urmă se auziră semnalele finale.

— Deci, cu ce vrei să începem? întrebă el, cu degetele pe tastatură.

— Însemnările pacienților. Ai un fișier al lui Nikki?

Duran confirmă din cap. Tastă rapid și făcu click succesiv pe *Start, Find* (*files & folders*) și îi ceru computerului să-i afișeze o listă cu tot ce apare în folderul *Sullivan.* Ceva mai târziu, numele a 56 de dosare apărură în căsuță. Majoritatea erau intitulate *Nico* și aveau un număr la sfârșit.

— Ce-i cu numerele astea? întrebă ea.

— Prima ședință, a doua, a treia… și tot așa.

— Mergi la *Intake,* sugeră ea.

Duran făcu dublu click pe dosar, apoi îl deschise în Word. Ecranul siglă Microsoft apăru pe monitor și imediat după se deschise o pagină formată în întregime din rânduri de cifra unu. Mii de astfel de cifre. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Duran derulă prima pagină și ajunse la a doua, apoi la următoarea. Toate erau la fel. Atunci se întoarse către Adrienne și spuse:

— Nu înțeleg.

— Lasă-mă să încerc și eu!

— Ești sigură?

Ea dădu din cap, se așeză în locul lui și începu să scrie ceva.

— În școală am lucrat cu jumătate de normă la Dial-a-Geek[15], îi spuse ea, degetele zburându-i pe tastatură. În primul meu an. Nu rezolvam decât probleme ușoare, dar… Se opri din tastat și ridică privirea spre el: Avem o problemă!

— Îmi dau seama, dar ce este?

Ea arătă cu degetul înspre monitor. Duran văzu că în dreptul folderului Sullivan era o listă „Modificat” și cuprindea o serie de date și ore corespunzătoare fiecărui dosar. Datele erau toate aceleași, orele la câte un minut distanță. *24 Noiembrie,* 3:02 a.m.

— Ticălosul! murmură Adrienne.

— Ce s-a întâmplat?

Ea scutură din cap fără să-i răspundă:

— Care este numele celuilalt pacient?

— De Groot.

Duran i-l spuse pe litere.

— Ai vreun folder *De Groot*?

— Da!

Adrienne tastă numele și se opri în timp ce ecranul clipea și programul Windows îi afișă dosarele din folderul *De Groot.* La o primă privire, se vedea că toate dosarele fuseseră modificate în ziua de 14 noiembrie în jur de ora 3 dimineața. Fără să-și piardă speranța, Adrienne încercă să deschidă dosarul *De Groot 13,* dar și acesta se prezenta ca și cel din baza principală a directorului *Sullivan,* numai sub formă de cifra 1, repetată de mii de ori. Oftă:

— Cineva a șters azi-noapte toate dosarele tale, explică ea și numai pe acelea trecute în Word.

Duran nu putea să creadă:

— Cum?

Adrienne ridică din umeri:

— Nu-i foarte complicat. Să-ți arăt, mergem la *Programe* și o să vezi că găsim un dosar cu un nume drăguțel cum ar fi… „Ștergere” sau „Distruge textul”.

— Glumești!

— Ba nu!

— Cineva a scris un program…

Ea scutură din cap.

— Se poate descărca de pe *hackers.com.*

Adrienne se îndepărtă de pe scaun și de la calculator, în vreme ce Duran înjura printre dinți.

— Dar informația este încă acolo, insista el. N-are cum să dispară efectiv.

— Nu? întrebă ea, arcuindu-și sprâncenele.

— Nu, răspunse el. Este ca și în cazul memoriei umane. Chiar dacă există amnezie, se pune doar problema recuperării datelor de pe „disc”, de undeva. Singura schimbare e că aici cineva a șters adresele.

Adrienne scutură din cap:

— Nu au șters adresele. Au înlocuit „datele” din ele cu o mulțime de cifre unu. Așa se spune! Se uită spre ecran: Doar dacă nu cumva ai făcut back-up-uri, și îl privi plină de speranță.

— Aici, spuse Duran, deschizând sertarul de pe partea stângă a biroului lui în care găsi doar pixuri, creioane, foarfece și markere, un clește de scos capse și clame de dosar. Adică, *erau* aici.

Adrienne se uită în jur, apoi scoase de sub birou coșul de hârtii și-l controlă.

— Asta este? întrebă ea, arătând o discheta pe care cineva o strivise ca și când ar fi fost o cutie de bere goală.

Duran verifică eticheta cu numele și înjură.

— Ai spus că ai înregistrat niște casete, îi aminti Adrienne.

Duran înclină din cap.

— Și unde le păstrezi?

— Nu le țin, spuse el. Le pun la poștă pentru… Deodată se strâmbă și mârâi mulțumit: Oh! Doamne!

— Ce este? întrebă Adrienne.

Clătind din cap, Duran umblă în buzunarul de la haină și scoase o casetă cu o etichetă pe ea: „De Groot – 34”.

— Trebuia s-o fi trimis prin poștă, dar… lucrurile au cam luat-o razna.

— Numai pe asta o ai?

Duran dădu din cap.

— Cum rămâne cu *ăsta*? întrebă Adrienne, uitându-se în direcția robotului telefonic.

Duran aruncă și el o privire:

— Nu am decât un mesaj, spuse el, apăsând butonul de derulare înapoi. La început mai încet și apoi mai repede, caseta porni scoțând un sunet înalt și gol care-i aminti lui Adrienne de felul în care Nikki imitase un robot: „Brr-rr-rr!” Apoi se opri cu un recul al butonului și un cli-ick! tare.

— Oricine ar fi a avut multe de spus, remarcă Duran și apăsă

butonul *Play*.

Urmă o liniște greoaie, apoi vocea moale și misterioasă a unui bărbat: „Bună, Jeff!… Am un mesaj pentru tine – așa că este important să fii atent. OK? Asta este pentru tine. Lasă totul deoparte și ascultă-mă bine!…” Urmă o altă pauză, după care se auzi un sunet reverberant ca de diapazon. Sunetul se înălța și cobora, scădea și creștea în intensitate, parcă apropiindu-se și depărtându-se constant.

Nedumerită de zgomotul produs de aparat, Adrienne ascultă cu atenție, încercând să identifice sursa sunetului, însă nu reuși. Sunetul era imposibil de recunoscut și nu s-ar fi zis că transmite ceva. După un timp, Adrienne renunță să-l mai asculte și se întoarse spre Duran enervată, dar îl descoperi pe acesta transfigurat.

— Jeff?

Nu-l mai strigase pe nume până atunci și pe moment i se păru ciudat că-i spusese așa tocmai acum, numai că el nu sesiză nimic. Rămas locului, părea complet absorbit de sunetul care se auzea înregistrat pe robotul telefonic. Prinzându-l de mânecă, Adrienne îl strigă din nou și iarăși nu obținu nicio reacție din partea lui.

— E ca un ton de fax sau ceva asemănător, explică ea, trăgându-l ușor de haină. Hai să plecăm de aici!

Duran tăcea în continuare, dar Adrienne observă că tremura. Când se apropie de el, văzu că începuse să facă spume la gură.

— Hei! șopti ea agitată, dându-se un pas în spate, involuntar. Speriată, încerca acum să-l îndepărteze de birou, dar Duran era de neclintit, imobil ca o statuie de 1,80 m care se clatină: Haide! imploră ea. Să mergem!

Era clar însă că el nu o auzea și nici nu o vedea. Avea pupilele dilatate ca ale felinelor, adaptate vederii nocturne de parcă nu s-ar fi aflat dis-de-dimineață în cabinetul său, ci la miezul nopții în întunericul cel mai adânc dintr-o pivniță.

Tremuratul lui era tot mai puternic, devenise de-a dreptul un soi de scuturătură. Șocată, Adrienne observă că lui Duran începuse să-i curgă sânge din nas, picătură după picătură, pătându-i cămașa pe piept. Știa ce trebuia făcut, aparatul era în apropierea ei, dar nu-și putea controla mâinile și picioarele. Se simțea ca și când s-ar fi trezit dintr-un coșmar și era încă paralizată de amenințarea unei imagini fantomatice care venea spre ea din întuneric.

Sângerarea lui Duran era mai abundentă acum, picăturile pătau parchetul și îi stropiră pantofii lui Adrienne, care sări instinctiv în

lături. Mișcarea ei bruscă păru să rupă vraja care o prinsese și pe ea, și, trăgând repede aer în piept, Adrienne lovi butoanele aparatului până ce sunetul nu se mai auzi.

— Iisuse! spuse Duran cu o voce confuză. Ia te uită! Legănându-se ușor pe picioare, Duran se uită la urma de sânge de pe cămașă: Mi-a curs sânge din nas, zise el.

La rândul ei, Adrienne începu să tremure când îi smulse receptorul din mână lui Duran și-l puse în furcă. Scoțând un șervețel dintr-o cutie de Kleenex aflată pe birou, i-l întinse:

— De-acum înainte, spuse ea, dacă mai apar apeluri sau mesaje telefonice, lasă-mă pe mine să mă ocup de ele.

Duran îi aruncă o privire mirată, apoi se uită în sus.

— Cum spui tu… murmură el, lăsându-și capul pe spate. Apropo, cine era la telefon?

— Nu-ți amintești?

Duran scutură din cap, păstrând aceeași poziție a feței:

— Nu!

Lui Adrienne îi răsări atunci o idee în minte:

— Păi… hai să vedem!

Ridică receptorul și formă *69. Apoi luă un pix și începu să scrie pe un bilețel numărul indicat de vocea operatorului serviciului telefonic solicitat: „Ultimul număr care v-a apelat este 202-234-8484!” Închise și-i arătă numărul lui Duran, dar acesta nu-l recunoscu.

— Ne putem folosi de calculator, spuse ea, așezându-se în fața monitorului.

— La ce bun? întrebă el, urmărind-o cum face dublu clic pe iconița AOL.

— Există un program de căutare a numerelor de telefon în cazul apelurilor primite pe adresa *anywho.com.* Le dai numărul abonatului și ei îți dau adresa.

Duran privea peste umărul ei cum completează căsuțele respective cu numărul de telefon și prefixul zonal al numărului pe care abia îl aflase. Cei doi așteptau și urmăreau împreună cadranul de ceas care clipea în mijlocul ecranului:

> „Aștept confirmarea. Transfer de documente 1 %; 2%; 3%… 26%… 49%… Rezultatul căutării.”

Apărură cuvintele: „Adresa apelatului” și sub ele informațiile următoare:

„Barbera, Hector:
2306 Connecticut Avenue.
Apartament 6F
Washington, D.C., 20010.”

Adrienne se încruntă:

— Cine este Hector Barbera? întrebă ea.

Duran se holbă un timp la adresa de pe ecran, după care ridică o mână și șopti:

— Noi suntem în apartamentul 6E.

În secunda următoare, Adrienne făcu ochii mari. Apoi Duran puse mâna pe telefon și, în ciuda obiecțiilor tăcute ale lui Adrienne, formă numărul lui Barbera. Imediat se auzi telefonul sunând în apartamentul vecin, un țârâit rar, prelung. După a șasea sonerie Duran închise, așezând receptorul în furcă.

— Nu este nimeni acasă, spuse el.

Adrienne înclină din cap, liniștită dintr-o dată.

— Știi să forțezi o yală? o întrebă el.

Drept răspuns, ea se strâmbă.

— Nu contează, îi spuse Duran. Așteaptă aici!

— Unde te duci?

— La sala de fitness.

— Ce?

Adrienne era pe punctul de a-l întreba dacă a înnebunit de tot, dar brusc își dădu seama că deja știa răspunsul la întrebare. Bineînțeles că da: tocmai asta era toată problema. „De ce?”

Dar el plecase și ea era acum singură în apartament. Doar ea și murmurul frigiderului, și lumina care se pierdea pe măsură ce norii acopereau în treacăt soarele. Și nu numai atât, mai era un sunet pe care nu-l putea localiza cu precizie și pe care abia îl auzea, un sunet jos. „E un zgomot de interior sau ceva asemănător”, își spuse ea.

Duran reveni cărând în mâna dreaptă o halteră de 10 kilograme.

— Stai în spatele meu, spuse el.

— Dar…

Se uită de-a lungul coridorului ca să se asigure că este gol, apoi merse cu pași mari în dreptul ușii apartamentului 6F. Stând la

aproape un metru distanță, Duran lăsă haltera pe spate și apoi o roti în față ca un aruncător de disc, izbind greutatea de 10 kilograme din oțel cromat în ușă, chiar deasupra broaștei, spintecând astfel tocul ușii.

Când ușa ținută doar în balamale se deschise, Duran intră și ceea ce văzu îi tăie respirația. Peretele ce despărțea apartamentul lui de cel al lui Barbera era acoperit cu o plasă de cabluri electrice gri. Lângă perete se afla o masă înțesată cu echipament electronic: oscilatoare, amplificatoare și receptoare, precum și un dispozitiv care părea greoi și ineficient, și care-i aminti lui Duran de aparatele cu raze X pentru radiografiile dentare. Acest ultim dispozitiv era îndreptat spre perete, era călduț și avea un led verde care licărea intens.

Uitându-se în jur, Duran observă că apartamentul nu era utilat pentru a putea fi locuit. Podeaua de lemn nu era acoperită cu niciun fel de covor, iar pereții erau goi. Singura piesă de mobilier era un scaun negru-mat și o veioză de birou cu un bec cu halogen, fixată pe un suport de metal. Un telefon. Și cam atât.

Și mai erau două obiecte la care Adrienne se uita fix: două containere de metal, încuiate cu lacăt, alăturate, așezate în colțul opus al camerei. Simțind privirea lui Duran, Adrienne se întoarse către el și se cutremură:

— E îngrozitor de frig aici!

Și, într-adevăr, așa era.

— Are aerul condiționat pornit, îi spuse Duran, traversând camera și venind lângă ea, ținând încă haltera în mână.

O clipă cei doi rămaseră unul lângă altul, examinând cu atenție containerele.

— Vreau să plec, anunță Adrienne. Vreau să plec acum!

Adrienne îl trase de mânecă, dar Duran nu se clinti. Apoi, fără niciun cuvânt, se dădu un pas în spate și roti haltera cu o mișcare arcuită, izbind-o într-unul din lacătele containerelor. Adrienne își lipi genunchii strâns atunci când Duran deschise capacul. Instinctiv, ea se sprijini cu o mână de perete și își feri privirea într-o parte. Între ei se așternu tăcerea. Într-un târziu, Adrienne întrebă:

— Este cumva… Eddie?

Duran nu îi răspunse pe moment, ci doar își scutură capul dintr-o parte în alta, mai mult a uimire decât a răspuns.

— Nu știu, îi spuse el. Dar este cineva.

•

Părăsiră imobilul Towers în fugă, neștiind ce să facă sau încotro s-o apuce. Adrienne era convinsă că trebuia anunțată poliția, dar Duran era sceptic.

— În regulă, spuse el, făcând pe avocatul diavolului, și dacă mergem la poliție, ce le spunem?

— Le povestim de containere.

— Bine! Și dup-aia ce facem?

— Cum adică? întrebă ea.

— Păi, ce crezi c-o să facă? Crezi c-o să meargă la apartament și o să-l percheziționeze?

Adrienne căzu pe gânduri. În cele din urmă oftă:

— Nu! Probabil că ne vor acuza de violare de domiciliu.

— Exact! spuse Duran. Asta cred și eu.

— Atunci hai să mergem la mine, spuse ea. Măcar putem să luăm mașina mea.

Încă o dată, Duran scutură din cap.

— E ca și cum ți-ai tăia singură craca de sub picioare, zise el. Mai mult ca sigur, locuința ta este ținută sub observație.

— Dar am nevoie de lucruri, spuse ea. Am nevoie de haine. De trusa de machiaj. *Chestii*!

— Atunci va trebui să-ți cumperi, îi spuse el. Până va începe poliția să-l caute pe Bonilla… nu cred că este indicat să mergem la tine acasă.

Așa că luară metroul până la aeroport unde închiriară o mașină, apoi merseră la Mall-ul Pentagon City, de unde Adrienne își cumpără o trusă de voiaj, produse cosmetice și lenjerie, precum și două rochii de la magazinul Nordstrom. La ieșirea din mall, Duran dădu un telefon la 911 și lăsă acest mesaj:

— Vreau să se consemneze următoarele! De voi depinde dacă veți face sau nu ceva în legătură cu asta.

Apoi le spuse succint tot ceea ce văzuse în apartamentul lui Barbera, le dădu adresa și închise.

Când se întorceau spre Confort Inn, începu să plouă; la început doar câțiva stropi răzleți pe parbriz. Pe urmă însă, înainte de a apuca Duran să-și dea seama cum funcționau ștergătoarele, o ploaie puternică îl surprinse apăsând nebunește pe butoane și mișcând manetele, în vreme ce se străduia să vadă ceva prin geamul perlat de picături. Găsi în sfârșit maneta care acționa ștergătoarele, întoarse

capul spre Adrienne și spuse:

— Mă gândeam…

Adrienne era atentă la drum. I se părea că el are un stil de șofat mai agresiv decât cel cu care era ea obișnuită.

— La ce anume?

— Toate aparatele acelea electronice.

— Aha!…

Duran nu mai spunea nimic și atunci ea îl îndemnă să continue:

— *Și*?

— Păi, mă gândeam, poate au legătură cu mine.

Adrienne îl privi, fără să mai adauge ceva.

•

În timp ce Duran stătea întins pe pat, căzut pe gânduri, Adrienne zăbovi la duș, bucurându-se din plin de apa fierbinte care-i cădea pe gât și pe umeri. Se gândea la Bill Fellowes, stagiarul de la Howard University.

Ca majoritatea asistenților sau stagiarilor, de altfel, o mare parte din timp Fellowes avea de făcut muncă de mizerie, dar în mod cert înregistra succese. Adrienne îl cunoscuse când fusese solicitat pentru cazul Amalgamated și o ajutase să adune o bază de date cu documentele și rezultatele lucrării. Își aminti că se simțise vinovată. El era revizor de legi și specialist în drept, iar ea zi de zi nu făcea decât să-i înmâneze hârtii ca să le înregistreze și să le ștampileze cu data. Apoi își dădu seama că și ea, la rândul ei, era în aceeași situație și că nici munca ei nu era mai interesantă decât ceea ce fusese el pus să facă. Dimpotrivă, lucrau împreună. Dar altceva era mai important acum.

În primăvară, Fellowes asistase la un proces care fusese foarte interesant (în comparație cu problema Amalgamated). Adrienne nu-și amintea detaliile, dar fusese vorba de „recuperarea memoriei”, cel puțin asta reținuse ea. În orice caz, se citase un expert ca martor din partea clientului firmei lor. Adrienne știa sigur asta pentru că Bill era un bun imitator și-și amintea expresia de pe fața lui bronzată când „interpretase” fragmente din proces la câteva pahare de tequilla în salonul Mambo din barul lui Chief Ike. Doctorul fusese impresionant, foarte distant, sigur pe el și cu o voce de bas.

Își șampană părul, închise strâns ochii și-și întoarse fața spre duș. O să-i ceară lui Bill numele doctorului. Poate doctorul va vrea să-l vadă pe Duran și, chiar dacă nu, ar putea măcar s-o îndrume pe ea

către un specialist, poate un coleg de-al lui sau *altcineva.*

În aproximativ două minute își clăti părul, ieși de sub duș și se înfășură într-un prosop. Baia era mică și plină de aburi, oglinda arătând ca un nor cenușiu. Cu un prosop mic, Adrienne șterse o mică porțiune cât să se poată vedea, apoi începu să-și treacă anevoie prin părul încâlcit pieptenele de plastic oferit din partea hotelului. Nu se putea spune că rezultatul o mulțumea, dar era week-end și era tot ce avea la dispoziție.

La sfârșit, își puse unul din setul de desuuri cu tot cu portjartier nou cumpărate și îmbrăcă și rochia nouă bleumarin. Își puse cerceii și ieși din baie complet transformată.

Duran ridică ochii din televizor și remarcă după mult timp:

— Hei, arăți… drăguț!

— Mulțumesc, replică ea, încălțându-se. Mă întorc târziu, așa că nu mă aștepta. Pe de altă parte, ai grijă să nu te rătăcești!

— Dar… unde te duci? întrebă el, pe cât de suspicios, pe atât de îngrijorat.

— La serviciu!

— „Serviciu”? Ai înnebunit? *Ne ascundem,* pentru numele lui Dumnezeu! Și e duminică, nu poți să te duci la serviciu.

— Sunt… obligată!

Duran sări de la locul lui, se ridică în picioare și o privi drept în ochi.

— Niște indivizi vor să te omoare! Când se întâmplă asta, de obicei, e normal să-ți iei o zi liberă.

— Nu pot!

— Trebuie!

— Nu vreau!

— Și dacă ești urmărită? întrebă el.

— De aici?

Duran scutură din cap:

— Până aici! De la birou.

— N-au cum să facă asta! Ar însemna să fi supravegheat toată ziua locul meu de muncă să vadă dacă apar și, de asemenea, apartamentul meu, pentru că, dacă stai să te gândești, e mult mai probabil să mă duc acolo decât la birou. Mai ales duminică, deci… Am să fiu *în siguranță*! Doar nu e KGB-ul pe urmele noastre.

Duran se lăsă din nou pe pat:

— De unde știi?

Adrienne zâmbi:

— Foarte nostim!

— Nu vrei să te răzgândești? întrebă el.

Ea clatină din cap.

— Atunci vreau să mă suni când ajungi acolo și când pleci. OK? spuse Duran.

Ea acceptă.

•

Mașina închiriată era un Dodge Stratus de un verde metalic. Interiorul păstra în portiere mirosul acela de mașină nouă, care o învălui pe Adrienne când se îndreptă spre nord pe autostrada Shirley, trecând de Clubul Armatei și Marinei. Ploaia era mai slabă acum, dar umiditatea era îngrozitoare și nu avea nimic în mașină cu care să curețe parbrizul. În concluzie, cam la fiecare kilometru Adrienne era nevoita să-și treacă vârfurile degetelor de la mâna dreaptă de-a lungul lui, ca să șteargă umezeala.

Nu că amănuntul ar fi contat prea mult, oricum mintea ei era în altă parte. Se gândea dacă Duran avea dreptate în legătură cu plecarea ei la birou. Cel mai sigur lucru ar fi să stea la distanță câteva zile și să se învoiască motivând că e bolnavă. Dar nu putea să facă asta. Slough nu ar înțelege. Și dacă ar încerca să-i explice, dacă i-ar spune ce s-a întâmplat – ei bine, atunci lucrurile s-ar complica și mai mult. Avocații de la Slough and Hawley nu puteau fi amenințați cu pistolul. Sau dacă li se întâmpla asta, nu mai ajungeau parteneri în firmă.

Oricum, ei nu-i era frică. Dimpotrivă, simțea că se călise de când trăia „în linia întâi" pe frontul fricii.

Numai că teama putea fi extenuantă. Știa acest lucru încă de pe vremea copilăriei. Ani buni trăise într-o stare aproape constantă de anxietate. După ce murise Buni, se temea că nu va mai fi cine să aibă grijă de ea. Apoi, după o serie de cămine, familii adoptive și perioadele interimare de la Casa de copii, urmă teama că va fi lovită, se va țipa la ea, va fi umilită, ignorată sau terorizată. Până și asistenții sociali o speriau cu modul lor sinistru de a o ține de mână și a o întreba tot felul de lucruri a căror însemnătate și consecințe nu le putea ghici. Își dădea seama că nu răspunsese bine când citea dezamăgirea din ochii lor, zâmbetele cu subînțeles, întrebările reformulate. Odată, fără să vrea, îi auzise cum vorbeau despre interesul unei familii de a o adopta pe „cea mai mică" – adică ea – și

asta o speriase de moarte. Săptămânile următoare nu o mai scăpase pe Nikki din ochi, îngrozită de ideea că ar putea fi despărțite.

Dar acestea erau temerile acute, cele care cresc și scad zilnic, asemenea mareelor. Pe lângă acestea însă, exista o teamă cronică, o epuizare cauzată de îngrijorarea că, indiferent ce „adăpost” ar fi găsit ea și Nikki, acesta urma să dispară destul de curând.

Așadar, nici nu era de mirare că, după un timp, teama aproape dispăruse, așa încât la vremea când ea și Nikki le fuseseră încredințate lui Deck și Marlenei, comportarea lui Adrienne se modificase trecând dintr-un soi de vigilență alertă într-un fel de docilitate amorțită. (Devenise „un automat”, vorba doamnei Dunkirk.) Peste ani, ca studentă în anul doi la Drept, ceruse și primise accesul la dosarele ei prin Legea Dreptului la Libertatea Informației. În acestea citise un munte de speculații cu privire la neregulile din comportamentul ei: probleme cu atașamentul, personalitate la graniță, lipsa reacțiilor emoționale. Diagnosticul se schimba de la un asistent social la altul, dar în realitate ea nu era așa. Singurul lucru „în neregulă” cu ea era că obosise „să mai lupte” atât pe frontul vieții.

Ieși de pe M Street și se îndrepta în jos spre râu, unde viră la stânga în direcția lui Harbor Place. Georgetown-ul avea un aer părăsit și cerul era înnorat în acea zi. Merse cu viteză redusă pe K Street, studiind atentă mașinile parcate pe lângă care trecea, dar nu observă nimic neobișnuit. Parcă în stradă, evitând astfel pasajul subteran unde erai taxat cu 12 dolari pentru trei ore de parcare.

Biroul ei era aproape, la o stradă distanță, dar chiar și așa ploaia o udă până ajunse acolo. Își șterse părul plin de stropi de ploaie la toaletă cu niște șervețele. Și rochia îi era jilavă, dar nu avea ce să facă însă, culoarea închisă cel puțin masca asta.

Trecu pe lângă biroul lui Bette și o văzu pe aceasta lucrând cu înfrigurare, scriind la calculator cu imprimanta în funcțiune și vorbind la telefon în același timp. Adrienne ciocăni ușor în ușă când trecu prin fața ei, iar Bette se întoarse, răsucindu-se pe scaun, ridică o mâna în semn de salut și spuse: „Bună!” pe mutește.

Adrienne își agăță haina în cuier, se așeză la birou și apăsă *tasta Blanc*. Așteptând să-i apară iconițele pe monitor, deschise sertarul de sus al unui fișet unde erau un fierbător electric și o cutie de nes pe care le folosea în caz de urgențe. Merse să umple fierbătorul cu apă la robinetul de pe hol și o găsi pe Bette așteptând-o:

— *Unde-ai fost, Scout*?

— Ce vrei să spui? întrebă Adrienne, băgând fierbătorul în priză.

— Ieri! Toată echipa de experți și maeștri a fost aici, au ținut prelegeri despre tehnicile și secretele lucrărilor de asfaltare, iar tu… unde erai?! Ai plecat în pauza de masă și… acum e duminică. Ce s-a întâmplat?

Adrienne se gândi ce să-i spună și ce să nu-i spună. Era, în același timp, periculos și cumplit, pentru că, dacă îi povestea lui Bette despre Bonilla și Duran, ar fi părut de-a dreptul nebună. Dar nici nu putea s-o mintă pentru că adevărul oricum se va afla obligatoriu în cele din urmă. Pentru că așa *voia* ea să se întâmple. Până atunci însă…

— Situația este foarte complicată în momentul de față.

Bette rămase cu gura căscată.

— Vrei nes? întrebă Adrienne.

Bette clipi, înțelegând că nu trebuia să insiste:

— Fie!… Ei, când te-a certat Slough?

Adrienne scoase două pahare de plastic din set, le separă și turnă în ele cu lingurița porțiile de nes.

— „Să mă certe?”

Bette se albi la față:

— Vrei să spui că încă *n-ai vorbit* cu el? Oh, Doamne! N-ai trecut pe acasă!

Adrienne se încruntă:

— Nu chiar!

— Ei, măcar sper să fi meritat, spuse Bette. Oricine ar fi el, pentru că… Nici măcar nu ți-ai verificat mesajele?

Din nou Adrienne îi spuse că nu. Bette ridică privirea în tavan și oftă:

— Păi și el, și *noi* ți-am lăsat multe mesaje.

„La dracu'!” Inima lui Adrienne se opri o secundă. Nu știa exact ce să spună. În cele din urmă, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Bette chicoti nervos ca răspuns la aparenta indiferență a lui Adrienne:

— Păi, s-a produs un fel de avarie în San Diego. Slough a plecat cu avionul într-acolo acum câteva ore. Ca urmare, tu ești om-de-bază!

— Cum adică eu sunt omul de bază?

— Tu îl interoghezi pe McEligot.

— Poftim? Când?

— Mâine.

— Dar, începu Adrienne, n-am mai interogat *niciun martor* până acum. Nu sunt pregătită. Nu știu! Dumnezeule, Bette!

— Ei, unii dintre noi suntem foarte invidioși. Adică…

Adrienne scoase un geamăt ușor. Fierbătorul începu să pufăie. Ea îl opri și turnă apa în pahare, după care amestecă, pe rând, în fiecare.

— A spus că-ți trimite tot materialul lui pregătitor, îi zise Bette pe un ton liniștitor. Ar trebui să-ți verifici e-mail-ul. Pe de altă parte era foarte grăbit așa că… cine știe? Sorbi din nes și se îndreptă spre ușă: Delicios! În orice caz… ești o norocoasă!

— Așteaptă un pic! îi strigă Adrienne, în sinea ei nemulțumită căci se gândea deja la o altă noapte albă. L-ai văzut cumva pe Bill?

— Care Bill? Fellowes?

— A-ha!

— De vreo două zile, nu. E plecat la Detroit. Nu cred că se întoarce până marți.

După ce plecă Bette, Adrienne îl sună pe Bill Fellowes acasă și îi lăsă un mesaj pe robot, rugându-l s-o sune. Apoi se conectă la Internet și-și verifică e-mail-ul. Avea opt mesaje: două glume, trimise de prieteni, vreo două reclame de pe AOL și E-Trade și patru înștiințări: „Sună-mă!”; *„Unde ești*?”; „Te vei ocupa de McEligot!”; și „Ăsta-i materialul meu pregătitor. (Va trebui să-l aranjezi tu puțin.) Fă-i praf!”

Acest ultim mesaj avea atașat și un material pregătitor pe care Adrienne îl descărcă și, când începu să-l citească, își puse mâinile în cap. „Să-l aranjeze?” Cu excepția a două sau trei propoziții noi, materialul dat de Slough – notițele lui pregătitoare pentru depoziția lui McEligot – era în întregime raportul pe care *ea îl scrisese pentru el.* Adică nu conținea nicio informație nouă, care s-o ajute.

Sună la numărul biroului lui Slough din San Diego și lăsă un mesaj, anunțându-l că primise ceea ce-i trimisese și că era la birou dacă voia să vorbească cu ea. Apoi se apucă de lucru.

Timpul trecea greu.

Depoziția lui McEligot era un adevărat teren minat, fiecare întrebare punea în discuție o serie nouă de probleme și oportunități, așa ca trei ore mai târziu, când Adrienne se uită la ceas, își aminti că uitase să-l sune pe Duran.

— Mi-am făcut *griji* pentru tine, îi spuse el atunci când ea îl sună.

— Am fost foarte ocupată, îi explică ea. O să mai dureze câteva

ore, n-am terminat încă.

— Nu-mi place că ești tot acolo îi spuse el. Mi se pare că nu ești în siguranță.

Grija lui o emoționă.

— Nu sunt singură, replică ea. Toata lumea muncește din greu pe aici. Când am să pot, plec de aici și-mi iau să lucrez pe laptop. Aduc și ceva de mâncare.

— Grozav, dar…

— Nu-ți face griji, am să fiu atentă.

— Bună idee! spuse el. Dar eu voiam să te rog s-aduci și niște bere.

Era ora zece seara când obosită, dar și foarte flămândă se hotărî să se întoarcă la motel. La acea oră ea era ultimul avocat rămas la birou, dar totuși nu ultima persoană care lucra încă pe etaj. Pe hol se auzea zgomotul constant al aspiratoarelor pornite, scârțâitul alamei lustruite și trăncăneala în spaniolă a personalului care asigura curățenia.

Putea să-și pună la punct notițele la Confort Inn, lucrând pe laptop-ul lui Nikki. Își salvă materialul pe o dischetă, își agăța laptop-ul pe umăr și stinse lumina.

Apoi coborî cu liftul, împreună cu o tânără drăguță, îmbrăcată cu un pulover galben-canar care-și roti într-o mână găleata și spălătorul când trecu printre uși și ieși la etajul al doilea. Rămasă singură în lift, lui Adrienne i se păru sinistră liniștea din jur până în momentul în care ușile se deschiseră și o învălui un val de tehno pop care răsuna dintr-o boxă de pe holul de la intrare.

Ploaia se oprise, dar o rafală de vânt umed îi îngheță obrajii când se grăbi spre mașină. „Dacă e să mi se întâmple ceva, gândi ea, acum e și locul, și momentul.” Dar nu văzu nimic suspect prin preajmă. O bătrână plimba un cățel. Un tânăr schizofrenic, îmbrăcat cu vreo șase rânduri de haine, își târâia picioarele pe trotuar. Câțiva muzicieni stăteau la intrarea unui club sub Autostrada Whitehurst și împărțeau o doză. Mașini și microbuze parcate, dar nu și a ei. Simți în piept un fior de teamă, apoi își reveni amintindu-și că nu venise cu Subarul ei vechi, ci cu un Dodge nou.

Și atunci îl zări.

Se uită pe geam înăuntru să se asigure că bancheta din spate era goală, urcă la volan și ambală motorul. Un turuit leneș se auzi de sub capotă, apoi iar și iar. Era pe punctul de a intra în panică, dar chiar în acel moment motorul porni. Liniștită, ieși în stradă îndreptându-se

spre parcarea Rock Creek.

Tocmai trecea pe lângă Centrul Kennedy – Yo-Yo Ma deschidea spectacolul din seara aceea – când observă în oglinda retrovizoare o mașină neagră, metalizată. Nu cunoștea marca, dar avea un design agresiv. I se păru că o văzuse pe stradă, în fața biroului ei când se uita după mașină, dar nu era prea sigură. Apoi se dădu drumul la circulație și brusc, Adrienne acceleră, lăsând în urmă faimosul Ken-Cen și înaintând spre pod. Uitându-se din nou în oglinda retrovizoare, văzu de data asta o dubiță.

Așa că se relaxă și îi fugi gândul la Duran, când trecu peste Potomac și se îndreptă spre Springfield.

Nu-i venea să creadă că mai urma să petreacă o noapte alături de acest tip sau, poate, ceea ce era mai rău, că în acest moment era singurul ei om de încredere. *Asta,* mai mult decât toate, o sâcâia la culme. Era de-a dreptul șocant.

Verifică iarăși dintr-o privire oglinda retrovizoare, apoi se concentră asupra drumului. Nu mai vedea mașina neagră în spate, dar în toată circulația, cine își mai dădea seama?

Opri la localul puternic luminat, Sultan Kebab, în Springfield și comandă mâncare la pachet pentru ea și Duran, după care se așeză s-aștepte și începu să răsfoiască suplimentul-revistă din *Post.* Dădu peste o rețetă grozavă de gem de lămâie și citind-o, își dori din tot sufletul ca într-o zi să aibă timp să facă treburi din astea, în loc să-și piardă duminicile îngropată în dosare despre asfalt. În sfârșit, proprietarul ieși din bucătărie cu două cutii sigilate, conținând orez, kebab și salată.

Până la motel mai avea de mers doar câteva minute, ceea ce era tocmai bine, pentru că la ieșirea din localul Sultan Kebab i se păru că zărește iarăși mașina neagră, lucioasă. Era parcată cam la o sută de metri distanță, după un șir de mașini, însă orientate în sens invers. Îi atrase atenția nu mașina în sine, ci faptul că avea becurile de semnalizare aprinse. De asemenea, observă o coloană de fum subțire ieșind pe țeava de eșapament și, în același moment, o mână ieșită în afara geamului șoferului aranja oglinda laterală. Adrienne realiză toate acestea din mers și cu coada ochiului văzu că erau doi bărbați în mașină.

Simți că era privită de aceștia sau cel puțin așa avea impresia.

Ajunse lângă mașina ei, Dodge-ul închiriat, bâjbâi după cheie, descuie portiera, urcă și tură motorul. Pentru a doua oară în seara

aceea, acesta porni destul de greu, dar, când se încălzi, Adrienne demară în trombă, ca un adolescent maniac, accelerând la ieșirea din parcare cu ochii pe oglindă. La un moment dat i se păru că vede farurile mașinii negre clipind o dată, dar, când întoarse capul, nu era nimic în urma ei. Cel puțin, așa *crezu* ea.

Zona Springfield era o încâlceală de șosele convergente, din care jumătate erau în construcție, așa că era foarte riscant să nu se uite în față.

Și cu toate acestea…

„Dacă sunt urmărită, gândi Adrienne, probabil că urmăritorii s-au răzgândit între timp." În privința lui Duran, desigur. Pentru că singurul motiv pentru care ar fi urmărit-o acum – în loc s-o fi atacat la ieșirea din birou – era să dea de Duran. Și era ciudat pentru că nu el era ținta lor. Adică, *nu fusese* cu o zi înainte, când individul masiv, „Ursul", nu-l împușcase pe Duran, însă îndreptase pistolul spre ea. Deci, ceva se schimbase… dar de ce? Avea legătură cu spargerea locuinței vecine? Sau cu apelul la 911? Poate. Sau poate că nici nu era urmărită, la urma urmelor.

Imediat ajunse în parcarea de la Confort Inn, un spațiu vast de beton care reflecta lumina roz a becurilor cu mercur din stradă. Grăbindu-se să intre în motel, sări direct în ascensor și urcă până la etaj, apoi deschise ușa camerei, fiind întâmpinată de salutul lui Duran care stătea așezat la birou.

— Ai venit la fix, spuse el, ridicând privirea din ziarul *Post.* Sunt mort de foame!

Adrienne trecu pe lângă el fără să îi spună nimic, așeză cutiile de kebab pe birou, stinse lumina și merse la geam, unde trase draperia și se uită pe ascuns afară.

— Cred că am fost urmărită, zise ea.

— Poftim?

Adrienne dădu din cap:

— Nu sunt sigură, dar… așa cred.

Duran veni lângă ea și inspectă și el parcarea printre draperiile trase:

— După ce să mă uit?

— Mașina din spatele Dodge-ului meu, de lângă Jeep. Cea neagră.

Duran văzu o mașină Mercury Cougar parcată la vreo patru metri în spatele Dodge-ului. Nu era nimeni în mașină sau așa i se păru lui până zări capătul aprins al unei țigări în întunericul din dreptul

scaunului din față. Inspiră adânc.

— Acum ce facem? întrebă Adrienne.

Duran scutură din cap:

— Nu știu! Se opri: Câte persoane erau în mașină?

Adrienne se gândi puțin:

— Două… cred.

El oftă:

— Dă-mi cheile!

I le întinse, ușor încruntată:

— Nu știu în ce cameră stăm și nici că suntem împreună.

Duran se uită pe geam din partea laterală de după draperie. În sfârșit, îi spuse:

— Uite ce cred eu: tovarășul tipului *ăstuia* e chiar acum la recepție și întreabă de noi. Și dacă este același tip mare cu care m-am întâlnit ieri, cred că recepționerul îi va spune absolut tot ce-l interesează!

— Și-atunci ce facem?

— Asta-i partea cea mai gravă, replică el. N-am nici cea mai tâmpită idee!

Adrienne oftă.

— Adună-ți lucrurile, sugeră el. Dacă plecăm de aici, o să ai nevoie de haine.

— Dacă?

Expresia feței lui era neîncrezătoare, dar nu spuse decât:

— Da, „dacă”.

Adrienne recuperă punga de cumpărături din coșul de la birou, se duse în baie și goli etajera de la oglindă de tot ce era pe ea. Își aranjă și hainele deasupra și se așeză în dreptul ușii, așteptându-l pe Duran să-i dea semnalul. Sau să-i vină o idee. Sau cine știe ce aștepta de la ea.

În sfârșit Duran spuse:

— Ia uite-l!

— Pe cine?

— Matahala! replică el cu ochii spre parcare. Tocmai a ieșit pe ușă.

— Ce face? întrebă ea.

— Îl cheamă și pe celălalt tip. Brusc Duran se întoarse către ea: Trebuie să plecăm!

— *De ce*?

— Pentru că vin sus!

Ieșind în fugă din cameră, Adrienne alergă instinctiv spre lift, însă Duran o prinse de mânecă și o trase în direcția ieșirii de urgență de la capătul coridorului. Când deschiseră ușa dinspre scări, auziră liftul semnalizând sosirea la etaj cu un ping! și amândoi se avântară pe scări, coborând câte două trepte deodată.

Până când Adrienne se izbi de ceva imens, cineva care urca scările tot atât de repede cum le coborau ei:

— Târfă!

Namila o apucă de guler cu ambele mâini, o apropie de el și, fără să se uite la ea, o îmbrânci în perete, eliberându-și drumul. Adrienne, dezechilibrată, se lovi cu putere de zid și în cădere icni când se lovi cu capul de ciment. În același moment, Duran veni dinspre scări și aruncă o scrumieră de pe hol în ceafa matahalei. Niciun: of! de data asta, doar un muget de furie și de durere când individul greoi se redresă, împingându-se în perete și se repezi cu un mârâit animalic asupra terapeutului, izbindu-l în balustrada de fier de parcă ar fi fost un sac de box. Impactul îi transmise lui Duran un șoc de-a lungul spinării, dar adevărata durere o simți atunci când dinții i se încleștară și își mușcă limba. Simți pe moment gustul de sânge, pe urmă însă namila îl lovi scurt în frunte, declanșându-i o serie de sunete și pocnete în cap.

Rotindu-se spre stânga, Duran contracară instinctiv, dar nu destul de convingător. Într-o secundă adversarul era în spatele lui și își trecuse brațele imense pe sub cele ale lui Duran, și își încleștase palmele pe ceafa acestuia, împingându-l în față. Duran era în formă, dar își simțea brațele ca niște surcele gata să plesnească și nu prea avea cum să se elibereze.

Bărbatul cu care se lupta era cu 25 de kilograme mai greu, mult mai puternic și la fel de rapid ca el.

Apoi se întâmplă ceva ciudat. Fără să stea prea mult pe gânduri, Duran se ghemui apropiindu-și capul de genunchi atât de repede, încât namila făcu o tumbă peste umerii lui. Era o mișcare de wrestling și modul în care o executase îl surprinse pe Duran aproape la fel de mult ca și pe victima lui. „De unde-a ieșit chestia asta?” se întrebă el când matahala căzu în fund pe podeaua de piatră.

Surprins, acesta rămase pe loc un moment, timp în care Duran se uita înnebunit în jur după ceva cu care să-l lovească, ceva care să-l lase lat. Dar nu găsi nimic. Deja tipul se străduia să se ridice sprijinindu-se în mâini și în genunchi. Îngrozit, Duran făcu un pas în

spate și-l lovi cu talpa pantofului în bărbie, un fel de lovitură-bonus, pocnindu-i osul gâtului atât de tare, că sună ca un foc de armă.

Liniștea nopții se așternu peste ei, singurele sunete care se mai auzeau fiind gâfâitul lui Duran, care era încă agitat și avea dureri, și un scâncet moale care venea dinspre locul unde Adrienne căzuse în capul scărilor.

Îngenunchind lângă ea, Duran o aduse ușor în simțiri. Luând-o pe după cap, simți sângele care curgea dintr-o rană deschisă și-i năclăise părul.

— Haide! spuse el, ridicând-o ușor în capul oaselor. Trebuie să plecăm!

Fiindcă nu-și revenise complet încă, Adrienne se lăsă mai mult târâtă pe picioare, clătinându-se și stând agățată de brațul lui de parcă el ar fi fost un salvamar.

— Unde sunt cheile? întrebă el.

Ea îi arătă cu capul spre punga cu cumpărături în care avea poșeta și toate celelalte lucruri.

Duran băgă mâna după poșetă, o deschise și cotrobăi prin ea până găsi cheile. Apoi o luă de braț pe Adrienne și o conduse în jos, pe scări. Nu era nimeni la recepție și nici vreun paznic la ușă. Văzând tot acel spațiu gol, Adrienne se poticni:

— Unde este celălalt individ?

— Își caută tovarășul, spuse Duran. Haide!

Amândoi se grăbiră spre o ușă laterală care dădea spre parcare. Ieșind în aerul nopții, alergară spre mașină, deschiseră repede portierele și intrară înăuntru, Duran vârî cheia în contact, ambală motorul și zise:

— Pune-ți centura de siguranță!

— Poftim?! Adrienne îl privea și nu-i venea să creadă: Dă-i drumul!

Duran scutură din cap și ambală motorul și mai tare:

— Pune-ți-o! strigă el.

Apoi se întinse peste umărul său stâng și-și puse și el centura peste piept, fixând-o în dispozitivul de lângă scaun.

— Dar…

Duran nu o mai asculta. Cu brațul pe după scaun, stătea pe jumătate răsucit, uitându-se pe geamul din spate. Bombănind de teamă și exasperare, Adrienne se conformă și-și legă și ea centura. După care rămase neclintită, cu brațele încrucișate pe piept, privind

în față, nervoasă.

— Uite-l! îi spuse Duran în momentul în care un bărbat cu o expresie sălbatică năvăli afară din motel, întorcându-și capul în stânga și în dreapta.

— Mai stăm mult pe loc? întrebă Adrienne.

Drept răspuns, Duran băgă schimbătorul de viteze în marșarier. Cauciucurile scârțâiră, aducând cu spatele și trimițând Dodge-ul direct în botul mașinii Mercury Cougar, care se afla la zece metri în urma lor. Se auzi zgomot de sticlă spartă și un gheizer de antigel se declanșă când capota Mercury-ului pocni, deschizându-se, motorul fu strivit, iar roata din dreapta se strânse în grămada de tablă.

Adrienne țipă, iar bărbatul din fața motelului răcni de supărare, dacă se poate spune așa. Duran mișcă schimbătorul de viteze în direcția opusă și porni înainte, îndepărtându-se de locul respectiv, zicând următoarele:

— Centura de siguranță nu e doar o idee bună, știi! Așa cere *legea*!

• Capitolul 22 •

Ieșiseră din parcare și aproape ajunseseră pe autostradă, când Duran observă că ploii îi luase locul ceața. Băltoace de apă străluceau în bezna orașului. Departe, undeva în fața lor, zgomotul mașinilor de pe drumul interstatal se făcea simțit asemenea căldurii emanate de o șosea prin deșert.

Adrienne gemu. Duran îi aruncă o privire.

Mai simțea din când în când durerea de cap de pe urma căzăturii puternice, ca un semnal radio slab. De îndată ce intrară pe autostradă și se îndreptară spre nord, Adrienne îl anunță să tragă pe dreapta pentru că-i venise rău. După ce vomită, se simți ceva mai bine. Se mai înviorase puțin.

Dar tot nu vorbeau. Folosind comenzile de pe mânerele portierei, Duran lăsă geamurile jos pentru ca aerul rece să-i înviorese. Trecând pe lângă Capitol Hill, se întoarse spre ea și o întrebă:

— Te superi dacă-ți spun ceva?

Adrienne făcu din cap că nu:

— Ce anume?

— Ți-am spus eu!

Ea clipi și se încruntă:

— Cum adică?

— Exact ce-am zis: ți-am *spus* eu!

Adrienne se încruntă și mai tare:

— Și ce anume mi-ai zis?

— Să nu te duci la birou!

Adrienne dădu să-i răspundă, apoi renunță, bosumflată. I se păru o nerușinare din partea lui să-i spună asta în față, chiar dacă avea dreptate. *Mai ales* pentru că avea dreptate. Și mai bine nu-i arăta asta… După un timp, ea întrebă:

— Unde mergem?

— La Bethany Beach.

Îl privi surprinsă din cale-afară și atunci el își dădu seama că se simțea mai bine:

— Ai înnebunit? Nu pot să merg acolo! Am de lucru!

Duran își ridică ochii în tavan.

— Întoarce! ordonă ea.

Duran începu să râdă.
— *Vorbesc serios*! spuse ea. Schimbă ruta la ieșire.
— Nu!
— Cum adică, „nu"? Oprește dracului mașina! *Eu am închiriat-o*! Este a mea...! Adrienne își duse mâna la ceafă și apoi se uită speriată la sângele de pe degete: Nu e sigur!
— Ce „nu e sigur"?
— Să fiu cu tine!
Un camion imens îi depăși în viteză, făcându-le mașina să vibreze de la turbulența creată și ridicând în urmă vălătuci de ceață. Un timp niciunul din ei nu mai spuse nimic. Trecură de ieșirile spre Annapolis când Duran observă primul indicator cu emblema unui pescăruș, arătând direcția spre Bay Bridge.
Ceva mai târziu, ea întrebă:
— De ce Bethany?
Duran ridică din umeri:
— Îmi petreceam verile acolo, copil fiind. Aveam o căsuță pe plajă.
Adrienne se uită la el, suspicioasă:
— Ești sigur?
— Da, bineînțeles că sunt sigur:
— Pentru că nu ești prea grozav la amintiri de genul ăsta. Adică, cine ești, de unde ești și tot restul.
În fața lor un indicator verde avertiză: „A nu se conduce în stare de ebrietate! și semnaliza: Ați ajuns la plajă! Un alt panou oferea o frecvență radio pentru sfaturi rutiere. După aceea trecură peste câteva benzi și se încadrară în coloana care aștepta în dreptul unor cabine de plată a taxei pentru autostradă. Duran frână ușor și-i înmână portarului cinci bancnote de cinci dolari, îi mulțumi când primi restul și porniră mai departe. Ceasul de la bord arăta ora 2:49.
La jumătatea drumului spre Bay Bridge, Duran se uită la ea și zise:
— Mi-aduc *perfect* aminte căsuța.
— Atunci povestește-mi! spuse ea.
Duran ridică din umeri:
— Păi, are un nume. De fapt, *toate* căsuțele din partea veche a zonei Bethany au nume.
— Și altceva? întrebă Adrienne.
— Orășelul a fost cândva o așezare religioasă. O privi și continuă: casa noastră se numea Beach Haven. Avea numele scris pe o placă de

lemn, atârnată la intrare deasupra ușii-plasă.

— Ce original!… Și ce-ți mai amintești?

— Mi-amintesc zgomotul pe care-l făcea cadrul de plasă așezat peste ușa de la intrare când se trântea și cum vopseaua de pe tavanul verandei chiar deasupra băncii-leagăn se scorojea. Se opri, apoi continuă: Mi-aduc aminte grădina. Nu era prea mare. Avea câteva *flori*: regina-nopții, niște iriși și un rând de gherghine. Țin minte dușul în aer liber și cum se vedea pământul printre scândurile cabinei.

— Ha! exclamă ea fără să vrea. Și a cui era căsuța?

În momentul acela traversau Kent Island, cu lanțul specific de magazine-reprezentanțe și fast-food-urile bine cunoscute. Lui totul i se părea foarte familiar.

— Părinții mei, răspunse el.

— Familia „Duran”?

— *Știu* ce vrei să zici, dar așa este, spuse el. Familia Duran. Așa se numeau.

— Soții Duran nu erau părinții tăi.

— Ba „ăștia” erau!

Adrienne se uită în altă direcție, enervată.

Deși mai era mult până se lumina și nu puteau să vadă ce era dincolo de magazine, într-un fel Duran simțea apropierea oceanului. Poate avea acea senzație că nu se află nimic *dincolo de* magazine, nicio formă sau vreun alt control, nicio cortină și niciun punct de lumină îndepărtat.

— Îmi amintesc atât de multe, spuse el, vorbind și pentru el, și pentru Adrienne. Țin minte unde țineam o cheie, sub a treia piatră albă din șirul care străjuia aleea de la intrare. Țin minte jocul de Monopoly vechi pe care-l aveam în casă. Într-un an știu că s-a pierdut potcoava de pe peretele căsuței și mama a căutat-o înnebunită pentru că spunea că ne poartă noroc. Duran zâmbi: Obișnuia să zică: „Cred că o să mă mulțumesc doar cu cuiul care o fixa” și era foarte dezamăgită.

Mașina rula constant pe drumul neted ca de țară al peninsulei Delmarva. La orizont răsăritul încă nu se vedea între pământul negru și cerul întunecat. Din loc în loc se înălța câte un siloz, înconjurat de scheletele metalice ale sistemelor de irigații împrăștiate pe câmpul cu porumb cules. La fiecare câțiva kilometri treceau pe lângă tarabe cu produse, încărcate cu provizii pentru iarnă, cu tăblițe scrise de mână,

agățate de barăcile șubrede:

„Avem: LEGUME și CEREALE!!!”

Ajunși la o intersecție cu indicatoare care arătau la nord spre Rehoboth, iar la sud spre Ocean City, Duran ezită, nehotărât încotro s-o ia.

— Ia-o pe 113, îi spuse Adrienne.

— Dar…

— Ai încredere, spuse ea. Am locuit cândva prin zonă, ți-aduci aminte?

Duran se încruntă:

— Nu!

— Ah, așa este, remarcă ea pe un ton sarcastic. Tu știai că am fi stat mai la sud. Unde era asta? Alabama, parcă?

— În Carolina de Sud, răspunse Duran.

— Ia-o la stânga!

Patruzeci și cinci de minute mai târziu intrau în Denton, Delaware, ocolind pe lângă casa în care Adrienne spusese că ea și Nikki locuiseră. Era o casă tip fermă, îngrijită, din cărămidă, cu un garaj improvizat dintr-o prelată de vinil sprijinită de niște stâlpi și cu o cutie poștală pictată cu viță de vie. În curtea din față se aflau doi copaci ale căror coroane rotunjite fuseseră ciuntite, ca să facă loc liniilor de înaltă tensiune.

După o jumătate de oră se aflau la periferia orășelului Bethany Beach și începuse să se crape de ziuă. Duran simțea că arde de nerăbdare. Când va vedea căsuța de pe plajă, când se va afla chiar în fața ei, își va recăpăta tot trecutul. Fără îndoială că așa va fi și i-o va putea demonstra și lui Adrienne. Pietrele albe și dușul în aer liber, grădinița. Chiar dacă locul o să arate altfel, tot l-ar recunoaște. Era sigur de asta.

Imediat Duran anunță că se apropiau de destinație:

— Urmează stâlpul-totem de la intrarea în Bethany Beach!

Într-un minut făcură o curbă și ajunseră în fața unei copii kitsch de stâlp totemic, ce marca intersecția lui Main Street cu Highway 1A. Când se apropiară, Duran distinse fața alungită de indian cioplită în lemn. Parcă revedea un vechi prieten. Își aminti cu nostalgie cum, băiat fiind, el și tatăl lui obișnuiau să „umple” mașina cu strigăte războinice, ori de câte ori ajungeau la această intersecție.

— Când ai fost aici ultima dată? întrebă Adrienne.

Se gândi puțin, dar…

— Nu știu! Eram puștan.

La un moment dat strada se termina cu câteva trepte spre ponton, așa că Duran coti la stânga pe o străduță paralelă cu plaja.

— Te gândești să ne *cazăm* acolo? se interesă Adrienne. Dacă nu mai ții minte, ultima oară când ai stat aici, cred că nu vrei să spui că mai este încă proprietatea ta.

Avea desigur dreptate, dar Duran nu știa ce să-i răspundă și asta i se părea chiar și lui ciudat. Nu se mai gândise până acum la căsuță. Mai era a lui? Fusese *vreodată* a lui? Probabil că fusese, dar nu putea spune asta cu certitudine pentru că nu-și mai pusese întrebarea până atunci. Analiză problema: nu mai dăduse pe aici de la moartea părinților lui. Singurele amintiri ale locului le avea din copilărie. Desenele animate, jocul Monopoly și bălăcitul în apă.

„Dar toate astea se vor rezolva, gândi Duran, de îndată ce voi vedea locul."

Unele case pe lângă care treceau erau moderne, dar construite pe fundații înalte, ca să le protejeze de uragane. Astfel de locuințe erau în general mai mari decât căsuțele vechi și aveau nivele supraetajate construite complicat. Câteva stegulețe cu tot felul de desene: faruri, crabi, floarea-soarelui sau fantome fluturau în bătaia brizei. Casele noi nu îi erau cunoscute lui Duran, dar restul era exact așa cum și-l amintea, până la cel mai mic detaliu, ca de exemplu anunțurile agențiilor imobiliare postate aproape în fața fiecărei alei interioare spre vile. „De închiriat: Anna Liotta, Hickman Realtors". „De închiriat: Connor Realty.Co". Aceleași firme vechi. Închiriau căsuțele de pe plajă pe perioada verii pentru câte o săptămână, atunci când proprietarii nu locuiau acolo. Duran încercă să-și amintească dacă familia lui rămânea toată vara la plajă, dar nu reuși.

— Ei bine? întrebă Adrienne.

— Ce?

— Te-am întrebat…

— Nu știu, spuse el, neatent. Nu știu ce s-a întâmplat cu Beach Haven după moartea părinților mei.

— Dar ar trebui…

— Vreau doar *s-o văd,* insistă el. Și, oricum, e imediat după colț. Făcând la stânga pe bulevardul 3, el începu să strige numerele: 1-13, 1-11. Este a cincea casă pe stânga. Chiar… *aici*!

Era o căsuță veche, ușor în paragină. Semnul agățat în stâlpul de la intrare tremura în vânt.

„CUIBUL LUI GILL."

Duran coborî din mașină și o privi fix. Adrienne se dădu și ea jos și veni lângă el. Aerul era proaspăt și simțea mireasma oceanului. Se auzea foarte aproape și vuietul valurilor.

— I-au schimbat numele, observă Adrienne. Măcar știu răspunsul la una din întrebări. Cineva cu numele de Gill a cumpărat casa.

Duran clătină din cap:

— Nu-i așa!

— Ce anume?

Își duse mâna la frunte și închise ochii, rememorând detaliile pe care nu le mai vedea acolo: veranda de jur împrejurul casei și treptele mari de lemn de la intrare, lucarna de la etaj. Încerca să înțeleagă cum ar fi putut casa din mintea lui să fie schimbată – amenajată – astfel încât să semene cu aceea pe care o avea acum în față: cu două bare subțiri de o parte și de alta a celor două trepte de la intrare, fără verandă, fără lucarnă, fără regina-nopții și fără pietre albe care să ascundă chei.

— Nu-i asta! repetă el.

•

La sugestia lui Adrienne merseră cu mașina în jur de o oră pe toate străduțele din Bethany. Poate greșiseră adresa. Poate casa fusese demolată. Poate... Dar oricât încerca să suprapună casa din imaginația lui peste peisajul din jur, nu reușea. Beach Haven era o Fata Morgana.

— Dumnezeule! spuse Adrienne când se opriră să bea o cafea și avu timp să se uite bine la cât de avariat era spatele mașinii. O să cam intru în buget. Adrienne râse ușor: Dar la 15 dolari pe zi, scot costul reparațiilor.

— O să-ți dau banii înapoi!

Ea clătină din cap:

— Nu-ți face probleme! Achit eu totul cu cartea mea de credit. Numai că o să fie o grămadă de acte de întocmit.

Intrară în Dream Café și se treziră urmăriți de zeci de priviri.

— Doamne Dumnezeule, ce vi s-a întâmplat? întrebă chelnerița văzând sângele închegat de după urechea lui Adrienne.

— M-am lovit la cap, răspunse ea, se ridică de la masă și se duse la toaletă.

Cât timp Adrienne a fost plecată, Duran căzu pe gânduri în fața ceștii de cafea cu lapte. Știa acum: ceva nu era deloc în ordine cu el, îi era clar că nu era cine părea a fi și înțelesese că amintirile pe care le avea nu îi aparțineau. Cel puțin nu acelea de lungă durată.

Dar noaptea trecută fusese reală, era sigur de asta. Știa asta pentru că era rănit în atâtea locuri. Îl dureau coastele, iar limba îi era tăiată și-l durea atunci când vorbea. Și nu numai atât: nu putea să-și scoată din cap pocnetul gâtului atacatorului său când îl lovise cu piciorul în bărbie.

Acel zgomot, ca și durerea pe care o resimțea erau strâns legate de identitatea lui și nu le putea uita. Cu alte cuvinte, se întâmplaseră în realitate.

Dar Sidwell? Chiar învățase el la Sidwell sau mersese doar la reuniune? Pentru că era sigur că fusese prezent la întrunire: își amintea saluturile politicoase și pe Adam Bowman uitându-se la ecusonul cu numele lui. Își amintise școala, dar școala își amintise de el? Nu prea.

— Am folosit toate șervețelele de hârtie, îi spuse Adrienne când reveni și se așeză la masă cu părul ud, dar fără urme de sânge.

— Ar trebui să te vadă un doctor, spuse Duran. Te-ai lovit destul de serios.

Ea făcu semn că nu:

— Mă simt bine! N-am nevoie decât de o eșarfă.

La agenția imobiliară Hickman (asta fusese o altă idee a lui Adrienne) se interesară de o casă cu numele de Beach Haven, proprietatea familiei Duran. O angajată pe care o chema Trish le spuse că ea crescuse de mică în Bethany și cunoștea pe toată lumea, dar nu auzise de soții Duran și, cu siguranță, nu exista vreo casă cu numele Beach Haven.

— Nu cred, le spuse Trish. Dar s-ar putea să mă înșel. Se oferi să caute pe calculator: Chiar dacă s-a ocupat Connor sau altă firmă de închirierea ei, trebuie să apară trecută undeva, spuse ea, introducând datele în calculator.

Dar nu figura nicăieri.

— Ce spuneți de altă casă? întrebă ea. În perioada asta sunt niște oferte foarte bune la prețuri mici. Vreți să vă găsesc eu ceva?

Duran se pregătea să se ridice când Adrienne îl luă prin

surprindere:

— Sigur, spuse ea, aruncându-i o privire scurtă lui Duran. Nu ceva prea mare sau prea scump, dar să aibă un telefon care funcționează.

Trish tastă ceva, mută mouse-ul și studie posibilitățile.

— V-am găsit ceva pe lângă plajă… Două dormitoare cu cablu.

— Cât? întrebă Adrienne.

— Trei sute cincizeci de dolari pe săptămână.

Duran rămase pe scaun, ascultând cu mare greutate ce se discuta în jurul, în timp ce Adrienne încheie aranjamentul. Deși fața lui părea impasibilă și stătea nemișcat, se simțea de parcă ar fi stat pe marginea unei prăpăstii. Avea impresia că, pe măsură ce afla mai multe informații despre el însuși, cu atât știa mai puțin. Cu cât căuta mai mult, cu atât descoperea mai puțin. Stând așa, în biroul agenției imobiliare, localizate în teritoriul imaginar al copilăriei sale închipuite, i se păru că toată imaginea din fața lui – adică viziunea lui asupra lumii și a propriei persoane – se dizolva într-un punct din care nu mai exista întoarcere sau nu mai întrezărea el vreuna.

„Dispar treptat, gândi el, oricine aș fi eu.”

• Capitolul 23 •

SeaSpray era o casă stil Cape Cod văruită în bleu, situată pe 4th Street, în vecinătatea plajei.

Decorată sumar și arătând aproape părăginită, căsuța de pe plajă avea piese de mobilier descompletate și câteva peisaje marine agățate pe pereți. Un iz slab, dar persistent de mucegai se simțea în cameră. Duran intră în living, se lungi pe canapeaua de papură și rămase cu ochii în tavan, ușor speriat.

Adrienne merse în bucătărie și începu să scrie o listă.

„1. Slough”, scrise ea și se opri cu un oftat. Trebuia să anunțe la serviciu. *Ar fi trebuit* mai de mult să sune de la agenția imobiliară sau de la un telefon public de pe drum. Acum era deja 10:30, adică nu numai că întârziase foarte mult, probabil că o dăduseră de acum dispărută în teritoriu. Trebuia neapărat să sune, dar ce să le spună? Ce putea să le spună așa încât să sune cât de cât credibil?

Își imagină situația de la birou. Dacă îi puneai la socoteală pe toți experții, stagiarii și pe reprezentantul de presă, cel puțin douăsprezece persoane lucraseră împreună pentru depoziția lui McEligot. La început i se acordase, desigur, așa-zisul „sfert de oră academic”. Au mai discutat între ei după care au apărut primele semne de nemulțumire. Priviri nervoase spre ceas, urmate de expresii de uimire și îngrijorare. „Unde-o fi Adrienne? Sper că se simte bine!” Unii or fi început să dea telefoane, să iasă la o cafea, să citească ziarul sau să-și revadă notițele. Probabil că în mai puțin de o jumătate de oră avocata reclamantului își lăsase hârtiile deoparte și se ridicase în picioare, iar în acel moment Bette începuse să sune la Adrienne acasă și la Slough în San Diego. „Poftim? Cum adică nu-i acolo?”

Îl auzi pe Duran ridicându-se și pornind televizorul. Râsete înfundate răzbăteau până la ea prin ușa deschisă.

•

„2. Sună-l pe Bill Fellowes – nume/telefon al martorului specialist în probleme de memorie.

3. Compania de asigurări – despre casetele lui Nikki.

4. Cumpărături: mâncare, haine, perie de păr.

5. …”

Nu mai avea ce să scrie la punctul 5. Și, sincer vorbind, n-avea rost să adauge altceva la lista ei din moment ce nu rezolvase nici măcar punctul 1. Restul se putea amâna. Așa încât strânse din dinți, își repetă în gând îndemnul publicitar Nike – „Fă-o pur și simplu!” – și formă numărul lui Bette de la biroul Slough and Hawley. Apoi ascultă cum sună și sună în continuare, apoi închise. Nu pentru că îi era teamă, ci pentru că nu știa ce să le spună. Curtis Slough nu prea era genul care să se manifeste deschis și violent. Slough reacționase oarecum alertat și jenat, ca și când i-ar fi mărturisit că are o boală foarte neplăcută și posibil contagioasă. Și atunci cum ar reacționa dacă i-ar spune o poveste: că împarte o căsuță de pe plajă cu un maniac și că amândoi se ascund de un ucigaș care a omorât două persoane, una din ele fiind un detectiv, angajat al firmei lor? Și dacă la astea mai adăuga informația că toate întâmplările aveau legătură cu recenta moarte prin electrocutare a surorii ei, ea însăși provocată de falsele amintiri ale unui abuz satanic…

Slough and Hawley era o firmă veche și respectată în Washington. Majoritatea avocaților angajați aici erau absolvenți ai unei universități din Ivy League, William & Mary sau Stanford. Cu toții erau persoane ambițioase și la locul lor, inteligente, amabile și de încredere. Nu se cazau în moteluri gen Confort Inn, nu erau orfani și nu se aflau niciodată în situația „de a fugi și a se ascunde de niște ucigași”. Și…

„Mai târziu se complică lucrurile și mai tare”, își spuse Adrienne în sinea ei și începu să formeze numărul.

Bette răspunse de la primul apel.

— Bette! Eu sunt, Adrienne.

— Oh, Doamne! *Scout*! *Ce-ai pățit*?

— E greu de explicat.

Se auzi un râs nervos:

— *Ar fi cazul* să fie așa! Îți dai seama ce *bombă* avem aici? Imaginează-ți 15 persoane, inclusiv doi dintre partenerii firmei… *că stau pe loc, pur și simplu*… uitându-se unul la altul cam de o oră. Și Bătrânul a înnebunit. Spune-mi că te-a lovit o mașină! Spune-mi că ai fost omorâtă! Ai fost?

Ultima propoziție o rostise plină de speranță.

— Nu!

— Atunci ce?

— Am avut o… urgență.

— Ce *fel de* „urgență”?
— O urgență *imediată*.
Înainte ca Bette să apuce s-o mai întrebe ceva, Adrienne se grăbi să-i explice unde găsește dosarul pentru depoziția lui McEligot:
— Nu este varianta finală, spuse ea. Urma să lucrez la ea la motel.
— Care motel?
Ignorând întrebarea, Adrienne continuă.
— Caută în folder-ul *Asfalt* pe calculatorul meu. Cred că are numele…
— Stai o secundă! Vrei să spui că *nu te întorci*? Ce o să-i spun eu lui Curtis?
— Am să-l sun *eu*!
— Și ce-o să-i spui? Că ai avut o „urgență”?
Lui Adrienne vocea prietenei ei i se părea mai mult încântată decât îngrijorată.
— Exact!
— Dar o să se intereseze ce fel de urgență. N-o să-i fie destul să-i spui „imediată”.
— Atunci am să-i spun că a fost o „urgență feminină”.
— O ce?
— M-ai auzit!
— Dar nici măcar nu știu ce-i asta, protestă Bette. Adică, asta ce-ar vrea să *însemne*?
— Nu știu, dar îl știu pe Slough și crede-mă, n-o să întrebe.
După ce încheie convorbirea, Adrienne își încleștă dinții și-i telefonă lui Slough în San Diego – unde, încântată, află că este plecat. Așa că îi lăsă un mesaj:
„Curtis? Adrienne Cope la telefon. Îmi pare foarte rău pentru azi-dimineață, dar… am avut o urgență, o chestie… femeiască și, mă rog… acum totul e în regulă. Am să reprogramez depoziția de îndată ce ajung la birou. Și am să revin cu un telefon mai târziu. Pa, pa!”
Apoi îl sună pe Bill Fellowes, care spre surprinderea ei nu știa nimic de fiasco-ul de dimineață.
— Abia am ajuns și eu, spuse el. Ce s-a întâmplat?
— Ții minte divorțul la care ai lucrat când i-ai fost stagiar lui Nelson?
Bill se gândi o secundă, apoi răspunse:
— Nu!
— Cred că divorț era. Tipul lucra la Morgă…

— Ah, te referi la Cazul Brewster!
— Exact!
— Ăsta a fost mai mult decât un „simplu divorț”. Și ce-i cu el?
— Ai citat ca martor un specialist, parcă un fel de psiholog. Știa foarte multe despre memorie în special.
— Da, așa e!
— Păi, spuse Adrienne, mă gândeam să-mi dai și mie numele lui…
— Ray Shaw! exclamă Fellowes. Neuropsihiatrul vedetelor.
— Știi unde aș putea da de el?
— Ultima data era la Columbia Medical School.
— Și este bun? întrebă ea. Pe probleme de memorie?
— Fără îndoială! A scris prefața la Encarta.
Adrienne râse:
— OK! Dar este des citat în procese?
Era rândul lui Fellowes să pufnească în râs:
— Mă întrebi dacă este de regulă citat ca martor-specialist?
— Da!
— Nu! Cred că procesul lui Brewster a fost prima dată pentru el. Și a depus mărturie *doar* pentru că fusese coleg de școală cu tipul.
— Așadar, este un adevărat profesionist, spuse Adrienne.
— Absolut! Așteaptă un pic! O să-ți dau numerele lui de telefon.
Îi luă ceva timp, apoi ea îi mulțumi și-și spuseră „la revedere”. De dincolo auzea în continuare aceleași râsete înfundate de la televizor. Ce-i va spune lui Shaw? Și ce se aștepta de la el?
„Doctore, am lângă mine un tip care se crede psiholog, dar nu este. A fost terapeutul surorii mele până când aceasta s-a sinucis și, de atunci, cineva a încercat să mă omoare sau să ne omoare pe amândoi, dar nu sunt sigură. Oricum, nu este cine crede el că este – iar persoana care se crede el este, de asemenea, decedată – și speram să-l puteți ajuta să-și recapete memoria, ca să înțelegem ce se întâmplă și poate în felul ăsta să-mi reiau și eu viața mea normală.”
Hmm! Poate că nu. Dacă ar primi un asemenea telefon, primul lucru pe care l-ar face ar fi să sune la Bellevue. „M-a sunat o nebună…”
Își deschise carnețelul la o pagină nouă și scrise „Shaw”, sus de tot. Lovi pixul de câteva ori pe foaie, apoi adăugă:. Avocat – Fellowes – Cazul Brewster”.
Oftă. Ar fi fost bine să fi știut ceva mai multe despre procesul Brewster. Nu i-ar mai părea atât de ciudată doctorului. Cel mai

simplu era să caute dosarul în Nexis.

Laptop-ul lui Nikki rămăsese în mașină. Ca să acceseze site-ul care arhiva textele complete a 5 000 de ziare și reviste din ultimii douăzeci de ani, nu-i trebuia decât adresa și parola abonaților de la firma de avocatură. Pe care le știa pe de rost, ca toată lumea, de altfel. Adresa era 1SLOUGH1, ca plăcuța de la mașina lui Curtis. Iar parola era „Ofensă" – una dintre glumele șefului ei.

Ieșind din bucătărie să ia laptop-ul, trecu prin livingul unde Duran stătea întins pe canapea. Adrienne se opri să vadă la ce se uita. Jenny Jones.

— Urmărești des chestiile astea?

El ridică din umeri:

— Cam da!

Duran era complet inert, parcă ar fi fost anesteziat și era pe punctul de a adormi. Era ciudat! Într-atât de ciudat, că-și aminti remarca lui Gertrude Stein despre America (sau poate că era a lui Berkeley?), și anume că nu exista niciun *acolo,* acolo. Așa era și Duran în fața televizorului. Nu era nici urmă de *el* în el.

•

Adrienne scoase laptop-ul din servieta lui roz, îl așeză pe masa din bucătărie și așteptă să se încarce. Pentru început avea de gând să le trimită raportul McEligot ca fișier atașat câte unui e-mail către Bette și Slough; în felul acesta măcar urmau să vadă că n-a stat degeaba.

Umblând prin servietă după modemul exterior, găsi un pachet de gumă Orbit, două clame de păr roz și un tub mic de medicamente. Deși flaconul semăna cu cele luate prin CVS sau Rite-Aid, nu avea trecut un număr pentru reînnoirea rețetei și nici numele doctorului. Nu avea scris pe el decât:

„Nr. 1
Nicole Sullivan
Urmați sfatul medicului".

Și sub asta scris cu litere de tipar de Nikki: „Placebo 1". Poftim? Adrienne desfăcu tubul. Răsturnă câteva pastile în palmă și văzu că erau ca niște capsule umplute cu un praf maro-închis. Nu aveau însemnul vreunei farmacii și nici vreo altă formă de identificare. Ce erau? Vitamine? Poate. Dar tubul nu arăta ca un flacon de vitamine, ci arăta ca unul de medicamente. Și „Placebo 1"? Ce era asta, o

glumă?

Puse tubul pe masă, gândindu-se să-l întrebe pe Duran ceva mai târziu despre el. Întâi se va ocupa de Nexis însă.

Găsi modemul în geantă, alimentă calculatorul și se conectă. Apoi accesă site-ul Nexis-Lexis, folosind adresa și parola firmei ei. Internetul mergea greu și-i luă cam o jumătate de oră să descarce textele pe care le căuta: profilul doctorului Shaw, descris în ziarul *New York Times,* un grupaj de articole despre memorie și câteva pasaje despre divorțul Brewster.

Shaw avea 57 de ani și era absolvent al Liceului Erasmus Hall, al Colegiului Brooklyn și al Facultății de Medicină din cadrul Universității Yale, unde studiase Neurobiologie și Psihiatrie. O poză îl arăta pe bărbatul cu înfățișare de savant, având sprâncene neregulate și purtând un pulover pe gât pe sub o haină sport din tweed. Potrivit profilului, Shaw era „decanul catedrei de biologie-cercetare" din cadrul Centrului Universitar Columbia pe probleme de Neurobiologia învățării și Memorie și, de asemenea, era un lector bine cunoscut al Facultății de Medicină, Catedra de Psihiatrie. Publica regulat articole în revista de medicina *The New England* și scrisese materiale și pentru reviste de interes general, cum ar fi: *Harper* și *Atlantic.*

Toate articolele lui erau disponibile prin Nexis și ea le copie pe o dischetă. Apoi citi timp de o oră despre memoria implicită și explicită, despre transferul cognitiv, hipnoză și rolul hipotalamusului în memoria de scurtă și de lungă durată.

Nu reținu nimic din toate astea.

Așa că își îndreptă atenția asupra cazului Brewster care era prezentat pe larg într-un număr vechi din *The American Lawyer.*

Shaw fusese martorul apărării. Se discutase problema aducerii-amintirii „asistate" a doamnei Brewster a presupusului comportament violent al soțului ei, comportament care nu era consemnat în niciun fel de act.

Interogat de Socrates Nelson, Shaw explicase detaliat legătura dintre învățare și memorie. În opinia neurobiologului, amintirile erau dinamice, și nu statice, și aveau o bază psihologică. Cu alte cuvinte, se modificau și schimbările aveau loc la nivel fizic și celular.

— Dacă nu ar avea loc acest proces, spusese el în sala de judecată, n-am putea învăța.

Shaw descrisese amplul proces de învățare a lovirii cu o bată de

baseball. Acesta implică cel puțin trei tipuri diferite de memorie: memoria motorie, vizuală și secvențială, fiecare dintre acestea având loc într-o parte diferită a creierului.

Majoritatea oamenilor nu reușesc niciodată să lovească bine cu o bâtă de baseball. Dar chiar și cea mai simplă mișcare de acest gen necesită încercări repetate, eforturi prin care ultima lovitură este comparată cu cea de dinainte. Și în aceasta constă învățarea fizică: perfecționarea tehnicii prin feedback. Și este posibilă pentru că fiecare nouă încercare de a lovi mingea *schimbă* structura neurologică a amintirii în sine. Când începătorul reușește, în sfârșit, să dea în minge, neuronii specifici codifică informația ca pe o reușită. De aceea, datele încifrate devin un fel de model pentru toate loviturile viitoare:

— În fond, e de la sine înțeles. Amintirile sunt transformate de experiențele noi. Intuim asta, afirmase Shaw, dar nu prea înțelegem cum același mecanism care ne permite să învățăm, adică ne permite să modificăm amintiri, face posibil să rememorăm trecutul într-o manieră defectuoasă. Când eu și soția mea ne amintim o întâmplare pe care am trăit-o amândoi – un concert, o ceartă, o excursie – rareori ne amintim *aceeași* întâmplare. Printr-un proces care se cheamă „segmentare”, amintirea noastră despre acel concert este influențată de amintirile altor concerte, inclusiv ale concertelor văzute la televizor sau în filme, chiar și de „amintirea” celor de care *doar* am auzit. Și toate aceste amintiri schimbă detalii între ele, încât aducerea noastră aminte a unei după-amiezi petrecute la Centrul Lincoln este modificată de documentarul pe care l-am văzut despre Woodstock și, de asemenea, despre ce-am citit în legătură cu Wagner, ca să nu mai vorbim de visul pe care l-am avut, acela cu delfinii care înotau prin La Scala. Este în felul următor: fiecare amintire este legată prin lanțuri neuronale de celelalte. Dar tot așa cum două persoane nu au cum să fi avut aceleași experiențe, fiecare dintre noi are o matrice unică de amintiri și legături neuronale. Așadar, atunci când soția mea și cu mine asistăm la un concert, trecem prin experiențe asemănătoare, dar diferite și vom avea amintiri similare, dar deosebite despre aceeași întâmplare. Și nu numai atât: din moment ce aceste amintiri sunt și ele supuse unei evoluții continue și constante, amintirea concertului povestită de soția mea poate fi într-o zi total de nerecunoscut, „cel puțin mie”.

În pofida obiecțiilor semnalate de avocatul reclamantului, Shaw

trecuse în revistă în continuare câteva experimente privind declarațiile martorilor oculari, citând lucrările lui Elizabeth Lotus și ale altora. Studiile arătau că, deși majoritatea persoanelor („publicul larg, doctorii, avocații, chiar și psihiatrii”) tind să creadă că „amintirea” reprezintă un proces de *revedere,* adevărul este altul. De fapt, „amintirea” reprezintă *reconstrucția* în minte a unei întâmplări.

— Pare că despic firul în patru, spusese Shaw, dar este o mare deosebire între cele două.

Problema-cheie o constituia faptul că astfel de reconstrucții nu prezintă garanții. Amintirea este un romancier, nu un fotograf, spuse Shaw Curții.

Pentru a-și demonstra punctul de vedere, Shaw descrisese o serie de experiențe în timpul cărora fuseseră proiectate filme de scurt-metraj unor studenți cărora ulterior le-au fost puse câteva întrebări înșelătoare despre ceea ce văzuseră. La o săptămână după experiment, studenții au fost chestionați pentru a doua oară și s-a descoperit că majoritatea asimilaseră datele greșite din întrebări în propriile amintiri. Acum „își aminteau” lucruri despre care fuseseră întrebați, dar pe care *nu* le văzuseră.

— Mai precis, spuse Shaw, își formaseră pseudo-amintiri.

Pe Adrienne începuseră s-o doară ochii. Deși ziua era înnorată, căsuța era luminoasă, iar ecranul monitorului nu avea protecție. Era, oare, pregătită să-l sune pe doctor? Poate că da, poate că nu. Se ridică de pe scaun, se întinse și merse spre ușa de la intrare. Ieși afară și simți pe față adierea vântului umed și mireasma oceanului.

„Totul este legat de memorie”, își spuse ea. Fabulațiile lui Nikki și ale lui Duran. Doctorul Shaw este un mare specialist în amintiri, deci nimeni altcineva în afară de el n-ar putea s-o ajute. Dar oare va vrea?

Inspiră adânc aerul proaspăt și sărat și reveni în bucătărie, trecând pe lângă Duran:

— Vrei cafea? îl întrebă ea.

El făcu semn din cap că nu, absorbit de jocul actorilor dintr-o telenovelă.

Adrienne își făcu o cană de nes la bucătărie și se așeză din nou în fața laptop-ului. Folosi motorul de căutare Dogpile și îi ceru să-i ofere detalii despre „pseudo-amintiri”. După un minut avea tot felul de titluri, cele mai multe legate de folosirea hipnozei în „recuperarea” amintirilor în cazuri presupuse de abuz sexual. Exact cazul lui Nikki. Fenomenul avea proporții de masă, iar dezbaterile erau intense.

Apăreau inclusiv asociații nonprofit care luptau contra acestei situații. Fundația Amintirilor False era hotărâtă să demaște aceste cazuri, iar Organizația „Credeți Copiii!” lupta să-i recupereze pe cei traumatizați. Adrienne își aminti că Nikki donase ceva bani prin testament acesteia din urmă.

În prezent, subiectul „recuperării” amintirilor era atât de comun și de controversat, încât Asociația Națională de Psihologie instituise puncte de consultanță. În primul rând, terapeuții erau avertizați să nu-și dirijeze inconștient pacienții spre „descoperirea” unor episoade de abuz de mult reprimate, care, în realitate, era posibil să nu fi avut loc niciodată.

O a doua indicație sugera ca terapeuții să aibă în vedere faptul că amintirile recuperate folosind imagini dirijate sau hipnoză erau pasibile de a fi criticate în tribunal, dacă apărea vreun litigiu. Din moment ce aceste tehnici de „îmbunătățire a memoriei” se știa că pot crește „sugestibilitatea” și ajuta formarea de pseudo-amintiri, multe companii de asigurări începuseră să pretindă înregistrarea audio a ședințelor de acest gen pentru protecția terapeutului. Tocmai această practică ajutase câștigarea cazului Brewster. Potrivit publicației *The American Lawyer.*

> „Comentariile lui Shaw asupra înregistrărilor audio ale ședințelor de terapie ale doamnei Brewster au fost clare și precise.
>
> «O amăgea, a spus profesorul-doctor în tribunal. Dacă ascultăm întrebările pe care i le pune, este evident că îi sugera diverse scenarii, pe care ea le adopta imediat. Ședința este de-a dreptul un proces de colaborare, un fel de conspirație pseudo-terapeutică, atunci când ea își exprimă regretul față de cele declarate, iar el o încurajează, recompensând-o cu izbucniri de felicitări și simpatie în momente bine alese.»”

Adrienne închise laptop-ul, se ridică în picioare și se întinse. Vuietul valurilor care se loveau de țărm începuse s-o calce pe nervi.

— Hei! îl strigă pe Duran. Ești treaz?

Duran apăru în cadrul ușii, dezordonat și somnoros:

— Mai mult sau mai puțin.

— Știi casetele pe care le înregistrai? întrebă ea.

— Pentru compania de asigurări?
Adrienne confirmă, dând din cap:
— M-am gândit să-i suni și să-i întrebi ce s-a mai întâmplat cu ele. Poate obții niște copii.
Duran o privi întrebător:
— Vrei să spui… acum?
Adrienne îl privi din cap până în picioare:
— Păi… da, *acum*. Doar dacă nu ești prea ocupat…
El se uită la ceas și zâmbi leneș:
— Ei, cred că aș putea să-mi iau o mică pauză acum.
Merse în living, apucă telecomanda și stinse televizorul.
Apoi luă telefonul și sună la Informații. În cinci minute, Adrienne îl auzi spunând:
— Numai să nu mă treceți pe robot, da? Pentru că deja am mai sunat o dată. Vreau să-mi dați numărul de la Siguranță Mutuală Generală, okay? S-M-G. Orice-ar fi cu numele ăsta: societate, asociație, companie. Orice!
Ascultă în tăcere un timp, apoi închise telefonul.
— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
— Nu pot să aflu niciun număr de telefon al companiei! Și nu înțeleg de ce, pentru că am adresa. Adică, expediam casete de două, trei ori pe săptămână. De fapt… își pipăi buzunarele de la haină: Mi-a mai rămas una. Scoase o casetă din buzunarul interior al hainei și o așeză pe masă: N-am mai apucat s-o pun la poștă, dar… știu adresa: Avenue of the Americas 1752, Apartamentul 1119. Este… în Manhattan.
— Stai s-o caut, sugeră ea și se întoarse spre laptop. Motorul *Anywho* trebuie să aibă numărul.
— Siguranță Mutuală Generală, spuse el. Nu „Asigurare”, ci Siguranță…
— Știu, spuse ea. Te-am auzit.
În timp ce modemul se conecta la Internet, ea ridică tubul de medicamente și-l ținu între degetul arătător și degetul mare:
— Știi ceva despre ăsta? întrebă ea.
Duran apucă flaconul și-l examină puțin. Apoi îl puse înapoi pe masă și spuse:
— O fi vreun medicament experimental, sugeră el. Deși… „Placebo 1”? Mi se pare cam exagerat.
— Poate că e vreun produs naturist, presupuse Adrienne.

— Crezi?

Ea își băgă tubul în buzunar și ridică din umeri. Se gândea: „Poate că am să analizez pastilele la un laborator…” Treptat, bara albastră încadră toată lățimea ecranului în partea de jos și imediat îi apăru pe monitor o listă a companiilor de asigurări. În total erau nouă nume de companii ale căror titulaturi conțineau combinații ale cuvintelor „. Mutual”, „General” sau „Siguranță”. Dar nu figura nicio Companie de Siguranță Mutuală Generală în statul New York.

— Aruncă și tu o privire, îi spuse ea, iar Duran se aplecă peste umărul ei și studie ecranul. Ea desfășură toată lista până la capăt: Merită să-i sunăm?

Duran negă din cap:

— Nu! Alte nume, alte adrese. N-are rost. Dacă trebuie, am putea merge la New York, dar…

— Dar… chiar așa: ce-i pe caseta asta? întrebă ea, bătând ușor cu unghia în ea.

— Un pacient. Un olandez.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, Duran se întunecă la față:

— Oh, Doamne! Ce zi e astăzi?

— Luni.

Părea ca trăsnit. Se răsuci pe călcâie și într-o direcție, și în cealaltă. Își trecu mâna prin păr:

— Asta nu-i bine! îi spuse el.

— Ce nu e bine?

— Mi-am pierdut ședința cu el! Duran ridică privirea în tavan și oftă.

— Nu mai spune!

Duran nu sesiză ironia din vocea ei, pentru că nu o asculta.

— Am dispărut așa… Nu știu ce o să facă. Relația dintre pacient și terapeutul lui… uneori este singura lor legătură de *încredere*! Dacă rupi această legătură…

— Revino pe pământ, „Duran”! Adrienne accentuase numele încadrându-l între ghilimele pe care le descrise cu degetele prin aer. Nu ești terapeut, ți-aduci aminte? De fapt, nici măcar Duran nu ești. Nu știm *cine* ești. Ești o persoană „dată peste cap”, cu identitate și profesie false. În ceea ce-l privește pe olandez, crede-mă: o să-i fie bine fără tine!

Se uită la ea o vreme, aparent buimac, apoi se trânti pe canapea în fața televizorului.

— Știi ceva? spuse el. Poți să fii foarte a dracului când vrei!

Remarca o surprinse și începu să râdă. El avea, desigur, dreptate.

Duran porni din nou sonorul televizorului și înlemni absorbit de vorbăria de pe ecran. Era un fel de talk-show cu public al lui Jenny Jones, Ricki Lake sau Sally Jesse. Adrienne nu-i cunoștea prea bine pe prezentatori. Și nici nu-i păsa. Dar în felul lui era interesant. Doi golani stăteau alături pe scaune, împărtășind un zâmbet afectat de plăcere vinovată. Ochii le sticleau pe măsură ce femeile din studio se legănau și săreau, cu fețele schimonosite, țipau, chiuiau și-și dădeau ochii peste cap.

Cum îi spunea? se întrebă în gând Adrienne. Care era sintagma folosită de Shaw? „O conspirație pseudo-terapeutică...” În direct, la tine în sufragerie.

• Capitolul 24 •

Nu-i plăcea să sune persoane pe care nu le cunoștea.

Nu era chiar o fobie, dar nu se simțea deloc în largul ei și, de câte ori trebuia să facă asta, amâna momentul pe cât putea. Iar amânarea aproape întotdeauna avea efecte negative. Și la fel se întâmplă și în după-amiaza asta: dacă l-ar fi sunat mai devreme pe Shaw, n-ar mai fi trebuit să-l sune acum, seara, și n-ar mai trebui să-l sune acasă, ceea ce, într-un fel, era mai rău. Între timp, ea și Duran merseseră la un magazin să cumpere câteva lucruri care-i trebuiau (în esență, aproape de toate) și era deja 19:45.

Fără prea multă tragere de inimă, Adrienne ridică receptorul și tastă cifrele, gândind: „Închid dacă nu răspunde după al doilea apel. Pentru că dacă nu răspunde până atunci, probabil e ocupat, probabil…”

— Ray Shaw la telefon!

Vocea era joasă și gravă.

Ea întâi ezită, apoi însă își reveni:

— Alo?

— Da?

De data asta tonul lui suna suspicios, bănuia că este o agentă de vânzări. Adrienne își luă inima în dinți și intră direct în subiect:

— Domnule doctor Shaw, sunt Adrienne Cope de la firma de avocatură Slough and Hawley. Bill Fellowes mi-a dat numărul dumneavoastră.

— A! Și ce mai face Bill?

— E bine! Se descurcă de minune! Mi-a spus să vă transmit salutări din partea lui.

Shaw pufni în râs:

— Ei, Bill este un puști de treabă.

— Așa e!

— Așadar, încheie Shaw seria de amabilități, cu ce vă pot ajuta?

— Păi… speram să pot să v-aduc pe cineva să-l vedeți.

Tăcere la celălalt capăt.

— Este un caz foarte neobișnuit, continuă Adrienne, și…

— Nu știu dacă Bill v-a explicat, o întrerupse Shaw, dar… nu am timp să apar în procese ca martor-specialist. Am făcut-o o dată, ca

favoare pentru un fost coleg de la Old Blue, dar atât. Știți cum se spune: „Urciorul nu merge de multe ori la apă”.

Adrienne râse politicos:

— Vă înțeleg perfect, iar Bill *chiar* mi-a spus că procesul Brewster a fost o excepție pentru dumneavoastră. Dar nu este aceeași situație de data asta.

— Nu?

— Nu. După cum v-am spus, speram să puteți vedea pe cineva…

— Da, da, da! Adică *un pacient,* nu?

Shaw pronunță cuvântul „pacient” de parcă Adrienne promisese să-i facă rost de un animal rar.

— Da.

Un râs trist:

— Ei, nu prea cred că pot să v-ajut atunci. Între predat și studiile de cercetare nu prea mai am timp pentru pacienți. Știu că sună îngrozitor, dar…

— Nu vă cer să luați un pacient, doctore. Nu voiam decât să faceți un fel de… evaluare preliminară. Este un caz extrem de ciudat.

Doctorul mârâi neîncrezător:

— Cum așa?

„Ai grijă, gândi ea. Nu-i spune prea multe, altfel oamenii cu cămăși de forță o să-ți apară la ușă.”

— Păi, e puțin cam nepotrivit să vă spun prin telefon, dar… bărbatul despre care vorbim este cu totul debusolat.

— Este lucid?

— Da.

— Și în ce constă debusolarea?

— Se crede psihoterapeut.

— Serios?

Vocea lui Shaw transmitea nu numai suspiciune, ci și nedumerire.

— Da! Și asta n-ar fi chiar așa de rău dacă n-ar trata totuși persoane.

— Ah!

Într-o secundă tonul lui Shaw se înălță și scăzu:

— Aduceți-mi-l joi, îi spuse el. Pot să-l consult la zece.

Apoi îi dictă adresa și ea încheie convorbirea, simțindu-se ca și cum tocmai făcuse o faptă bună.

Merse în living unde Duran tocmai își termina berea și-i spuse:

— Am fixat o programare joi dimineața.

— Unde?
— La un neuropsihiatru din New York.
Duran o privi bănuitor:
— Și ce rezolvăm cu asta?
Adrienne ridică din umeri:
— M-am gândit că ne-ar ajuta o părere avizată.
— În ce privință?
— A ta.
— A mea? întrebă el.
Ea dădu din cap afirmativ, așteptându-se să primească o serie de exclamații gen: „N-am nimic! Sunt în regulă! De fapt…”
— Bună idee! spuse el.

•

A doua zi dimineață se trezi devreme și merse cu mașina la o consignație mică din sudul orașului de unde cumpără un casetofon ieftin. Când se întorcea spre SeaSpray, opri la Dream Café și luă cafea și cornuri pentru amândoi.
— Mă gândeam că am putea asculta caseta, sugeră ea.
— Care casetă?
— Cea pe care n-ai expediat-o.
— A! spuse el, încruntându-se. Aia!
— E vreo problemă?
Duran clătină din cap:
— E cam complicat.
— Ce anume?
— În primul rând, este o chestie de etică. Henrik îmi este pacient și, când mi se destăinuie, totul e confidențial. Ca atunci când s-ar spovedi unui preot.
— Vrei să spui, în cazul în care *ai fi* psihoterapeut!
El ignoră remarca ei disprețuitoare:
— Și în al doilea rând, tu mă dai în judecată. Prin urmare… nu cred că-i o idee prea bună.
— Nu te dau în judecată.
— De ce nu? Așa intenționai.
— Dar am renunțat. Am să-mi retrag plângerea de îndată ce… lucrurile vor reveni la normal.
— Pe ce motiv?
— E mult prea complicat totul. Nu pot să te dau întâi în judecată și apoi să m-ascund într-un motel cu tine. Nici nu dă bine, iar

lucrurile oricum nu sunt chiar atât de simple pe cât credeam.

Duran stătu puțin pe gânduri, după care spuse:

— Bine, dar nu-i nevoie să știi identitatea pacientului.

Adrienne acceptă dând din cap:

— Nu vreau decât să ascult cum lucrezi.

•

Vocea bărbatului era groasă și tremurătoare; el vorbea o engleză perfectă, dar cu accent de Benelux. Duran stătea tolănit într-un fotoliu din fața canapelei, ascultând caseta cu ochii în tavan:

— De fapt, l-ai văzut.

— Da?

El înclină din cap:

— Când ai venit prima dată la mine în cabinet.

Ea încercă să-și aducă aminte:

— Eram în timpul ședinței cu el, o ajută Duran. Un tip înalt, blond.

Adrienne se întinse spre casetofon și dădu volumul mai încet. Stătea încruntată, nereușind să și-l amintească pe pacientul lui.

— Ai țipat la el, mai ții minte? I-ai zis c-ar trebui să se dezmeticească.

— Ahhh!... Da!

— Și pe mine m-ai făcut...

Adrienne dădu din cap:

— Eram supărată. Acum, sst! Vreau s-ascult!

Derulă caseta înapoi un pic și potrivi din nou sonorul tare:

„Duran: Concentrează-te pe respirație. Aaașa! Vreau să respiri împreună cu mine... Bun! Așa foarte bine! Simți liniștea, Henrik? Se așterne pacea între noi și senzația asta o resimți la nivelul pielii. Și când expirăm, senzația crește în intensitate. Așa! Da, exact așa! Vreau să simți aerul inspirat și expirat. Henrik, știi unde ne aflăm?

Henrik: Într-un loc sigur.

Duran: Corect! Suntem în acel loc sigur. De pe stâncă. Se aud valurile mici spărgându-se la mal chiar sub picioarele noastre. Și se simte o adiere ușoară pe apă. Simți cum îți suflă în păr?

Henrik: Și un pescăruș zboară pe deasupra.

Duran: Așa este! Deasupra noastră un pescăruș zboară în voia vântului.
Henrik: E frumos!
Duran: Acum vreau să-ți amintești noaptea în care conduceai… erai în mașina ta… și te îndreptai spre Watkins Glen. Ții minte asta, Henrik?”

Caseta se derula încet.

„Henrik: Era după-amiaza târziu, într-o zi senină. Mergeam pe jos pe lângă magazinul cu dulciuri…
Duran: Nu, nu-i așa. Nu cred că mergeai pe jos. Cred că erai cu mașina. Ți-amintești că erai într-o mașină? Noaptea?
Henrik: Da.”

Adrienne îl privi pe Duran care nu mai stătea picior peste picior. În acel moment se aplecase ușor în față și asculta cu multă atenție.

„Duran: Și a cui era mașina?
Henrik:… Nu-mi… amintesc.
Duran: Poate era a părinților tăi?
Henrik: Da, așa era.
Duran: Excelent! Și apoi ce s-a întâmplat?
Henrik: Erau niște lumini.
Duran: Ce fel de lumini?
Henrik: Am zis că sunt niște faruri, dar…
Duran: Nu. Ți-am mai zis, Henrik! Asta gândea tatăl tău. Tu aveai șapte ani. Nu-ți puteai da cu părerea. Iar lumina era peste tot. Erai scăldat în ea, ții minte?
Henrik: Da. Da, bineînțeles.
Duran: Era ca… Poți să mi-o descrii, Henrik?
Henrik: Nu știu cum.
Duran: Era ca un proiector, nu-i așa?
Henrik: Da! În pieptul meu. Era ca… un *proiector* aflat în pieptul meu!”

Adrienne opri casetofonul și se uită fix la Duran care stătea pe marginea fotoliului, părând șocat.

— Tu inventezi povestea, îi spuse ea.
El o aprobă din cap.
— E ca un scenariu, zise ea.
— Știu!
— Și asta ar trebui să fie „terapie”?
Duran clătină din cap:
— Nu. Este… altceva! Nu știu ce este.
— Ce crede tipul ăsta… Care-i problema lui?
Duran își drese glasul:
— Fabulează îngrozitor. Trăiește cu impresia că a fost răpit de o farfurie zburătoare. Și crede că are un vierme în inimă care-l conduce.
Brusc, Adrienne izbucni într-un hohot de râs scurt și nervos:
— Ce-i faci omului ăstuia?
Duran tăcu o secundă. Apoi tuși iarăși pentru a-și drege glasul și zise:
— Păi, după cum *sună* este ca și când eu îl înnebunesc.
— Ca și în cazul lui Nico, doar că povestea este diferită.
El nu știa ce să mai spună.
Adrienne se întinse puțin, apăsă din nou butonul *Play* și ascultă mai departe cum Duran își „conducea” și mai mult pacientul spre nebunie. După o jumătate de oră, când ședința se termină, ea apăsă butonul *Stop* și se uită la Duran:
— Nu înțeleg, i se adresă ea. De ce le bagi toate *tâmpeniile* astea… în cap oamenilor?
— Nu știu!
— Parcă i-ai antrena pentru enormitățile din show-ul lui Jerry Springer! Sora mea credea că o violase diavolul la zece ani, iar individul ăsta, Henry…
— Henrik.
— Mă rog! Tipul crede că are o tenie în cap…
— În inimă.
— Taci! Eu nu sunt unul din pacienții tăi!
— Știu asta, dar…
— Care-i treaba, doctore?
Duran clătină din cap, căutându-și cuvintele. În sfârșit, spuse:
— Nu sunt sigur, dar nu sunt eu. Ăsta nu sunt eu!
— *Poftim*?
— Adică sunt, dar… Eu nu aș vorbi așa cu un pacient.

— *Te-ai auzit* și tu doar.

— Da, dar…

— *Ce-i*? Ori ești, ori nu ești? Care din ele? Cum e, până la urmă?

Tăcu o clipă, după care zise:

— Da. Asta e! Care!

În seara aceea Duran ieși să cumpere ceva pentru cină și reveni după o oră cu un pui la rotisor, salată de cartofi în cutii de plastic și o sticlă rece de Chardonnay. Mâncară tăcuți în bucătărie la o masă gri din melamină, a cărei margine metalică îi aminti lui Adrienne de masa de bucătărie din casa lui Deck și a Marlenei.

La sfârșit, Adrienne se ridică, mișcând cu zgomot scaunul pe parchet:

— Ies puțin afară, îi spuse ea.

— Vrei să te însoțesc? întrebă Duran.

— Nu. Vreau să-mi limpezesc gândurile.

Noaptea era răcoroasă, cu aerul proaspăt, dar ei îi era greu să accepte gândul că Duran a amăgit-o pe Nikki până când aceasta și-a pierdut mințile și că el făcea la fel și cu neamțul (sau ce o fi fost el).

Și începuse să-l *simpatizeze* (avea un plăcut simț al umorului și bunul obicei de a o salva din situații periculoase, nu?…). Deja începuse să-i placă (la drept vorbind, chiar arăta bine: înalt și zvelt, cu trăsături frumoase și ochi albastru-cobalt)… Și tocmai acum să afle că e un fel de… *Rasputin*?

Merse până în dreptul pontonului și vru să se întoarcă, dar se răzgândi și coborî treptele de lemn până la plajă. Îi va intra nisip în sandale, dar nu-i păsa. Era o noapte minunată, stelele străluceau atât de tare, încât păreau umede, iar luna, ca o sferă rece, curată lumina o cărăruie argintie pe apa neagră. Valurile se unduiau spre mal cu un muget ușor și se retrăgeau într-un murmur de pietriș.

„Duran, își spuse ea în sinea ei. Ce făcea oare?”

În felul lui era la fel de fragil ca și Nikki sau măcar la fel de rupt de realitate ca și ea. Adrienne se descălță, își luă sandalele în mâini și începu să pășească pe lângă apă, chiar la mal, flirtând cu valurile. *De ce tocmai aceste povești nebunești*? Nici măcar nu erau originale sau interesante în mod deosebit. Extratereștri și abuz sexual în cadrul unui ritual satanic. Era ridicol! Nimeni nu lua – sau nu mai lua, dacă o făcuse vreodată – în serios chestiile astea.

Și taman un vierme? În inimă? „Te roog!”

Suna absurd dacă nu chiar criminal – și chiar *era* criminal. Bonilla

murise și, de asemenea, partenerul bărbatului care-l omorâse. Și la fel tipul de pe scările de la Confort Inn. Și ar fi fost moartă și ea dacă n-ar fi salvat-o Duran.

Adrienne murmură ceva și clătină din cap. Nu se lega nimic. De ce avea Nikki o armă, mai bine zis *acea* armă? Ce erau *aparatele* acelea din apartamentul vecin cu al lui Duran? Și ce anume căutaseră în apartamentul ei?

Nu reușea să înțeleagă. În general, cam singurul lucru din apartament care avea legătură cu Nikki era cenușa ei. Dacă umblaseră după pușcă, ei bine, ea n-o avea. Era încă la Nikki, în dulapul ei. Și ar mai fi fost… laptop-ul.

Dar verificase deja toate fișierele și folderele și nu găsise nimic. Adresele reținute de Nikki erau maximum zece față de cele ale lui Adrienne și Duran și niciuna nu prezenta mare importanță: Ramon și banca, câteva restaurante care făceau livrări la domiciliu. Veterinarul lui Jack. Și mai erau câteva nume pe care nu le reținuse, dar care erau clar pentru servicii utile. Un salon de manichiură, o croitorie, chestii de genul acesta. Nu avea niciun iubit care să poată fi învinuit pentru sinuciderea ei și nici vreo altă indicație care să sugereze că era membră în Miliția Georgetown sau în Asociația Lunetistelor.

Și totuși…

Când ajunse înapoi la căsuță văzu că Duran spălase vasele și făcuse curățenie prin bucătărie. Auzi sonorul televizorului în cealaltă cameră – o voce veselă rostea o replică dintr-un film, iar pe fundal îi răspundea o cascadă de râsete, dar când intră îl găsi pe Duran adormit pe canapea.

Adrienne își duse laptop-ul în bucătărie, îl așeză pe masă, îl deschise și apăsă butonul de pornire. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului și așteptă ca aparatul să pornească.

Într-un minut se conectă la AOL apelând contul lui Nikki care se deschise automat cu parola inclusă. Intră în mesagerie și verifică toate mesajele poștei electronice. *Mesaje noi, Mesaje vechi, Primite, Trimise*… și, bineînțeles, nu descoperi nimic interesant. Câteva anunțuri de la Travelocity, niște informații de la Asociația, Jack Russell” a crescătorilor de Terrieri, oferte prin *E*trade* și reclame la vitamine, cosmetice și suplimente nutritive. Dar asta era tot.

Părăsi netul și reveni în Windows, pe desktop, unde făcu click pe iconița Quicken, care era în programul de contabilitate. Intenționa să meargă „pe firul banilor”, dar programul probabil fusese preluat de

Nikki împreună cu sistemul de operare Windows pentru că nu fusese folosit vreodată.

În programul Microsoft Outlook apărea un calendar și dacă viața lui Nikki ar fi fost cât de cât asemănătoare cu cea a lui Adrienne, ar fi putut afla foarte multe. Calendarul ei era plin de întâlniri și de tot felul de notițe de ținut minte. Își ținea evidența greutății ei sau a distanțelor pe care le alerga. O ajuta să-și amintească zilele de naștere, termenele-limită și altele. Dar calendarul lui Nikki era la fel de sumar ca și viața ei. Erau câteva programări: la Duran, la salonul de cosmetică, la coafor, la veterinar. Și la fiecare două săptămâni o singură însemnare: „A – aici la șapte” sau „A – la ea la opt”, memento-uri ale locurilor de întâlnire alternative pentru cinele lor luate împreună (dintre care jumătate Adrienne își dădu seama că fuseseră amânate). Dar asta era tot. Calendarul nu menționa dacă Nikki era o credincioasă practicantă sau o satanistă, sau studentă la Arte. Nici dacă participase la ședințele vreunei grupări de ajutorare a victimelor abuzate în cadrul unor ritualuri și nici dacă luase lecții de tir.

În general, fișierele din memoria laptopului erau o mare dezamăgire, dar nu și o surpriză. După episodul cu Europa, viața lui Nikki fusese extrem de retrasă. Se plimba cu rolele, îl plimba pe Jack și își petrecea aproape tot timpul singură. În afară de ședințele cu Duran, nu prea mai făcea altceva, exceptând, poate, privitul la televizor. În concluzie, lejeritatea agendei ei nu o mira prea mult pe Adrienne.

Dar o făcea totuși să se întrebe de ce mai avea atunci nevoie Nikki de un computer? S-ar fi putut foarte bine descurca doar cu un carnețel cu bilețele autoadezive. Prin urmare, poate că nu după laptop se umblase în apartamentul ei. Poate că altceva căutaseră. (Sau poate că totuși îi scăpase ei ceva din vedere.)

Adrienne se chinui să nu caște și reluă citirea calendarului, căutând orice ar fi putut să pară suspect. Dar nu era nimic. O programare la dentist în iulie, o vizită la adăpost în octombrie, o notă ca să nu uite să vadă spectacolul *Little Feat* la Wolf Trap.

Adrienne se încruntă. *La… adăpost*?

Reveni la însemnările lunii octombrie și făcu click pe data de 19, care-i afișă:

„Subiect: Jack la adăpostul pentru animale.

Locație: Arlington.
Data începerii: duminică 7/10.
Data încheierii: vineri 12/10”.

Se lăsă pe spate în scaun și privi nedumerită ecranul. Nikki *nu plecase* nicăieri, deci de ce să fi avut nevoie să-l lase pe Jack la adăpost? Se gândi la ce se întâmplase luna trecută. Într-adevăr, fuseseră câteva zile când încercase să dea de Nikki la telefon, dar nu o găsise. Despre ce fusese oare vorba atunci?

Își aminti că se îngrijorase destul de tare, încât îi trimisese lui Nikki un e-mail pe care aceasta îl ignorase, cum făcuse, de altfel, și cu mesajele de pe robotul telefonic. Adrienne era chiar pe punctul de a merge la ea la apartament să vadă dacă este în regulă, când, în sfârșit, Nikki o contactase, purtându-se de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Unde-ai fost?

— Nicăieri.

— „Nicăieri?”

— Am fost ocupată. Am uitat să te sun.

Adrienne se gândi când se întâmplase asta, oare. „Octombrie, începutul lunii. Exact în perioada aceea”. O cuprinse o senzație de plăcere vinovată ajungând la concluzia că sora ei o mințise. Avea dovada scrisă în calculator, chiar sub ochii ei: „Jack la adăpost. / – Unde-ai fost? / – Nicăieri.”

Opri calculatorul, se ridică în picioare, se întinse și căscă. Nikki dusese o viață secretă, pe undeva.

•

Dimineața o trezi răpăitul ploii – o ploaie care se întețise și vuietul înfundat al oceanului, senzația necunoscută a saltelei goale și a păturii aspre.

Căsuța nu se închiria cu tot cu lenjerie de pat și uitase de asta când mersese cu Duran la cumpărături. Aveau totuși câteva prosoape folosite, așa că măcar un duș se putea face. O durea capul și-și duse mâna într-o parte, pipăind ușor umflătura de deasupra urechii, care i se părea mai moale decât cu o zi în urmă. Se dădu jos din pat, se uită la ceasul de la mână și clipi surprinsă: era aproape după-amiază!

Se îmbrăcă în grabă cu un tricou și un șort, deși alergarea plănuită în grabă părea imposibilă din cauza ploii. Duran era treaz de mult. Făcuse duș, se bărbierise și stătea pe canapea cu telecomanda în

mână. Când Adrienne intră în cameră, el dădu sonorul la minimum.

— Bună! spuse el.

— Te uiți mult la televizor, așa-i?

Era o întrebare retorică, dar ironia ei nu păru să-l atingă. Se gândi puțin și răspunse:

— Da, mă uit!

De parcă ar fi fost cine știe ce realizare.

Stinse televizorul și aruncă telecomanda cât colo.

— Ar fi trebuit să mă trezești! îi spuse ea.

El se miră:

— De ce? Plouă torențial.

— Avem treburi de făcut înainte să mergem la New York.

— Cum ar fi?

— În primul rând, cafea! răspunse ea și întorcându-i spatele, se duse în bucătărie unde așeză ceainicul pe aragaz.

Pe dulap era un dispozitiv rudimentar de făcut cafea și un set de site de filtru. Puse o sită în pâlnie și o potrivi deasupra unei căni albastre, apoi turnă câteva lingurițe de cafea în ea.

— Știi cumva dacă Nikki a plecat undeva vreodată? întrebă ea.

— Ce vrei să spui mai exact? replică Duran, venind și el în bucătărie.

— Știi să fi fost vreodată plecată din oraș?

Duran se încruntă.

— Cam pe la începutul lui octombrie, continuă Adrienne. Cu vreo zece zile înainte să…

Ceainicul începu să fluiere și Adrienne se întrerupse ca să toarne apa fierbinte peste cafea.

— A pierdut o ședință cam în perioada aia, îi spuse Duran.

— Făcea des asta? întrebă Adrienne.

Duran făcu semn că nu:

— Nu, niciodată.

— Și unde s-a dus?

Duran înălță din umeri:

— Nu, dar… când s-a întors era bronzată. Țin minte că am glumit pe seama asta și am întrebat-o unde a fost.

— *Și*?

— Mi-a zis că a mers la plajă.

— Unde? se întrebă Adrienne.

— Nu mi-a precizat și nici eu nu am insistat.

— De ce nu?

— Pentru că nu voia să dezvolte subiectul. Și cred că nici eu nu eram chiar atât de curios.

Se întețise și vântul, iar ploaia se transforma într-o furtună de proporții. Se zăreau fulgere pe geam, iar tunetele zgâlțâiau ferestrele. Parcă cerul s-ar fi rupt în două.

— Nikki era îngrozită de fulgere, remarcă Adrienne.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Serios? Când era mică se încălța cu tenișii pentru că aveau talpă de plastic și se ascundea în pivniță.

Afară, unul dintre obloane se desprinsese și vântul îl izbea de perete iar și iar. Duran vru să iasă să-l repare, dar Adrienne îl opri chiar în fața ușii, trăgându-l de mânecă:

— *Ai înnebunit*? întrebă ea și începură să râdă amândoi ca niște copiii, zăpăciți și încântați.

Adrienne îl ținea încă de braț și o secundă păru că va urma un sărut, dar afară se auzi un trăsnet puternic de parcă ar fi explodat o bombă. Luminile se stinseră, Adrienne tresări, iar casa se cufundă deodată în semiîntuneric. După ce își reveni, Adrienne înghiți în sec și spuse:

— Am rămas fără curent.

Duran rânji:

— O secundă am crezut că face parte din scenariu.

•

Începură să joace șah, care părea destul de inofensiv și nu necesita prea multă lumină. Duran improviză câteva piese lipsă, înlocuind pionii cu capace de sticlă și turele cu niște solnițe. Adrienne nu era prea bună la șah și Duran o bătu în câteva minute, jucând distrat și fără prea mult efort.

— Ai ceva experiență la jocul ăsta, remarcă ea.

Duran ridică din umeri:

— Văd și eu.

— Drept să-ți spun, spuse ea așezând la loc piesele pe tablă, eu nu joc prea bine, dar Gabriel… Se opri: Am avut cândva *un prieten* care lua șahul foarte în serios… era chiar înscris într-un club. În fine, a încercat să mă învețe, deci nu pot să spun că sunt chiar începătoare. Se gândi puțin, apoi răsuci tabla și puse la loc piesele pe care le pierduse: De data asta joci tu cu negrul! Și nu mai fi așa de amabil! Să vedem dacă poți să mă bați urât de tot.

Și iar câștigă Duran și partida nici nu îi luă foarte mult timp. De fapt se prelungi atât cât îi lua lui Adrienne să-și gândească mutările. Duran muta aproape automat, de parcă știa fiecare situație pe dinafară, în timp ce ea analiza eventualele capcane și curse pe care i le-ar fi întins el. După a noua mutare, el ridică ochii spre ea și spuse:

— Mat!

Adrienne privi pe tablă și clătină din cap:

— Nu văd cum.

El ridică din umeri:

— Ba da!

Adrienne se uită din nou la piese și se încruntă:

— Unde?

— Imediat.

Ochii ei priviră fiecare piesă în parte. După un timp, îl fixară pe Duran:

— Despre ce vorbești? întrebă ea.

El îi răspunse cu o expresie nevinovată și mirată:

— Despre șah! zise el. Despre ce altceva?

În timp ce vorbea, îi luă pionul și astfel îi dădu șah la rege. După numai două mutări, jocul se termina.

•

Pe la jumătatea celui de-al patrulea joc, oblonul desprins se rupse cu totul, iar rafalele de vânt și ploaia inundară geamul.

— Am o rugăminte, spuse Adrienne lăsându-se pe spătarul scaunului. Închide ochii și spune-mi primul lucru care-ți trece prin cap când te gândești la șah!

Duran îi făcu pe plac, închise ochii și se gândi.

— Ei? întrebă ea.

— Tabla, spuse el, și piesele.

— Da, dar…

— Alb și negru. Roșu și negru.

— Și mai ce?

Duran se mai gândi puțin și spuse:

— Rom.

Adrienne clipi, surprinsă:

— Rom?

— Da! Gustul de rom: înțepător. Și buchetul ca de coniac, aroma care-ți umple plămânii.

Adrienne nu știa ce să mai spună.

El descrise în continuare cum își imagina că ține paharul greu în mână, că vede suprafața întunecată a băuturii cu un singur cub de gheață plutind în ea, topindu-se pe nesimțite.

— Și altceva?

Vocea ei se auzea ca un susur, venind de undeva, de departe.

— Căldură. Mi-aduc aminte că am jucat șah într-un loc unde era cald, foarte cald, iar cămașa mi se lipea de spate.

— Unde?

— Nu știu. Nu este propriu-zis o amintire. E mai mult ca amintirea unei amintiri.

— Și ce altceva?

— Muzică.

Duran își înălță puțin capul vrând parcă s-audă mai bine sunetul care exista doar în închipuirea lui, dar mișcarea îl deranjă, iar el deschise ochii și o privi.

— Păstrează acea închipuire, îi spuse ea.

El mai încercă, dar degeaba. Gândul îi zburase și îi spuse asta și lui Adrienne.

Între timp ploaia se mai domolise și cerul se înseninase, devenind de un gri sidefat.

— Ce ciudat! spuse Duran. Parcă am făcut o ședință de spiritism.

Din locul în care stătea, Adrienne îl observa jucându-se, învârtind între degetele de la mâna stângă o tură.

— Și toate astea chiar ți-au trecut prin minte: rom, căldură, muzică?

Duran făcu din cap că nu:

— A fost un exercițiu de asociere liberă și, mai mult decât orice, am avut o senzație. Dar, da: asta a fost tot!

Adrienne se încruntă și, adoptând vocea ei „de tribunal”, îi adresă întrebarea:

— Nu crezi că este curios ca Nikki să fi avut o amnezie prelungită și apoi să aibă acele false amintiri și tu la fel?

Duran părea încurcat de întrebarea ei, de parcă ar fi vrut să-i răspundă, dar nu putea. În cele din urmă, zise:

— Avem puncte de vedere diferite.

— Ai auzit și tu cum am vorbit pe casetă, nu?

— Da, dar…

— *Atunci*?

Duran oftă:

— Crezi că sunt amnezic?

— *Sper* să fii!

Fața lui Duran se întunecă:

— De ce spui asta?

— Pentru că din două rele acesta este cel mai mic, răspunse ea.

•

După-amiaza era pe trecute, iar Adrienne verifica din nou memoria laptopului lui Nikki. După o oră și mai bine, bateria computerului începu să clipească și atunci ea îl opri.

— Ce știi despre cardul ei de credit și despre contul ei curent? întrebă Duran. Dacă a călătorit în afara orașului în octombrie…

Înainte de ora cinci, Adrienne sună la banca unde avea sora ei bani depuși și ceru copii după retragerile și depunerile făcute în ultimele șase luni. La început, funcționara nu prea voia s-o servească, dar, în cele din urmă, șeful ei acceptă să-i fie trimise prin poștă actele la adresa indicată de client în dosarele lor. Asta era tot ce puteau face.

Ascultând convorbirea, Duran fu impresionat de felul în care Adrienne respinse ideea că ar putea fi refuzată.

— Ești dură! îi spuse el când ea închise telefonul.

— Cum ai spus și tu, pot să fiu o adevărată ticăloasă când vreau. Apoi zâmbi și adăugă: Hai să ieșim!

Peste tot erau numai frunze, ramuri și crenguțe împrăștiate pe stradă și pe peluze. Pe trunchiurile întunecate ale copacilor se vedeau ca niște plăgi de lemn galben-deschis semnele proaspete de unde acestea fuseseră rupte. În depărtare se auzeau sirene, iar aerul fremăta și era impregnat cu acea mireasmă proaspătă care se simte uneori după o aversă.

Se descălțară și se plimbară de-a lungul plajei. Nisipul era plin de gunoaie și mizerii aruncate la mal de valurile furtunoase: carcase de crabi, resturi de funii și undițe, bucăți zdrențuite de plastic, lemnișoare și pești morți.

După ce se întoarseră la căsuță, Adrienne plecă să alerge. Duran nu se gândise să-și cumpere pantofi de sport, așa că rămase singur în bucătărie, încercând să-și revină după dezamăgirea pe care o avusese când crezuse că, după ce vor trece de un colț, vor ajunge în fața vilei Beach Haven – și nu se întâmplase așa. Nu putea să redea în cuvinte ce simțea, dar era ca și când ar fi stat în fața unui rând de scări și, vrând sa facă primul pas, descoperise că treptele dispăruseră și era în

cădere liberă prin spațiu. Singurele lucruri în care putea să se încreadă cu adevărat erau prezentul și lumea din jurul lui, așa cum era ea și nu cum fusese sau va fi.

Bucătăria, în momentul de față. Până și amintirea jocului cu Adrienne atât de bogată în detalii – și de *recentă* – pe cât fusese era ceva nesigur. Pentru că și amintirile lui despre Beach Haven fuseseră pline de detalii și totuși Beach Haven era doar o închipuire, la fel de imaginară ca și „Jeffrey Duran”. În cazul acesta exista posibilitatea ca până și Adrienne să fie o iluzie. De asemenea, ziua de ieri și de alaltăieri. Nico. De Groot. Și blocul Towers. Toate: doar o plăsmuire a imaginației lui sau a lui Dumnezeu.

Poate…

•

— A fost grozav! exclamă Adrienne, intrând pe ușă, debordând de energie.

Duran o privi pe această femeie în carne și oase cum își umple un pahar cu apă de la robinet și, ridicându-și ochii în tavan, bea cu înghițituri rare și prelungi. O mânca din ochi, zăbovind pe ici pe colo, desfătându-se cu imaginea ei reală.

Golindu-și paharul, Adrienne îl așeză pe masă și se uită întrebătoare spre Duran:

— Aș da orice să știu la ce te gândești, spuse ea.

Duran dădu să-i răspundă, apoi se răzgândi și spuse:

— Mai bine nu!

•

Tocmai ieșise de sub duș atunci când sună telefonul și ea răspunse:

— În regulă, spuse ea. Desigur… da. Da, este! S-a întrerupt acum trei, patru ore. Pentru că Duran era nedumerit, ea acoperi receptorul și șopti: Trish. Tipa de la agenția imobiliară. Apoi continuă discuția la telefon: Sigur, nu. Nu este nicio problemă. Am o lanternă mică în poșetă. Își șterse puțin părul cu un prosop și râse: Da, *sunt* una dintre acele persoane. Mi se spune Scout. Se aplecă și notă ceva: Bine, dacă avem vreo problemă, vă anunțăm! Închise telefonul.

— Ce voia? întrebă Duran.

— Este o pompă de scurgere la subsol, îi spuse ea. Când se întrerupe curentul electric, nu mai funcționează și se inundă subsolul. Și asta îi face probleme și boilerului. Ar mai fi un generator care trebuie să pornească drept rezervă în situațiile astea, dar de cele mai multe ori nu pornește. Așa că ne-a rugat, dacă putem, să coborâm și

să apăsăm pe comutatorul de urgență.

Adrienne dispăru în dormitor, de unde se întoarse cu o lanternă mică de plastic, ca un pix, pe care o ținea în poșetă și amândoi merseră la subsol.

Nu era propriu-zis o încăpere la subsol. Era un beci cu podea de pietriș și de pământ. Se intra de afară, din spatele casei, prin două uși metalice care se deschideau spre câteva trepte de ciment. Adrienne mergea în față.

— Cam sinistru, murmură ea în timp ce lanterna ei răspândea prin întuneric un fascicul portocaliu slab.

— Pompa de scurgere este acolo, îi spuse Duran, arătând cu degetul spre un dispozitiv care se afla lângă peretele de sud.

Adrienne se apropie de acesta și, întinzând mâna sub instalație, apăsă un întrerupător. Pompa zornăi și se puse în funcțiune.

•

Era puțin după ora nouă când reveni curentul. Mâncau o pizza la lumina lumânării și beau bere, când jumătate din luminile din casă se aprinseră. Pe moment rămaseră surprinși ca de blițul unui aparat de fotografiat. Stăteau nemișcați în timp ce televizorul porni foarte tare, transmițând aceleași hohote regizate, specifice serialelor de comedie.

Duran începu să râdă pe înfundate, dar se opri când văzu expresia de dezolare de pe fața lui Adrienne. Avea ochii plini de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Adrienne scutură din cap și privi într-o parte, încercând să-și mascheze lacrimile.

— Ce *este*?

Într-un târziu, ea spuse:

— Când o căutam pe Nikki în apartamentul ei... luminile erau stinse... pentru că fusese un scurtcircuit, de la radiator. Și când Ramon a reparat siguranțele... și a dat drumul la curent... am văzut-o dintr-o dată. În cadă.

Lacrimile îi curgeau pe obraz. Ea își feri privirea.

— Îmi pare rău, zise Duran.

Duran spălă vasele, nici nu erau foarte multe, în vreme ce Adrienne reveni la calculator. Însemnă pe o hartă locul de unde veniseră, cel unde se aflau în prezent și află drumul pe care trebuiau să-l facă până la cabinetul doctorului Shaw în New York. Apoi căută un hotel și mormăi nemulțumită în privința prețurilor mari.

Problema banilor îl făcu pe Duran să se încrunte, pentru că era,

evident, un neajuns pentru Adrienne și până în prezent ea achitase mai mult decât ar fi fost partea ei. Nu avea la el carnetul de cecuri și nici vreun card de credit. Lui Adrienne amănuntul i se păru incredibil.

— *Toată lumea* are un card ATM.

— La subsolul blocului Towers este o bancă, îi spuse Duran. Când am nevoie de bani, mă duc pur și simplu acolo.

Adrienne începu din nou să caute pe calculator, iar Duran merse în living. Un timp rezistase impulsului de a se uita la televizor, pentru că știa că ea nu era de acord cu asta, dar acum se simțea extenuat de toate aceste incertitudini care erau legate de propria identitate. Avea nevoie *să nu se mai gândească.* Și privitul la televizor îl scotea din starea asta.

— Nu pot s-accept să plătesc atât doar pentru un loc de *dormit,* remarcă Adrienne când trecu pe lângă ea. Am să iau niște numere de telefon cu noi. Poate că nu va fi nevoie să ne cazăm acolo.

— Mi-e indiferent, replică Duran și lăsându-se pe canapea, puse mâna pe telecomandă. Schimbă în fugă de pe un program pe altul oprindu-se la un moment dat la serialul *Dharma și Greg.* Se lăsă pe spate și rupse orice legătură cu tot ce era în jur.

• Capitolul 25 •

Plecară la drum, precauți ca niște hoți în miezul nopții.

Tot drumul, Adrienne conduse cu sistemul de control automat al vitezei activat, iar acul cadranului de viteză era înțepenit la 100 km/ oră. Călătoria decurse în mare parte în liniște, într-un mod plicticos, dar plăcut totuși și, din fericire, fără elemente neprevăzute. Păreau două persoane la fel ca oricare altele. Se îndreptau spre nord cu farurile aprinse, când Adrienne își exprimă preocuparea față de absența ei de la serviciu, în timp ce Duran, în dreapta ei, stătea complet relaxat, privind în întuneric. Dac-ar fi închis ochii, i-ar fi fost foarte ușor să-și imagineze că pleca din oraș cu iubita lui într-o lungă vacanță. Chiar și când zorii îi luară prin surprindere, iar lumina crescândă descoperi peisajul sumbru din afara orașului New Jersey, Duran încă își mai păstrase acea bună dispoziție.

În cele din urmă, Dodge-ul lor trecu prin Pasajul Lincoln spre Midtown, unde viră la nord spre Upper West Side. Găsiră adresa pe care i-o indicase doctorul Shaw, însă Adrienne dădu târcoale zonei timp de 15 minute, așteptând să se elibereze un loc de parcare.

— Urăsc parcările cu taxă, explică ea.

— Nici nu mă mir, răspunse Duran. După câtă benzină ai consumat, probabil că nici nu ne-am permite.

Cabinetul lui Shaw se afla la etajul 22 într-un zgârie-nori de sticlă fumurie, care probabil reprezentase apogeul modernității la momentul construcției, în jurul anului 1965, dar care avea acum un aspect trist și părăsit, depășit de timp.

Biroul în sine era mai degrabă confortabil decât ordonat, cu tablouri, diplome și amintiri atârnate pe pereți, dar multe dintre ele ușor mișcate de la locul lor. Pe tot ce putea fi numit suprafață orizontală se aflau cărți și hârtii stivuite, însă podeaua era acoperită cu unul dintre cele mai frumoase covoare persane văzute vreodată de Adrienne.

Shaw arăta ca un unchi cumsecade: era grăsuț, avea ochi căprui, blânzi sub niște sprâncene zburlite și un zâmbet moale, parcă a regret. Îi întâmpină cu o strângere de mână fermă, îi conduse spre o canapea tare și îi pofti să ia loc.

Avea cămașă și pantaloni tip safari, o jachetă reiată și încălțăminte

sport, și purta peste mâneca de la cămașă un ceas Swatch din plastic de un roșu-aprins. Cadranul ceasului era așa de mare, că Duran ar fi văzut ce oră e din celălalt colț al camerei. Adrienne bănuia că doctorul avea în jur de 55 de ani, deși fața lui era netedă ca de bebeluș și radioasă.

— Doriți cafea?

Acceptară și apoi trecură la treabă.

— M-a intrigat ce mi-ați povestit la telefon, începu Shaw. S-ar zice că *fac colecție* de cazuri neobișnuite de pierdere a memoriei. Cred că, poate, cel mai bine ar fi dacă am relua discuția de la ceea ce am vorbit atunci. Ați putea începe, continuă el fixând-o cu ochii lui căprui pe Adrienne, prin a-mi spune cum ați aflat de acest domn. După aceea, zise el înclinând capul în direcția lui Duran, trecem la dumneavoastră.

Shaw se așeză picior peste picior cu glezna pe genunchi și se lăsă pe spătar încrucișându-și mâinile la ceafă, cu coatele întinse în afară, de parcă ar fi avut toată ziua la dispoziție.

•

Întâlnirea lor se încheie în jurul prânzului, la semnalul lui Shaw care se întinse zdravăn în scaun.

— Păi, este o poveste remarcabilă, le spuse el, dar chiar și psihiatrii mai trebuie să și mănânce. Uitați ce vă propun, am o întâlnire fixată cu fiica mea pentru prânz și după aceea o programare la 13:30. Dacă reveniți la trei vă fac atunci anamneza și apoi continuăm.

— Ce este anamneza? întrebă Adrienne.

— Ah, este... Shaw își roti mâna prin aer.

— Este o consemnare a istoriei medicale a vieții pacientului, explică Duran. Operații, amețeli, alergii.

— Și ceva teste, adăugă Shaw. Treburi de rutină: TAT-ul, MMSE-ul.

— Care înseamnă...? întrebă Adrienne.

Shaw ridică din umeri:

— Numele lor n-o să vă spună mai mult decât acronimele, dar sunt teste prin care identificăm statutul psihopatologic al pacientului, diagnosticăm vătămarea cognitivă și a curbelor de percepție tematică, chestii de genul acesta.

Adrienne dădu din cap în semn că pricepuse, în schimb Duran se încruntă. De fapt, cu ce anume fusese de acord când acceptase să

vină aici? Urma să fie cobaiul acestui tip?

Shaw îi făcu cu ochiul:

— Sunt sigur că domnul Duran știe despre aceste teste la fel de multe ca mine, nu-i așa?

Duran ridică din umeri:

— Știu ce sunt, spuse el, dar nu a fost cazul să le folosesc în practica mea.

— Eu, personal, cred foarte mult în testări, îi spuse Shaw, și dacă avem timp, poate o să facem și un mic inventar al problemelor depresive. Observă circumspecția din ochii lui Duran și se grăbi să-l liniștească: Doar ca să ne facem o idee despre cum stau lucrurile.

— Am înțeles, spuse Duran, dar... se punea în discuție doar problema memoriei. Nu a sănătății mele mintale, ci a memoriei mele.

Shaw își roti ochii dintr-o parte într-alta, sugerând că distincția era nesemnificativă:

— Dacă tot ce mi-ați povestit este adevărat, spuse el, există clar o disfuncție de un *anume* gen. Testele sunt simple instrumente de investigație. Și primul lucru pe care trebuie să-l aflăm este dacă amnezia dumneavoastră este organică sau de adaptare, rezultatul unei traume sau... altceva. Își apropie palmele: Să știm cu ce avem de-a face.

— Adică? întrebă Adrienne.

Shaw își întoarse palmele în sus:

— În momentul acesta nu mă pot pronunța. Amnezia poate avea mai multe cauze, mergând de la o simplă lovitură în cap până la epilepsie, stres foarte mare sau chiar – nu vreau să vă sperii – tumoare pe creier. Sau poate fi o formă de isterie.

— „Isterie”?

Shaw se strâmbă ușor:

— Este un termen cam depășit. În principiu, vorbim despre amnezie adaptivă, cea care rezultă din cauze psihologice, nu fiziologice. Shaw își lipi palmele și le apropie de nas, privind pe deasupra vârfurilor degetelor: Desigur, uneori acestea pot coincide. Dar, în general, amnezia isterică se poate trata prin terapie. În prezent, se tinde să fie catalogată drept tulburare disociativă. Se uită la ceas, apoi se ridică în picioare: în orice caz, testele ne vor arăta încotro s-o apucăm.

Le strânse mâinile, apoi îi escortă spre ușă:

— Ne vedem la trei!

•

Verificaseră mașina (nu avea niciun bilet de amendă), mai alimentară aparatul de taxat parcarea și apoi, câteva străzi mai încolo, găsiră un restaurant cu delicatese unde mâncară pastramă cu garnitură de murături și băură sucuri acidulate. Duran era puțin speriat și incomodat la gândul că va fi pacientul cuiva, iar vorbăria lui Shaw încă îi răsuna în cap: „vătămare cognitivă”, „disfuncție”, „isterie”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Adrienne, înțepând cu furculița o felie de murătură.

Duran clătină din cap:

— Dacă încearcă să mă arunce într-o rezervă, spuse el, am plecat de aici.

— „Rezervă”?

— Este un termen clinic, explică el.

Aveau mai mult de o oră de pierdut, așa că se hotărâră să caute sediul Companiei de Siguranță Mutuală Generală.

— Poate ne dau copii ale casetelor lui Nikki dacă le ceri tu personal, spuse ea. Doar ești clientul lor, nu?

După un drum cu metroul și o plimbare de-a lungul a cinci blocuri, ajunseră la destinație, deși la prima impresie nu părea deloc așa.

Adresa de pe Avenue of the Americas se dovedi a fi până la urmă un oficiu poștal „Box’n Mail”, unul dintre acele puncte care pe lângă împachetarea și expedierea coletelor prin serviciul poștal de stat și UPS sau FedEx, vând și cutii de carton sau folii de protecție din plastic cu bule. În paralel, acest oficiu poștal funcționa și ca punct de primire a corespondenței, fiind sediul unor căsuțe poștale închiriate în special celor care nu doresc sau nu pot să primească scrisori la domiciliu.

Așa că „birourile” „Companiei de Siguranță Mutuală Generală”, „apartamentul 1119” erau, de fapt, un sertar metalic de 6 pe 9 și 18 cm. Ușița lui metalică mată nu lăsa să se întrevadă ce conținea.

Adrienne și Duran se așezară la coadă în spatele unei femei care îi trimitea un pachet fiului ei la cămin. Când veni rândul lor, Adrienne se interesă cum putea lua legătura cu cei de la Siguranță Mutuală Generală.

Tipul de la ghișeu era un tânăr dezlânat, cu păr lung, blond.

— Într-un singur mod, spuse el. Scrieți-le o scrisoare!

— Dar trebuie s-aveți datele lor, nu? Pe contractul încheiat cu ei.

Tânărul infirmă printr-o mișcare a capului și-și îndreptă atenția asupra pachetului din fața lui pe care-l sigilă profesionist cu bandă de scotch.

— Nu mi-ați putea da măcar un număr de telefon? încercă Adrienne să-l înduioșeze. Este important… Adică, *chiar* trebuie *să vorbesc* cu ei.

— Doamnă, spuse tipul, de ce credeți că unii închiriază aceste căsuțe poștale? și își trecu mâna peste șirul de sertare.

Era o întrebare retorică, dar Adrienne răspunse totuși:

— Ca să aibă un loc unde să le vină corespondența.

Funcționarul se uită la ea, apoi roti pachetul din mâinile lui, examinându-l pe fiecare latură. La sfârșit, îl așeză într-o cutie albă de plastic pe care cineva mâzgălise UPS.

— Le închiriază pentru că este un mod discret să primească poșta. *Discret*! repetă el. Dacă doriți un număr de telefon al acestei organizații, puteți suna la 411.

— Nu sunt înregistrați, îi spuse Adrienne. Am încercat deja asta.

Bărbatul îi adresă un zâmbet plin de regret:

— Da, păi de asta am spus că ar trebui să le scrieți. Dac-ar fi vrut să stea de vorbă cu cineva, probabil că n-ar fi închiriat o căsuță poștală la noi.

•

Se opriră la mașină să mai bage câteva monede în aparatul de taxare a parcării și, când se întoarseră în cabinetul doctorului Shaw, lui Adrienne i se sugeră să aștepte în biroul de primire sau…

— Cred că am să merg să alerg, spuse ea. Parcul este foarte aproape.

Își aduse echipamentul de sport din mașină, se schimbă la toaletă, apoi coborî la parter cu liftul, lăsându-l pe Duran pe mâinile psihiatrului.

Îi plăcea la nebunie să alerge în Central Park. Distanța de jur împrejur era aproape perfectă, vreo zece kilometri și o încânta să facă jogging la umbra copacilor și a zgârie-norilor.

Alergă o oră, fiind nevoită o dată sau de două ori să se întoarcă pentru că se orientase greșit spre ieșire. De fiecare dată când revenea pe același drum, traversând înapoi parcul, își spunea în gând: „Idioato! Dacă-ți scrânteai glezna? Ar fi trebuit să-ți iei bani la tine, măcar să ai să dai un telefon. Și, oricum, ar fi trebuit să fii mai

atentă”.

Secretara de la biroul de primire – o tânără punkeriță cu unghiile date cu ojă albastră și părul vopsit cu henna – plecă la șase. După ce plecă, Adrienne merse la biroul ei și folosi telefonul pentru a rezerva o cameră la unul dintre hotelurile de care se interesase pe calculator cu o zi în urmă. Pe urmă se schimbă în hainele ei de stradă și începu să citească revista *Newsweek*. Pe la 19:30 terminase deja de citit *New York, People* și era pe la jumătatea lui *New Yorker,* când începu să se îngrijoreze că nu era în regulă ceva. De două ori se ridică de pe canapea și merse să asculte lângă ușa cabinetului lui Shaw. Dar ușa era solidă și nu reuși să audă decât un murmur slab.

Era 20:45 când cei doi ieșiră, în sfârșit, iar Adrienne tresări la auzul vocilor lor și le apăru înainte emoționată și impacientată ca o rudă aflată în sala de așteptare a unui spital.

Shaw îi zâmbi și ea observă ca era încântat. În schimb, Duran părea extenuat, arăta obosit și palid și avea o umbră de barbă țepoasă pe obraji.

— Este o pacoste, spuse Shaw, dar o *scoatem la capăt*! Se întoarse către Adrienne și, ținându-și palmele ridicate în sus, se scuză că o lăsase s-aștepte așa de mult: Sunt total *în ceață,* îi spuse el, dar mai curios ca niciodată. N-am mai întâlnit așa ceva! Și după cum i-am spus și lui Jeff, aș vrea să-i mai fac niște teste dimineață. Nu foarte obositoare…

Adrienne se miră:

— Dar trebuie să vă fi făcut o idee, totuși. Ați stat împreună *ore întregi.*

Shaw oftă, își împreună mâinile și le întinse deasupra capului. Închise ochii și-și roti capul într-o mișcare circulară completă. Apoi își lăsă brațele pe lângă corp și începu să facă din umeri mișcări asemănătoare celor de încălzire. Într-un târziu, spuse:

— Ce-ar fi să ne așezăm?

Și așa făcură cu toții.

— Este o situație foarte curioasă, începu Shaw. Ce m-a interesat la început a fost să știu durata a ceea ce eram tentat să cred că este o fază amnezică, dar…

— V-ați răzgândit între timp, sugeră Adrienne.

Shaw confirmă din cap.

— Și acum ce credeți că este?

— Acum aș spune că… nu *știu* ce să mai cred. Pot să spun sincer că

nu am mai întâlnit *o minte* ca a lui Jeffrey. Nu știe mai nimic despre trecutul lui și cât știe pare mai mult dobândit decât amintit. Parcă ar fi citit informații despre el și a memorat detaliile.

Adrienne se uită la Duran.

— Sunt un caz fascinant, îi spuse Duran, cu o voce sarcastică. Ray o să dea numele meu unei boli. O să-i spună Sindromul Duran.

Shaw zâmbi:

— Dacă îl întreb pe Jeffrey despre o întâmplare din trecutul lui, una pe care și-o amintește, de fiecare dată mi-o va povesti în același fel, menționând *aceleași* detalii exact în aceeași ordine.

— Și?

— Par anecdote, mai degrabă povești pe care și le amintește decât amintiri *în sine.* De fapt, nu e ceva neobișnuit. Toți facem asta într-o oarecare măsură. Ne înfrumusețăm amintirile ca să se potrivească într-un context sau altul, ne facem pe noi să părem mai atractivi, pe părinții noștri mai iubitori, în funcție de caz. Dar, în cazul lui Jeffrey, amintirile lui nu sunt doar retușate, sunt bătute în cuie. Văzând încruntarea de pe fața ei, Shaw își continuă explicația: L-am rugat pe Jeff să-și aducă aminte câteva evenimente din trecut, dintre acelea pe care nimeni nu caută să le înfrumusețeze.

— Cum ar fi? întrebă Adrienne.

— Ah!… Shaw făcu cu mâna prin aer: când ți-ai pierdut primul dinte! Se opri și începu să dea din cap încurajator: Cum s-a resimțit asta în familia ta?

Adrienne roși:

— Nu știu!

— Ba știi sigur. Ia gândește-te! Când îți cădeau dinții de lapte, era privit ca un eveniment obișnuit? Sau se făcea tam-tam pe seama asta?

Psihiatrul își încleștă palmele și le aduse în dreptul buzelor.

Adrienne se gândi:

— Păi, spuse ea puțin emoționată, în familia *mea*… Pentru început, sintagma nu mi se potrivește. Am tot schimbat „familii” când eram mică.

— Nu la asta mă refeream, obiectă el, nerăbdător să primească un răspuns. *Oriunde* ai fi stat și indiferent cu cine, ți-a căzut primul dinte de lapte. Zi-mi tu mai departe! Ce s-a întâmplat?

Adrienne închise ochii strâns și se concentră, strâmbându-se ca și când s-ar fi chinuit să-și amintească, fără să știe de ce juca teatru

când, de fapt, *își amintea* chiar foarte bine. La un moment dat, zise:

— Locuiam cu bunica mea și a insistat foarte mult pe chestia asta, lucru care nu-i stătea în fire.

— Continuă!

— Avea o cutiuță de ceramică, o cutiuță specială în formă de dinte.

Duran începu să râdă.

— Serios! Și avea un capac prins într-o balama și pe el era gravat: „Zâna Măseluță”. Mi se părea grozav, le spuse Adrienne. Deși, dacă stau acuma să mă gândesc… mi se părea puțin ciudat, chicoti ea.

— Zii mai departe!

— Păi, îmi punea dintele în cutiuță și cutiuța sub pernă și a doua zi dimineață când mă trezeam, găseam întotdeauna în locul dintelui o hârtie de un dolar împăturită foarte tare. Bunica nu știa cât de materialistă eram. Aș fi fost în stare să-i scot și pe ceilalți.

— Vezi, spuse Shaw, întinzând o palmă în direcția lui Adrienne, îți amintești perfect. Așa și trebuie. Pierderea unui dinte reprezintă o etapă de trecere – și aproape toți avem amintiri legate de el. Dar nu și Jeffrey. Jeffrey nu mai ține minte nimic despre asta. Îi aruncă o privire lui Duran care ridica din umeri:

— Oricum, i-am spus și lui, am un catalog cu întâmplări nesemnificative de genul acesta. Lucruri pe care toți le-am făcut la un moment dat: ne-am mâncat pachetul la școală în ciclul primar, ne-am tuns, am mers la dentist. Pot să vă enumăr zeci de exemple de astfel de amintiri colective, care se poate spune că sunt comune existenței umane sau cel puțin celei americane. Dar… Shaw își îndreptă privirea spre Duran cu un zâmbet prin care-și cerea scuze: Pacientul nostru, aici de față, s-ar zice că vine de pe Marte! Dintre toate întâmplările pe care eu i le-am sugerat – și au fost zeci de exemple – Jeffrey a răspuns doar la două. Shaw înălță două degete parc-ar fi arătat semnul păcii: își amintește c-a fost la plajă în Bethany Beach cu părinții. Și c-a suflat și a stins lumânările de pe tort la ziua lui de naștere. Restul este vid și *nu mă așteptam* la asta.

Adrienne se arătă derutată:

— De ce nu? Știm că are amnezie.

Shaw mișcă ușor din cap dintr-o parte într-alta:

— Da, dar mai știm și că născocește tot felul de povești. Și tocmai asta face acest caz interesant: treaba asta e cu două tăișuri. Domnul Duran este convins că amintirile sale sunt adevărate, de asta a trecut

testul cu detectorul despre care mi-ați povestit și tot de asta v-a dus încrezător la căsuța de pe plajă care de fapt nu există. Toate acestea se leagă de ceea ce am aflat după-amiază. Când l-am întrebat pe Jeff despre evenimentele nesemnificative despre care am vorbit, n-a făcut niciun efort să inventeze. Fie și le-a amintit, fie nu. Mai mult, nu.

— Și asta ce înseamnă? întrebă Adrienne.

— Că nu este farsor.

— Și?

— Că nu este doar amnezic, ci că se și auto-iluzionează. Shaw se întoarse către Duran: Ești sigur că nu te deranjează să vorbesc în acești termeni despre tine?

Duran își dădu ochii peste cap:

— Da, Adrienne și cu mine suntem foarte buni prieteni de când a încetat să mă dea în judecată.

Shaw se arătă surprins:

— Îl dai în judecată?

Adrienne dădu din cap în semn că nu:

— Nu! *Era să-l dau,* dar am renunțat.

Psihiatrul trecu repede peste amănunt:

— Oricum, am făcut o parte din testele clinice despre care ți-am povestit mai devreme.

— Și?

— Totul era normal, mai puțin pacientul. Shaw zâmbi: Așa că l-am hipnotizat!

Adrienne se îngrijoră:

— Dar… credeam că nu sunteți de acord cu hipnoza.

— Dimpotrivă! Este un instrument foarte folositor și m-am gândit că l-ar relaxa. I-ar înlătura inhibițiile.

— Și așa s-a întâmplat? se interesă Adrienne.

— Nu! Chiar și sub hipnoză, prezenta goluri în memorie. Însă cu episoadele pe care și *le amintea*: mersul la plajă, primul tort (și prima petrecere aniversară) era ceva foarte interesant.

— În ce fel?

Doctorul Shaw înclină din cap:

— E prea devreme să mă pronunț. Dar sunt vreo două teste pe care aș vrea să le facă, doar ca să mai eliminăm niște posibilități.

— Care anume?

— Vătămarea hipotalamusului.

— Și ce teste ar fi acestea? îl interogă Adrienne.

— Scanare CAT[16], scanare PET[17] și MRI[18].

De data aceasta era rândul lui Adrienne să-și dea ochii peste cap:

— Nu cred că domnul Duran are bani…

— Are asigurare, îi spuse Shaw ei. Am verificat!

— Are? întrebă ea. La Societatea Mutuală Generală?

— Nu, îi răspunse Duran. Am asigurare la Traveler. Cealaltă firmă reprezintă asigurarea în caz de malpraxis.

Shaw se ridică în picioare și merse la biroul secretarei. Deschizând pe rând sertarele, scoase la un moment dat o hartă și niște acte, pe care i le înmână lui Duran.

— Ce sunt astea? spuse Adrienne, uitându-se peste umărul lui Duran.

— O hartă a spitalului care arată locul unde se află laboratorul. Și formulare de accept. Shaw se uită la ceas și făcu un gest de disperare: Oh, Doamne! spuse el. Am întârziat al naibii de mult!

— Scuzați, zise Adrienne strângându-și grămăjoara de lucruri: tenișii și treningul transpirat.

Psihiatrul făcu din mână un semn prin aer ca s-o liniștească:

— N-ar fi prima dată!

Îi conduse până la ușa liftului:

— Ești genul anxios, Jeffrey? Claustrofob?

Duran ridică din umeri:

— *De unde* să știu?

Shaw pufni ușor:

— Ei, dacă tu crezi că va fi vreo problemă cu MRI-ul, spune-i tehnicianului. Îți va administra ceva ca să te poți calma.

Mașina avea un bilet cu o amendă vârât sub ștergător.

— Fir-ar să fie! se plânse Adrienne și se grăbi să îndepărteze hârtia, altfel i-ar fi putut paște și o a doua. E de o sută de dolari!

Uitându-se pe bilet, observă că fusese scris cu câteva ore în urmă, cam în perioada când alergase prin parc. Fiindcă se rătăcise în Central Park și fusese preocupată să se întoarcă la biroul lui Shaw, uitase de aparatul de taxat parcarea. Nu era corect din partea ei, dar îl luă la rost pe Duran de parcă el ar fi fost vinovat:

— De ce a trebuit să întârzii atât de mult?

Duran o simțea că e nervoasă și nu voia s-o supere și mai mult. Așa că în loc să facă pe deșteptul sau să-i spună că vizita la doctor fusese ideea ei, spuse:

— Nu știu. Îmi pare rău că a trebuit să aștepți.

În două minute se aflau în mașină și se îndreptau spre partea de sud a Manhattan-ului când ea începu să-și ceară scuze:

— E vina mea, spuse pe un ton emfatic și plin de remușcări. *Eu* am parcat acolo! Am uitat să mai bag bani în aparat. Nu știu de ce am țipat la tine. Oftă: Uneori când sunt stresată…

— Las-o baltă!

— Nu, n-a fost frumos din partea mea. Știu că nici ție nu ți-a surâs ideea să stai atâtea ore într-un cabinet și să fii chestionat atâta de la A la Z. Sunt o nemernică!

Adrienne părea așa de neconsolată, că Duran ar fi vrut s-o îmbrățișeze. În schimb, spuse numai:

— Știu că ești supărată din cauza banilor. Nici măcar nu voiai să rămânem aici peste noapte.

— Da, dar nu încerca să mă faci să mă simt mai bine, îi spuse ea, începând să râdă. Îmi place să-mi plâng de milă. Adrienne scoase un geamăt exagerat: O sută de dolari… la dracu'!

Parbrizul se aburise și ea îl șterse cu dosul palmei.

— Unde mergem? întrebă Duran.

— Am făcut o rezervare la un hotel pe Washington Square.

— Grozav!

Ea râse:

— Mă îndoiesc! Închiriază camera cu șaptezeci de dolari pe noapte.

— Ah!… Și cum l-a recomandat emisiunea *Lonely Planet* de pe Discovery?

— Că e destul de curat. Sigur. Și economicos.

— Vezi! exclamă Duran.

— Păi… spuse ea, pe un ton îndoielnic.

— Ce să nu ne placă?

Adrienne tăcu un moment, apoi spuse:

— Termenul „destul".

• Capitolul 26 •

Hotelul era o bombă.

Camera lor cât o „bucătărioară” era „de-a dreptul deprimantă” după spusele lui Duran. Avea aerul unui loc întunecat și prăfuit în care se cazaseră de prea multe ori persoane de curând puse „în libertate”. Două paturi alăturate, cu saltele pline de ghemotoace, erau acoperite cu niște pături de un aspect îndoielnic, care păreau să fi fost la origine portocalii (după cele câteva dungi rămase din această culoare), dar care acum erau de un galben spălăcit. În colț se afla o măsuță joasă pe mocheta care acoperea podeaua dintr-un capăt într-altul al camerei și care era pătată în câteva locuri. Lângă geamul murdar de unsoare, era așezat un scaun muștar cu urme de mucuri de țigară stinse pe el. Alături, pe un dulăpior, era un televizor Sony Trinitron cu diagonala de 40 centimetri.

În zona bucătăriei, în spatele unei mese-etajeră fixe, din melamină se găsea o chiuvetă care avea nevoie neapărat de o nouă emailare, un frigider mic cu un zbârnâit puternic și un dulap de perete cu un set de farfurii și pahare din plastic.

Adrienne deschise frigiderul și se uită înăuntru. Din fericire, nu era nimic de văzut, cu excepția unei tăvițe de cuburi de gheață, din folie de aluminiu, care părea făcută artizanal.

— Urăsc locul ăsta! spuse ea.

Duran propti un scaun sub mânerul ușii.

•

Dimineața luară metroul până în centru ca să ajungă la Centrul Medical Pasthen, unde membrii personalului de la secția de neuro-radiologie îi întâmpinară voioși. Asistenta de la biroul de primire, o asiatică, deschise ușița transparentă de la ghișeu și-i zâmbi larg lui Duran:

— Ah, da! spuse ea. Duran! Sunteți programat pentru radiografii, nu? Stați să-l chem pe Victor.

Peste câteva clipe, un tânăr hispanic, cu trăsături ascuțite, apăru pe ușă. Purta mânuși de plastic și avea o înfățișare ca desprinsă din frescele aztece.

— Dacă îi dați Melissei formularele de accept, spuse el, putem începe imediat. Apoi se întoarse spre Adrienne: Sunteți doamna

Duran?

Adrienne simți că-i ia foc fața:

— Nu, spuse ea, cam prea grăbită. Doar o prietenă.

— Păi, nu cred că este indicat să rămâneți prin preajmă pentru că va dura ceva, îi spuse el. Poate reveniți pe la patru, să zicem?

După ce Adrienne plecă, îi luară semnele vitale lui Duran și-l conduseră în camera de examinare, unde așteptă să-i vină rândul. Camera avea o baghetă deschisă la culoare, decorată cu forme geometrice. Pe perete atârna un singur desen, semnat Norman Rockwell, care înfățișa un doctor în halat alb, cu un zâmbet amabil și cu un stetoscop la gât, lângă un băiețel speriat, într-o cămășuță de spital prea scurtă, care-i dezgolea funduleţul.

Imaginea siropoasă a pediatrului blând te trimitea cu gândul la o vârstă care avea puține în comun cu situația în care se găsea Duran în momentul de față. Secția de neuro-radiologie arăta ca visul unui tehnofil, o pădure de computere și diode, osciloscoape și aparate de culoare cenușie care arătau în același timp moderne și preistorice.

Primul aparat era cel pentru scanarea CAT.

Pentru ea, Duran fu rugat să se întindă pe burtă cu capul sprijinit în bărbie. I se vârî în gură un dispozitiv de cauciuc și i se spuse să-l muște ca să-și țină astfel mai bine capul drept. Dacă se mișca, se strica totul, așa încât rămase întins, neclintit ca o stană de piatră, dintr-o dată conștient de fiecare mâncărime și gâdilitură, hotărât să nu se miște și încurajat pe parcurs de trăncăneala neobosită a tehnicienei-asistente.

În tot timpul acesta, ea lucra cu un aparat care trecea peste cadrul metalic fixat pe capul lui, luând în jur de 48 de imagini în secțiune transversală a craniului lui. Dispozitivul funcționa cu un zbârnâit dens și era dificil să nu reacționezi când se oprea într-un loc și pocnea, și plesnea ca să înregistreze o imagine.

Ascultând indicațiile asistentei, Duran își dădu seama la un moment dat că tonul ei era exact cel pe care-l folosim când ne adresăm câinilor și copiilor.

După scanarea CAT o femeie cu trăsături de indiancă îi luă electroencefalograma colorată și-l conduse într-o cameră pe ușa căreia scria: ECOENCEFALOGRAFIE.

De data asta, lucrurile nu merseră prea bine.

Dispozitivul MRI era format dintr-o masă lungă care trecea printr-un cilindru mare, ca un sicriu, „magnetul”, cum îi mai spuneau

tehnicienii. După ce se întinse pe masă, lui Duran i se potrivi pe cap un fel de cască protectoare, ca de hochei, de care era atașată o folie de plastic cu un grafic pe ea și care-i acoperea fața. Asistenta îi înmână un mic mecanism care servea drept alarmă și-i spuse să apese butonul acestuia dacă avea senzație de claustrofobie. Apoi i se spuse să stea nemișcat și să nu dea atenție sunetului sacadat, ca al unei pompe, pe care aparatul urma să-l facă.

Până aici, totul era în regulă.

Pe urmă, asistenta apăsă un buton și masa începu să alunece prin tambur, înghițindu-l parcă. Uitându-se prin plastic, Duran aproximă că se afla la vreo 15 centimetri de tavanul tamburului până în momentul în care masa se înălță, aducându-l la doi-trei centimetri distanță de el.

Inspiră adânc. „Ești în locul tău sigur”, își spuse el în gând și apăsă tare butonul de alarmă. Alarma se declanșă și asistenta veni alergând lângă el. Masa se lăsă în jos și alunecă afară.

Asistenții și tehnicienii se sfătuiră între ei, în șoaptă, și până la urmă Duran fu adus din nou în camera de examinare. Un tânăr ras în cap și cu un inel de aur băgat în nas îi făcu o injecție, care îi spuse că-l va ajuta să se relaxeze. Și, într-adevăr, serul îl calmă. Restul dimineții și mare parte din după-amiază trecură nu chiar ca într-un vis, dar ca într-un documentar. Era dus de mână. Vedea totul în alb și negru. Fără cuvinte.

Duran nu mai știa câte teste i se făcuseră și de câte ori i se palpaseră venele.

Ultima rămase scanarea PET. Charlie „Aztecul”, cum i se spunea în clinică, îi explică lui Duran că PET însemna *Positron Emission Tomography*:

— Pe scurt, o să te luminăm pe dinăuntru cu serul acesta, zise el ridicând o seringă de pe o tăviță de aluminiu. Este un izotop radioactiv. Se va vedea fosforescent în creierul tău și doctorul o să poată observa ce se întâmplă acolo.

Charlie pocni apoi ușor seringa cu unghia și-l rugă pe Duran să se întindă pe o masă acoperită cu hârtie. Acesta îl ascultă și aproape că nu simți acul.

•

Două ore mai târziu, Duran li se alătură lui Adrienne și doctorului Shaw într-o mică sală de ședințe din cadrul clinicii.

Pe un panou cu ecrane luminate din spate erau prinse zeci de

imagini prezentând secțiuni transversale ale creierului lui Duran. Cu un indicator, Shaw trecu pe la fiecare imagine în parte, arătând cu vârful acestuia o pată mică, luminoasă pe un fond întunecat.

— Exact aici, spuse el. Și aici! Și aici! Se vede și aici, de asemenea!

— E ca un bob de orez, spuse Adrienne.

— Ce este? întrebă Duran.

Shaw se gândi puțin, se încruntă și zise:

— Nu știu! Apoi tăcu un timp și ridică din umeri: Pot să vă spun ce *nu este,* îi asigură el. Nu este *țesut*! Nu este os sau nerv! Nu este carne, nu este sânge! Cu alte cuvinte, este un „obiect străin”, cum le spunem noi lucrurilor pe care le-am analizat în toate modurile posibile și tot nu am aflat ce sunt. Doctorul se opri preocupat; unul din tuburile de neon din tavan sfârâia: Nu-ți amintești să fi suferit vreodată o lovitură la cap? îl întrebă pe Duran cu un ton plin de speranță. Sau, poate, vreun accident de mașină? Sau ceva în armată? Sau cu avionul?

Duran îl privi circumspect:

— Nu-mi amintesc de niciun incident.

— Foarte amuzant!

— Stați puțin! spuse Adrienne uitându-se la Shaw. Asta credeți dumneavoastră? Că…

— O lovitură poate fi responsabilă pentru starea lui? Shaw își întinse brațele înainte și fața i se schimonosi într-o expresie exagerată de perplexitate: Să zicem că… este o ipoteză. Arătă cu mâna spre panoul cu imagini: Istoria psihologiei și neurobiologiei este plină de exemple ale unor situații în care traumele fizice au afectat memoria. De fapt, unele dintre cele mai bune informații despre memorie le avem datorită accidentelor, accidente grave în urma cărora creierele au fost ciopârțite. Și asta chiar n-ar trebui să ne surprindă. Adică astea nu sunt experimente pe care să le poți face într-un spital.

Shaw bătu ușor cu degetele în masă și se opri.

— E posibil ca lucrul acela… să-i afecteze memoria lui Jeff? întrebă Adrienne.

Shaw înălță din umeri:

— Absolut, spuse el. Este foarte posibil.

— Dar nu puteți fi sigur de asta, sugeră Duran.

— Doar dacă nu-l examinez. Văzând-o pe Adrienne că se dezumflă, Shaw îi adresă un zâmbet plin de compasiune: Memoria este un lucru foarte ciudat, îi spuse el. Oamenilor le place să creadă că

înmagazinăm amintiri în creier, la fel cum bibliotecarii depozitează cărțile – una lângă alta – în diferite categorii. Dar nu este adevărat. Știu asta pentru că s-au făcut foarte multe experimente. Și din acestea am aflat că amintirile nu sunt localizate, *ci distribuite.* Asemenea fumului, ele sunt *difuze* în creier. Așadar, dacă dresezi un șoarece să parcurgă un labirint, apoi îi mutilezi creierul până în punctul în care șoarecele abia mai poate merge, el tot își va aminti totuși cum s-ajungă de la A la Z. Poate nu la fel de repede, dar tot își va aminti! Ce este deosebit de interesant în cazul tău, continuă Shaw, este că nu întâlnim niciunul dintre profilurile obișnuite de pierdere a memoriei. Memoria ta de scurtă durată nu este afectată. Și se pare că ți-ai păstrat *capacitatea* de a forma amintiri de lungă durată.

— Atunci care este teoria dumneavoastră? întrebă Duran.

— N-am niciuna, replică Shaw. N-am decât un obiect, adăugă și bătu cu degetul într-una dintre imaginile de pe panoul luminat. *Acesta*!

Duran se uită fix la imaginea de pe perete și dintr-o dată se simți cuprins de entuziasm. Poate că psihiatrul avea dreptate, poate că obiectul putea explica multe. Nu totul, desigur, nu și moartea lui Eddie Bonilla. Dar… multe.

— Și ce facem? întrebă Duran.

Shaw ezită:

— Păi, spuse el, depinde de tine.

— Cum așa?

— Am putea să te operăm și să-l scoatem, răspunse psihiatrul. Am vedea din ce este făcut. L-am examina.

— Este periculos? spuse Adrienne.

Shaw bătu în masă cu vârful indicatorului într-un ritm sacadat, apoi din ce în ce mai rar. Dădu din cap înainte și înapoi:

— Nu *în mod deosebit.* Se afla într-o zonă la care se poate ajunge relativ ușor. O să stai într-o poziție semiorizontală și se va pătrunde în cavitatea sinusului sfenoid prin partea anterioară a septului nazal.

— Adică prin nas?

Shaw se opri din bătut și-și pocni indicatorul peste palma întinsă:

— Exact! Ți se vor da antibiotice puternice, dar altfel, ar trebui să fie floare la ureche.

— Dar există riscuri, sugeră Adrienne.

Shaw înclină din cap:

— Întotdeauna există riscuri.

— Cum ar fi? întrebă Duran.

— Vătămarea nervului optic.

— Ar putea *orbi*?

— Este foarte, *foarte* puțin probabil. Eu sunt mult mai preocupat de scurgeri.

— Ce fel de scurgeri?

— De LCS. Creierul este înconjurat de lichid cerebrospinal, într-o intervenție chirurgicală de acest gen… își încheie propoziția cu o ridicare din umeri.

— Dumnezeule! murmură Duran.

— Rata mortalității este de sub 1 %.

Nimeni nu spuse nimic.

— Desigur, continuă doctorul, pot exista și consecințe ca urmare a păstrării lui acolo. Poate cauza infecții localizate sau inflamări, tomografia ne-a arătat o… *iritație*… ciudată în jurul obiectului.

Shaw frunzări un vraf mare de radiografii colorate ale creierului lui Duran. Culorile erau intense: carmin, magenta și bleu safir… așa încât creierul arăta ca un tablou psihedelic, de parcă ar fi fost modelul unei linii de tricouri retro. Psihiatrul fixă o lupă fotografică peste una din imagini:

— Aici, se vede foarte clar această iritație. Ia, uitați-vă!

Se uitară fiecare pe rând. Duran observă un mic punct luminos, înconjurat de un halou mov.

— Ce vreți să faceți? întrebă Duran.

— Vreau să facem o explorare, să vedem dacă se poate intra și ieși fără prea multe pagube auxiliare. Dacă se poate, îl scoatem și-l examinăm.

— Dumneavoastră veți face operația? întrebă Adrienne.

Shaw dădu din cap că nu:

— Am să găsesc pe cineva cu mâini mai bune. Merse la un fișet din spatele lui, deschise un sertar din care scoase un dosar și selectă câteva foi pe care le aranjă într-un teanc ordonat și le prinse cu o clamă: Poftim! spuse el întinzându-i-le lui Duran. Formulare de accept! Să le citești cu atenție, odihnește-te la noapte și… sună-mă de dimineață!

•

Lângă hotel găsiră un local cu specific chinezo-cubanez, comandară „la pachet” și se întoarseră în cameră cu cutiile de carton cu orez și fasole și șase cutii de Tsing Tsao.

Duran răsfoi actele, în timp ce Adrienne aduse câteva farfurii pe măsuța din colț.

— Pot să orbesc, îi spuse el, sau să sufăr o schimbare de personalitate. Și ar mai fi ceva, asta-mi place cel mai mult: „pierderea funcției cognitive".

Adrienne îi întinse o bere și-l întrebă:

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că aș putea ajunge debil mintal.

— Iisuse! spuse ea. Știu și eu…

Îi aruncă o scurtă privire lui Duran.

— Ce este?

Ea clătină din cap:

— Nu vreau *să zic* nimic. Adică, nu vreau să-mi asum această responsabilitate.

Mâncarea era excelentă.

— Bucătărie chinezo-cubaneză, spuse Adrienne. Nu m-aș fi gândit vreodată la combinația asta. Cum de le-a venit *ideea*?

Duran ridică din umeri:

— Sunt mulți chinezi peste tot în Indiile de Vest. Cel puțin, în Jamaica și în Haiti așa este. Așadar, logic, ar trebui să fie și în Cuba.

Adrienne se opri, cu bețișoarele în aer, pe la jumătatea drumului spre gură:

— De unde știi?

— Ce vrei să spui, de unde știu?…

— Adică, așa, spuse ea. Gândește-te, ai fost acolo? În Jamaica? În Caraibe?

Duran se gândi:

— Cred că da, spuse el. În orice caz, în Haiti.

— Păi, hai să ne gândim la asta! Să vedem ce-ți amintești.

Duran savură o nouă lingură de orez și fasole, apoi închise ochii și sorbi din bere. În sfârșit, spuse:

— Casă mare, albă. O verandă. Palmieri. Se opri o secundă, pentru că auzise zgomotul circulației, vuietul monoton al străzii, apoi urmă: Când bătea vântul printre palmieri, nu se auzea foșnetul moale ca de frunze bătute de vânt, ci era ca o zvâcnire de crengi. Se opri și iar continuă: Era un grădinar care obișnuia să se cațăre în copaci când se apropia furtuna…

Tăcu.

— De ce? îl întrebă Adrienne.

— Tăia nucile de cocos, ca să nu îi strice veranda.

— Continuă! îl încurajă Adrienne.

Își lăsă bețișoarele pe masă:

— E ca atunci când am jucat șah, ții minte? Romul, căldura, cred că…

La un pas de ea, Duran, care avusese până atunci o expresie relaxată, cu pleoapele ușor strânse din cauza efortului de a se concentra, se ridică brusc de pe scaun cu ochii larg-deschiși.

— Ce s-a întâmplat?

El clătină din cap, privi într-o parte și inspiră adânc de câteva ori. Apoi se uită la ea:

— Uneori… când încep să-mi amintesc unele chestii… văd o cameră anume și mă sperii de moarte.

— Ce cameră?

Duran clătină din cap, merse lângă fereastră și privi pe geam:

— Nu vreau să vorbesc despre asta!

— *Trebuie*!

Continuă să privească pe geam, de parcă s-ar fi uitat după ceva anume. Trecu un minut și spuse:

— Încerc să disting culoarea.

— Care culoare?

— A camerei. Nu este galben, este… ocru. Și este sânge peste tot. Duran oftă: Chiar nu vreau să vorbesc despre asta!

— Dar ar trebui, exact asta ar trebui să faci. *Să te străduiești,* să te mai gândești, poate…

— Nu!

— *Bine,* spuse ea apucând din nou bețișoarele între degete, le trecu prin sosul roșiatic, apoi se concentră să prindă cu ele o singură boabă de fasole neagră.

— Îmi pare rău! îi spuse Duran. Pur și simplu nu pot! Este… Nu știu cum să-ți explic!

— Nicio problemă, replică Adrienne pe un ton distant. Nu contează!

— Uite ce e…

— Știi, mă gândeam că dacă ai avea un fel de rest de amintire acolo a ceva important care s-a întâmplat ar trebui *să pornești* tocmai de la acest rest.

Duran tăcu o vreme. O șuviță răsucită din părul lui negru, pe care și-l ținea pieptănat peste cap, îi căzuse pe frunte și el o îndepărtă cu

degetele:

— Nu ți-am explicat prea bine, dar este ca și când *nu rezist* să merg mai departe! *Nu fac față* imaginii acesteia!

Adrienne suspină.

Duran îi spuse mai departe:

— Văd camera asta și… parcă îmi vine să leșin. Parcă *aș vrea* să leșin.

Adrienne clătină din cap, încercând să schimbe subiectul.

— Cred că ai multe pe cap, zise ea.

El se arătă mirat:

— Am?

— Păi… operația pe creier.

Adrienne așeză vârful ascuțit al unui bețișor pe o boabă de fasole, o străpunse, apoi cu ea începu să răscolească restul de mâncare din farfurie.

— Faci tot timpul așa? o întrebă el după un timp, pe un ton vesel.

— Ce?

El arătă spre micile grămăjoare de orez și legume pe care ea le formase:

— Pentru că Freud avea niște păreri foarte interesante în privința acestui aspect.

Ea râse:

— Mă joc cu mâncarea, spuse ea adunând mâncarea într-o singură moviliță, apoi împărțind-o într-un pătrat. Cei care mă critică ar spune că este singura joacă de care sunt capabilă.

— Există și persoane care te critică?

Ea trasă diagonalele în pătratul de mâncare și o separă în patru triunghiuri.

— Îmm! „Eu” nu prea am haz! Muncesc tot timpul și mereu am câte ceva de făcut.

Duran râse:

— Cred că, de fapt, criticii tăi sunt invidioși.

Ea zâmbi și spuse:

— Mulțumesc! și gândi: „Ho! Ho!”

Începea să se atașeze de tipul ăsta. De fapt, începea să-l placă – poate *chiar mai mult* de *atât* (ceea ce ar fi însemnat un *adevărat* dezastru). „Probabil este Sindromul Stockholm”, gândi ea. Câtă vreme Duran nu era cel care o ținea captivă, ci situația aceasta ciudată îi ținea pe amândoi captivi, lui Adrienne i se părea normal să

înceapă să simtă că erau un fel de… *echipă.* Își trecu degetul mare de-a lungul sticlei de Tsing Tsao, lăsând o dâră uscată. Apoi ridică sticla la gură și o goli.

Peste o oră, stătea în bucătărie și spăla vasele când îl auzi că dă un telefon. Opri apa, așeză farfuria la uscat în grătarul de pe chiuvetă și ascultă:

— Da, doctore! spuse el. Sunt Jeff Duran… exact. Bine, mulțumesc! Ascultați, nu voiam decât să vă spun că m-am gândit bine și… accept!

• Capitolul 27 •

Shaw telefonă la 8 dimineața, trezind-o pe Adrienne în momentul când Duran își punea perna pe cap.

— Se poate să facem operația marți, îi spuse el. L-am convocat pe Nick Allalin, el va fi neurochirurgul, iar acum fac programarea și pentru sala de operații. S-ar putea să fie nevoie să fac un schimb de servicii și favoruri, dar… se rezolvă.

Adrienne se așeză pe marginea patului:

— Marți?

Shaw îi simți dezamăgirea din glas.

— Asta-i tot ce-am putut, spuse el. Chiar și…

— E bine marți, hotărî ea. Numai că… mă întrebam ce o să facem noi între timp. Este foarte scump statul în New York și alte trei zile…

— De ce nu vă duceți acasă? Spune-i lui Jeff să se odihnească un pic, iar tu, sunt convins că ți se simte lipsa la Slough and Hawley.

— Hmm!…

•

Spre seară intrară cu mașina în Bethany și se opriră în primul rând la supermarket.

— Mi-aș dori să pot găti ceva fabulos, spuse Adrienne când îi comandă un pui la rotisor vânzătorului, care îl desprinse cu îndemânare din stativul de metal ce-l ținea și îl strecură într-o cutie acoperită cu folie de staniol. Înaintară în magazin și se opriră la un stand de salate preambalate; Adrienne continuă: Dar adevărul e că din tot ce mănânc eu acasă, ei, nu cred că ți-ar plăcea prea mult.

— Ce anume? spuse Duran. Te referi la friptură, de exemplu? Pentru că, din întâmplare, îmi place friptura.

— Friptură, asta e de-a dreptul *haute cuisine.* Specialitatea mea este friptura la tavă. Și Hamburgerul Helper e foarte bun. Sau *tuna-wiggle* și *chicken à la king.* Și întotdeauna mi-a plăcut prăjitura cu bezele și nucă de cocos care se aduce în general la întâlniri festive. *Ador* prăjitura asta!

— Ce este *tuna-wiggle*?{19} se interesă Duran. Sună cam…

— Nu mă întreba! Îți trebuie tăiței grași și supă-cremă de ciuperci. Și mulți biscuiți sărați Ritz.

Când se întoarseră la căsuță și parcară în spatele ei și când auzi

scrâșnetul familiar al pietrișului sub cauciucuri, Adrienne simți un scurt fior de plăcere și senzația („falsă”, își aminti ea) că a ajuns acasă.

După ce au mâncat, Adrienne se schimbă într-o pereche de blugi și un pulover și împreună cu Duran ieșiră la o plimbare pe plajă, înfruntând frigul. Îi plăcea la nebunie mirosul oceanului, vuietul valurilor și zgomotul produs de rostogolirea pietricelelor atunci când apa se retrăgea la mal. Dar aerul era îngrozitor de rece. Adrienne vedea aburii pe care îi forma atunci când răsufla și asta o făcu să tremure de frig. Observând că-i este frig, Duran își puse brațul în jurul umerilor ei și în același timp lăsă capul în jos împotriva vântului care bătea dinspre mare. O clipă, Adrienne înțepeni, apoi, încălzindu-se, se relaxă și încet-încet se cuibări în el.

După un timp, ea întrebă:

— Ești îngrijorat din cauza operației?

Duran ridică din umeri.

— Ai fi nebun să nu fii!

El pufni:

— Păi, tocmai de aia, nu?

După o plimbare de câțiva kilometri, reveniră la căsuță, înviorați.

— Vreau să mă mai uit prin computer, spuse Adrienne așezând laptop-ul lui Nikki pe masa din bucătărie. Sunt sigură că mi-a scăpat ceva. Așteptă ca aparatul să pornească: Te pricepi la asta?

Duran înălță din umeri:

— Aș putea să mă uit puțin.

Se aplecă peste umărul ei.

— Am căutat peste tot: calendar, adrese, e-mail, evidența contabilă. Am deschis fiecare fișier care mi-a trecut prin cap și n-am găsit nimic.

— Te-ai uitat la fișierele care au fost accesate pe Internet?

Ea își dădu ochii peste cap:

— Nu!

Duran se așeză lângă ea.

— Mergi la *Start,* spuse el. Apoi *Settings* și…

— *View Files*?

El aprobă printr-o mișcare a capului, Adrienne făcu clic și-i apăru o fereastră cu adrese de Internet, ordonate în funcție de: *Nume, Adresă* și *Ultima accesare.*

Cei doi citiră împreună adresele, desfășurând pagina până jos.

Alături de obișnuitele anunțuri, bannere și fișiere GIF, erau foarte multe URL-uri, deși majoritatea fuseseră accesate numai o dată sau de două ori:

cookie:*jacko@jcrew.com*
cookie:*jacko@washingtonpost.com*
http://*www.travelocity.com*
http://*www.mothernature.com*
http://*www.theprogram.org*
http://*www.jcrew.com*
http://*www.victoriassecret.com*
http://*www.theprogram.org*

— Ce-i asta? întrebă Duran, oprindu-și vârful degetului în dreptul unei adrese care se repeta de mai multe ori: *cookie*:jacko@theprogram.org.

Adrienne clătină din cap:

— Ai zice că o accesa zilnic.

Duran încuviință din cap:

— Și cine este Jacko? întrebă el.

— Câinele ei, explică Adrienne. Presupun că i-a dat computerului numele câinelui ei.

Continuă să parcurgă pagina:

cookie:*jacko@theprogram.org*
cookie:*jacko@ceoexpress.com*
http://*www.theprogram.org*
http://*www.theprogram.org*
http://*www.theprogram.org*
http://*www.mothernature.com*
http://*www*.*jcrew.com*
http://*www.theprogram.org*

— Apare în fiecare zi, spuse Adrienne. Uneori și de câteva ori pe zi. Se uită la Duran: Să încercăm?

El încuviință.

Adrienne închise ferestrele de la *Control Panel,* făcu clic pe iconița AOL și așteptă până ce se încheie procedura obișnuită de accesare. Apoi, se auziră niște sunete ascuțite, niște alarme și semnalizări și era

gata.

— Vrei o bere? întrebă Duran, ridicându-se.

— Da, replică ea.

Mută cursorul pe fereastra din partea de sus a ecranului, scrise: *theprogram.org* și făcu clic pe *Return*. După un minut, Duran reveni cu două sticle de bere Hop Packet pe care le așeză pe masă lângă ea și-și trase un scaun alături. Adrienne bătea nervos cu piciorul în podea:

— Mă enervează cât de mult durează, murmură ea.

„Transfer de documente: 1% 5% 33%."

Și pe urmă:

„Gazdă necunoscută
Descriere:
Nu s-a putut face identificarea adresei: www.theprogram.org în URL-ul http://www.theprogram.org/.
Traffic Server 1.1.7."

Cu un mârâit, Adrienne goli ecranul și încercă din nou, scriind adresa întocmai cum apărea în fișierul adreselor de Internet. Făcu click pe *Search*. Încă o dată, site-ul începu să se încarce. Sorbind din bere, ea urmărea bara mică albastră umplându-se în josul ecranului: *24*% *25*% *32*%. În sfârșit, ecranul clipi și același mesaj apăru la vedere:

„Gazdă necunoscută.
Descriere:
Nu s-a putut face identificarea adresei…"

Înjură în sinea ei și oftă. Înghiți o gură zdravănă de bere.

— De ce nu încerci tu? propuse ea. Mă întorc imediat! apoi se ridică, se întinse, căscă și se îndepărtă.

Când reveni în bucătărie, Adrienne își reluă locul lângă Duran și întrebă:

— Am uitat vreo cratimă sau…?

Duran scria ceva și nu îi răspunse. Iritată, ea își aruncă privirea peste umărul lui la ecranul laptop-lui și ceea ce văzu o făcu să simtă

fiori de gheață pe șira spinării. Era o cascadă de imagini și text, care se desfășura și se schimba atât de repede, că ea nu putea urmări nimic. Nimeni n-ar fi putut. Totul se derula cu o viteză haotică, pe un ritm electronic, un ritm care nu însemna totuși muzică.

— Ce… ce este asta? întrebă Adrienne, dar Duran tot nu-i răspunse.

Pe urmă ecranul se lumină ușor, se stabiliză și se opri. Pe un fond verde-smarald, începu să clipească mesajul: „Bună, Jeffrey!”

Duran scrise ceva și dădu *Return*:

„Unde ești?”

Din nou, el scrise un mesaj scurt și apăsă tasta *Return.*

— Ce se întâmplă? întrebă Adrienne. Ce faci?

„Mulțumesc, Jeffrey!”

•

— „Mulțumesc, Jeffrey!” Cu cine vorbești? îl întrebă Adrienne.

Duran manevră cursorul spre iconița AOL-ului și făcu dublu clic. Calculatorul răspunse cu obișnuitul „La revedere!”

— Ăsta e site-ul?

Niciun răspuns din partea lui Duran. În loc să răspundă, el închise calculatorul și puse mâna pe ceva care stătea pe masă, ceva ce ea nu mai văzuse până atunci: o folie de plastic transparentă, imprimată cu niște pătrățele.

— Ce este asta? întrebă ea întinzând mâna după folia pe care Duran o ținea cu încăpățânare și hotărâre, în felul în care copiii mici apucă și strâng lucrurile. Tăcut și serios, încercă să i-o smulgă din mână.

— Ce *este* asta? Dă-mi-o! insistă ea, trăgând de folie, fără să aibă succes însă.

După câteva secunde de luptă pe mutește, Duran puse capăt disputei încleștându-și atât de puternic mâna pe încheietura ei, încât ea gemu:

— *Hei*!

El ignoră geamătul ei și continuă să-și întărească strânsoarea degetelor, până când Adrienne simți că i se înmoaie genunchii. Se lăsă moale, ușor, în jos și el începu să-i desprindă pe rând degetele unul câte unul. Apoi, îi smulse folia din mână și o așeză cu grijă în manualul laptopului, asigurându-se că nu are marginile îndoite. După care băgă manualul în servieta calculatorului și închise fermoarul.

Așeză servieta pe jos și o privi cu un zâmbet care o făcu să se dea

un pas înapoi. Era un zâmbet care semăna cu acela al unei măști de Halloween, larg, dar gol, care nu lăsa să se întrevadă nimic dincolo de el.

„Iisuse, gândi ea. *Ce-a pățit*?” Strânsoarea lui fusese *feroce*. Dac-ar fi avut ceva mai mult decât o folie de plastic? Dacă… Pentru prima dată simți că-i este teamă de el, iar frica o învălui pe neașteptate, ca o lovitură venită din întuneric. Simți că i se înmoaie picioarele, parcă i s-ar fi topit până la glezne. „Acum este așa de grijuliu și blând…”, își aminti cum o cuprinsese pe după umeri pe plajă. „Și dintr-o dată… Uit așa repede că este nebun! Un psihopat.”

Îi scăpă un sunet ascuțit din gât și auzind-o, Duran se opri la jumătatea distanței spre living și se întoarse la ea:

— Te simți bine? întrebă el.

Încă avea privirea pierdută și felul în care se mișca era ciudat, parcă ar fi alunecat pe niște șine bine unse. Și vocea lui – vocea îi era perfect normală, ceea ce o înspăimânta și mai tare pentru că zâmbetul lui era rece și lipsit de expresie, iar privirea – distantă și neclară, parcă s-ar fi pierdut în gol.

Adrienne dădu din cap că da:

— Da, n-am nimic, reuși ea să spună, sprijinindu-se de masă.

Duran ridică din umeri și porni televizorul.

„Sună-l pe Shaw acum!” Luă o bere și căută în poșetă bucățica de hârtie pe care scrisese numerele de telefon de acasă și de la birou ale psihiatrului. O găsi mototolită la fundul genții, o netezi și începu să formeze numărul. Apoi se dădu puțin în stânga, să vadă dacă Duran observase ce făcea, dar nu, acesta stătea pe canapea, absorbit de buna dispoziție simplă și constantă provocată de televizor.

Shaw răspunse după al patrulea apel și, imediat după salutul lui, Adrienne îi comunică:

— Avem o problemă!

— Cee?

— Duran, spuse ea. M-a speriat!

Îi povesti ce se întâmplase, simțindu-se ușor jenată, pentru că, povestit cu glas tare, incidentul nu i se păru că sună prea îngrijorător, dar Shaw o înțelese.

— Ai mai văzut… lipsa asta de reacție la el?

— Nu, replică ea.

— Ce face acum? Șoptești, așa că presupun că nu știe că vorbești cu mine. Este dinamic? Este lucid?

— Oarecum. Se uită la televizor, dar e… dus, doctore. Adică în ceea ce-l privește, aș putea fi la fel de bine doar una dintre lămpi, oricum, nu mă tratează altfel. Parcă nici n-aș fi în preajmă.

Shaw tăcu o vreme, poate nu prea mult, dar destul cât să-l zorească Adrienne:

— Așadar, ce credeți… despre ce este vorba?

— Nu știu, replică Shaw. Seamănă cu o stare de transă. Spuneai că stătea în fața calculatorului când…

— Exact!

— Păi, presupun că poate fi un fel de inducere…

— Inducere?

— … cauzată de intermitență.

— Nu știu despre ce vorbești!

— Mă refer la ritmul unei lumini puternice, intermitente, sincronizat ritmurilor electrice din creier. Asta este inducerea!

— OK! Dar nu suntem într-o discotecă, doctore!

— Știu, dar ai spus că folosea computerul.

— Așa e!

— Păi… majoritatea monitoarelor clipesc constant pentru că „împrospătează" semnalul video. Se opri și întrebă: Era și un sonor pe acest site sau doar…

— Era un fel de sunet, spuse ea. Muzică electronică sau poate… poate doar zgomot, mă rog, era *ceva*.

Shaw mormăi.

— Ce este? întrebă Adrienne.

— Păi, ar putea să fie de la monitor sau de la *site*. Adică, este rețeta clasică…

— *Ce anume este*?

— Despre ce vorbim noi acum: combinarea pulsațiilor ritmice de lumină cu anumite frecvențe sonore.

— Folosite cu ce scop?

— Cu scopul de a se induce o stare de transă. Șamanii o practică de sute de ani, când bat tobele în jurul focului. Deși nu-mi place să cred că există un site care…

— Dar…

— Dă-mi-l să vorbesc cu el, sugeră Shaw.

— Serios?

— Îhâm! Merită să încerc.

Adrienne trase adânc aer în piept, se întoarse spre living și-l strigă

pe Duran cu o voce cât putu ea de „firească”:

— Jeff! Doctorul Shaw vrea să vorbească puțin cu tine.

Pentru că Duran nu îi răspunse, ea merse în cameră și-l găsi stând pe canapea cu ochii în televizor. Văzând-o, dădu sonorul la minimum și ridică privirea spre ea. Fața îi era inexpresivă și privirea defocalizată, parcă ar fi purtat o mască.

— Ești chemat la telefon, îi transmise ea.

•

Vorbiră la telefon ceva timp, vreo douăzeci de minute, Shaw fiind cel care vorbea cel mai mult. Duran își ținea ochii închiși și din când în când îngăima câte un: „îmmmm!” sau „Daaaa!”, cu o voce moale, greu de distins. În sfârșit, puse receptorul deoparte și căscă îndelung:

— Adrienne? Cred că doctorul Shaw ar vrea să stea de vorbă cu tine acum. Vocea îi părea normală, dar somnoroasă: Sunt rupt de oboseală! explică el, întinzându-i receptorul. Mă duc să mă culc!

Căscă, se întoarse cu spatele și se duse la culcare.

Adrienne rămase uluită, urmărindu-l cum dispărea în hol.

— Ce i-ai făcut? întrebă ea, șoptind alarmată.

— L-am hipnotizat, replică Shaw.

— Prin telefon?

— Nici n-a fost prea greu. Era deja în transă.

— Și?

— I-am dat câteva sugestii post-hipnotice. A plecat deja la culcare?

— Da.

— Ei, va fi în regulă mâine dimineață. Odihnit și încrezător în el.

— Mulțumesc, doctore!

— Dacă-ți mai face probleme, deși nu cred să mai fie cazul, dar *dacă* se mai întâmplă, cel mai bine e să pleci. Pune-te la adăpost! Sună-mă și mă ocup eu de el.

După ce terminară convorbirea, Adrienne își luă un pahar cu apă și se duse să inspecteze din nou folia de plastic, pe care se străduise să i-o ia lui Duran. O scoase din manualul laptopului și observă că avea un tabel imprimat în relief, asemănător hârtiei de desen tehnic, deși spațiile erau dreptunghiulare, nu pătrate. Aproximă că ar fi două sute sau trei sute de asemenea spații și, după mărimea foliei, bănuia că s-ar fi potrivit pe ecranul calculatorului lui Nikki.

Și exact așa era. Perfect! Într-adevăr, colțurile foiței aveau niște găuri care corespundeau unor semne de pe cadrul monitorului. Adrienne aranjă folia peste semne și văzu că se suprapunea perfect,

ca o copertă transparentă.

Lăsă folia așa aranjată, porni calculatorul, accesă AOL-ul și merse la același site.

„Gazdă necunoscută."

Ca și mai devreme. Tabelul nu-i indica nimic, păienjenișul de linii doar tăia în zigzag mesajul care indica eroare. Oftă. Poate că Duran accesase alt site când fusese ea la baie să se pieptene. Apoi își aminti șmecheria pe care abia o învățase de la Duran și, din câteva mișcări, găsi iconița pentru „fișiere accesate pe Internet". Ar fi vrut să identifice site-ul interactiv cu mesajul „Bună, Jeffrey!" pe care Duran îl vizitase. Ar fi trebuit să fie al doilea pe listă, dar nu: și primul, și ultimul site erau identice:

„http://theprogram.org
http://theprogram.org."

Ceea ce părea imposibil pentru că acesta era site-ul pe care nu-l putea accesa, cel vizitat și de Nikki, cel care acum dădea doar mesaj de eroare. Privi un timp scrisul, întrebându-se ce însemna numele, gândindu-se: „Poate Duran a șters adresa..." Dar nu, nu o ștersese. Îl urmărise ieșind de pe AOL și închizând computerul. După aceea urmase incidentul. Așadar...

Avea nevoie de un tip care se pricepea la calculatoare. Și știa cum să dea de unul.

Carl Dobkin era cunoscut ca un tip care doarme doar patru ore pe noapte, așa că, dacă putea să-l găsească la telefon, i-ar fi putut furniza informațiile de care avea nevoie. Nu credea să mai fie la serviciu, dar cu Dobkin nu puteai fi niciodată sigur. Așa că încercă la biroul Slough and Hawley, tastând literele de pe butoane corespunzătoare numelui lui, formându-i astfel interiorul. Nu se afla la birou și ea nu îi lăsă niciun mesaj. Carl locuia în Potomac, împreună cu Carol Stanton, o asociată din firmă. Bette îi vizitase o dată și descrisese (mieros) locuința drept: „E-nor-mă! Imită casele din timpul Tudorilor! Mai puțin peisajul".

Adrienne obținu numărul de la Informații și îl sună.

Sperase să nu-i răspundă Caroline. Nu voia să fie constrânsă să spună unde se află. Și avu noroc.

— Alo! Alo!

O cuprinse un sentiment de ușurare sufletească.

— Carl! Bună, sunt Adrienne Cope.

— Bună, Scout! Ce e? Presupun că știi că ți se ia la mișto numele la birou.

— Eram sigură!

Urmă o pauză lungă pe care ea nu se strădui deloc s-o umple.

În sfârșit, Dobkin întrebă:

— Păi, cu ce-ți pot fi de folos?

— Ai putea s-o faci pe geniul pentru mine.

Carl râse înfundat:

— Nicio problemă! La asta mă pricep cel mai bine!

Adrienne îi descrise încercările ei de a afla ce site-uri accesase Nikki prin cyberspațiu.

— Și am descoperit un site pe care se pare că-l vizita aproape zilnic, chiar și de câteva ori în aceeași zi, și nu pot să-l deschid.

— Cum adică „nu poți să-l deschizi”?

— Îmi apare un mesaj de eroare: „Gazdă necunoscută”.

Carl se gândi puțin:

— Folosea vreuna din voi Unix-ul? Pentru că ar putea fi o problemă de compatibilitate.

— Folosesc același computer pe care-l folosea și ea. Și e simplu ca bună ziua. Avea un cont AOL, nimic sofisticat.

— Fii atentă, poți să intri on-line și să vorbești la telefon cu mine în același timp?

— Nu, replică ea. Am o singură linie telefonică.

— Stai să te trec eu pe pauză și să mă duc până la mine în cameră.

Puțin mai târziu, Carl reveni la telefon:

— Mai ești la telefon?

— Aici sunt.

— Bine, acum intrăm! Auzi clinchetul tastaturii lui Carl care bătea cu viteză amețitoare: Stai să mă înregistrez aici… OK, acum dă-mi adresa site-ului!

Adrienne i-o dictă literă cu literă:

— *The program* – legat – punct – *org*.

— Așteaptă! Se încarcă!

— Întotdeauna se încarcă și după aia… nimic.

— Ha! exclamă Dobkin. Ai dreptate! Ia te uită!

Tăcu din nou.

— Carl?

— E ciudat, pentru că pagina asta chiar se încarcă.

— Cum adică?

— Nu-i un mesaj de eroare, explică Dobkin. Este chiar site-ul în sine. Îl accesezi și la asta ajungi.

Amândoi tăcură mai mult de un minut la telefon, căzuți pe gânduri.

Într-un târziu, Dobkin întrebă:

— Sora ta era implicată în ceva… îmmm, mai ciudățel?

Adrienne își aminti de armă și minți:

— Nu știu, de ce?

— Păi, sunt anumite site-uri secrete și codificate pe net, pe care nu le poți accesa decât cu o parolă sau un decodor.

— Te referi la unele site-uri pornografice?

— Nu, pentru că la alea știi despre ce e vorba. Mă refer la site-uri care îți prezintă o primă pagină aparent inofensivă.

— Ca de exemplu?

— Un citat din Biblie sau un mesaj de eroare. Nu trebuie decât să știi ce se ascunde în spatele acestora.

Adrienne analiză ceea ce-i spunea Dobkin:

— Dar… de ce ar face cineva asta? întrebă ea.

— Poate fi o glumă. Pot fi hackeri care fac mișto de fraieri. Sau poate fi ceva ilegal.

— Cum ar fi?

— Știu și eu… pornografie infantilă.

Pentru că Adrienne începuse să protesteze, el se grăbi să continue:

— Hei, spun și eu la întâmplare! *Nu știu* ce poate fi!

Adrienne tăcu o clipă, apoi îi pomeni de folia de plastic:

— Poate să însemne ceva? întrebă ea.

— Da! Desigur! Ai încercat ceva după ce ai fixat-o pe ecran?

— Puțin, dar n-am rezolvat nimic.

— Păi, mai încearcă o dată, sugeră el. Tăcu o secundă și apoi o întrebă: Ți-ar fi de folos să știi al cui este site-ul?

— Poftim?

— Site-ul, repetă el. Te-ar ajuta să știi al cui este și unde este înregistrat?

Ei nu-i venea să creadă că-i spunea asta. „Auzi întrebare!”

— Păi, sigur că da! zise ea. Adică, asta chiar mi-ar da un pic de avânt.

— Poate îți fac eu rost de datele astea, zise el. Primim multe spam-uri la serviciu și am început să mă perfecționez în a da de urma expeditorilor. Am un program care efectuează cu viteză foarte mare o analiză a traseului grafic, parcurgând invers distanța de la un calculator la celălalt, conectând nodurile rețelei…

— Aaaa, Carl… încep să nu te mai aud, cred că… am intrat într-un… tunel…

— Ce… faci? Ah, m-am prins! Foarte haios! Fii atentă: cât o să mai stai trează?

— Nu știu… o oră?

În realitate, nu-i era deloc somn.

— Dă-mi numărul tău! Te sun eu când am prins ceva.

După ce închise telefonul, Adrienne îndepărtă folia de plastic flexibilă de pe ecranul computerului și o puse atentă înapoi în servietă. Se gândi puțin și ajunse la concluzia că trebuia s-o ascundă undeva de Duran. O făcu sul și o băgă la ea în poșetă, știind că o va ține mereu cu ea în cameră.

Apoi își așeză lângă ușa de la intrare lucrurile de care urma că aibă nevoie dimineață. Fără să se gândească prea mult la asta, hotărâse cumva, între timp, că a doua zi va pleca la Washington. Asta nu însemna că va merge și la serviciu (nu, după ce se întâmplase la Confort Inn, în niciun caz nu s-ar fi dus la serviciu). Dar, dacă s-ar trezi destul de devreme, să zicem la șase, l-ar mai prinde pe Slough acasă. Niciodată nu pleca la serviciu înainte de 10:15, deci dacă ar fi ajuns pe la el la 9 sau 9:30, putea să-i explice situația și să-și salveze și slujba.

Cel puțin, asta plănuia și oricum suna mai bine decât să rămână în Bethany Beach, așteptând ca Duran să mai aibă o ieșire violentă.

Termină de aranjat lucrurile, spălă chiuveta din bucătărie, șterse masa și etajerele, aruncă tot gunoiul într-o singură pungă și o duse afară la container. Atunci sună telefonul și ea reveni în fugă în casă ca să răspundă.

— Scout? Era Carl.

— Bună!

— Am găsit! Site-ul cu mesajul-eroare.

— Oooh! Bravo, ce tare ești! Zi-mi! Zi-mi! Zi-mi!…

— Crede-mă, n-a fost deloc floare la ureche.

— Te cred!

— Dintr-un motiv sau altul, este extrem de protejat.

— *Spune-mi*!

— Este în Elveția. Ceva care se numește Clinica Prudhomme.

Carl îi dictase numele pe litere.

— Se află într-un oraș numit Spiez. Și pe acesta i-l dictă pe litere: Îți spun ceva informațiile astea?

— Nu chiar. Deși sora mea… mă rog, a suferit o lovitură la cap când a fost în Europa și o parte din recuperare *a petrecut-o* în Elveția. Dar nu știu exact unde a stat acolo.

— Am verificat eu clinica. Funcționează din ’52 și este specializată în tratarea dereglărilor alimentare. Sora ta era anorexică?

— A stat în comă o perioadă. Și când și-a revenit… era amnezică.

Carl își exprimă dezamăgirea printr-un mârâit.

— Atunci, probabil că nu asta este clinica. Vocea lui se însenină: Stai un pic… consuma droguri? Pentru că aici se tratează și dependența de droguri, este menționată la servicii medicale în plus.

— Ei, nu cred că a fost chiar dependentă, dar… da!

— Da? Păi, vezi?

Îi mulțumi pentru ajutor și închise telefonul, știind că era momentul să se culce dacă voia să se scoale la 6:00.

Merse prin toate încăperile, verifică ușile, dădu mai încet căldura și stinse luminile. Apoi își puse ceasul să sune și se băgă în pat. Când stătea întinsă sub pătură, încă se mai gândea la Clinica Prudhomme. „Poate că toată acea «protejare» a site-ului, vorba lui Carl, avea legătură cu confidențialitatea medicală. Poate era un fel de protocol post-tratament prin care foștii pacienți puteau cere din nou îngrijiri sau susținere?” Oftă. Dacă așa era, Nikki nu-i pomenise niciodată despre asta. Dar ce fusese chestia aia ciudată cu Duran?

Site-ul era cumva interactiv și în cazul lui, fiindcă îi indusese transa aceea. Și ce erau imaginile acelea care clipeau și se derulau cu o asemenea viteză?

Nu mai înțelegea chiar nimic din toate acestea.

• Capitolul 28 •

Dimineață îi lăsă un bilet lui Duran prin care îl anunța că se trezise devreme și plecase la Washington să-i ridice corespondența lui Nikki, în special pentru plicul de la bancă având evidența depunerilor și retragerilor ei. Se va întoarce pe la 17:00 cu câteva fleici și o pungă de cărbuni pentru grătar. Își aminti că nu avea niciun ban la el și-i lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari.

„Să cumperi o sticlă de cabernet, OK?
A."

Nu-i spusese însă că mai întâi de toate se ducea la Curtis Slough, lucru cu care știa că Duran n-ar fi fost de acord. Nici măcar nu se gândise ce să-i spună acestuia, dar ceva tot trebuia să facă. Nu putea să dispară așa, pur și simplu. Dar nici la serviciu nu avea cum să ajungă; de asta era sigură, după tot ce se întâmplase la Confort Inn. În orice caz, Slough *nu era* la birou azi, pentru că era duminică și ea îl va prinde acasă. Cel puțin așa spera.

Traversând terenul plat, al ținutului Delmarva, cu soarele strălucindu-i în oglinda retrovizoare, Adrienne se gândi ce-ar putea spune și începu să exerseze în timp ce conducea, bolborosind cuvinte în parbriz, amuzându-se pe seama ei:

— De fapt, Curtis, n-o să-ți vină să crezi ce mi s-a întâmplat noaptea trecută: am dormit pe un pat de campanie într-un spital cu bolnavi pe moarte și am avut grijă de cei bătrâni și infirmi… Nu. Lui Slough nu-i pasă câtuși de puțin de bătrâni și de infirmi. Dar chiar *îi pasă* de cei de la birou care făceau donații asociațiilor de caritate catolice. Atunci, cum ar suna: „Curtis, am avut o viziune a Fecioarei Maria și-am nevoie de o zi liberă ca să comunic mesajul ei". Nu! Nici asta nu merge!

O bine-dispunea să glumească așa, dar adevărul era că multe depindeau de rezultatul întâlnirii și, indiferent ce va spune, trebuia să sune bine. „Am nevoie de un avocat, își zise în sinea ei. Și nu orice avocat, ci un avocat încercat – Johnny Cochran sau Racehorse Haynes. Un adevărat susținător al cauzei sale." Dar nu avea pe nimeni. Asta însemna că nu-i mai rămânea decât să spună adevărul.

La urma urmei, nu era vina ei, dimpotrivă. Își riscase viața venind la serviciu săptămâna trecută și era să fie omorâtă din cauza asta. Și nu se putea spune că își luase prea multe zile libere până la moartea lui Nikki. Din contră, timp de un an lucrase câte 64 de ore pe săptămână, fără concediu sau învoiri pe caz de boală, muncind și în week-end-uri, și de sărbători. „Admitea” că ratase ziua fixată pentru depoziție, dar hei! – depozițiile puteau fi reprogramate. Cel mult crease probleme programelor de lucru ale câtorva persoane, lucru pentru care își va cere scuze, dar n-avusese încotro.

Așa trecu vremea de la 7 la 8 și de la 8 la 9, cu ea repetându-și discursul, în timp ce parcurgea drumuri de țară, suburbii, până când, în sfârșit, ajunse pe Beltway și în traficul urban, moment în care povestea era deja pregătită.

Casa lui Curtis Slough era una de un milion de dolari în Spring Valley, un petic edenic de pădurice, aflat în inima orașului, chiar la marginea Parcului Rock Creek. Adrienne mai fusese o singură dată pe acolo, asta când făcuse un comision, aducându-i lui Slough servieta de la birou. Nu-și mai amintea numărul exact, dar cartierul acesta select al Washington-ului nu era prea mare, iar casa lui Slough avea un aspect care-ți lua ochii și nu puteai s-o uiți.

Potrivit lui Jiri Kovac, care lucra la biroul din L.A. al firmei lor și venea o dată pe lună în Washington la ședințe, casa lui Slough semăna cu vila lui Marshall Tito de la Lake Bled. Avea trei nivele, zidurile bătute în calciu, ferestrele în stil Palladian și era înălțată pe un delușor, încercuită de un gard viu și în față cu o alee circulară pe care se putea intra cu mașina, cu o fântână mică arteziană în centru. Adrienne parcă în spatele Bimmer-ului lui Slough, seria 700, ieși din mașină și merse spre ușa de la intrare, simțindu-se ca un copil înainte de a coborî cu montaines-rousses de la King’s Dominion panta cea mai mare.

„Aah! gândi ea, în momentul când ciocăni încet în ușa masivă de lemn. Poate că n-a fost o idee prea bună, poate că…”

— Adrienne! Slough apăru în cadrul ușii îmbrăcat în pantaloni maro reiați și un pulover măsliniu, cu o expresie de totală surpriză pe față, gen: „Ce dra…?”

— Intră, e cumplit de frig afară! Ținând ușa deschisă, o pofti înăuntru și o conduse prin hol până în living unde două fotolii erau așezate de o parte și de alta a unui covor chinezesc, în fața unui șemineu de calcar: Este totul în regulă? Așteaptă o secundă, s-o chem

pe Amorita să ne aducă niște cafea…

Așteptă nervoasă, studiind colecția de icoane rusești a lui Slough, până când o tânără hispanică drăguță aduse o tavă de argint cu un serviciu de cafea pe ea. Adrienne își turnă o ceașcă de cafea și tocmai sorbea din ea când Slough reveni în cameră, legându-și la mână ceasul Breitling, un model imens.

— Ce-ai pățit? întrebă el, făcând – probabil – un efort disperat să pară de gașcă.

— Păi, e cam complicat, spuse ea, dar cred că o să am nevoie de o învoire.

Slough se aruncă într-unul din scaune și se încruntă:

— Învoire… n-am putea vorbi despre asta la birou?

— Păi, exact asta este problema. Nu prea putem!

Fața lui Slough se schimonosi într-un fel de grimasă nedumerită și bănuitoare în același timp:

— Poftim?!

— Nu pot să merg acolo! Dacă mă lăsați să vă explic…

Și îi explică. Îi povesti totul cât se poate de succint, comprimându-și copilăria în treizeci de secunde, apoi trecând la episodul bolii surorii ei în timpul petrecut în Europa. Slough ascultă absorbit, cu sprâncenele încruntate, sorbindu-și cafeaua și strâmbându-se înțelegător când ea aminti momentul descoperirii cadavrului surorii ei. Cu siguranță, era fascinat. Dar pentru a nu-i da ocazia să se grăbească să tragă concluzia că ea cerea timp doar pentru a se reface după pierderea lui Nikki, (ceea ce știa, n-ar fi fost prea „avocățește” din partea ei) ea continuă, relatându-i strania relație a surorii ei cu Duran, angajarea lui Bonilla, decesul lui ulterior, scepticismul poliției și… în fine, cam toată istoria, inclusiv incidentul de la Confort Inn și operația absolut necesară a lui Duran. Când termină, își așeză ceașca pe masă și spuse:

— Așa că, înțelegi acum de ce trebuie să nu vin pe la serviciu o perioadă! Pentru că știu că sună foarte melodramatic, dar cineva chiar încearcă să mă omoare.

Slough se lăsă pe spătarul scaunului; se gândea la tot ce-i spusese, înclinând din cap. Într-un sfârșit își lăsă farfurioara cu ceașca pe masă, se aplecă spre ea și îi spuse:

— Deci, te-ai combinat cu tipul acesta?

Adrienne rămase cu gura căscată.

— Asta vrei să spui? întrebă Slough.

— Nu, protestă ea, nu-i deloc asta! Asta-i…

Avocatul mormăi:

— Hai să-ți explic ceva: nu cred că există vreo firmă de avocatură în oraș căreia să-i pese mai mult de angajații ei decât celor de la Slough and Hawley. Dacă o persoană suferă după moartea cuiva apropiat, n-o să fie schimbat pe un post inferior; i se vor da câteva zile libere cât este nevoie ca să-și revină. Dar *la tine*… aici e vorba de mai mult decât „niște zile libere". „Poliția"? „Confort Inn"? Dumnezeule, femeie, ce mai urmează? „Un parc de rulote"?

Slough clătină din cap a regret și într-un fel ca și cum nu-i venea să creadă și se ridică în picioare.

— Dar, începu Adrienne, nu înțelegi…

— Oh, ba cred că da, îi spuse Slough. Lăsând deoparte detaliile, pari predispusă la „accidente". Pentru a-și întări afirmația făcu un semn cu degetul arătător în direcția ei, arătându-și îngrijorarea: Nu-i o trăsătură prea bună pentru un avocat! Se opri: Trebuie să mă gândesc, îi spuse el, bătând din palme, anunțând astfel că discuția se încheiase.

Și nu doar conversația, simți Adrienne. Deși nu voia, se temea că va izbucni în lacrimi. Abținându-se pe cât posibil să nu plângă, își urmă șeful spre ușa de la intrare unde acesta se întoarse spre ea când i-o deschise:

— Poate că o învoire *nu-i o* idee prea rea, sugeră el. Ia-ți puțin timp să lămurești lucrurile! Așază-le în ordine… și după aia… o să vedem cum stăm.

Adrienne înclină din cap, înfigându-și incisivii în buza de jos, reținându-și astfel o reacție prea exagerată de mulțumire, precum o izbucnire în lacrimi ca după o grea încercare.

— Mulțumesc, spuse ea, adresându-i un zâmbet luminos.

— O să preia Bette dosarul cu asfaltul. Nu-i ea chiar cea mai ascuțită lance din „oastea" noastră, dar… măcar e acolo. Și în momentul acesta, trebuie să mă mulțumesc și cu atât.

Adrienne reuși să-și păstreze ochii netulburați de lacrimi și zâmbetul pe buze până la capătul aleii de la intrare, când se porni pe plâns. Muncise pe rupte și de atâta timp, iar acum se lovea de… Cum îi spusese el? „Mai mult decât niște zile libere."

Se simțea de parcă o bătea vântul la capătul unei funii.

•

Merse pe șoseaua Rock Creek până în P Street și ieși în

Georgetown. Parcă lângă localul Dean & DeLuca, unde își luă o cafea cu lapte și o bău la o măsuță din zona rezervată cofetăriei, lângă băcănie. Pe cât de tristă era după întâlnirea cu Slough – pentru că era sigură că nu va mai lucra la această firmă anul viitor – pe atât era de liniștită că o încheiase și trecuse. Și mai era liniștită și pentru că nu mai trebuia să se gândească la asfalt sau să-i țină locul lui Slough. De fapt, dacă te gândeai mai bine, poate că-i era mai bine fără. „Mai sunt și alte slujbe”, își zise în sinea ei.

După ce-și termină cafeaua, intră în magazin și cumpără o pungă de cărbuni de grătar și câteva fripturi pe care măcelarul i le împachetă în gheață. Aranjă cumpărăturile pe bancheta din spate și merse până la blocul surorii ei care era o stradă mai jos.

Ramon stătea la intrare în uniforma lui de portar, cu mâinile la spate, legănându-se pe călcâie. Văzând-o pe Adrienne, fața i se lumină într-un zâmbet larg și-i ținu ușa deschisă:

— Hei! exclamă el, mă bucur să vă văd. Ați venit pentru corespondență?

Se agită puțin, încercând să scape de frigul care-i intrase în oase, bătu din picioare ca să se mai încălzească și spuse:

— De asta și ca să fac puțină curățenie. Ce face Jack?

— Bine de tot! Și vreți să vă mai spun ceva? „Mi-am urmat chemarea”, cum a spus Nikki.

— Așa a zis?

— Da! Am avut o discuție, chiar înainte… să se întâmple. Și am acceptat rolul.

— Ce rol?

— Din filmul lui Scorsese. Sunt „Portarul nr. 2 – Ramon Castro de Vega”. Ce ziceți de asta?

— Uau!

— Și acum mă bate gândul să fac niște cursuri de actorie la stat, știți?

— De ce nu?

— Mă rog… corespondența este pe masa din bucătărie. Eu am pus-o acolo pentru dumneavoastră. Aveți nevoie de cheie?

— Nu, îi spuse Adrienne. Am una.

Ramon o conduse până la lift, apăsă butonul și-și atinse ușor cu degetele borul pălăriei.

— O să-i spun lui Jack c-ați întrebat de el!

— Chiar te rog! spuse ea.

Pe urmă ajunse sus și se îndreptă spre apartamentul lui Nikki, spunându-și: „Trebuie să fac ceva cu cenușa ei. Trebuie…”

Când intră în apartament, o cuprinse un val de tristețe, sentiment la care nu se aștepta deloc. Poate de vină era stresul acumulat în ultima vreme sau poate de vină era locuința, cu plantele ei ofilite și cu aerul acela închis. Oricare ar fi fost cauza, se simțea ca și când ar fi lovit-o o mașină. Pentru a doua oară în dimineața aceea o podidiră lacrimile. Ieși pe balcon, stătu în frigul tăios și o plânse pe Nikki cu ochii pierduți în depărtare, dincolo de fluviu, de zgârie-nori și de nefericirea ei.

În câteva minute simți că nu mai poate îndura gerul, reveni înăuntru și se puse pe treabă. Apartamentul era într-o stare deprimantă: dezordinea din el dovedea, într-un fel, lipsa ei de respect față de Nikki. Tot trebuia să facă odată curat și se gândi că ar fi mai bine să facă acum. Frigiderul era într-un hal fără de hal, duhnind a lapte acrit și niște resturi alterate de mâncare chinezească la cutie. Câteva portocale aveau din loc în loc coaja moale și mucegăită, iar niște cutii de iaurt erau parcă brodate pe margini cu iaurt uscat și întărit. Adună totul într-o pungă de gunoi verde și o aruncă la ghena de pe hol. Apoi merse prin fiecare cameră cu o soluție de curățat Fantastik și un sul de prosoape de hârtie și șterse mesele și etajerele de praf. După ce termină, își făcu curaj și intră în baie, pe care poliția o lăsase într-o mizerie de nedescris. Peste tot era pudră de luat amprente, pentru că, așa cum i se explicase, până ce moartea lui Nikki nu era catalogată drept sinucidere, locul accidentului trebuia considerat ca scena unei posibile crime.

Plantele din apartament erau ofilite cu totul, dar Adrienne nu se simți în stare să le care până la gunoi. Așa încât făcu lucrul care i se păru cel mai nimerit: le strânse într-un colț pe balcon, acolo măcar păreau aranjate.

Nu-i mai rămânea de rezolvat decât problema armei. Se gândise foarte mult la asta. Dacă Nikki și-o cumpărase singură, atunci când și de unde o luase? Poate reușea să afle. Sigur avea un număr de serie sau ceva asemănător. Traversă dormitorul spre dulapul cu haine al surorii ei, îl deschise și se aplecă să caute valiza de culoare verde-deschis.

Dar… nu mai era acolo.

La început, crezu că uitase locul unde o găsise prima dată. Ridică marginea cuverturii de pe pat și se uită sub el, dar nu văzu decât…

un strat de scame și praf și vreo două coperte de cărți. Se ridică, merse în hol și controlă dulapul de acolo, apoi trecu în living și se uită peste tot, chiar și sub canapele. Dar nu era de găsit. Valiza era mare, verde și nu se putea să n-o vezi… iar acum dispăruse.

Sau mai bine zis: fusese furată. Oricât îi displăcea ei ideea de a vedea ce-i cu pușca, gândul că intrase cineva în apartamentul lui Nikki și o luase… *o băgă în sperieți.* Era aceeași situație ca atunci când din apartamentul lui Duran dispăruse corpul lui Bonilla.

Totul părea primejdios și, în același timp, lipsit de substanță, un fel de primă schiță a unui proiect existențial, una care era supusă în mod constant, dar invizibil unor schimbări. Amețea gândindu-se la asta, de parcă mintea ei – *lumea ei* – era o scenă de montaj deschisă tuturor posibilităților.

•

Ramon îi aminti de corespondență (pe care ea o uitase sus) și apoi îi făcu semn cu mâna la plecare, după ce Adrienne reveni în hol. Se gândi să treacă pe la ea pe acasă, chiar și numai pentru a lua urna cu cenușă, dar hotărî că era prea periculos. Până la urmă, se întoarse în Bethany puțin după 18:00.

Duran era bine dispus. Adrienne îi povesti cum făcuse ordine în apartamentul lui Nikki și cum dispăruse pușca, dar nu-i spuse nimic despre întâlnirea cu Slough. Îl trimise la supermarket să cumpere o salată la cutie și o sticlă de sos Paul Newman, apoi făcură fripturile afară, în spatele casei, pe un grătar Weber și deschise sticla de cabernet Glass Mountain pe care el o cumpărase de dimineață.

El era într-o dispoziție de zile mari, nerăbdător să afle răspunsurile pe care operația le va oferi în mod sigur. Și își mai dăduse seama de ceva: din câte își amintea, de câte ori ieșise din apartamentul lui, nu-i fusese bine, ceva nu fusese în regulă cu el. Îi povesti despre atacurile de panică pe care le avusese și despre senzația de agorafobie pe care o simțea uneori.

— Acum a dispărut cu totul, spuse el. N-o mai am de câteva zile, de când am fost la Confort Inn.

— Și cum îți explici asta? întrebă ea.

Duran clătina din cap:

— Nu știu! Dar ai văzut toată aparatura aia din apartamentul vecin, nu?

Ea aprobă din cap.

— Ei, ce-ar fi dacă aparatele aveau… știu și eu… un anume *efect*

asupra mea? întrebă el.

Ea păru nedumerită:

— Ce vrei să spui?

Duran înălță din umeri:

— Nu sunt sigur. Știu doar că mă simt altfel. Mai bine. Mai mult, ca și cum aș fi din nou… eu însumi.

Adrienne înclină din cap, gânditoare, dar nu se putu abține:

— Și atunci ai fi…?

Duran zâmbi:

— Oricine aș fi.

•

Adrienne era în pat când auzi un zgomot abia sesizabil. Dacă oceanul nu ar fi fost atât de calm și de liniștit, vuietul valurilor l-ar fi acoperit. Însă noaptea era liniștită, oceanul – inert, iar ea – agitată; cu o mie de gânduri în minte și pe jumătate trează.

Sunetul pe care îl auzise, un scârțâit metalic fin, dar clar, părea să fi venit dinspre podea. Și se alarmă. „E cineva sub pat", își zise. Nu, era imposibil. Rămase neclintită pe întuneric, cu urechile ciulite și ajunse la concluzia că sunetul venea de undeva, de la distanță. „E cineva la subsol."

După un minut sau două, care i se părură extrem de lungi, nu se mai auzi nimic. Și de acum începea deja să creadă că se înșelase, când deodată simți că se află cineva lângă ușa camerei ei. N-ar fi putut să spună cum își dăduse seama de asta. Nu auzise nimic. Nu se aprinsese vreo lumină. Era pur și simplu… o senzație.

Și atunci se deschise ușa. Adrienne își ținu ochii închiși, dar simțea cum cealaltă persoană o privește. „Duran? El trebuie să fie. Și totuși, parcă *n-ar fi* fost el. Abia am luat cina cu el și indiferent câte s-ar fi putut spune despre el, nu pare deloc stilul lui. E altcineva. Dar cine?"

Se scurse ceva timp, deși nu putea ști exact cât; un minut sau poate cinci. I se păru că mai aude un zgomot venind nu dinspre ușă, ci tot de la subsol. Oare avea halucinații? Poate că da, poate că nu. Mă rog… O lua razna dacă mai stătea așa nemișcată, și totuși… Era singurul ei atu, faptul că era trează și nu se bănuia asta.

La un moment dat își miji o secundă ochii, clipind ca într-o secvență de somn hipnotic. Privirea aceasta fugară îi dezvălui un fascicul de lumină între ușă și toc și umărul cuiva, luminat din spate. Apoi ușa se închise încet cu un sunet ca o șoaptă parcă și lumina se stinse.

Și asta a fost tot.

Auzea oceanul, sunetul înfundat și neîntrerupt al valurilor. Auzea până și zumzetul îndepărtat al circulației de pe A-1 Street la câteva blocuri distanță. Încercă să mai perceapă zgomot de pași prin casă sau sunete de la subsol, precum și ușa de la intrare închizându-se. Însă nu se mai auzea nimic; doar fondul sonor constant al oceanului și al traficului rutier. Parcă ar fi fost într-o încăpere.

Se ridică în picioare și alergă la fereastră. Depărtă cu un deget rândurile flexibile ale jaluzelelor și privi printre ele afară, spre sunetul pe care îl auzise.

Venea dinspre bloc. Zgomot de pași pe aleea cu pietriș. Sunetul unei portiere trântite. Și un motor care prindea viață. Își miji ochii și zări la lumina umedă a lunii o strălucire de metal atunci când o mașină trecu în viteză spre colțul aleii și dispăru din raza ei vizuală.

— Ai auzit ceva?

Tresărind, se întoarse ca un titirez și-l văzu pe Duran stând în cadrul ușii. Era desculț și părea somnoros, deși era încă îmbrăcat cu haine de stradă.

— A fost cineva aici, spuse ea.

— În casă?

— La subsol, spuse ea. Și apoi în casă. Cred că a venit după calculator.

Duran dădu afirmativ din cap:

— Ei?

— Ce?

— *L-a luat*?

„Ce se întâmpla cu el?"

— Nu știu. O să mă uit!

Apoi Duran îi aruncă un zâmbet ciudat cu subînțeles – „Oh, pentru numele lui Dumnezeu, gândi ea, sunt în lenjerie intimă" – și merse în living. Adrienne își trase pe ea o pereche de blugi și un pulover când îl auzi pe Duran strigând:

— E tot la locul lui pe masă!

Veni și ea în living și văzu că încăperea era așa cum o lăsase. La prima vedere nimic nu se mișcase și nu fusese atins. Merse la fereastră și văzu că mașina era în același loc de parcare unde o lăsase.

— Poate că mi s-a părut, spuse ea.

— Nu cred, îi zise el. Și eu am auzit ceva.

— Am crezut că a fost la subsol, dar… acum nu mai sunt sigură.

Se uitară din nou prin toate camerele, dar niciun obiect nu părea deranjat sau chiar mișcat de la locul lui. În sfârșit, Duran se încălță și își luă o haină pe el. Ieșiră împreună afară și ocoliră casa până ajunseră în dreptul ușilor de metal de la intrarea în pivniță.

— Am putea s-aruncăm o privire, spuse el și ridică una din uși.

— Ăsta a fost zgomotul! șopti ea când ușile se deschiseră cu un scârțâit discret. Asta m-a trezit!

— Hmm! făcu el.

Adrienne îl urmă, coborând treptele în întuneric. La capătul lor, Duran întinse mâna, căutând firul cu întrerupătorul care atârna din tavan și făcu câțiva pași în față. Găsindu-l, aprinse lumina și se uită în jur.

Arăta mai mult a pivniță decât a cameră de subsol, cu un tavan înclinat care se întindea pe sub toată veranda și care-i dădea un aspect sinistru. Scaune de campanie din pânză de cort și cu picioare tubulare de aluminiu erau strânse și adunate grămadă lângă unul dintre pereți. Frânghii și alte câteva unelte de grădinărit, împreună cu o serie de veste de salvamar și jucării de plajă erau agățate pe un alt perete.

— Nu văd nimic, spuse ea.

— Nici eu.

Merseră pe lângă instalația de gaze și boiler. Tavanul era atât de jos, că Duran trebui să-și îndoaie genunchii și să se aplece, simțind cum i se prind pânze de păianjen în păr. Uitându-se spre unul din cotloanele camerei, Duran își ridică puțin capul și întinse o mână spre umărul ei.

— Ce este? întrebă ea.

— Simți miros de gaz?

— Am nasul cam înfundat, răspunse ea. De la praful din apartamentul lui Nikki.

Duran mârâi:

— Cred că simt miros de gaz, spuse el. Și după câteva secunde. Chiar e gaz!

— Hai să sunăm la agenția imobiliară, sugeră ea, întorcându-se spre ușă. Cu instalația de gaze nu-i de glumit. Ar trebui s-o repare.

Iritată, Adrienne trase scurt de firul electric și începu să urce scările.

— Hei! strigă Duran. Așteaptă-mă! Nu văd nimic.

Ea se scuză cu un chicotit:

— Credeam că ești chiar în urma mea.

Se răsuci pe călcâie și-și roti brațul prin aer sperând că va prinde firul. Era curios cât de lunecos era acesta.

Apoi îl găsi și-l smunci din nou.

Duran rămase pe loc uitându-se strâmb și gânditor spre ea ca și când îi venea să strănute.

— Stai puțin, spuse el, cu o voce joasă, dar pe un ton urgent. Stinge-o!

— *Poftim*?

— Stinge-o *imediat*!

Adrienne trase din nou de fir, de data asta păstrându-l între degete.

— E ciudat, spuse Duran, vocea sunându-i puternic în întuneric. E ceva, ca… o lumină… în colț. Aprinde iarăși lumina!

Adrienne se conformă și se apropie de colțul unde stătea el. Duran se ghemui aplecându-se spre colț.

Ochii ei îi urmăriră privirea și atunci văzu ceea ce zărise și el: o candelă, licărind în întuneric.

Niciunul nu mai știa ce să zică. Priveau uimiți candela aprinsă și la un moment dat, flacăra păru să se mărească, alungindu-se ca o coloană albăstruie, arzând cu un foc sclipitor. Duran o înșfăcă de braț și o împinse înspre ieșire. Brutalitatea strânsorii lui o sperie și o clipă își aminti de noaptea anterioară când o prinsese de încheietură și se luptase cu ea pentru folia de plastic. Însă acum era chiar mai violent, trăgând-o spre ușă.

— Hei, spuse ea, așteaptă o secundă!

Tălpile ei căutau un punct de sprijin, mai mult sau mai puțin sărind peste treptele de ciment, lovindu-și gleznele și fluierele picioarelor de margini. Ieșiră la suprafață și el o grăbi în același mod, târând-o practic spre aleea de lângă ocean, mișcându-se atât de repede, încât ea abia atingea pământul.

De-abia atunci se auzi sunetul – o bufnitură în cascade care explodă într-un bumm! urmat de o scădere de presiune care o făcu pe Adrienne să-și simtă urechile înfundate. Apoi în urma lor se ridică un nor de fum și foc, rostogolindu-se în afară. De-acum alerga singură, simțind în spate cum crește temperatura aerului. Abia când ajunseră la plajă li se păru destul de sigur să se oprească. Întorcându-și capetele văzură o coloană de foc ridicându-se prin acoperișul casei.

— Dar… de unde-ai știut? întrebă ea.
— Ai văzut lumina… flacăra… aprinzându-se mai tare, nu?
Ea dădu din cap afirmativ.
— Propanul este mai greu decât aerul, așa că rămâne la nivelul solului și pur și simplu se acumulează. Au așezat candela în spațiul acela puțin mai ridicat de nivelul solului, dar în colțul îngust al încăperii, așa încât în momentul când gazul a ajuns la flacără, se acumulase deja foarte mult. Ai observat că s-a stins flacăra; asta pentru că nu mai rămăsese deloc oxigen. Era numai gaz. Am avut noroc.
Duran își îndreptă din nou atenția spre casă. Acum se auzeau alte sunete, pocnete ascuțite pentru că ferestrele explodau și scrâșnete de metal făcându-se bucăți din cauza căldurii. Din când în când, o nouă bufnitură le spunea că focul descoperise un nou teritoriu și deci nou combustibil. Apoi auziră o sirenă stridentă tânguindu-se, anunțând sosirea pompierilor.
Adrienne începu să tremure, din cauza frigului sau a șocului, nu putea fi sigură. „Au încercat să ne omoare, gândi ea. Au dat drumul la gaze și au oprit generatorul de rezervă. Sau cam așa ceva.” O altă coloană de scântei izbucni în aer. Apoi au aprins o candelă, de parcar fi fost o slujbă religioasă. Asta am auzit eu atunci, își spuse ea, zgomotul din pivniță. Și pe urmă au verificat, s-au asigurat că sunt acolo.”
— Au încercat să ne omoare, spuse ea pe un ton domol, cu fața îmbujorată de la foc.
Duran încuviință din cap.
O cuprinse cu brațul de mijloc și împreună se îndreptară înapoi spre casă. Tot mai multe sirene și alarme se auzeau acum, apropiindu-se. Deodată Duran se opri încordat și își duse mâna la șold, după care zâmbi liniștit:
— Cheile mașinii! spuse el.
Pe măsură ce se apropiau, creștea căldura. În spațiile dintre case văzură prima mașină de pompieri trecând în viteză cu sirenele urlând și girofarul rotindu-se. Pe cer scânteiau luminile de alarmă: galben, roșu, galben, roșu. Trecură pe lângă un bărbat îmbrăcat cu pantaloni de pijama și geacă de fâș care își ținea brațul ocrotitor în jurul unei femei îmbrăcate cu un halat de baie și papuci de casă pufoși. Amândoi se uitau la casă când Adrienne și Duran îi depășiră.
— Parcă-i o torță, spuse bărbatul cu o voce șoptită.

Apoi o parte din acoperiș se prăbuși căzând în casă cu un zgomot înfundat și iscând alte vâlvătăi de foc și scântei.

Duran deschise ușa mașinii și aprinse lumina înăuntru. Adrienne auzi încuietorile portierelor dezactivate însă continuă să privească scheletul casei, cu pereții înnegriți și cu flăcări dansând în jurul lor. Pe de o parte a străzii temperatura aerului era de 40° C – 50° C, iar pe cealaltă: 15°- 16° C.

Duran coborî din mașină și ocoli, mergând în dreptul ușii ei, să i-o deschidă, călcând anevoie pe pietrișul din jur. Când atinse mânerul portierei, înjură și-și retrase mâna imediat.

— Urcă pe la volan, îi spuse el. Portiera asta e încinsă ca un cuptor.

După ce porniră mașina și se îndepărtă, Adrienne se întoarse spre el și spuse:

— Cred că secția de poliție e undeva după turnul de apă.

— Nu mergem acolo, zise el.

Adrienne se uită la el ca și cum ar fi fost un nebun (lucru care, desigur, era deocamdată doar o chestie teoretică).

— Trebuie, insistă ea. Nu putem să tot fugim așa!

— E mai bine să nu ne ducem acolo, spuse el, luând-o spre șoseaua care ducea spre ieșirea din oraș.

— De ce?

— Pentru că e mai bine să fim „morți”.

Adrienne se răsuci la loc și-i privi imaginea reflectată în parbriz:

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— E mai bine să se creadă că ne-au omorât! O să rămânem mai mult în viață în felul ăsta.

• Capitolul 29 •

— N-o să meargă, afirmă ea.
— Ce n-o să meargă?
— Să ne prefacem c-am fi morți.
Duran aranjă oglinda retrovizoare ca să-i scadă strălucirea răsăritului reflectată în ea.
— De ce nu?
— Pentru că mașina a dispărut, ceea ce le va spune că nu eram în casă. Iar ziarele vor anunța că nu a murit nimeni în accident.
Duran ridică din umeri:
— Măcar mai câștigăm o zi.
După vreo doi, trei kilometri, Adrienne întoarse din nou capul spre Duran și spuse:
— Atunci hai să mergem la Washington!
— De ce?
— Pentru că avem timp și pentru că vreau să trec pe acasă. Să-mi iau niște lucruri.
Duran o privi, sceptic.
— Parcă *spuneai* că avem o zi răgaz, zise ea.
— Da, dar... dacă mă înșel? În primul rând, nici nu știu cum de ne-au găsit aici.
— Eu știu, răspunse Adrienne.
Duran se uită la ea curios:
— Știi? Cum?
— Tu le-ai spus.
— Ce-am făcut? Cui i-am spus?
— *Tu le-ai spus unde suntem,* spuse ea. Erai pe *net* on-line... pe un fel de cameră de chat, probabil.
Duran îi aruncă o privire să vadă dacă glumește. Dar nu era deloc așa. Era chiar foarte serioasă.
— Despre ce vorbești? întrebă el.
— Alaltăieri noaptea. Când m-ai speriat îngrozitor.
— *Eu*?
— Ai intrat pe un fel de site aiurit, cu tot felul de imagini care se derulau rapid și pe urmă... a apărut o chestie care semăna cu mesajele instantanee de pe AOL.

— *Poftim*?!
— Dacă-ți spun!
— Și… ce scria?
Adrienne înălță din umeri:
— Nu știu: „Bună dimineața!” sau cam așa ceva.
— *Atât*?
Ea scutură din cap:
— Nu! Scria: „Bună, Jeffrey!” Apoi te-a întrebat unde te afli și tu ai scris ceva.
— Ce-am scris?
— Nu știu! N-a apărut pe ecran. Dar au întrebat și tu le-ai răspuns. Probabil le-ai dat codul zonal și coordonatele parcării.
— Hai, fii serioasă!
— Sunt serioasă! insistă ea.
— De ce nu m-ai oprit?
— Am încercat! Și a fost… nu știu cum. Parcă nu mai erai tu. Nu-ți amintești?
Duran clătină din cap, gândind: „Nu s-a întâmplat, altfel mi-aș aminti. Pentru că memoria mea de scurtă durată funcționează bine. Așa a spus Shaw. Ceea ce înseamnă că Adrienne minte sau… eu am dublă personalitate. Ca Jekyll și Hyde. Dumnezeule!”
Unul din indicatoarele de la bord scoase un bip de alarmă și Duran se uită la cel pentru benzină.
— Trebuie să oprim, zise el.
În apropiere de Bridgeville găsiră o benzinărie Gas’N Stuff însă acolo nu i se acceptă Mastercardul lui Duran. Încercând să-i ceară ajutorul lui Adrienne, aceasta îl privi albă la față și spuse:
— Poșeta mea era în casă! N-am niciun chior!
Duran telefonă la numărul de pe spatele cărții lui de credit, tastă numărul contului și optă pentru varianta de mesagerie vocală care-l putea informa despre „creditul disponibil” al cardului său. În schimb, auzi un robot care-l anunță că „acest cont a fost blocat” și că va fi pus în legătură mai departe pe telefon cu un reprezentant de la „Serviciul Clienți”. El așteptă pe fir și i se spuse că băncii i se reclamase furtul cardului respectiv.
— O să vă eliberam unul nou peste două sau trei zile lucrătoare. E pe drum, cum s-ar zice!
Lui Duran nu-i veni să creadă.
— Ascultați-mă, spuse el. Am cardul la mine chiar acum. Îl țin *în*

mână. Nu am anunțat că mi-ar fi fost furat.

— Cineva a făcut-o!

— Întrebați-mă numele de domnișoară al mamei.

— Asta nu este ceva…

— Aveți niște date de validare, da? Întrebați-mă!

— Îmi pare rău, domnule Duran, dar în momentul când un card este declarat furat, se emite unul nou.

— Fiți atent! Am în jur de… Se uită în portofel: Doi dolari la mine. Sunt în afara orașului. Am rămas fără benzină. Nu se poate în vreun fel să…

— Nu!

— Poftim?

— Îmi pare rău, dar nu putem face nimic. Va trebui să așteptați să-l primiți pe cel nou.

Duran reveni la mașină, băgă benzină doar de 2 dolari și 28 de cenți și-i explică lui Adrienne ce se întâmplase.

— Banca a încurcat lucrurile, spuse el.

Adrienne făcu din cap că nu:

— Nu prea cred! Așa se procedează când cineva declară că i-a fost furat cârdul.

— Da, dar…

— Mă întreb cine i-o fi anunțat?…

După ton, Adrienne insinua că îl bănuia chiar pe el. Și poate că într-adevăr el sunase.

•

Reușiră să iasă de pe Beltway când din bord se auzi un al doilea bip și se aprinse și beculețul semnalizând că benzina era pe terminate. Adrienne îl îndrumă să treacă de Capitol și s-o ia în sus pe 16th Street. Aveau mai puțin de doi kilometri până la locuința ei, dar mașina începu să se poticnească și motorul se opri brusc. Ajutați de doi tineri hispanici care stăteau în stația de autobuz, împinseră Dodge-ul într-o zonă retrasă la marginea Parcului Meridian Hill.

— Ce-a pățit mașina ta, frate? Ai izbit-o de ceva și dup-aia ai trecut cu ea prin foc?

Portbagajul fusese avariat în coliziunea din parcarea de la Confort Inn și arăta rău, iar Adrienne era deja îngrijorată. Știa că avarierea unei mașini închiriate ridica multe probleme. Nu-i plăcea să mintă, dar îi spusese lui Duran să nu cumva să declare că el condusese, pentru că ar fi încurcat lucrurile și mai rău.

Adrienne se alătură tinerilor și lui Duran. Bărbații se uitau acum în părțile laterale și înclinau din cap preocupați de cum arătau acestea, zgâriate și cu vopseaua sărită în multe locuri.

— Fir-ar să fie! murmură Duran.

— Ai nevoie de o recondiționare, prietene! Tânărul începu să se caute prin buzunare: Hai să-ți dau cartea mea de vizită. Îți ofer un preț bun.

— Este închiriată, gemu Adrienne.

— Pe bune? întrebă unul din tineri, clătind din cap. Mamă! O să te *jupoaie*!

Tinerii atinseră ușor portiera lovită și dădură din cap în semn de regret.

Adrienne scrise un bilet și-l fixă pe parbriz sub unul din ștergătoare. Făcu un pas în spate, apoi reveni și-l aranjă din nou, spunând:

— Oricum, o să-mi dea amendă.

Tinerii hispanici pufniră în râs:

— O să vă nenorocească.

•

Duran se strădui din răsputeri să țină pasul cu Adrienne care se îndrepta spre apartamentul ei. Temându-se că vor fi amendați sau, mai rău, că mașina le va fi ridicată, ea aproape alerga. Așa că în vreo douăsprezece minute parcurseră distanța.

Domnișoara Spears le deschise cu o expresie ușor alarmată și cu un șorț de plastic legat de mijloc:

— Adrienne! Pe unde-ai fost? întrebă ea.

— Mi-am pierdut cheia. Pot să trec la mine prin spălătorie?

— Desigur, replică proprietara, aruncându-i o privire plină de speranță lui Duran.

— Oh, îmi cer scuze! Jeff, dumneaei este domnișoara Spears!

— Doriți un ceai? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc, zise Duran.

— Ne grăbim, se confesă Adrienne, înaintând spre holul care ducea la o ușă în dreptul căreia se afla un rând de trepte spre subsol.

Adrienne mergea prima și amândoi trecură printr-o mică magazie înainte de a ajunge la apartamentul ei. Deschise ușa și se opri atât de brusc, încât Duran aproape se împiedică de ea.

— Dumnezeule!

Uitase în ce hal arăta. Camera era o mare de lucruri de-ale ei,

împrăștiate peste tot: cărți, casete video, perne de canapea, haine și CD-uri, pantofi, pături, prosoape, vaze. Și pe deasupra lor, ca niște pete mari albe, sute de coli aruncate.

Murmurând ceva ca pentru sine, își croi drum printr-o grămadă de vase împrăștiate, oale și tigăi, spre ușa din partea opusă a camerei. La început, aceasta părea înțepenită, dar Adrienne o forță cu umărul și se strecură dincolo de ea, în vreme ce Duran rămase pe loc, uitându-se prin cameră, curios să descopere lumea lui Adrienne.

Aceasta, în ciuda dezordinii, avea mult mai multă substanță decât a lui. Văzu câteva postere cu imagini romantice înfățișând lucruri vechi și locuri îndepărtate (Biarritz și Orient Expres) și o serie de coperte lucioase ale unor reviste cu *Tin Tin,* înrămate. Se aplecă și ridică o carte și descoperi cu surprindere că era un ghid *Lonely Planet* pentru *Sri Lanka.* Mai ridică una: *Expediție în Turcia.* Și o a treia: *Mauritius, Reunion și Seychelles.*

— Călătorești mult? întreba el.

— Nu, replică ea, ieșind din cealaltă cameră. Nu plec niciodată nicăieri.

Duran se gândi un timp la afirmația ei și, când Adrienne încercă să înainteze cu greutate prin dezordinea din living, o întrebă:

— De ce nu?

— N-am bani! răspunse ea și se opri. Vezi vreo cutie muzicală?

Duran privi în jur și negă.

— Dar tu? întrebă ea.

— *Ce-i* cu mine? replică Duran.

— Călătorești? Ai fost în multe locuri?

El se gândi și zise:

— Da. Cred că da.

— Unde?

Duran ridică din umeri:

— Nu știu.

Adrienne traversă camera spre un mic birou și, lângă acesta, întinse mâna după o cutie de lemn incrustată cu un desen, care era căzută pe jos. Când o deschise, aceasta începu să cânte *Plaisir d'Amour* și Adrienne scoase din ea doua cărți de credit și un pașaport.

— *Voilà*!

— Plecăm undeva? întrebă el.

— E singurul act de identitate pe care-l am, spuse ea. Toate celelalte au ars.

Adrienne aruncă o privire prin cameră. Se gândise că ar fi putut face ordine în câteva ore, dar era de-a dreptul imposibil. Dezordinea era copleșitoare. I-ar fi luat o săptămână. Însă se liniști singură, spunându-și în sinea ei că vor avea destul timp pentru asta după ce se vor încheia toate, pentru că oricum atunci nu va mai avea serviciu. Smulse câteva haine de stradă din mormanele de pe jos și-și recuperă peria de păr Mason Pearson din baie.

Apoi îl conduse pe Duran spre ușa din spate, evitând-o astfel pe domnișoara Spears. Ieșiră împreună pe aleea interioară spre Mount Pleasant Avenue, unde se opriră să cumpere patru litri de benzină de la Motores Sabrosa și, când se întoarseră la Dodge, găsiră un bilet roz prins sub ștergătoarele de parbriz.

— Altă sută de dolari! țipă Adrienne. E cumplit!

Bătuse din picior nervoasă, ceea ce-l făcu pe Duran să râdă, lucru care o enervă și mai tare. Urcând în mașină, Adrienne continuă să protesteze:

— Ce înseamnă când singurul lucru care pare să meargă în orașul ăsta de rahat sunt amenzile la parcare?

Duran clătină din cap:

— După câte văd eu, înseamnă, probabil, sfârșitul civilizației.

•

Operația era programată pentru ora 8 a.m. a doua zi, așa că Duran își petrecu noaptea la Columbia Presbyterian Hospital, lăsând-o pe Adrienne să-l aștepte la Hotelul Mayflower.

Ajuns în camera de gardă de la neurochirurgie, Duran fu luat în primire de o asistentă care făcea internări și care-i dădu pijamale de spital și un halat. I se legă o curelușă de plastic la mână și fu dus într-o cameră semiizolată, de la capătul culoarului. Asistente grăbite veneau și plecau, luându-i datele semnelor vitale la intervale de o oră, în timp ce colegul lui de cameră (un bărbat conectat la foarte multe perfuzii și aparate) zăcea în stare de comă, cu ochii în gol.

Spre seară, Shaw trecu pe la el, împreună cu neurochirurgul Nick Allalin, un tip cu o înfățișare de iepure, cu un nas roz, dinți alungiți și voce pițigăiată.

Shaw le făcu celor doi cunoștință și Duran observă că mâinile lui Allalin erau incredibil de albe, de parcă le-ar fi ținut într-o cutie atunci când nu le folosea. Avea degete lungi și puternice, de pianist, imaculate și cu o manichiură perfectă. Mâini de designer.

I se explică din nou în ce consta procedura:

— Doctorul Shaw îți va face o mică incizie în gingia de sus, chiar sub nas. Apoi va intra prin fosele nazale și va ajunge în capăt la cavitatea sfenoidă. Din acel moment, el devine doar un observator. Eu voi sta pe un scaun special, spuse Allalin, lângă masă, controlând cu piciorul un microscop chirurgical, în așa fel încât să pot urmări de aproape ce fac cu mâinile pe un monitor. Obiectul este prins în hipotalamus și o să-l scoatem.

— Cât va dura? întrebă Duran.

— Treizeci sau patruzeci de minute. Pentru moment, se opri și apoi continuă: în cea mai mare parte a timpului vei sta în picioare, cu capul lăsat pe spate și semiconștient.

Duran se albi, însă Shaw îi zâmbi încurajator:

— N-ai să simți nimic, îl asigură psihiatrul. Puțin disconfort a doua zi, dar cam atât.

— Mai voiam să te întreb un lucru, zise Allalin. În legătură cu operația anterioară. Ce ne poți spune despre asta?

— Nu cred că înțeleg despre ce vorbiți, replică Duran.

Neurochirurgul se încruntă:

— Nu e prima ta operație de acest fel, îi spuse el. Ai cicatricea exact acolo, sub buză. Aplecându-se, îl prinse pe Duran de buza de sus și o ridică puțin ca să-i arate lui Shaw. Când Shaw confirmă, îi dădu drumul.

Duran făcu o mișcare cu buzele, după care zise:

— Cred că mi-aș aminti dacă aș fi suferit o operație pe creier.

Shaw îl aprobă din cap:

— Bineînțeles că ți-ai aminti, doar dacă n-ai avea cumva amnezie…

— Însă se pare că am.

— Așa este.

Shaw îi înmână un nou formular de acord ca să-l semneze, după care plecă cu Allalin chiar în momentul când Adrienne sună să întrebe cum merg lucrurile.

Convorbirea nu dură prea mult. Valiumul care i se administrase își făcu repede efectul, aproape de la primul alo! Și totuși, vreo zece-douăzeci de minute după ce închise, Duran se mai gândea că i se păruse c-auzise ceva în glasul ei, ceva care suna ușor a îngrijorare, grijă față de el. Putea oare *să fi fost asta*?

„Nee!”

•

Dimineață, la 8 a.m. fix, un asistent îl duse într-un scaun cu rotile pe hol până la sala de operații, unde fu intubat și i se făcură câteva injecții care-l lăsară într-o stare de amorțeală și nepăsare totală. Zece minute mai târziu, începea operația care decurgea, din câte își putea el da seama, exact așa cum i-o descrisese Allalin.

În majoritatea timpului, își ținu ochii închiși, ascultând dezinteresat vocile chirurgilor care sunau ca de sub apă, precum și simfonia ritmată a diferitelor aparate. Nu simțea nimic, dar sesiza mișcările celor din jurul lui și schimbarea luminii atunci când Allalin se apropia de el sau se îndepărta.

Auzea clinchetele și dangătele instrumentelor ridicate sau așezate pe tăvile de metal. Din când în când, cuvintele lor parcă se transformau în silabe fără sens pe care nu le înțelegea.

La un moment dat, Shaw păru să spună:

— Radashay la semafor.

Iar Allalin îi răspunse:

— Nici mie nu-mi place dirapsianul.

O dată sau de două ori deschise ochii și atunci becurile strălucitoare din sală îi intrară direct în ochi și-l orbiră. Era aproape fascinant felul în care luminile toate pulsau în același ritm cu simfonia camuflată a aparatelor.

Și pe urmă, auzi foarte clar cum Allalin anunță:

— Gata!

Cineva oftă profund.

După care îl auzi pe Shaw spunând:

— Iisuse! Ce naiba *este* chestia asta?

•

Treptat, începu să deslușească vag chipul doctorului Allalin, care se descompunea printre fâșiile de lumină și apoi se recompunea. Duran observa că gura i se mișca într-un mod exagerat, dar era ca și când sunetului îi lua mult timp până să se audă.

— *Ef*!

Exact ca litera din alfabet. Duran era tentat să-și continue exercițiul: „gî, hî, i”. Însă gura îi era prea uscată. Apoi realiză ceea ce-i spunea doctorul: Jeff.

— Ce?

Parc-ar fi avut gura plină cu pastă de dinți.

— Cel puțin silabisește! spuse Allalin, părând liniștit.

Se aplecă peste fața lui Duran din nou, înfățișarea lui iepurească

apărându-i ușor mărită, din cauza apropierii.

— Spune-mi, Jeff! Care este numele tău de familie?

Duran se gândi. Își amintea că este în spital și că trecuse printr-o operație care trebuie să se fi încheiat și se simțea bine. Nu era nici orb, nici mort, nici legumă.

— Jeff? vocea era răbdătoare și pițigăiată. Spune-mi! Îți amintești care e numele tău de familie?

Duran dădu din cap afirmativ.

— Care este numele tău de familie, Jeff?

— D'run.

Deodată, Adrienne veni lângă el și spuse:

— Hei, tipule…

Duran simți că-l ia de mână și că o strânge într-a ei.

Doctorul Shaw spuse:

— Îți rămân dator, Nick! Ai făcut treabă bună!

Duran rămase întins cum era, cu Adrienne ținându-l de mână, ascultând vorbăria doctorilor.

Allalin spuse:

— Ține-mă la curent! Sunt foarte interesat să aflu ce vor spune cei de la Analiza Materialelor.

— Fii sigur de asta! replică Shaw.

Duran încercă să se miște, ca să se ridice în șezut, dar tot ce era în acel moment în câmpul lui vizual se clătină și se retrase spre colțul stâng al ochilor. Închise ochii și se prinse de marginile patului.

— Hei, spuse Shaw. Ia-o ușor! Tocmai ai fost operat pe creier azi-dimineață.

Duran căută pe pipăite mâna lui Adrienne și, când o găsi, o cuprinse cu toată palma.

— Ce era? întrebă el.

— Vrei să spui: ce aveai în cap?

— Da.

— O să mai dureze puțin, replică Shaw.

— Cum adică?

— Adică este la analize, îi spuse Adrienne. A fost dată la laborator pentru examinare.

— Examinare? întrebă Duran.

— Hai să-ți spun eu ce *am crezut* că găsisem, propuse Shaw.

— Okay!

— Credeam că este o copcă chirurgicală, ceva de genul ăsta. Mai

ales după ce am văzut că mai avuseseși o operație asemănătoare înainte. Și dacă nu era asta, bănuiam că ar putea fi un fragment de glonț sau un rest de la un accident de mașină. Ceva ce nu s-a observat la intervenția anterioară.

— Și? întrebă Duran.

— Este… altceva, spuse Adrienne.

Duran se uită întâi la Adrienne și apoi la doctor:

— Ce anume? întrebă el.

Shaw își strânse buzele:

— Nu știm. Pentru că Duran era pe punctul de a protesta, Shaw îl opri: *Știm* doar că nu a ajuns acolo printr-un accident.

Duran se încruntă, urmărindu-l cu ochii pe Shaw care se îndrepta spre fereastră.

— Ce vreți să spuneți?

— Adică este un implant.

— *Poftim*?! Pentru ce?

Încă o dată Duran se strădui să se ridice în capul oaselor, dar nu reuși.

— Ah! Ei, *asta-i* întrebarea! Când Nick l-a scos, am crezut că este o bucată de sticlă, pentru că așa arăta. Apoi am pus-o la microscop…

— *Și*?

— E altceva, spuse Shaw. Are un fel de sârmulițe în ea. Este un fel de micro-dispozitiv.

Duran gemu.

— Am trimis-o la Laboratorul Materialelor Aplicate, îi spuse Shaw. Au un departament biomedical.

— Vreți să-mi spuneți că ați extras ceva din capul meu și habar n-aveți ce este?

Shaw zâmbi:

— Nu, nu asta vreau să spun. Știu ce este: este un implant intracerebral. Întrebarea e: ce face? Pentru moment, cel puțin, scopul lui este necunoscut.

— Când spuneți „necunoscut”, întrebă Adrienne, la ce vă referiți? Care ar fi posibilitățile?

— Sincer? replică Shaw. În afară de câteva experiențe preliminare pe animale în cazuri de Parkinson, singurele implanturi de care *știu* eu sunt cele folosite pentru a controla crize – crizele grave.

— Și asta credeți și în cazul meu? întrebă Duran.

— Dimpotrivă! N-am observat absolut nimic care să-mi indice

acest lucru.

Tăcură câteva minute, apoi Duran întrebă:

— Cât durează până primesc un răspuns?

— Trei sau patru zile, replică Shaw.

— O să pot să merg până atunci?

Shaw pufni în râs:

— O să fii *externat* până atunci.

— Glumiți! spuse Adrienne.

Psihiatrul încuviință:

— Deloc!

— Păi, asta e o veste bună, spuse Duran.

— Nu-mi mulțumiți mie, mulțumițîi întregii echipe de doctori și asistente, zâmbi Shaw. Și, între timp, sunt foarte curios să aflu dacă… acel obiect… avea legătură cu amnezia ta. Dată fiind poziția lui, este foarte posibil. Ochii îi sticliră: Evident, sper să începi să-ți amintești destul de multe lucruri! O să avem câteva ședințe. Dacă te simți în stare, poate chiar de mâine.

•

După operație, Duran își dădu seama că avea un entuziasm pe care nu-l putea exprima în cuvinte. Se simțea cumva mai ușor, ca și când ar fi intrat într-un câmp gravitațional a cărui forță magnetică scădea în intensitate.

În prima zi dormi douăsprezece ore, încercă să se uite la televizor, dar nu prea avu chef și se culcă la loc. Adrienne îl sună de la Mayflower ca să întrebe cum se simțea și să-i spună că găsise o parcare ieftină, departe, undeva pe partea de vest, la „doar cincisprezece blocuri distanță de hotel”.

A doua zi de dimineață, unul dintre medicii rezidenți ai spitalului îl supuse unui lanț de teste și chestionare, menite să măsoare diverse aspecte ale funcției neuronale: vedere, pipăit, gust, miros. Se calculă procentul său de amintiri și se stabili rata eficienței deprinderilor sale motorii și a memoriei secvențiale. Apoi făcu Testul Bender Gestalt, iar după ce-l termină, doctorul îi sugeră să se plimbe pe hol.

— Nu alergați, glumi el, luați-o ușor! Dacă amețiți, așezați-vă! Dacă nu… mergeți în continuare, vă face bine.

După prânz, Shaw veni la spital pentru „un pic de activitate regresivă” și ca să vadă cum se simte.

Duran îi spuse că se simțea ca și când i s-ar fi luat o greutate de pe umeri, dar că era dezamăgit că nu-i revenise încă memoria.

— Nu merge așa, îi spuse Shaw. Chiar și cu ceva „primar”, cum ar fi cazurile de orbire, de exemplu, după ce revine capacitatea de a recepta stimulul, durează uneori un timp până când pacientul își recapătă respectivul simț, astfel încât acesta să poată trimite din nou informații către creier. Cu cineva care a fost orb din naștere și i se redă vederea, există posibilitatea ca pentru prima dată în viață după operație să se izbească de pereți. De ce? Pentru că era obișnuit să fie orb. Găsise un mod de a se descurca în situația dată. Deci, dacă i se ia orbirea, nu-i rămâne decât o nebuloasă de lumini și culori care nu înseamnă nimic pentru el. Ce vreau să vă spun este că durează până ce un om reînvață cum să proceseze unele informații. În cazul tău, deși nu am identificat trauma, este clar că ți-ai creat un mod de a te descurca în viață, substituind identitatea lui „Jeffrey Duran” cu a ta. Pentru că nu am încercat să *deranjăm* acest filtru special de percepție, e de la sine înțeles că se va menține până ce va fi complet slăbit.

— Și cum se va întâmpla asta?

— Păi, vom face câteva ședințe de hipnoză, voi încerca să te induc în regresie cu imagini dirijate și vom vedea ce obținem. Știm *câteva* lucruri despre tine. Adrienne ne-a spus că-ți place șahul și… am reținut și că Insulele Caraibe înseamnă ceva pentru tine și… se pare că știi să navighezi cu o barcă.

Duran zâmbi:

— Am o idee, sugeră el. Ce-ar fi să închiriem un vaporaș și să jucăm câteva partide de șah în timp ce ne îndreptăm spre Jamaica?

Shaw pufni în râs:

— Nu mă duce în ispită!

•

Două ore mai târziu, Shaw stătea rezemat de spătarul scaunului său într-una din camerele de consultații de la capătul culoarului. Locul era curat și plăcut, nici nu arăta a spital, cu lumini multe, postere de la muzeu și mobilă capitonată așezată în jurul unei măsuțe de metal.

Psihiatrul, relaxat, se așeză picior peste picior, cu glezna pe genunchi și-l privi pe Duran în ochi:

— Știm că ești dezamăgit, spuse el, dar cred că am progresat.

— Cum? Amintindu-mi că știu să navighez? Asta știam și înainte.

Shaw își roti capul într-o parte:

— Ba nu-i adevărat! Nu în felul acesta. Nu-ți aminteai că ai participat la o regată. Nu țineai minte că ai fost în *cursă*. Ceea ce

înseamnă că erai un navigator competitiv, la un moment dat. Probabil – dată fiind vârsta ta – cam pe vremea când erai student. Asta ne dă ceva cu care să lucrăm.

Duran se încruntă.

— Cum ar fi?

— Este foarte probabil să fi locuit aproape de apă, cândva. *Sau ai făcut parte,* poate, la școală, dintr-o echipă de navigatori.

— Poate, spuse Duran. Și din nou *poate* că…

— Dă-ți o șansă, spuse Shaw. În cele mai multe cazuri de amnezie, amintirile nici măcar nu apar toate odată. Revin pe bucăți și, în cele mai multe cazuri, destul de încet. E ceva des întâlnit ca amintirea unei traume, cum ar fi un accident de mașină sau orice altceva care a putut cauza amnezia și care crezi tu că ar fi o amintire pe care, cu siguranță, ar fi trebuit s-o ții minte, să fie ultimul lucru pe care ți-l amintești. Asta dacă ajungi să ți-l mai amintești vreodată.

— Uneori nu mai revine?

— Deseori se întâmplă așa. Acea amintire deosebită, tocmai pentru că are puține legături cu restul amintirilor și nu poate reveni pe segmente împreună cu alte lucruri, se pierde definitiv.

— Chiar așa?

— Așa că nu te descuraja. Adevărul este că suferi de o stare disociativă extremă, cum nu mi-a mai fost dat să întâlnesc. Ca să-i faci față te-ai „reinventat”. Acum trebuie să te aducem înapoi la cine ești tu în realitate. Și te vei confrunta cu o serie de traume pe care le-ai reprimat. Nu va fi ușor, te previn de pe-acum.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Duran.

— Întâmpin foarte multă rezistență, rezistență puternică din partea ta. Chiar și în transă, te îndepărtezi constant de orice ar putea să te lege de adevăratul tău trecut. Atunci rezistența ta este profundă.

— De ce fac asta?

Shaw zâmbi cu ochii lui blânzi, încercând să-l liniștească:

— Ți s-a întâmplat ceva! Ceva ce mintea ta nu poate să accepte. Poate că a fost un accident pe mare și ți s-a înecat cineva drag. Poate că te-ai simțit răspunzător. Poate că *ai fost* răspunzător. Psihiatrul se opri: E doar o posibilitate, adăugă el. Cine știe? Se opri pentru a doua oară: O să mai încercăm ceva și mâine.

După cină, Duran se plimbă o vreme pe holuri și vorbi la telefon cu Adrienne. Apoi se apucă să răsfoiască un număr din *Sail* pe care Shaw i-l lăsase. Era ciudat! Frumusețea ambarcațiilor cu pânze era o

încântare pentru el, dar, din când în când, ochii îi cădeau pe ceva din fundal, un petec de peisaj sau imaginea ascunsă a cuiva – și era ca și când soarele aluneca după un nor. Atunci punea stăpânire pe el un sentiment deprimant de anxietate și…

Aruncă revista și deschise televizorul.

•

Înviorată de dușul făcut după o lungă alergare prin parc, Adrienne se șterse cu prosopul și își puse lenjeria intimă. Apoi îmbrăcă o fustă și un pulover și-și făcu o cană de cafea în bucătăria improvizată lângă ușă. Așezându-se la biroul din fața geamului, privi pe fereastră și observă un șantier în construcție care i se păru mai mult adânc decât lat. În cele din urmă, își savură cafeaua cu înghițituri mici și începu să sorteze corespondența surorii ei.

Aproape că uitase de ea. Prinsă cu un elastic gros, zăcuse zile întregi pe bancheta din spate a mașinii. Acum sosise vremea să se uite prin ea.

Primul plic pe care-l deschise era de la bancă. Conținea fotocopii în miniatură ale declarațiilor și cecurilor bancare ale lui Nikki, însă acestea erau mult mai puțin interesante decât se așteptase ea. Nikki trăia cu vreo 4 500 de dolari pe lună, uneori cu vreo cinci sute de dolari în plus sau în minus. Din când în când, la fiecare câteva luni, se făcea o nouă depunere, tot prin transfer telegrafic: de exemplu, 3 000 în septembrie și aproape 8 000 în februarie. Evidența bancară nu dezvăluia și sursa banilor, ceea ce o făcu pe Adrienne să noteze în carnețelul oferit de hotel: „Transfer… dolari de unde?”

În cel mai bun caz, părea un nesemnificativ mister, însă Adrienne cam bănuia sursa banilor: de pe urma înțelegerii semnate de Nikki cu familia Riedle. Bonilla îi pomenise de o bancă de pe o insuliță din Canalul Mânecii. De fapt, rămăsese stabilit ca el să-i trimită prin fax datele exacte ale băncii care alimenta contul lui Nikki din Statele Unite. Era posibil ca acel cont european să fie doar o formalitate sau chiar să conțină grosul banilor dați de soții Riedle. Indiferent de variantă, era un indiciu despre trecutul lui Nikki. Din păcate, Bonilla nu mai apucase să-și respecte promisiunea. Adrienne mai făcu o însemnare: „Investigații ale conturilor Riggs”.

Cecurile erau destul de transparente. Chiria și dotările apartamentului se ridicau la suma de 2 000 de dolari. O altă parte consistentă acoperea onorariul lui Duran. Cu 47 de dolari pe lună plătea o firmă de cablu, alte câteva cecuri reprezentau plățile către

veterinar. Apoi la Visa și la Harlow (salonul de coafură al lui Nikki).

Cam atât despre cecuri.

Un alt plic era de la Banca Chevy Chase, care-i emisese un card lui Nikki. Curioasă, Adrienne trecu în revistă tranzacțiile, încercând să le înțeleagă, ceea ce nu era prea greu. Marvellous Market: 19,37 $. Safeway: 61, 53 $. America Online: 19,95 $. Amtrak: 189,60 $. Blockbuster…

„Ce?”

Însemnarea cu Amtrak nu făcea referire și la destinația plății, dar includea alte cheltuieli, evident ulterioare plecării: Hertz (Orlando), 653,69 $. La Resort din Longboat Key: 1 084,06 $. Tommy Bahama's @t. Armand's Circle: 72,91 $. Moe's Stone Crab: 18,94 $. Se uită la date:

> „Restaurantul Counch House 8 Oct. 21,03 $.
> Ochelari de soare Sarasota 9 Oct. 226,05 $.”

Toate tranzacțiile bancare făcute în Florida erau cam din aceeași perioadă, între 7 și 12 octombrie. Cu o săptămână înainte ca Nikki să moară.

Acum se legau lucrurile. În aceeași perioadă, Nikki îl dusese pe Jacko la adăpostul pentru câini. Își aminti vag că Duran îi spusese că sora ei pierduse o ședință aproximativ cu o săptămână înainte de sinuciderea ei și că ultima oară când o văzuse era bronzată. Și nu numai atât, chiar ea spusese că fusese la plajă. Pe o plajă al cărei nume Nikki fie nu și-l amintea, fie nu dorise să i-l spună.

Și iată care era acesta: Longboat Key. Care era pe unde?

Adrienne era agitată, dar, în același timp, frustrată la gândul că laptop-ul lui Nikki se pierduse în incendiul căsuței din Bethany Beach. Dacă ar fi avut un computer, ar fi putut să afle detalii despre acel loc și nu doar despre el, ci și despre La Resort. Poate că Hotelul Mayflower închiria laptop-uri, dar nu părea posibil. Sună la recepție și primi scuze din partea recepționerei care o îndrumă însă spre un Internet-Café cu numele de Kinko. Era la doar două blocuri distanță.

Un puști de colegiu care părea genul care-și pierde nopțile la calculator, îi luă cartea de credit și o conectă la AOL. Adrienne scrise „Longboat Key” și activă motorul de căutare Lycos, așteptând răspunsul. Câteva secunde mai târziu, avea pe ecran o poză făcută din avion a unei insule-barieră lungă de 16 kilometri, de pe coasta

Floridei. Apoi trecu pe o hartă și văzu că insula era cam la o oră de condus, la sud de Tampa și că făcea legătura cu Sarasota printr-un viaduct.

Începu să se întrebe: „Ce căutase Nikki acolo?” O fi avut oare vreun iubit? Poate, dar dacă așa era, ar fi putut totuși să-l menționeze undeva. Și atunci, ce putea fi? Ce ar fi fost atât de important pentru ea, încât să-l ducă pe Jacko la adăpostul despre care Adrienne știa că Nikki avea o părere proastă, considerându-l o „închisoare pentru câini”. După care să ia trenul până la Florida. Și de ce-ar fi mers cu trenul? Doar nu-i era frică să zboare cu avionul.

Bătu din picior și se gândi mai departe.

„Oprah. Poate că s-a dus în Florida pentru a participa la emisiunea lui Oprah («Dracul m-a pus s-o fac!»). Însă, în cazul unei probe pentru emisiune, reprezentanții lui Oprah ar fi cumpărat biletele și i-ar fi pus la dispoziție bilete de avion. Și apoi, Oprah era în Chicago, nu?

Atunci?

Adevărul era că pe Nikki un singur lucru o interesase tot anul, doar subiectul abuzului sexual satanic. Numai despre asta vorbea. Atunci... poate avusese loc vreo conferință. O adunare a «supraviețuitorilor».”

Hotărî să încerce pe Nexis, amintindu-și contul și parola de la firma Slough and Hawley. Când îi apăru ecranul de căutare, tastă cuvintele „Longboat Key” și „satanic” și limită căutarea doar la anul trecut. Computerul preluă informația și nu reveni cu niciun fel de informație. Nicio poveste, așa că ea schimbă cuvintele de căutare, înlocuind „satanic” cu „recuperat și amintire”.

De data aceasta, i se dădu o listă de șase documente. Însă cinci dintre acestea erau variații ale unei povești despre o conferință pe tema ecologiei marine. Conferința avusese loc la Holiday Inn în Longboat Key în week-end-ul 9-10 octombrie. La acea conferință se pare că se discutase foarte mult despre cât de bine își „reveniseră” morsele după împuținarea lor exagerată cauzată de poluarea excesivă și cum „amintirea” evenimentului era încă vie în mintea biologilor marini. Articolul rămas era despre mașini furate și povestea cum departamentul din Longboat Key le recuperase cu ajutorul unor „plăcuțe de memorie”.

Încercă o nouă căutare, de data aceasta ștergând cuvintele „amintire și recuperat”. Poate că, dacă ar fi aflat ce se întâmplase în

Longboat Key de pe 7 până pe 12 octombrie, ar fi putut începe de acolo cercetările. Ar fi umplut spațiile goale.

Noua căutare îi obținu 98 de articole. Verifică pasajele din KWIK care indicau titlul, numele ziarului în care apăruseră și data, precum și semnătura autorului. Majoritatea erau inutile, anunțuri de festivaluri ale vinului, vernisaje, turnee de tenis și meciuri de golf. Dar unul din articole era diferit față de celelalte și aproape că-i stătu inima în loc când îi citi titlurile:

> „Crimă în stațiune. Poliția este stupefiată."
> „Crima din scaunul cu rotile îi șochează pe turiști."
> „Victima lunetistului era un rezident vechi și bine cunoscut al stațiunii."

Acum știa de ce sora ei luase trenul. Poți transporta o pușcă în tren, bine împachetată… Selectă textul articolului publicat pe 11 octombrie într-un ziar din Tampa:

> „Un vechi rezident al stațiunii, Calvin F. Crane a fost împușcat mortal ieri seară în timp ce stătea în scaunul cu rotile pe pontonul din La Resort, privind apusul.
>
> Potrivit declarațiilor poliției, Crane, în vârstă de 82 de ani, a fost omorât cu o pușcă de calibru mare și care, după cât se pare, avea amortizor. Împușcătura i-a lezat coloana vertebrală și se crede că s-a tras dintr-una din clădirile înalte cu vedere la plajă.
>
> Crane a fost declarat decedat în momentul transportării sale la spitalul Sisters of Mercy Memorial.
>
> Surse apropiate organelor de cercetare descriu crima ca fiind năucitoare. «Bărbatul era bolnav de cancer în ultima fază, relatează acestea. Doctorii îi mai dăduseră maximum un an de trăit.»
>
> Asistentul medical al lui Crane, jamaicanul Leviticus Benn, a fost interogat de poliție și eliberat."

Adrienne citi în continuare, scanând articolele cu atenția axată pe cuvintele „lunetist" și „pușcă de calibru mare". Ziarele povesteau că asistentul jamaican nu-și dăduse seama de starea pacientului său până în momentul când cineva țipă și văzu sângele.

— N-am auzit nimic, le spusese acesta polițiștilor. Și n-am văzut pe nimeni cu vreo pușcă.

Se pare că, de fapt, nici altcineva nu văzuse sau auzise ceva, așa încât poliția concluzionase că ucigașul folosise un „amortizor". Adrienne își aminti de tubul negru, plat, din geanta de culoare verde de sub patul surorii ei.

Un fapt care complica ancheta era că îngrijitorul apucase să-l ducă pe Crane cu căruciorul de pe plajă până aproape de piscină și de-abia când ajunsese acolo sesizase că acesta fusese împușcat. În concluzie, victima fusese mutată și era greu să se poată stabili cu exactitate locul în care se aflase în momentul împușcării, ceea ce făcea imposibilă reconstituirea corectă a traiectoriei glonțului. De aceea nu se putea decât ghici direcția din care trăsese lunetistul.

Adrienne derulă articolele despre crimă, căutând o continuare a poveștii, sperând din tot sufletul să descopere că se rezolvase cazul. Dar, desigur, nu era așa. La două săptămâni de la crimă, poliția nu avea încă motivul, nici suspecți sau martori și nici arma. Erau pur și simplu năuciți.

Și la fel era și ea. Îi era clar că sora ei fusese implicată, poate chiar responsabilă de crimă, dar... de ce?

Se lăsă pe spătarul scaunului de plastic care i se dăduse, privi în sus spre luminile de neon și se întinse. Nu era polițist. Nu știa cum să înceapă anchetarea unei crime. Dar știa că, de obicei, cele mai multe investigații porneau la fel de bine cu anchetarea victimei, și nu cu a infractorului. Mai mult chiar, în acest caz, avea un avantaj deosebit față de poliție: avea idee cine era criminalul.

Dar cine era victima? Cine era bătrânul acela în realitate? Nu știa cu siguranță decât că sora ei călătorise mai bine de o mie de kilometri ca să-l ucidă și că, după toate declarațiile, acesta era un bătrân aflat pe moarte, cu o slăbiciune pentru apusurile de soare. Cum îl descria titlul articolului? „Vechi rezident bine cunoscut"...

Sau... nu. Nu suna așa, parcă.

Reveni la primul articol și văzu dintr-o privire că titlul conținea o virgulă. „Victima lunetistului era un rezident vechi, bine cunoscut". Cu alte cuvinte era și bine cunoscut, și vechi rezident. Nu doar un tip în vârstă pe care-l știa toată lumea.

„Okay", gândi ea revenind la calculator. Prin ce anume bine cunoscut? Și de ce era faimos?

• Capitolul 30 •

Shaw și Duran stăteau față în față în cantina personalului din Columbia Presbyterian Hospital, ignorând zgomotul tăvilor și tacâmurilor din jurul lor, precum și inepuizabilul du-te-vino al doctorilor și asistentelor. Pereții erau decorați cu zeci de curcani decupați din carton. Era Ziua Recunoștinței.

Chipul lui Shaw trăda o mare nedumerire, în timp ce-l privea pe Duran pe deasupra unui castron cu supă de tăieței Pritikin. În cele din urmă, doctorul își încrucișă brațele pe piept și îi spuse:

— Nu știu cum să procedez. Se opri o clipă: Ceea ce observ este o tendință *progresivă,* mai degrabă decât regresivă, spre disociere.

— Chiar așa? întrebă Duran.

Imediat după operație, simțise că debordează de energie – de parcă până atunci văzuse lumea prin ochelari fumurii și fusese în permanență sub efectul sedativelor.

Acum senzația aceea dispăruse. Dar dacă entuziasmul și pofta de viață începeau să pălească, acuratețea percepției se menținea. Totul părea mai mare și mai strălucitor, culorile erau mai intense, sunetele – mai clare și mai distincte.

Shaw își împreună degetele ca pentru rugăciune. Apoi se aplecă în față și îi șopti confidențial:

— Aș vrea să încerc cu pentatol de sodiu.

Duran păru mirat:

— „Serul adevărului”?

Shaw dădu din umeri:

— O doză mică. Nu știu ce altceva aș putea să fac, deși am putea pur și simplu să… așteptăm. În momentul de față nu fac niciun progres. Ai intrat într-un blocaj.

— Ce vreți să spuneți?

— Refuzi comunicarea. Ești ca o cutie neagră. De câte ori încerc să-ți explorez trecutul, mă izbesc de un zid. Și nu pot nici în ruptul capului să-mi dau seama de ce.

— Și credeți că pentatolul de sodiu…

— … Ar putea fi de folos? Da, așa mă gândeam.

Duran reflectă câteva momente:

— De unde știți că tot ceea ce vedeți este „rezistență” și nu o

leziune organică?

— Pentru că ne-am făcut bine temele, răspunse Shaw. Nu există nicio urmă de leziune cerebrală. Ne confruntăm cu o ostilitate patologică – asta e tot.

— Ostilitate la ce?

— La acceptarea identității proprii.

Duran își sorbi supa și reflectă la spusele doctorului. Apoi se aplecă puțin în față și spuse:

— Așadar, cu alte cuvinte, sugerați că sufăr de echivalentul psihiatric al unei boli cu autoimunitate.

Shaw clipi, râzând:

— Întocmai. Dar ăsta nu e singurul motiv de îngrijorare. Făcu o pauză: Devii depresiv. Înainte ca Duran să aibă timp să-l contrazică, psihiatrul se grăbi să-și continue ideea: Depresia, până la urmă, nu e ceva neobișnuit după o operație, dar în cazul tău, e mai profundă decât în mod obișnuit.

Duran dădu din cap în semn de negație:

— Nu mă simt deprimat. Dimpotrivă, mă simt atât de *plin de viață*!

— Știu. Se vede pe fața ta. Dar apoi strălucirea asta dispare și… ezită. Îți pierzi buna-dispoziție. O să fiu cinstit cu tine, continuă Shaw. Mă îngrijorează că boala ta ar putea avea o evoluție ciclică, cu tranziție rapidă de la o extremă la alta.

— Și dacă ar fi așa? se încruntă Duran.

Shaw își trecu agitat mâna prin păr:

— Ei, bine, am putea să ne oprim aici și să așteptăm rezultatele analizelor, dar… mă preocupă tratamentul tău pe termen lung.

— De ce? întrebă Duran.

— Păi, până acum n-am adus în discuție mijloacele tale de trai, dar nu mai poți să fii psihoterapeut – nu ai pregătirea necesară.

— Din câte știm noi.

Psihiatrul zâmbi:

— *Touché*! „Din câte știm noi”, da! Dar atunci, ce o să faci? Ești independent din punct de vedere financiar?

Duran reflectă:

— Părinții mei au avut o moarte subită. A existat o asigurare.

— Când spui „părinții tăi” – te referi la domnul și doamna Duran?

— Presupun.

— Mda, se încruntă Shaw. Dar trebuie totuși să ai niște bani. Doar nu trăiai de pe urma celor doi pacienți pe care-i tratai. În cazul ăsta,

onorariul tău trebuie să fi fost mai mare chiar decât al meu!

Duran zâmbi vag în loc de răspuns:

— Nu-mi aduc aminte să fi avut probleme cu banii. Aș putea să întreb la bancă, totuși.

Shaw încuviință din cap și își drese glasul:

— Da… mă rog, cu Adrienne cum stau lucrurile?

Duran fu surprins de întrebare:

— Cum adică?

— E clar că *sunteți atrași* unul de celălalt. Mă întrebam dacă e ceva între voi.

Duran se încruntă:

— Ea e reclamanta. Eu sunt acuzatul.

Shaw zâmbi:

— Spunea că și-a retras plângerea.

— Se poate.

— Atunci… ce-ar fi să stai la ea o vreme?

Acum fu rândul lui Duran să zâmbească:

— Nu prea cred, îi răspunse.

Shaw se arătă dezamăgit.

— Avem niște probleme… nu cred că Adrienne v-a vorbit despre asta, dar… suntem într-o perioadă de tranziție.

— Ce fel de „tranziție”?

— Spre un viitor mai mult sau mai puțin previzibil.

Shaw reflectă o vreme la cele aflate, apoi se scuză și se îndreptă spre autoservire. Revenind cu o cană de ceai proaspăt, se așeză și reluă discuția:

— Ce-ar fi să testăm serul adevărului chiar în după-amiaza asta? Mai bine – nu. E Ziua Recunoștinței. M-ar omorî nevastă-mea, o să-l amânăm pentru mâine. Oricum, am niște înregistrări nautice…

— Niște ce?

— Niște înregistrări audio – „Freamătul mării”. Extrem de relaxante. Apa izbindu-se de barcă, frânghiile lovindu-se una de alta, pânzele fluturând în vânt, alarma de ceață, tot tacâmul. Numai că tu ai să fii în transă. Așa că ai putea să le consideri „meniu complet”.

Shaw încerca să-l liniștească, dar ideea nu-l prea încânta pe Duran. „Frânghiile lovindu-se una de alta. Pânzele fluturând…”

— De unde ai făcut rost de așa ceva? întrebă.

— La ce te referi?

— La sunetele astea.

— New Age Audio. 63rd Street, intersecția cu Lexington. Psihiatrul își lăsă capul pe o parte, sorbi din ceai și rânji: Nu-i așa că sunt plin de surprize?

Până la urmă, imaginea care a declanșat amintirile a fost cea a sacourilor – ceea ce era destul de ciudat, pentru că pe mare nimeni nu purta sacouri. Așa cum promisese Shaw, Duran fu învăluit de sunetele marine, freamătul valurilor, vuietul apei. Cu ochii închiși și casetofonul mergând, se afla din nou în timpul competițiilor, alături de prietenii lui, dirijând cârma, încetinind puțin, evaluând unghiul cel mai bun din care se puteau apropia de geamandură. Purtau cu toții sacouri și totuși știa că nu se îmbrăcaseră niciodată așa pe mare.

— Ce fel de sacouri vezi? întrebă Shaw.

— Sacouri cu sigla echipei… nu din cele care se poartă în concurs, ci asemenea celor care se poartă înainte și după. Și prin campus.

Încercaseră deja să vadă cum arăta campusul prin ochii lui Duran, să-l facă să descrie în mare organizarea spațiului, studenții, clădirile, profesorii și apoi numele fiecărei clădiri, punctele de reper și statuile. Dar Duran continua să paralizeze toate aceste eforturi, forțându-l pe Shaw să se concentreze asupra detaliilor în aparență nesemnificative. Însemne încrestate pe creioane și caiete, numerele diverselor sectoare, coduri poștale chiar, echipament sportiv…

Și sacouri.

— Ce culoare sunt?

— Negru cu alb.

— Negru cu alb… E ciudat. Ești sigur? Poate îți amintești, de fapt, o fotografie. Poate sunt albastru-închis.

— Nu, sunt negre. Negre-tăciune. Cu litere albe.

— Spune-mi ce scrie pe ele.

Dar Duran era din ce în ce mai agitat. Încerca să-și schimbe poziția, dar nu putea. Nu era o simplă metaforă să spui că aversiunea față de propriul trecut îl îngheța. Chiar așa se și manifesta fobia lui. Se simțea înghețat cu totul, rece și înțepenit, de parcă ar fi fost prins într-un cub de gheață și funcțiile vitale i-ar fi încetinit. Îi era frică să se miște, nu cumva să deschidă o poartă spre necunoscut. Dar de ce? O parte rațională a minții încă îi evalua critic reacțiile și le dezaproba. Cum putea să-i fie frică să se gândească la sacouri? Ce putea să fie atât de înspăimântător la niște sacouri?

— Ia-o încet, spuse Shaw. Concentrează-te asupra descrierii lor. Se încheie cu nasturi sau cu fermoar? Din ce fel de material sunt făcute?

— Nu pot să mă gândesc. Nu mai e loc în mintea mea pentru așa ceva.

Toate senzațiile lui se reduceau la presiune și la frig. Avea senzația teribilă că tot capul îi e presat de blocuri de gheață, iar înăuntru creierul i se cristalizează.

— Ba da, poți. Nasturi sau fermoar?

Nimic.

— Să așezăm sacoul undeva în camera ta, sugeră Shaw.

Asta era mai ușor. Sacoul era acum în cuier, nu mai era îmbrăcat cu el.

— Are fermoar, spuse.

— Foarte bine! Mai are altceva pe piept? În afară de fermoar?

— O broderie.

— Ce culoare?

— Albă.

— Ce reprezintă broderia? Litere? Un cuvânt? Ezită: Numele tău?

— E un urs, spuse Duran, surprinzându-se pe sine însuși, nu numai pe doctor.

— Doar capul? Sau tot corpul?

— E un urs, repetă Duran.

— Un urs polar?

Duran dădu din cap. Articularea cuvintelor părea să-i ia mult timp și necesita eforturi cumplite:

— Un urs polar.

— Un urs *polar* deci, spuse Shaw, aproape în șoaptă. Dar era un entuziasm efervescent în vorbele lui: Alb și negru. Un urs polar, repetă Shaw, de data asta cu glas tare – cu un ton care trăda un triumf evident, deși controlat, și care-l umplu pe Duran de groază.

Sacoul avea imprimat pe piept un urs polar. Și pe spate, pentru că acum vedea clar, scria „Bowdoin Sailing”[20]. Acestea erau sacourile pe care universitatea le oferea sportivilor: Bowdoin Sailing, Bowdoin Hockey, Bowdoin Soccer[21].

— Bowdoin, spuse Duran. Colegiul Bowdoin.

— A, desigur, aprobă Shaw. Amiralul Peary. Urși polari.

Acolo își făcuse studiile preuniversitare: la Bowdoin, nu la Brown. Și nu era de mirare că nu-l recunoscuse nimeni la petrecerea de la Sidwell, pentru că locul lui era în altă parte. Acum își aducea aminte. Mersese la școală în Bethel, la Gould Academy, unde mama lui fusese profesoară de engleză.

Și apoi îi reveniră brusc în memorie fragmente consistente din propriul trecut, într-un ritm care-i făcea inima să stea în loc, ca și cum ar fi fost într-o călătorie lungă, iar motorul vasului s-ar fi oprit deodată. Întreaga viață îi trecu prin fața ochilor într-un minut care păru să dureze ore întregi, iar el simți că se cufundă în moarte. Pentru o clipă – *acea* clipă teribilă – crezu că suferă un atac de cord. Dar apoi motorul porni din nou și își dădu seama că nu avea nicio criză, era doar Lew McBride, întorcându-se în sine însuși după o îndelungată absență. Pentru moment, se simți cuprins de o exaltare febrilă, până când în fața ochilor i se formă o nouă imagine. O cameră cu pereți galbeni, un fel de… abator, peste tot numai sânge și un gând nebunesc urlându-i în minte: „O, Doamne, i-am omorât pe toți!”

Și apoi totul dispăru. Imaginea pieri la fel de repede cum apăruse. Deschise ochii și se afla din nou acolo unde fusese de la început, așezat într-un scaun confortabil față în față cu doctorul Shaw, cuprins de un amestec de bucurie și dezamăgire. „Mă bucur să aflu cine sunt! gândi el. Îmi pare rău că ăsta sunt eu.”

Dezbătură îndelung problema. Acum, că McBride își amintise numele său adevărat, era uimit de cât de bine i se potrivea, își aducea aminte cum mama lui – mama lui adevărată, nu portretul înrămat din apartament – îl ridica în brațe și-i cânta; „Hello, *tuuu*! Hello, *Lewww*!”

— Așteaptă un pic, comandă Shaw. Trebuie să întorc banda.

I se spunea Lewis. I se spunea Lew. O vreme, i se spusese Mac și, după cum își aducea acum aminte, într-un semestru prietenii lui îl strigaseră Bridey. Dar „Jeff”, numele la care răspunsese până acum o oră, îi era la fel de străin ca și Horațiu sau Etienne.

— În regulă, sunt gata, îl anunță Shaw. Ai spus că tatăl tău a fost medaliat la Olimpiadă. S-a oprit acolo? Vreau să zic – e o realizare extraordinară, bineînțeles. Dar a mai concurat din nou?

— Nu, doar atunci. A fost primul american după Bill Koch care a câștigat o medalie într-un concurs care a avut loc în Țările Nordice. Dar avea 34 de ani când a cucerit argintul. După aceea, a lucrat mai ales ca instructor de schi.

— Unde?

— În Killington, o vreme. Sugarloaf. Stowe. I-ar fi fost mai la îndemână în Sundaz River, dar complexul nu exista pe vremea aceea.

— Asta e în Maine? sugeră Shaw.

— Da. Acolo locuiam, în Bethel. Oricum, pleca uneori pentru trei-patru luni, mai venea pe acasă la mijlocul săptămânii, când nu erau așa de multe solicitări. Mai târziu, când a devenit foarte popular schiatul pe teren plat, lucra la Bethel Inn – care e renumit pentru asta.

— Erau fericiți?

— Cine?

— Părinții tăi.

McBride nu știu ce să răspundă. În acel moment, se întreba de ce nu era el fericit, de ce, mai exact, era cuprins de o senzație de neliniște. În cele din urmă, ridică din umeri:

— Nu prea aveam bani, spuse. Așa că exista problema asta. Mama decupa cupoane promoționale și vâna chilipiruri. Profesorii din școlile particulare nu sunt prea bine plătiți, iar veniturile tatei erau… sporadice. Și nu sunt sigur că mama avea încredere în el cât era plecat. Era genul de om care vrea să-și trăiască viața din plin. Chiar în preajma Olimpiadei, mama n-a fost alături de el cum sunt soțiile în reportajele de la televizor.

— Nu? De ce?

— Renunțase la slujba de la calea ferată și mama nu fusese de acord. Era însărcinată cu mine. Și chiar după ce a format echipa, nu s-a pus problema ca ea să meargă la Sapporo. Ar fi costat prea mult.

— Și după ce a câștigat?

— Păi… n-a câștigat cursa și medalia n-a obținut-o la o sută de metri. A terminat al doilea în biatlonul de zece kilometri; așa că nu a câștigat mare lucru. Cred că mama îl considera un caz încheiat. Mi-aduc aminte că odată și-a scrântit glezna. Ceea ce nu era bine deloc, pentru că nu avea asigurare și nici nu putea munci. Așa că eram foarte strâmtorați. Parcă o văd pe mama stând în capul scărilor și aruncând facturile pe jos, pentru ca apoi să coboare și să le aleagă pe cele căzute cu fața în sus, pentru că numai pe alea urma să le plătească. Lew se opri: Pot să beau un pic de apă?

— Sigur, spuse Shaw, și se grăbi să-i aducă o sticlă din frigider.

De fapt, lui McBride nu-i era sete. Încerca doar să câștige timp, pentru că simțea cum crește panica înăuntrul lui, își auzea tremurul din voce și cum își pierdea concentrarea și asta, în ciuda medicamentului pe care-l luase.

— Mulțumesc, spuse, sorbind o gură.

— Continuă, îl îndemnă psihiatrul.

— Păi, unde rămăsesem?
— Erați strâmtorați.
— A, da, făcu McBride, eram strâmtorați, dar ea ar fi făcut totul pentru el, chiar și așa. S-au iubit, cred, până în clipa morții.
Shaw îl privi cu compasiune:
— Nu mai trăiesc?
McBride negă:
— Nu. O semi-detașabilă a căzut peste ei.
Psihiatrul rămase mut de uimire:
— A căzut peste ei?
— Pe drumul Cat-Mousam. Un vagon s-a desprins de rest, a sărit de pe șine și a aterizat pe autostradă. Exact peste mașina lor, un Volvo. S-a făcut praf.
— Îmi pare rău.
McBride dădu din umeri:
— Asta a fost cu mult timp în urmă.
— Cine a avut grijă de tine? Unchii și mătușile?
— Nu, n-am avut. Dar mama avea o asigurare de viață. Eram încă la colegiu când s-a întâmplat.
— Dar înainte de asta? Ai avut o copilărie fericită?
— Nu știu. Cred că da. Bethel era un loc drăguț. Aveam prieteni acolo. Și aveam și o slujbă.
— Ce făceai?
— Sortam marfa la IGA, aranjam popicele pe pista de bowling. Mai târziu, am lucrat ca instructor în taberele pentru copii. Sunt o grămadă în Maine.
Pe măsură ce se apropia seara, Shaw comandă cafele și, mai târziu, pizza. Îl întrebă în câteva rânduri pe McBride dacă era prea obosit ca să continue, dar acesta se debarasase, în sfârșit, de lașitatea stranie care pusese stăpânire pe el atâta timp – acea delăsare care îl făcuse să piardă zile întregi în fața televizorului, în ciuda senzației de panică pe care o trăia din când în când, se simțea vioi, dornic să-și aducă aminte cât mai multe lucruri. Efectul medicamentului trecuse și Shaw era nerăbdător să continue în același ritm.
Au vorbit despre copilăria lui, despre viața la colegiu, despre Bowdoin și Stanford, unde își dăduse doctoratul în Psihologie.
— Mă interesa foarte mult cercetarea, explică el.
— Deci, n-ai practicat psihiatria în spital. Cum făcea „Jeffrey Duran”, de pildă.

— Nu, n-am avut niciun pacient, n-am tratat pe nimeni. Poate că, până la urmă, aș fi făcut și asta, dar… am primit o bursă pentru câțiva ani buni.

— Ce fel de bursă? întrebă Shaw.

— De la Institutul de Studii Globale.

McBride se foi neliniștit pe scaun. Tuși, apoi se așeză picior peste picior.

— Dă-mi detalii despre institutul ăsta.

— E o fundație care oferă burse de cercetare în diverse domenii.

— Așadar, bursa acoperă mai mult decât o simplă taxă de școlarizare.

— Da, într-adevăr. Îți dau o sumă de bani lunar și decontează cheltuielile de deplasare. Sunt destul de generoși și, în plus, beneficiezi de foarte multă publicitate.

Shaw se încruntă:

— Ce fel de publicitate?

Duran se gândi o vreme, apoi îi arătă printr-un gest că se dă bătut.

— Îmi pare rău… cred că nu mă simt prea în largul meu. Adică, încerc să-mi aduc aminte cât timp am fost „dus".

Shaw clătină din cap:

— Da, așa se întâmplă când începi să te poticnești. Așa că nu încerca să-ți dai seama cu precizie unde se sfârșește „Jeff Duran" și unde începe Lew McBride. Pur și simplu… mâna lui descrise un cerc în aer… *mergi înainte.* Vorbeai de bursă.

McBride încuviință:

— Ei, bine, așa funcționa sistemul: scriam un fel de scrisoare, mai degrabă un raport lunar, și institutul trimitea cópii câtorva publicații. Ideea era că puteau să reproducă materialul gratuit, atâta timp cât se recunoștea validitatea datelor furnizate. Alte cópii ajungeau la cercetătorii interesați de acest subiect și la o listă întreagă de persoane influente din America și din străinătate.

— Sună foarte bine. Cum poți solicita o astfel de bursă?

— Nu poți! Selecția se face pe bază de recomandare, de obicei, din partea unui profesor sau a unui bursier mai vechi, ceva de genul ăsta. Oricum, după asta te invită la masă de câteva ori și te întreabă ce ai face dacă ai avea timpul și fondurile necesare ca să faci ceea ce-ți place. După o vreme, dacă ai un dram de minte, te hotărăști asupra unui proiect de cercetare. Ei îți dau câteva sugestii, propun unele îmbunătățiri și următoarea etapă constă într-o grămadă de teste.

— *Ce fel de teste*?

— Cum mi-ați dat și dumneavoastră: MMPI, Myers-Briggs… M-au ținut o zi întreagă din câte mi-aduc aminte.

Shaw se strâmbă:

— Ei, na? De ce aveau nevoie de teste de genul ăsta?

— Și eu i-am întrebat același lucru. Și au zis că voiau să-și dea seama dacă aveam capacitatea să lucrez de unul singur – nu prea aveau niciun control asupra bursierilor, odată acceptați. Practic, te bat frumos pe spate și te trimit pe teren. Și cred că voiau să se asigure că cei selectați se pot adapta cu ușurință într-o altă țară – era un lucru foarte important.

— Ce anume?

— Să faci cercetare în străinătate.

— Care era domeniul tău de cercetare? întrebă Shaw. Ce ai ales?

McBride zâmbi, oarecum încurcat:

— Titlul era „Terapia animistă și Lumea a treia”.

Shaw arcui sprâncenele:

— Interesant!

— Îmi propuneam să studiez aspectele psihologice și terapeutice ale credințelor religioase din zonele respective. Ceea ce însemna o mare varietate de subiecte, de la ritualul saunei în colibele indiene până la inducerea stării de transă și de la efectul eclipselor până la diferitele scopuri în care anumite culturi foloseau ciupercile halucinogene.

— Și ți-ai îndeplinit planul?

— Da. Am început în emisfera și… vocea lui McBride se stinse.

— Și ce?

Brusc se simțea ca și cum de pereții stomacului i s-ar fi izbit o pasăre, zburând înnebunită în cerc.

— Îmi pare rău, se scuză. Îmi pierd concentrarea.

Lui Shaw i se adânci cuta dintre sprâncene:

— Așadar, ce-ai făcut?

— Am făcut multă cercetare de teren prin America Latină și în Caraibe. Am scris despre o grămadă de lucruri: vindecarea prin credință, *Santería.* Într-un articol scrisesem despre un fel de maraton epuizant văzut ca mod de autoflagelare și meditație. Două dintre studii au fost republicate în ziarul *Times.*

— Despre ce era vorba în ele?

— Unul se referea la acea latură spirituală a jocurilor pe

calculator, căutarea absolutului, știți ce vreau să spun. Celălalt se referea la întrecerile în grup pentru demonstrarea rezistenței la băutură și rolul lor în ameliorarea simptomelor depresive temporale.

— Și *chiar* funcționa metoda?

McBride râse:

— M-am dus la Yukon în februarie și m-am îmbătat cu inuiții.

— Și?

— Și nu mi-a mai păsat de vremea de afară.

Shaw chicoti:

— Ai zis ceva de Caraibe?

— Da. Am fost și în Haiti o bucată de vreme. Am studiat rolul ritmului și al tempoului în sugestia posthipnotică.

— Pare fascinant.

— Chiar era, să știți, confirmă McBride. Bătu un ritm pe masă cu degetele: „Papa-nap pa-ap!” Cinci mișcări. Și o secvență așa de scurtă ca asta putea produce efectul scontat.

— Chiar așa? Poate n-ar trebui să mă mir, totuși. Memoria auditivă tinde să fie secvențială, așa că o dată ce inițiezi o succesiune de sunete, mintea tinde să completeze secvența. Și, pe unde ai mai fost?

— Trebuia să merg în Jamaica.

Shaw așteptă ca McBride să continue. Cum el tăcea, psihiatrul rupse tăcerea:

— Și…?

Deodată, Duran nu mai putu vorbi. I se pusese un nod dureros în gât care avea de-a face cu zborul de întoarcere de la Port-Au-Prince spre San Francisco, când își adusese acasă toate înregistrările, fotografiile și însemnările. Acest zbor îl costase foarte mult, dar apartamentul lui era prielnic scrisului și, mult mai important, îi oferea ocazia să fie lângă Judy și Josh. Puteau să fie o familie, chiar dacă numai pentru câteva zile pe lună.

Vestea că Judy era însărcinată picase ca un trăsnet după ce aflase că a obținut bursa și căzuseră de acord că nu putea să rateze șansa asta, se vor descurca cum vor putea. El urma să încerce să vină acasă de câte ori va fi posibil. Asta era situația.

Și chiar așa au și făcut. În lunile dinaintea nașterii lui Josh, Judy venea din când în când să petreacă măcar câteva zile cu el, de câte ori putea să-și ia liber. Era grafician de profesie. Dar după ce s-a născut Josh, nu a mai fost posibil pentru că… pe de o parte nu-și

puteau permite și, în plus, chiar dacă ar fi avut bani, în locurile în care se stabilea el nu avea ce căuta un copil.

— Lew?

Doctorul Shaw se aplecă în față; de îngrijorare, fruntea îi era brăzdată de riduri.

McBride auzea un elicopter afară și sirena unei mașini care se apropia pe stradă, șuierând. Razele de soare pătrundeau prin jaluzelele venețiene, formând dâre de lumină pe covorul persan, roșu ca sângele.

„Nu avea ce căuta un copil...”

— Lew?

Avea senzația că alternanța de lumini și umbre de pe covor se proiectase direct în mintea lui. Și că șuierul sirenei se transformase în plânsul disperat al unui bebeluș.

„Un copil!”

Auzea vocea lui Shaw, dar era foarte slabă, difuză, de parcă ar fi străbătut o distanță imensă sau straturi peste straturi de material izolant.

— Jeff? Ce se întâmplă cu tine? Ți-e rău?

Nu răspunse. Era în camera cu pereți galbeni. Camera copilului. Abatorul. Avea în mână bâta de baseball, cu însemnele campionului din echipa Louisville, pe care Judy o ținea în raftul pentru umbrele de după ușă. Simțea cum lovește osul până ce plesnește, apoi cum se afundă în carnea moale a copilului și apoi a lui Judy. Sângele țâșnea în toate părțile, încețoșându-i privirea. Aluneca în balta de sânge, legănându-se și clătinându-se, până când din Joshua și Judy nu mai rămase decât o masă diformă.

• Capitolul 31 •

Pentru a afla cine era Calvin Crane a fost de ajuns să se urce într-un taxi și să oprească în fața Bibliotecii Publice din New York. Trecând la intrare pe lângă leii magnifici sculptați în piatră, Adrienne urcă spre sala de lectură de la etajul al treilea, unde, printre dicționare și alte cărți de referință, găsi un număr îndelung răsfoit din *Who's Who.* Luând volumul vișiniu, se așeză la o masă de mahon alături de un bărbat în vârstă, cu freza ca o claie de păr, și căută pagina dedicată lui Crane. O găsi și începu să citească:

> „Crane, Calvin Fletcher
>
> Filantrop, director de fundație n. 23 iunie, 1917, Patchogue, N.Y; Yale (1938); Facultatea de Drept, Harvard (1941); avocat, Donovan, Leisure (New York) (1942, 1945); Biroul de Operații Strategice (BOS), Londra, Basel, maior, (1942-1945), Biroul Central de Informații (BCI – Washington, DC), (1946-1947); diplomat, Ministerul Afacerilor Externe (Zürich) (1947-1949); secretar-casier, Institutul pentru Studii Globale (ISG), (1949-1963) (Zürich); președinte și casier, ISG (1964-1989); președinte onorific, ISG, 1989; Legiunea de Onoare, 1989; membru al Consiliului Afacerilor Externe, Asociația Bilderburger. Cluburi: Yale, Century, Athenaeum. Domiciliu: Longboat Key, Florida."

Adrienne se lăsă pe speteaza scaunului și începu să bată ritmic cu degetele pe pagina proaspăt citită. Bătrânul din dreapta îi aruncă o privire piezișă, apoi se întoarse la cartea pe care o citea: *Secretele Marii Piramide.*

„Informațiile din *Who's Who* trebuie supuse unei analize critice, își zise Adrienne. Harvard și Yale înseamnă bani. Apoi o slujbă la un birou de avocatură, întreruptă de război. OSS. Asta înseamnă spionaj. Apoi înapoi la biroul de avocatură, apoi din nou în spionaj. A urmat un post la Externe – în Elveția unde, observă ea, mai fusese și înainte. După aceea, postul de la fundație, timp de patruzeci de ani. Cluburi și onoruri prestigioase și în final: retragerea la reședința din Florida.

Încheiată prematur de psihopata de soră-mea.”

Lipsea ceva. Ridicându-se de pe scaun, se îndreptă spre funcționara de la birou și întrebă unde se afla sala de lectură pentru periodice. Se dovedi că aceasta era la câțiva pași mai încolo, pe același palier. Cu ajutorul unei bibliotecare, selectă câteva colecții de microfișe din *New York Times, Miami Daily News* și *Sarasota Star-Tribune.* Fiecare colecție cuprindea numere din luna octombrie, perioada în care fusese ucis Crane.

Așezându-se în fața unui ziar, trecu de la un reportaj la altul până când își formă, cât de cât, o idee asupra omului, dacă nu și asupra legăturii pe care o avusese cu sora ei.

Referirile la BOS erau interesante de-a dreptul. Din ce citise, reieșea că organizația fusese creată după modelul serviciilor secrete britanice la începutul celui de-Al Doilea Război Mondial. Ca și omologul său european, își alesese colaboratorii din păturile sociale înalte, bazându-se mai ales pe absolvenții celor mai bune școli și pe angajații firmelor de prestigiu de pe Wall Street. Potrivit ziarului *Times,* BOS fusese, în același timp, „principalul precursor al CIA și o rețea transatlantică de băieți din vechea școală *prin excelență*”.

Pentru a sublinia acest aspect, descoperi o pagină cu fotografii – cu titlul de mic „tribut vizual” – în *Star-Tribune,* înfățișându-l pe Crane la vârste diferite. În tinerețe, fusese tipul de star de cinema, atrăgător, cu sprâncene dese, bărbie puternică și păr negru, bogat care-i cădea pe frunte à la Kennedy. Apărea dând mâna cu Franklin Roosevelt, pozând pe dealurile din împrejurimile Gstaad-ului cu Allen Dulles; ciocnind o cupă de șampanie cu Charles de Gaulle și escortând-o pe Audrey Hepburn la intrarea Hotelului Esplanade din Zagreb. Patruzeci de ani în Elveția, cu aproximație. Avocat, spion, președinte de fundație. „Cum poți să treci de la una la alta?”, se întrebă Adrienne. Și apoi Florida. Unde sprijinise o mulțime de cauze drepte, incluzând Orchestra Simfonică Sarasota, Organizația pentru Protejarea Ambientului Crustaceelor și Natura Locală, un grup ecologist care lupta pentru combaterea invaziei de specii străine în flora locală. Înainte ca boala să-l fi țintuit în scaunul cu rotile, aceste asociații și jocul de golf păreau să reprezinte reperele de bază din viața bătrânului.

„Totul e foarte interesant”, își spuse Adrienne, dar tot nu înțelegea de ce sora ei luase un tren spre Florida ca să-l împuște. Îi trecu prin minte că Nikki și-ar fi putut închipui că acest Crane ar fi unul dintre

bărbații care au „abuzat” de ea, dar i se păru o explicație cam trasă de păr. De fapt, dacă informațiile din *Who's Who* erau corecte, Crane fusese în Elveția pe toată perioada copilăriei și adolescenței lui Nikki.

•

Întorcându-se la hotel, Adrienne găsi beculețul roșu clipind pe telefonul de lângă pat. Citi mesajul – sună urgent, la orice oră, Ray Shaw – și îl sună pe doctor acasă.

— Am făcut progrese uriașe, îi spuse Shaw.

— Grozav! Deci… își drese glasul. Spuneți-mi: cine e?

— Păi, e un om foarte tulburat.

— Doctore…

— Se numește Lew McBride-Lewis scris cu „e”. Asta e vestea bună! Vestea proastă e că și-a ucis fiul și soția cu o bâtă de baseball.

— Poftim?

— Cred că ai auzit foarte bine ce-am spus, deși nu putem spune cu precizie dacă nu cumva e o altă fantezie de a lui.

Adrienne își lăsă capul pe spate, atingând peretele de lângă pat.

— Unde s-a întâmplat asta? întrebă.

— În San Francisco. Shaw o puse la curent cu circumstanțele vieții lui McBride, de la Bethel până la colegiul Bowdoin și Universitatea Stanford, incluzând moartea părinților lui: E un tip extrem de inteligent, nu e nicio îndoială. A absolvit *magna cum laude*. Are doctoratul în Psihologie, burse prestigioase, părea că îl așteaptă o carieră strălucită. Până când…

— Ce?

— Până când i s-a surpat pământul de sub picioare. A suferit o cădere nervoasă, ceva de genul acesta. Și-a omorât în bătaie familia. Jură că nu se droga, deși m-aș mira să nu aibă și moartea albă ceva de-a face în chestia asta.

— Și-a omorât soția? Adrienne nu putea să creadă asta: Nu cred asta.

— Și copilul! Un bebeluș de trei luni.

Tăcură amândoi o clipă. Apoi ea întrebă:

— A fost arestat sau ce s-a întâmplat?

— Bună întrebare! exclamă psihiatrul. Potrivit pacientului, totul devine confuz din acel moment. Își amintește crimele, dar asta e tot. Următorul lucru pe care și-l aduce aminte este că e în Washington și se numește Jeffrey Duran.

— Și… acum unde e?

— În cămașă de forță. L-am pus în A-4. Salonul de maximă securitate.

Adrienne nu reușea să și-l imagineze pe Duran în postura asta:

— Credeți că va încerca să evadeze?

— Nu. Cred că va încerca să se sinucidă. De fapt, sunt sigur de asta.

— Atunci... Adrienne nu-și găsea cuvintele, nici ideile potrivite; în cele din urmă, întrebă: Dar ce e cu... chestia aia?

— Implantul?

— Da.

— Poate că ar putea face lumină în această problemă, dar nu pot să-ți spun nimic. Mă chinui al naibii de mult să obțin informații, se plânse Shaw. Am sunat de trei ori la laborator și... nimic.

— Așadar...

— O să rezolv cu laboratorul, promise Shaw. Dar trebuie să spun că, în cazul în care amintirea domnului McBride despre sine ca autor al acestei crime este în conformitate cu realitatea, asta ar explica multe – disocierea pe care a suferit-o, amnezia isterică – chiar sublimarea propriei personalități printr-o identitate alternativă.

— *Dacă*...

— Nu înțeleg, spuse psihiatrul.

— Ați spus „dacă amintirea este conformă cu realitatea".

— Da, așa am spus.

Adrienne tăcu câteva momente, apoi luă pixul oferit de hotel de lângă telefon și întrebă:

— Când se presupune că a avut loc crima?

— Cu cinci ani în urmă – în San Francisco.

— Lăsați-mă să verific, sugeră ea. Și dacă descopăr că e adevărat...

— Nu cred că vom avea de ales. Va trebui să anunțăm poliția.

Știa că doctorul avea dreptate. Dar încă știa că mai era loc de îndoială și că orice telefon la poliție în acel moment ar fi fost prematur. Cu doar o zi în urmă, criminalul care tocmai mărturisise avusese o altă identitate.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred, îi spuse doctorului.

— Nici mie, replică el. Chiar deloc. Dar pot să-ți spun un lucru sigur.

— Care?

— *El crede.*

•

În dimineața următoare, Ray Shaw stătea la volanul Mercedes-ului proprietate personală, fără a înainta deloc spre birou. Mașina era blocată pe banda din mijloc, undeva, de-a lungul Podului George Washington, înecată într-un vacarm asurzitor de claxoane. Enervat, Shaw își scoase mobilul Star TAC din diplomat, alese un număr pe care îl știa mai bine decât pe al său personal și duse telefonul la urechea dreaptă.

Adevărul era că Raymond C. Shaw nu era tipul de om care să le ceară altora favoruri. Oricum, în rarele cazuri când trebuia să facă asta, se aștepta ca răspunsul să fie prompt – mai ales atunci când, în situația de față, cel solicitat era un tip cu care jucase *squash,* de două ori pe săptămână, ani de-a rândul.

Charley Dorgan era, în primul rând, prietenul lui cel mai bun și apoi fizicianul principal, specializat în cercetare, la laboratorul de inginerie și științe aplicate al Universității Columbia. Shaw îi trimisese implantul pentru analiză în mai puțin de o oră după ce îl extrăsese din hipotalamusul lui Lew McBride și la doar trei ore după ce pierduse în fața lui, în trei seturi, la Manhattan Sports Club.

Faptul că Dorgan nu îl sunase încă nu era cu totul ieșit din comun: fizicianul era foarte ocupat, jonglând între responsabilitățile didactice și cele de coordonator al unui sector care avea relații lucrative și complexe cu diferite firme private și agenții guvernamentale. Așa că Shaw nu se miră că Dorgan trebuia bătut la cap pentru a rezolva ceva, dar ceea ce îl mira într-adevăr era că nu-l sunase ca răspuns la numeroasele lui mesaje.

Ba mai mult, îl scotea din sărite.

Charley era un prieten vechi. Când apăsa pe coarda Dorgan, se aștepta ca ea să vibreze melodios.

Așa că îl sună din nou. De data asta, acasă. La ora șapte dimineața.

— Ghici cine e?

Dorgan mârâi:

— Charley, eu…

— Știu cine ești.

— Și atunci? întrebă Shaw, încercând că dea frazei o intonație cât mai ironică cu putință.

— Zii, ce e?

— Sun în legătură cu… obiectul pe care ți l-am trimis.

Drept răspuns, în receptor se lăsă tăcerea.

— Alo? vorbi tot Shaw.

— Sunt încă aici, replică Dorgan.

— Ah, bine, pentru că…

— Pur și simplu nu pot să vorbesc despre asta, Ray.

Shaw crezu că n-a înțeles bine:

— Ce nu poți să faci?

— Am spus că nu pot să vorbesc despre asta. Și nici tu n-ar trebui s-o faci.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor, spuse Shaw. Ce naiba…

— Uite ce e… trebuie să închid, îi spuse Dorgan. Sunt în întârziere. Vorbim mai încolo.

Zicând acestea, închise, lăsându-și partenerul de *squash* să bombăne în receptorul mobilului său Star TAC.

•

De data asta, Adrienne știa numele leilor: Răbdare și Curaj. Și mai știa unde putea găsi un computer de pe care să acceseze rețeaua Nexis. Așezată în fața unui monitor într-una din sălile cu computere ale bibliotecii, Adrienne intră pe site-ul Nexis și introduse parola și codul de utilizator al lui Hawley Slough. Când apăru pagina pe care o căuta, apăsă butonul *Search* și apoi *News*. În cele din urmă, tastă numele lui McBride în spațiul rezervat informațiilor solicitate, apoi adăugă San Francisco, 1996 și – ca să fie sigură de rezultat – 1995 și 1997.

Trecură treizeci de secunde până când apăru o listă de documente pe ecran. În total, erau 204 referiri la o persoană cu numele McBride în asociere cu orașul San Francisco pentru perioada indicată. Acestea includeau de fapt, în mare parte, informații care nu spuneau mare lucru. Erau comunicate de presă care anunțau promovarea sau retragerea unor directori de companii care din întâmplare purtau numele de McBride. Richard McBride. Fred McBride. Delano McBride. Erau vreo șase articole referitoare la topul tinerelor speranțe ale fotbalului american (unul dintre favoriți se numea Antwan McBride), informații despre un judecător senil, un patron de restaurante extrem de popular și o autoritate în materie de restaurante pentru zona Bay care – ca și ceilalți – se numea McBride. Și multe altele.

Dar nu exista nicio informație, în niciunul dintre ziarele din America ultimilor zece ani, despre o crimă sau o dublă crimă comisă de o persoană cu numele Lew McBride – sau orice alt McBride – în San Francisco, în anii ’90. Adrienne își extinse aria de căutare,

înlocuind San Francisco cu California și descoperi câteva cazuri. Dar, după o cercetare mai atentă își dădu seama că niciunul dintre ele nu se potrivea cu ceea ce căuta ea. În 1996, la Fresno, un individ cu numele McBride omorâse un funcționar dintr-o consignație, împușcându-l cu un revolver. Alt McBride fusese acuzat de omor prin imprudență după ce accidentase mortal două persoane, conducând în stare de ebrietate (familia încercase să schimbe acuzația în omucidere, dar nu reușise). Și așa mai departe.

Și mai departe…

Fusese tentată să se întoarcă la hotel, să-l sune pe Shaw și să-i spună că proaspăta identitate a lui Duran era la fel de fantezistă ca și cea anterioară. Dar pentru că era avocat – și se mândrea că încearcă că abordeze orice subiect din toate unghiurile posibile – *că-și face temele conștiincios,* cu alte cuvinte, reveni la lista inițială.

Ceea ce nu se dovedi o idee proastă. Sistemul KWIK Search accentua cuvintele care o interesau pe măsură ce apăreau în articolele indicate. Așa că nu trebuia să citească de la un capăt la altul, ci doar să le treacă rapid în revistă.

Și asta și făcu, întorcându-se la anul 1997, până când ajunse la articolul cu numărul 138, care apăruse în *San Francisco Examiner pe* 16 iunie 1996:

„LOCALNIC PRESUPUS MORT
ÎNTR-UN ACCIDENT DE AVION

Cap Haitien (Reuters) – Lewis McBride, cu domiciliul în San Francisco, în vârstă de 26 de ani, a decedat, după toate probabilitățile, în urma unui accident de avion. Astăzi echipele de salvare au încetat căutările în zona muntoasă din vestul orașului, în care a dispărut avionul la bordul căruia se afla.

McBride era unicul pasager al avionului Cessna, închiriat pentru acest zbor. Aparatul a dispărut de pe radar în timpul unei furtuni, marți seara. Controlorii de trafic aerian de pe aeroportul din Port-au-Prince, Haiti, au declarat că nu au primit niciun mesaj SOS din partea pilotului.

Zona în care se presupune că s-a prăbușit avionul este o zonă muntoasă, nelocuită. Eforturile de căutare au fost îngreunate de vremea care continua să se înrăutățească.

Absolvent al Universității Stanford, doctor în Psihologie, McBride făcuse în ultimii doi ani diverse călătorii de cercetare cu sprijinul unei burse oferite de o fundație. Ian Hartwing, profesor la Universitatea Stanford, și-a exprimat șocul și regretul pentru «dispariția tragică a acestui tânăr de valoare».

McBride nu are rude în viață.

Grafica: fotografie (McBride).”

Adrienne se lăsă pe speteaza scaunului și căzu pe gânduri. Să fi fost Duran într-adevăr McBride? Sau și asta era doar o identitate furată? Dacă avea o listă întreagă de identități, una ascunzând-o pe cealaltă, ca niște păpuși rusești – iar aceasta, Lew McBride, era despărțită de centru de multe alte învelișuri asemănătoare? Ce era cu povestea asta că-și omorâse în bătaie familia? Nu scria nimic în ziare referitor la asta și, în mod evident, articolul preluat de Reuters sugera că nu se întâmplase nimic de genul acesta. Dacă McBride ar fi omorât pe cineva, cu siguranță ar fi fost menționat în acel reportaj, iar profesorul de la Stanford nu l-ar fi numit „un tânăr de valoare”.

Nexis includea doar texte, nu și imagini, dar dacă articolul era însoțit de o fotografie, aceasta ar fi apărut în forma tipărită. „Așadar, asta înseamnă că, dacă găsesc articolul pe microfișă, ar fi fost și o fotografie lângă el. O poză cu McBride.”

•

Când Charlie Dorgan ajunse la serviciu, Ray Shaw îl aștepta pe canapeaua din anticamera biroului său. Văzându-și prietenul de o viață, Dorgan lăsă capul în jos, îi făcu un semn secretarei sale, Pearl, și intră în sanctuarul din interior.

Cu Shaw urmându-l îndeaproape și închizând ușa în urma lor.

— Charlie…

— Nu vreau să aud nimic despre asta, spuse Dorgan, ridicând mâna de parcă ar fi depus jurământul. Nu pot să vorbesc despre acest subiect.

— Ce vrei să spui?

— Pur și simplu, nu putem să discutăm despre asta. Și nu o să primești niciun raport despre obiectul pe care l-ai trimis – așa că nu mă mai bate la cap, dacă nu vrei să distrugi o prietenie frumoasă.

Acestea fiind zise, fizicianul se prăbuși în scaunul din spatele biroului, se întoarse cu fața în partea opusă și își fixă ochii în tavan.

Shaw făcu un gest de neputință:

— Nu pricep.

— E strict secret, spuse Dorgan.

— Ce?

— Mecanismul acesta. Este o proteză neurofonică. Făcută din sticlă organică.

— Așadar, nu poate fi depistată de sistemul imunitar al organismului.

— Corect!

Era rândul lui Ray Shaw să se așeze. Sprijinindu-se de brațul unui fotoliu din piele, reflectă la ceea ce-i spusese fizicianul.

— Ar fi trebuit să-mi spui ce chestie periculoasă mi-ai trimis, se plânse Dorgan.

— Habar n-aveam…

— Eu m-am apucat să arăt drăcia aia cui se nimerea. Și Fred – îl știi pe Fred – face un pas înapoi, se uită bine și spune: „Ne jucam cu chestii de-astea la școală” și eu îi zic: „Când a fost asta – în epoca de piatră?” Și el râde și zice: „Da, cam pe-atunci – fiecare are torța lui cu lavă în laborator”. Foarte amuzant tipul. Așa că-l întreb: atunci ce-i asta? Și el de acolo: „Păi, Charlie, e o proteză neurofonică – și acum va trebui să te omor”. „Ha! Ha!” încerc eu să râd. Și el îmi aruncă o privire stranie de mă-nghează. Stranie de tot!

— Glumești!

— Pe naiba – mi-aruncă o privire stranie și zice: „Serios acum – foarte serios – n-ar fi trebuit să fi pus mâna pe chestia aia. A făcut parte dintr-un program guvernamental. Maximă securitate. Unul dintre acele programe care n-au existat niciodată. Un program experimental”.

Shaw se-ngălbeni la față:

— Acesta n-a fost un experiment, spuse.

— Ce vrei să spui?

— Am extras-o din capul unui pacient.

Dorgan, surprins, clipi de câteva ori. Își recăpătă suflul și întrebă:

— Asta e o glumă, presupun?

— Nu.

Fizicianul își mișcă buzele și respiră adânc:

— După aia, m-am trezit cu oaspeți nepoftiți.

Făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic.

— Cine? întrebă Shaw.

— „Cine?" Cine naiba crezi? „Bărbatul cu țigara" la *Dosarele X* și geamănul lui malefic – celălalt Bărbat din Umbră.

Shaw chicoti:

— Nu glumesc deloc, stărui Dorgan. Tipii ăia veneau direct de la biroul central de distribuție a serialului. Cu fulgarine imense și fără pic de simț al umorului.

— Ți-au spus de unde veneau?

— Da, a venit vorba de asta. Au spus că erau de la Pentagon, replică Dorgan, dar am băgat de seamă că pe cărțile lor de vizită apărea codul de zonă 301.

— Ceea ce înseamnă…?

Dorgan dădu din umeri.

— Agenția Națională de Securitate?

Shaw se încruntă:

— Deci, care era scopul vizitei?

— Voiau să știe cum am intrat în posesia mecanismului.

— Și le-ai spus? întrebă Shaw.

Fața lui exprima o dezamăgire profundă.

— Bineînțeles! Ce era să fac, Ray? Era să fac pe mine de frică!

— Prin urmare…

Dorgan ezită. În cele din urmă, îi spuse:

— Nu știu, poate… ar trebui să te aștepți la o vizită din partea lor?

• Capitolul 32 •

Stătea în anticameră de vreo douăzeci de minute, când ușa de la biroul doctorului Shaw se deschise larg și doi bărbați în fulgarine negre ieșiră cu mutre posomorâte. Traversară camera îndreptându-se spre hol fără niciun cuvânt, în timp ce Shaw rămăsese în pragul ușii, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

Aruncând ziarul *New Yorker* pe măsuța de lângă canapea, Adrienne se ridică în picioare și își drese glasul.

Psihiatrul se întoarse spre ea cu un aer distrat. Pentru o clipă, i se păru că nici n-a recunoscut-o. Apoi își dădu seama cine era și, trezindu-se brusc din letargie, exclamă:

— Adrienne! O, Doamne, hai înăuntru!

Îl urmă în birou și se așeză pe un scaun lângă birou, în fața lui.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Psihiatrul părea îngrijorat și derutat în același timp.

— Ar trebui să nu vorbesc cu nimeni despre vizita lor, îi spuse.

— A cui vizită?

— A celor doi care tocmai au plecat.

— A! făcu ea, neînțelegând exact ce voia să spună.

Shaw se încruntă. O privi drept în ochi:

— Nu mi-ai spus totul, nu-i așa? Despre prietenul nostru comun.

Adrienne se foi încurcată pe scaun:

— Nu, recunoscu. Nu chiar totul.

— Pentru că, vezi tu… acum avem necazuri.

Brusc conștientiză, cu regret, că îl implicase pe acest doctor generos și bun la suflet în lumea alambicată a problemelor ei personale. Și ale lui Duran/McBride, de fapt ale lui Nikki.

— M-am gândit: cu cât știți mai puțin…

— Mi-au cerut fișa lui medicală. Am refuzat să le-o dau.

— Cine?

— Ăia doi care au trecut pe aici.

Adrienne medită o clipa:

— Și cine sunt ei?

Psihiatrul clătină din cap:

— Au zis că sunt de la o agenție guvernamentală.

— Ce agenție?

— Nu mi-au spus.

Adrienne se strâmbă:

— Păi, dacă vor fișa medicală, pot să obțină o citație.

Doctorul Shaw dădu din cap și îi zâmbi cu regret:

— Nu cred că e stilul lor. Păreau genul care se bazează mai mult pe forță.

— Aha!

Psihiatrul se strădui din răsputeri să-și scoată din minte figurile celor doi:

— Urma să verifici povestea lui McBride. Ai aflat ceva?

Adrienne se simți ușurată când trebui să schimbe, dacă nu subiectul, atunci cel puțin direcția pe care discuția o luase.

— În mod cert! exclamă. Începând cu faptul că e cine spune – doar că se presupune că a murit.

— Ce?

— Și nu e însurat. N-are nici soție, nici copil. N-au existat acuzații de crimă și nimic altceva de genul acesta. Crima aia n-a avut loc…

Scoase din poșetă o copie a articolului „Localnic presupus mort" și i-o puse pe birou.

— Are părul mai lung în fotografie, dar cu siguranță e el.

Shaw își puse ochelarii, se uită la fotografie, dădu din cap și se concentră asupra articolului. După o vreme, își ridică ochii din foaie:

— De unde știi…

— Am verificat toate articolele de pe site-ul Nexis care menționau numele de McBride și San Francisco din '95 până în '97. Erau cu sutele și în niciunul dintre ele nu apărea ceva care să aducă măcar pe departe cu basmul pe care ni l-a spus el. Și dacă mi-a scăpat mie cumva – ceea ce nu s-a întâmplat – ar fi fost pomenit cu siguranță în articolul despre accidentul de avion – dacă ar fi fost un fapt real.

Shaw se lăsă pe spate, contemplând tavanul.

— Dar dacă a avut o soție nelegitimă? Și un copil cu nume de familie diferit? Și n-a fost niciodată suspect în anchetarea crimelor…?

— Doctore, vă rog. Fabulații!

Psihiatrul reflectă o clipă:

— Probabil că ai dreptate!

•

Căzură de acord să se întâlnească în dimineața următoare la spital. Între timp, Shaw spuse că o să le ceară asistentelor să-l mențină pe

McBride în cămașă de forță, dar să nu-i mai administreze niciun sedativ.

Întorcându-se la hotel, Adrienne se schimbă în trening, strecură o bancnotă de zece dolari în papucul drept și coborî cu liftul în holul de la intrare. Cineva dădea jos ornamentele pentru Ziua Recunoștinței. Frecându-și mâinile înmănușate, ușierul dădu din cap admirativ când ea păși afară în ger:

— Dacă nu mă întorc într-o oră, îi spuse ea, trimite un Saint Bernard după mine.

Deasupra, crengile despuiate ale bătrânilor stejari și ale sicomorilor mărgineau bolta cerească. Movilițe de bălegar se înșirau în urmele moi ale copitelor ecvestre. Și apoi, un deal înalt, ducând la o baltă întunecoasă în marginea de sud a Harlem-ului. Grupuri de puști de la școlile particulare stăteau unul lângă altul, fumând fără nicio jenă, râzând și punând țara la cale. Urmele de role pe trotuar. Zgomotul ritmic – pic – poc – al mingilor de tenis în depărtare. Apoi lacul, înconjurat de un gard viu, cu soarele asfințind în spate. Lumina se vedea licărind prin gard când Adrienne alerga pe lângă el, gândindu-se la McBride.

„Cum poți să-ți imaginezi o familie, se întreba, atât de bine, încât să vrei să te sinucizi crezând că i-ai omorât pe toți membrii ei? Și de ce tocmai acum când implantul îi fusese extras?”

N-avea nicio logică. În afara cazului în care chiar acesta era scopul: să-l determine pe „Duran” să se sinucidă în cazul în care mecanismul ajungea sa fie extras, iar el reușea să-și recupereze trecutul. Adevăratul trecut.

„Și acum oamenii în fulgarine…”

•

Adrienne ajunse la spital în dimineața următoare aproape cu o oră mai devreme, revigorată după un somn lung, fără vise. Spera să-l poată vedea pe McBride înainte de sosirea lui Shaw, dar asistenta de la recepție o bruftului:

— Nu este permis accesul vizitatorilor în sectorul A-4. Îmi pare rău, dar nu se admit excepții.

Spre iritarea asistentei, ea se încăpățână să aștepte.

Era ora zece dimineața când doctorul Shaw coborî din lift, cu o privire sumbră și hotărâtă. Se răsti la asistenta care supraveghea intrarea în salonul A-4, când aceasta obiectă văzând-o pe Adrienne că încerca să treacă în urma lui, dincolo de ușile masive. În apropiere,

pe un perete de monitoare, apăreau imaginile a peste zece camere mici, albe, fiecare cu un singur locatar, care nu se mișca prea mult.

— Știți regulile, domnule doctor.

— Da, le știu, îi răspunse Shaw. Și dacă nu ne-am fi grăbit, aș fi transferat pacientul în alt salon, dar n-avem timp pentru așa ceva.

„N-avem timp?” se întrebă Adrienne.

— Ei bine, dacă aveți de gând să încălcați regulamentul, începu asistenta, cred că ar trebui…

— De ce nu faci un raport și cu asta basta? sugeră Shaw, îndepărtându-se cu pași mari. Oricum o să fie externat cât de curând.

— Externat? Dar starea domnului McBride nu permite…

Dar Shaw nu o mai asculta. Se îndepărta cu așa o viteză, că Adrienne fu nevoită să se miște de două ori mai repede ca să poată ține pasul cu el.

Toate camerele din salon aveau ferestre mari, care dădeau spre hol, făcute dintr-un fel de sticlă întărită cu sârmă.

Shaw deschise una dintre uși și intră.

În cameră se afla o măsuță cu sertare încadrată într-un perete și un pat lipit de peretele opus. Tot pe perete, dar sus, în fața patului, era un televizor, iar în tavan fusese fixată o cameră de luat vederi. Într-un colț era un WC. Și asta era tot.

McBride stătea întins în pat, cu capul ridicat pe câteva perne, urmărind absent un serial de duzină. Nu se clintise când intraseră în cameră și ulterior ea își dădu seama că acest lucru i-ar fi fost imposibil: mâinile îi erau legate de pat cu niște curele.

Adrienne fu șocată să-l vadă așa:

— Dezlegați-l! ceru cu autoritate, apropiindu-se grăbită de pat.

— Imediat! promise Shaw, îndepărtându-i cu delicatețe mâna de pe una dintre curele. Apropiindu-se și mai mult, puse o mână pe umărul lui McBride.

— Lewis, îi spuse, te rog să mă asculți cu atenție.

Nicio reacție din partea pacientului.

— E foarte important, stărui psihiatrul. Și mi-e teamă că nu avem prea mult timp la dispoziție.

McBride nu reacționă nici de data asta. Arăta de parcă ar fi îmbătrânit zece ani de când îl văzuse Adrienne ultima dată, timp în care ar fi fost supus unui supliciu cumplit. Era tras la față, iar barba îi crescuse în dezordine. Ochii îi erau goi, lipsiți de orice expresie, și îi evita constant privirea.

Enervată, Adrienne se întinse și stinse televizorul.

McBride își întoarse capul spre ea.

— Mersi, spuse. Mă enervează cumplit idioțenia aia de program.

Adrienne chicoti, încântată să obțină o reacție – de orice fel – din partea lui.

— Ascultă-mă, Lewis, îi ceru Shaw.

Pacientul dădu din cap, închizând ochii:

— Lasă-mă-n pace, doctore!

Vocea lui avea rezonanța unui perete de stâncă.

— Vreau să te externez, anunță psihiatrul.

Trecu ceva timp până când cuvintele doctorului reușiră să pătrundă dincolo de stratul izolant prin care McBride se proteja de orice influență exterioară. Apoi deschise ochii larg, aruncându-i acestuia o privire piezișă.

— Dar trebuie să mă asculți cu atenție, îi spuse Shaw.

De data asta îl asculta.

Psihiatrul își drese vocea.

— N-ai făcut nimic! izbucni Adrienne. N-ai omorât pe nimeni!

— Lasă-mă pe mine să-i explic, insistă Shaw.

Adrienne puse o mână pe obrazul lui McBride și întorcându-i capul spre ea, îl privi în ochi:

— N-ai făcut-o, am căutat în toate ziarele. E o minciună sfruntată. N-am găsit nimic. Nicio crimă, nicio anchetă…

McBride clătină din cap:

— Știu ce s-a întâmplat, puștoaico. Știu ce-am făcut.

— Dar te-nșeli. Nici măcar n-ai fost însurat. N-ai avut niciun copil!

Făcu o pauză. „Să-i spun că e considerat mort?” se întrebă.

— Ai pățit ca Nikki! spuse. Ți-au implantat o amintire…

— Cine a făcut asta?

Întrebarea lui o puse în încurcătură.

— *Cine*? repetă el.

Nu știa ce să-i răspundă. Se uită la Shaw, cerând ajutor. Îi fu însă refuzat. Dădu din umeri:

— Nu știu, recunoscu ea. Cineva.

McBride își feri privirea:

— Dar eu o simt, le spuse. Simt bâta aia în mâini…

— Lew! începu Shaw.

McBride se întoarse spre Adrienne:

— Deci, vrei să spui că nu am fost decât un ecran pe care cineva a

proiectat niște imagini…

Adrienne cântări metafora. Ridică din umeri:

— Cam așa ceva, admise.

McBride își roti privirea spre doctor:

— OK, să spunem că aveți dreptate. În cazul ăsta, *care ar fi scopul*? De ce ar vrea cineva să mă facă să cred că mi-am omorât soția și copilul?

Cum Shaw se încruntă, McBride se întoarse agresiv spre Adrienne:

— Care-i scopul? repetă.

Întrebarea rămase în aer, plutind în liniștea stranie a acelei camere goale, complet sterile. Era o întrebare foarte bună, o întrebare dificilă și pentru o clipă Adrienne fu gata să se dea bătută. Apoi îi veni în minte răspunsul, simplu ca bună ziua. Își drese glasul:

— Să te sinucizi, spuse. Ca Nikki.

•

Odată curelele desfăcute, McBride putu să citească tăietura din ziarul *Examiner*. Shaw îi spuse:

— Vreau să te hipnotizez.

— Nu, mulțumesc, doctore. Mi-a fost de-ajuns. Dacă nu vă supărați…

— În niciun caz n-am de gând să te externez, spuse Shaw, până când nu mă asigur că ai ieșit de sub influența sugestiilor posthipnotice, oricare ar fi sursa lor.

McBride cântări argumentul cu o privire sfidătoare.

— Vreau să fiu sincer cu tine, continuă Shaw. După tot ce ți s-a întâmplat, o să treacă mult timp până când o să fii complet restabilit. În orice alte împrejurări, aș recomanda consiliere și terapie – cu lunile. Făcu o pauză și oftă: Dar nu ne permitem luxul ăsta. Și Adrienne poate să-ți confirme, am fost contactat de o agenție guvernamentală. Au spus că sunt „acționari majoritari” în problema asta. S-ar putea să aibă dreptate. Nu știu sigur. Dar *știu sigur că nu vor acționa spre binele tău.* De fapt, am rămas cu impresia că nu le păsa deloc de tine.

McBride reflectă o clipă. În cele din urmă, întrebă:

— Și credeți că mi-au fost induse sugestii posthipnotice…

— Cu siguranță! De-asta m-am chinuit atât să-ți descopăr adevărata identitate. De câte ori erai pe punctul să-ți amintești ceva din trecut – din trecutul tău *real* – ieșea la suprafață imaginea asta brutală, *sindromul* ăsta. Și când se întâmpla asta, simțeai ceva și, din

punct de vedere psihologic vorbind, intrai în panică. Luptă sau dă bir cu fugiții. O idee genială. Au creat o falsă amintire atât de nocivă, încât funcționa ca o aversiune interioară față de identitatea ta reală.

Chiar dacă legăturile îi fuseseră desfăcute, McBride rămase în aceeași poziție, descurajat total:

— Poate că ai dreptate, spuse, plin de scepticism. Dar totuși, nu ar fi mai ușor de crezut că pur și simplu nu am fost prins?

— Nu! strigă Adrienne, cu glasul tremurându-i din cauza furiei. Nu e mai ușor de crezut! Știi că s-a jucat cineva cu mintea ta. Trezește-te la realitate! Nu tu l-ai omorât pe Eddie, nu tu ai aruncat casa în aer, nu tu mi-ai devastat apartamentul…

— Cine-i Eddie? întrebă Shaw, alarmat.

Adrienne nu-l băgă în seamă:

— Și nu tu ești ăla care vrea să mă omoare acum.

— O, Doamne, murmură Shaw.

— Așa că nu e bine să te încrezi în explicații de genul „e mai ușor de crezut”, nu ți se pare? întrebă. Apoi își împreună brațele, se întoarse și se îndreptă spre capătul celălalt al camerei.

— Cine-i Eddie? întrebă Shaw.

— Nu vrei să afli, îl încredință Adrienne, cu spatele la el. Deodată, îi veni o idee: Ia stați puțin! spuse, întorcându-se spre el. Eu știam că hipnoza este benignă. Și că e imposibil să determini pe cineva aflat în transă să facă ceva rău. Știam că oamenii nu pot să-i rănească în niciun fel pe cei aflați în jur cât timp sunt sub efectul hipnozei și cu atât mai puțin să-și pună capăt zilelor.

— Asta e încă o poveste de adormit copiii, spuse Shaw, înlăturând hotărât ipoteza. Creat de departamentul de relații cu publicul din industria hipnotizării. Arătă spre McBride: Lewis poate să te lămurească. E domeniul lui.

— Cum adică, e doar un mit? întrebă Adrienne.

Shaw se uită la ceas, apoi își trecu mâna prin păr.

— Totul depinde de context, explică.

— Ce context? insistă Adrienne.

— Păi, de exemplu, dacă pacientul crede că e în război și că războiul e unul drept, poate să omoare pe cineva dacă hipnotizatorul îi spune că acela e dușmanul. Sau dacă e convins că cineva încearcă să-l omoare și că acționează în legitimă apărare…

— Înțeleg ce vreți să spuneți, zise Adrienne, dar totul e pură teorie…

— Nu chiar, replică Shaw. Întorcându-se spre McBride, întrebă: Cum era cazul ăla? Cel din Danemarca?

— Palie Hardrup, răspunse McBride. A jefuit o bancă – în anii ’50 – un paznic a fost ucis.

Adrienne observă că McBride era atent acum. Discuția îi alungase apatia.

— Așa e! îl felicită Shaw, zâmbind. Ai o memorie excelentă.

Le luă ceva timp, dar în cele din urmă începură toți să zâmbească. Apoi Adrienne se uită când la unul, când la altul.

— Îl chema… Hardup{22}? Și a jefuit o bancă? Asta e un fel de glumă așa, ca între doctori?

McBride zâmbi:

— Hard-rup, o corectă. A fost arestat după ce a jefuit o bancă. A tras într-un gardian și l-a omorât. Ceea ce i-a uimit pe polițiști, pentru că nu avea nevoie de bani și nu era un tip violent. Era un om obișnuit, de fapt. Un bun cetățean. Așa că întrebarea era: de ce a făcut-o? McBride se uită la Shaw, care-i făcu semn să continue: Nu-i stătea deloc în fire. Dar s-a descoperit că fusese hipnotizat de psihiatrul care-l trata și că acesta îi ordonase să jefuiască banca și să-l omoare pe paznic.

— Și judecătorul a acceptat versiunea asta? întrebă Adrienne.

În voce i se putea citi scepticismul unui bun avocat.

— Da. Pentru că psihiatrul a mărturisit. A spus că pusese la cale crima ca să-și testeze puterile.

— O! făcu Adrienne, neștiind dacă poate să creadă toată povestea.

— E un caz celebru, confirmă Shaw. S-a făcut recurs la el în Procesul Manson.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că psihiatrul nu era de față în momentul în care a avut loc crima și totuși cel care a apăsat pe trăgaci se afla cu siguranță sub influența lui.

— Așadar, cum a făcut-o? întrebă Adrienne. Psihiatrul, vreau să spun.

— Ți-aduci aminte, Lew? întrebă Shaw.

McBride încuviință:

— A creat o prezență, o prezență supranaturală, pe care a numit-o X. X era ca Dumnezeu. Și X a fost cel care i-a spus lui Hardrup ce să facă.

— Și l-a ascultat? întrebă Adrienne. L-a împușcat pe gardian?

— Bineînțeles, replică Shaw. Era un om foarte credincios.
Adrienne reflectă:
— Și asta înțelegeți dumneavoastră prin „context”, spuse.
— Exact. Din punctul lui de vedere, Hardrup a fost un instrument al voinței divine.
— Și credeți că sistemul ar funcționa și în cazul sinuciderii?
— De ce nu? răspunse Shaw. Oamenii se sinucid tot timpul, în anumite condiții – în contextul adecvat – poate părea o soluție onorabilă și chiar rezonabilă. Se uită la ceas și se întoarse spre McBride: Ești gata?
Acesta șovăi:
— Nu prea avem mult timp la dispoziție.
McBride oftă cu ochii la Adrienne:
— Bine, fie… de ce nu?
Shaw zâmbi și se întoarse la rândul lui spre ea:
— Așteaptă-ne te rog în sala de mese. Trebuie să-l „exorcizez”…

•

Stătea la o masă pătrată în cantină, citind pagina economică din *Times,* când Shaw intră cu pași mari. Trecuse aproape o oră de când se despărțiseră. Prezența lui declanșă un val de agitație. Câțiva doctori și asistente îl salutară. El se opri să stea de vorbă cu un tip roșcat, scund, care purta echipamentul de protecție folosit în sala de operații. Celorlalți doar le zâmbi, simulă că se uită la ceas și continuă să se apropie de ea. „Această primire sugerează că Shaw e foarte popular în spital”, își zise Adrienne.
— Unde-i Lew? întrebă.
Doctorul se așeză pe scaunul din fața ei:
— În câteva minute o să fie externat. Am semnat foaia de ieșire, dar… mai sunt câteva hârtii de completat. Se opri o clipă, apoi continuă: Dacă tot veni vorba, ăsta e pentru tine, și îi împinse în față un dosar.
— Ce-i ăsta?
— Fișa lui medicală. Urmă o altă pauză, după care explică: Dacă nu o am, nimeni nu va putea să o ia de la mine.
Adrienne se încruntă:
— Nu sunt prea sigură că e bine să-l externați, spuse. Vreau să zic, de unde știți că se simte bine? Dacă…
— Uite ce e, îi spuse psihiatrul, lucrurile stau cam așa: cred ca și-a revenit complet. Sunt aproape sigur de asta. Încercă să zâmbească,

dar nu reuși: N-are rost să-l mai țin aici. Și, deși a fost un caz extrem de interesant, cred că de acum încolo nu mai ține de competența mea. Își privi unghiile de la mână o vreme: N-ai de unde să știi, dar mi se reproșează că nu respect „calea oficială”... Dădu din umeri: Sunt sigur că mă înțelegi – nu sunt liber să fac ce vreau. Absolut deloc.

Încercă să zâmbească, dar fără rezultat.

— Așadar, renunți, conchise ea.

Psihiatrul părea stânjenit:

— Nu, nu-i asta. Știi doar, am și alte probleme de rezolvat.

Se uită în tavan, pufnind încet.

Adrienne reuși să afișeze un zâmbet timid:

— Știu că nu-i corect din partea mea, îi spuse, ai făcut deja foarte mult pentru el. Dar... pur și simplu nu știu... ce să fac acum? spuse ea, îndepărtându-și o șuviță de pe frunte.

— Am un nume pentru tine, spuse Shaw, pipăindu-și buzunarele.

Găsind ceea ce căuta, scoase o hârtiuță galbenă din buzunarul de la cămașă și i-o întinse.

Adrienne văzu că avea antetul Health Source și că dedesubt Shaw mâzgălise un nume.

— Sidney Shapiro... ridică ochii spre doctor. Cine-i ăsta?

Shaw reflectă:

— E un om care se pricepe la chestii de genul ăsta.

— Adică? E specialist în probleme de memorie?

Fața lui Shaw căpătă o expresie ciudată:

— Nu, mă refer la problemele pe care le aveau sora ta și Lewis.

Încă nu înțelegea:

— Știe ce li s-a întâmplat?

Shaw negă din cap și se ridică în picioare:

— Se pricepe la implanturi, îi spuse. Știe cum pot fi folosite și la bine, și la rău. Nimeni în lumea asta nu cunoaște subiectul ăsta mai bine decât el. Psihiatrul șovăi o clipă, căci tocmai îi venise o idee: Sau poate că da...

Adrienne examină numele de pe hârtie:

— Dar cine e el?

Shaw se gândi:

— E... un funcționar public ieșit la pensie.

Apoi chicoti cu regret.

— Și crezi că o să vrea să discute cu noi?

Shaw clătină din cap:
— Nu știu. Poate, dacă îi arăți dosarul ăsta.
— Bine, dar… aveți și numărul lui de telefon?
Psihiatrul dădu iar din cap:
— Stă în Virginia de Vest, lângă Harpers Ferry. Trebuie să fie în cartea de telefon.
— În regulă, spuse Adrienne. Sid Shapiro. O să-ncercăm și asta.
Se ridică și-i întinse mâna.
Doctorul îi luă mâna într-a lui și apoi i-o acoperi cu cealaltă:
— Dacă te-ntreabă de unde ai numele ăsta…
— Ce să-i spun?
Psihiatrul schiță un zâmbet:
— Păi, nu-i pomeni despre mine. Spune-i că ai auzit de el într-un documentar pe canalul A&E.
— Ce documentar? întrebă ea.
— Cred că era vorba despre posibilitățile de manipulare ale minții umane.

•

McBride îi aștepta în hol și era evident că cei doi își luaseră deja rămas-bun, pentru că Shaw îl salută în treacăt și se îndepărtă grăbit.
Poate era doar în imaginația ei, dar parcă McBride arăta altfel. Părea mai înalt, iar modul în care se mișca îl făcea să arate mai atletic și, în același timp, mai relaxat. Îi zâmbi când o văzu venind spre el și zâmbetul îi părea schimbat, de asemenea, mai puțin rezervat. Mai luminos. Și avea o strălucire nouă în ochi.
„Poate chiar și-a revenit”, gândi Adrienne.
— Pot să te invit la masă? întrebă ea. Putem discuta ce o să facem de-acum înainte.
Au ieșit afară. Era o zi însorită, dar rece. Se simți nevoită să-l întrebe:
— Ai ceva bani? Eu sunt aproape lefteră.
— Să știi că am, răspunse McBride. Cei de la spital mi-au dat ceva bani de cheltuială. În mod oficial, fac parte dintr-un proiect de cercetare. A trebuit să semnez un vraf de foi de externare. Cred că Ray Shaw a sugerat că am de gând să-i dau în judecată.
Trotuarele erau aglomerate, mișunau de trecători grăbiți. O luă de braț când se apropiară de colțul străzii și o ținu așa până traversară intersecția.
— Mai ales, continuă el, că se știe că umblu toată ziua cu avocatul

personal după mine.

— Avocatul tău *șomer,* îl corectă ea.

— Amândoi suntem șomeri, îi spuse. Avem un punct comun.

Îl privi lung. *Era într-adevăr altfel.* Discuția asta nu semăna cu niciuna dintre cele purtate cu el înainte. Poate că n-ai chef de ironii și glume când nu știi cine ești.

— Așadar, unde mergem?

— E un chioșc cu *piña colada* peste drum de Needle Park, între 72 Street și Broadway.

— Sună bine, spuse ea. Hotelul e doar la câteva clădiri mai încolo.

— Au și hot-dogs. Din ăia adevărați, cu înveliș crocant.

— Făcuți la grătar, nu fierți!

— Da! Și muștar adevărat, nu chestie de-aia galbenă.

— Așadar, să înțeleg că știi bine New York-ul.

Dădu din umeri:

— Știu de unde să-mi iau un hot-dog ca lumea.

Merseră mai departe căutând un taxi. După o vreme, ea spuse:

— Într-o anumită privință, ai, cu siguranță, dreptate.

— Da, care?

— Nu știu dacă cei de la spital erau speriați, dar Shaw era. Fără îndoială.

— Da, și mie mi s-a părut. Poate pentru că în departamentul ăsta toată răspunderea e pe umerii lui. A riscat mult făcând ce a făcut.

— Știu. Dacă te-ai fi aruncat pe geam… vocea ei se stinse și simți că făcuse o gafă stupida, aducând vorba de sinucidere.

Până nu demult, bărbatul de lângă ea fusese legat de pat, într-un spital de nebuni.

— Mi-a trecut, să știi, dacă tot a venit vorba de asta. Au dispărut toate fără urmă și bâta de baseball și sângele, și restul. Îmi vine greu să cred că m-am putut lăsa păcălit în halul ăsta. Până la punctul în care am ajuns să simt cum ar fi să… clătină din cap.

— Dar ai făcut-o totuși, spuse ea.

— Ce?

— Te-ai lăsat păcălit.

Ajunseră la o altă intersecție. O luă din nou de braț și o trase înapoi când o dubă trecu pe roșu, hurducându-se.

— Da, așa e, recunoscu el. Și un lucru e sigur.

Trecură de colț, dar el nu-i dădu drumul la braț.

— Care anume? întrebă ea.

— Am să aflu cine mi-a făcut asta!

• Capitolul 33 •

Adrienne căuta numele bărbatului din West Virginia pe care Shaw i-l scrisese pe un *post-it* în dosarul medical al lui McBride și, la un moment dat, o fotografie căzu pe jos. În bucătărie, McBride golea o conservă de supă de linte într-o cratiță, când ea se aplecă să ridice fotografia și încremeni.

Era o poză Polaroid de 6 pe 10 a… ce? Ridică poza, o așeză pe birou și o cercetă mirată. Era… ceva. Necunoscut și totuși… îl mai văzuse o dată. Unde? Într-o clipă, își aminti. Văzuse obiectul din imagine pe jos în apartamentul ei, în mijlocul cenușii lui Nikki vărsate din urna pe care cei care îi devastaseră casa o răsturnaseră. Un mic obiect transparent, pe care ea îl luase drept un corp străin sau o mizerie rezultată din incinerare. Și totuși doctorul Shaw făcuse o poză acelui obiect. Cum? Întoarse poza pe verso și citi o notiță trecută sub o dată ștampilată:

> „Obiectul X, 64 mm x 6 mm, extras din hipotalamusul lui J. Duran.
> C/Dr. N. Allalin”

Adrienne simți că inima i se face cât un purice când își dădu seama că acesta *nu* era obiectul găsit de ea în apartamentul ei. Sau, mai bine zis, era *același* gen de obiect – un ciob de sticlă transparent, plin cu sârmulițe aurii și argintii, cam de mărimea unui bob de orez. Încă unul, dar identic cu acel implant.

Cu alte cuvinte, ce îi făcuseră lui Lew McBride îi făcuseră și surorii ei. Înțepătura din pieptul ei se transformă în supărare, iar mai apoi în disperare:

— Oh, Doamne! țipă ea.

McBride se opri din amestecat în cratiță și își ridică privirea:

— Ce s-a întâmplat?

Adrienne nu mai putu decât să clatine din cap, lăsând lacrimile să-i curgă pe obraji. Observând cât era de necăjită, McBride veni lângă ea și văzu poza implantului la care ea se uita.

— Hei! spuse el, strângându-i ușor umărul. Liniștește-te! Nu mai e! L-am scos!

O nouă izbucnire în lacrimi îl luă prin surprindere:

— Ce este?

— Unul exact ca ăsta! L-am găsit din întâmplare în cenușa lui Nikki!

McBride era cât pe ce s-o întrebe cum de ajunsese acolo, dar înțelese la timp:

— Era în urna de la casa mortuară, spuse ea, ștergându-și lacrimile cu mâneca. Apoi suspină printre lacrimi: Toată porcăria aia…

— Care porcărie? încercă el s-o îmbărbăteze.

— Despre familia Riedle. Și despre „supradoza” ei! Și înțelegerea încheiată între ei. De asta investigația lui Eddie asupra bunurilor soră-mii n-a dat niciun rezultat. Nimic *nu s-a întâmplat* cu adevărat. Totul a fost o minciună, așa cum ți-au făcut și ție.

Brusc, simțea nevoia să omoare pe cineva. Mai precis, voia să o omoare pe persoana care o transformase pe sora ei într-un robot cu care mai apoi ea s-a întâlnit în magazinul Nine West – fata care se electrocutase singură în cadă.

— *Ce să pui punct*! Am de gând să-l ucid pe nenorocitul care a făcut asta! jură ea.

McBride înclină aprobator din cap, înălță din umeri și, înainte de a se întoarce în bucătărie, îi spuse:

— Stai la coadă!

După cum le spusese doctorul Shaw, găsiră numărul lui Shapiro în cartea de telefon a districtului Jefferson. Așezată turcește în pat, bând bere Genesee, Adrienne își făcu curaj să-l sune. Sau măcar încercă. Telefoanele în situații „de criză” nu erau punctul ei forte. Nu fuseseră niciodată.

— Poate că ar trebui să-l suni tu, anunță ea.

— Ah… *fir-ar să fie*!

Înjurătura îi scăpă printre dinți lui McBride, pentru că toarta cratiței ieftine de aluminiu îl fripsese. Adrienne îl urmări cum își trage mâneca peste mână drept cârpă de bucătărie și mută cratița de pe foc:

— Nu prea cred, zise el.

Aduse din bucătărioară cratița și turnă supa în cele două castronele albe de pe masă, alături de care se mai aflau două cutii pătrate de plastic cu salată luată de la un fast-food, un baton sărat și câteva pachețele de unt. Și, într-o cutie goală de Coca-Cola, trandafirul pe care i-l cumpărase el.

— Eu zic că tipul poate să se trezească la ușă cu noi, spuse el arătând spre masă. Cina e gata!

Adrienne sări din pat și păși în picioarele goale până la masă:

— Adică să mergem așa la el? De ce să nu sunăm înainte?

— Păi, sunt convins că așa ar fi mai politicos, dar ce-o să-i spui? Că vrem să discutăm despre *controlul minții*? Nu sună prea bine. Cred că mai bine mergem direct.

Ea înalță din umeri:

— Poate că ai dreptate.

McBride ridică sticla de bere și-i ură:

— În cinstea ta! Mulțumesc pentru…! Se strâmbă puțin și zâmbi: Știu și eu? Pur și simplu, mulțumesc!

Ciocniră.

— Oricând, spuse ea și se înroși pentru că suna aiurea.

Cum adică, *oricând*! Oricând, ce? Îi întoarse zâmbetul și i se păru că ochii lui îi rețin privirea, așa că zâmbi în continuare. Era ceva schimbat la el – de exemplu, zâmbetul ăsta leneș, cu colțurile ochilor încrețite o atrăgea mult. Înainte se simțise atrasă de el într-un mod vag și difuz, dar acum abia dacă mai reușea să se uite spre el fără să simtă… un fior. Era ultimul lucru pe care și-l dorea sau de care avea nevoie, o complicație inutilă ce i-ar fi făcut doar probleme. „Cineva încearcă să mă omoare, gândi ea, și de altfel și pe el. Am rămas fără serviciu. Aproape că sunt falită. Și am impresia că eu și tipul ăsta am putea… ce? Începe o relație? Deșteaptă mișcare, Scout."

Își lăsă capul în jos, afundă lingura în supă și o umplu dinainte-înapoi, așa cum citise dintr-o carte despre maniere, apoi înghiți supa din lingură. Supa era atât de fierbinte, că abia se abținu să nu o scuipe. Însă apucă repede sticla de bere și sorbi câteva înghițituri zdravene.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— E fierbinte! Mi-am ars cerul gurii! și mai bău câteva guri bune de bere.

McBride se aplecă spre ea:

— Știu un leac din popor, spuse el și o secundă ea crezu că o va săruta, că *acesta* era „leacul popular".

Simți din nou acel fior profund de dorință. Dar el se aplecase nu ca s-o sărute, ci doar ca să se ridice de pe scaun. Merse la bucătărie și se întoarse cu un pahar cu lapte. „Revino-ți!" își zise Adrienne în sinea ei și sorbi puțin.

McBride îi zâmbea.

„Este sindromul Stockholm! gândi ea. Dă, Doamne, să fie sindromul Stockholm!”

•

De dimineață plecară cu mașina și conduse McBride.

Pe drum, Adrienne îl informă în legătură cu Sidney Shapiro.

În seara dinainte, imediat după cină, ea ieșise în oraș. McBride era obosit și încă se resimțea după perioada de izolare din spital. Iar ei îi era frică să mai stea cu el în aceeași cameră, așa că plecase la bibliotecă, unde „se limpezi” în fața unui vraf de cărți despre CIA.

Niciuna dintre cărți nu oferea prea multe informații despre Shapiro, care condusese un program atât de „delicat” – Adrienne înțelegea prin asta „criminal” – încât, practic, toate dovezile legate de el fuseseră distruse. Asta tocmai când în ședințele Senatului se dezbătea problema „presupuselor încălcări ale drepturilor omului de către serviciile secrete americane”.

Parcurgând cuprinsul fiecărei cărți, Adrienne reuși să adune un material brut despre Shapiro, cu destule lacune, dar destul să-i ajungă.

— A studiat la Cambridge, spuse ea, citindu-i lui McBride notițele pe care și le făcuse. Psihologie în cercetare, ca și tine. Apoi MIT. După care a fost o vreme în Coreea, nu se știe exact ce-a făcut acolo, dar se presupunea că ar fi fost un trimis civil al Armatei (asta era în ’53). Apoi s-a întors în America și a înființat un trust care se chema Fondul de Ecologie Umană. În New York.

— Și pe urmă?

— N-am încheiat! Chestia asta cu Ecologia Umană trebuia să pară deschisă pe cont propriu, dar toți banii veneau de la CIA. Deci, era un ANO.

— Un ce?

— Un ANO! Adică o Acoperire Neoficială.

McBride o străfulgeră cu privirea:

— De unde ai aflat toate astea?

— De la bibliotecă, în timp ce tu dormeai.

— Hmm!

— Așadar, după cum spuneam, trustul ăsta era o acoperire pentru CIA. Și se ocupa cu studiul comportamentului uman – studii *secrete* – despre controlul minții. Aveau diferite titluri pentru asta: MK Ultra. „Artichoke”. „Bluebird”. Nume de genul ăsta.

— Iar Shapiro participa la astea?

— *Le-a condus* aproximativ zece ani. Apoi au desfiinţat fondul şi el a preluat conducerea Directoratului de Ştiinţă şi Tehnologie din cadrul CIA. Era interesant ce făceau. Studiau medicamentele psihotropice, hipnoza, telepatia, spălarea creierului, impulsurile psihice…

— Am văzut un documentar despre asta, îi spuse McBride. Pe A&E, cu vreun an în urmă. Se experimentau şi se testau droguri halucinogene pe persoane considerate de ei „material potrivit”: deţinuţi din puşcării sau cei internaţi în spitale de boli mintale, comunişti suspectaţi, delincvenţi.

— Şi ce se întâmpla? Erau drogaţi, aşa-i?

— Da! Numai că ei nu ştiau că fuseseră drogaţi. Testele nu erau exact experimente clinice. Deci, majoritatea credeau că sunt bolnavi sau că au înnebunit.

— Bineînţeles! Exact *asta* ai crede!

— Oamenii şi-au pierdut minţile. Iar cel puţin o persoană a murit.

— Cine?

— Un savant numit Olsen. „Colegii” lui i-au dat pe ascuns o doză de LSD şi el a pierdut controlul. De tot. Cel puţin aşa se spune. Câteva zile mai târziu s-a aruncat de la geamul hotelului unde stătea.

— Oh, Doamne!…

— Aşa s-a zis! Reporterul comenta că ar fi fost puţin ajutat.

— „Ajutat”!

— Existau motive să se creadă că a fost împins.

— O!

Treceau pe Podul Delaware Memorial. Dedesubt, apa avea o strălucire metalică şi mohorâtă. În faţă stopurile maşinilor licăreau în roşu-rubiniu pentru că traficul se îngreunase în faţa unor cabine de plată.

— Aşadar, se pare că ai dreptate, spuse Adrienne.

— În ce privinţă?

— Să apărem neanunţaţi la uşa lui. Nu cred că ar merge să sunăm înainte.

În dreptul geamului, McBride aşeză o bancnotă în mâna întinsă a casierei. Aerul era rece, mâna femeii, caldă, iar momentul atingerii lor, ciudat de precis, parcă regizat din timp. I se păru ca un microcosmos ideal pentru comerţ, o trecere peste un râu care trebuia achitată, o tranzacţie care avusese loc peste tot în lume timp de

secole. I se părea că râul este imens, șerpuit și viu, și îi simțea prezența întunecată și umedă în jur, în ciuda mirosului puternic de motorină. Avea impresia că, pe măsură ce se îndepărtează de cabină, zgomotele și goana mașinilor se acceleraseră și îl înconjurau. McBride nu se mai sătura să analizeze cum se simte, senzația care-l încerca în legătură cu percepțiile lui fiind cu totul nouă. Până și călătoria pe drumul interstatal, pe care o crezuse plictisitoare, îl impresionă, interesându-l mișcarea și spațiul, precum și constanta sistematizare și resistematizare a circulației, în ritm de jaz parcă.

•

Se cazară la Hilltrope House, un hotel vechi cocoțat într-o zonă montană pe Harpers Ferry, cu fața spre pasul unde se întâlnesc fluviile Potomac și Shenandoah. Hotelul era aproape gol – era prea târziu pentru excursioniștii care voiau să savureze culorile toamnei și prea devreme pentru sărbătorile de iarnă, așa că puteau alege o cameră pe gustul lor. Iarăși, din motive financiare, luară doar una. Adrienne hotărî să ia o cameră cu două paturi, cu vedere spre munte. Și insistă: două paturi!

Un valet bătrân îi conduse până în cameră și rămase la ușă până când McBride îi strecură o bancnotă în mâna alunecoasă. Odată bătrânul plecat, cei doi ieșiră pe balcon și priviră împrejurimile. De aici râurile se zăreau doar ca niște strălucitoare fire argintii, întrerupte pe alocuri de înălțimile deluroase ale pantelor împădurite.

Adresa lui Shapiro pe care o aveau ei era, de fapt, o căsuță poștală în orașul Bakerton care era atât de mic, încât nici măcar nu avea un consiliu municipal. Au mers cu mașina până acolo, la doar câțiva kilometri de Harpers Ferry, în speranța că vor întreba. Cât de greu putea fi să găsească pe cineva într-o zonă care avea doar 63 de locuitori?

Și se dovedi foarte ușor.

Bakerton era alcătuit din 20-30 de case împrăștiate pe o sută de acri de teren arabil. În afara caselor și a câtorva remorci, mai era o biserică și un magazin de țară cu o singură pompă de benzină în față.

Intrară în magazin, unde la casă stătea un bărbat cu barba țepoasă, mustață și niște plete netunse, roșcate. În jurul lui era plin de boluri cu bomboane, cutii de cartușe și borcane pline cu afumătură și ouă răscoapte.

Căsuța poștală nu era un semn că avea nevoie de discreție, așa cum erau ei tentați să creadă. Orășelul nu oferea livrarea poștei la

domiciliu, așa că fiecare rezident avea o cutie la oficiul poștal.

— Pe aici, le spuse funcționarul indicându-le direcția spre o încăpere în care McBride văzu șiruri de fișete, fiecare cu o ușiță și o încuietoare cu cifru. În tocul ușii spre oficiul poștal, trei bărbați beau cafea din pahare de plastic. În afară de cafea, mai aveau în comun părul netuns, ridurile și pasiunea pentru hainele de camuflaj.

După înfățișarea lor, McBride bănuia că vorbesc despre NASCAR sau despre vânătoarea de căprioare, dar, când trecu pe lângă ei, auzi:

— Vrei să spui că NASDAQ nu e supralicitat?

Aproape că-l bufni râsul, dar se reținu și întrebă:

— Știți unde l-aș putea găsi pe un tip pe care-l cheamă Shapiro?

— Vreți să spuneți „James Bond”?

McBride pufni:

— Da!

— Locuiește pe Quarry Road, spuse un bărbat mic de statură cu față de om cumpătat, îmbrăcat în haine militărești uzate și cu o șapcă de baseball cu numele unei companii de produse alimentare în față: „Rimbaud”.

— Asta unde e?

— Ieși pe ușa din față, peste stradă ai să vezi un drum îngust care duce în direcția opusă celui pe care ai venit. Mergi pe el cam doi kilometri și uită-te în stânga după o cutie poștală roșie. Acolo stă Sid.

— Mulțumesc mult!

— Desigur, s-ar putea să-l găsești rugându-se, spuse bărbatul scund. Și dacă-i așa, o să trebuiască să-l aștepți afară.

— Nu „rugându-se”, spuse un altul. „Meditând”. Este cu totul altceva. Dar Carson are dreptate. Dacă îl abordezi când meditează, nici nu se va uita la tine. Pare nepoliticos, dar așa-i Sid.

— Este… *religios*! întrebă Adrienne.

Gândul acesta o făcu să se încrunte. Nu părea deloc genul ăsta.

— Budist, mormăi tipul scund în dialectul de țară. Un fel de evreu-budist. Spune că are o mare încărcătură karmică. Se opri, apoi: Vă uitați la A&E?

Adrienne zâmbi și înclină din cap în semn că da:

— Deci, știi despre ce vorbesc. Băiatul ăsta are o încărcătură *a naibii* cu care trebuie să se împace. Ceilalți bărbați începură să râdă: Scuzați-mă că vorbesc pe șleau, continuă bărbatul, dar cred că încearcă să o rezolve aici sus și arătă cu degetul la tâmplă.

Quarry Road era un drum cu pietriș, acoperit de bălțoace proaspăt

formate după o ploaie recentă. Apa îmbibase terenul moale și umezise trunchiurile copăceilor. Soarele rece de iarnă se zărea ici-colo printre crengile lor. McBride întoarse Dodge-ul pe drum și câteva secunde mai târziu opriră lângă o remorcă albă, hârbuită. Erau în fața unei case simple din bușteni. În spatele ei, la câțiva metri, se înălța o construcție care părea o seră. În dreapta, un țarc adăpostea șase lama. Acestea se apropiară de Adrienne și de McBride când aceștia veniră spre casă. Și atunci în mijlocul țarcului îl văzură pe Sidney Shapiro, care executa niște mișcări lente, grațioase, de Tai Chi, bănui McBride.

În ciuda frigului, Shapiro era cu bustul gol, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de trening gri. Părea să fie desculț. Omul se mișca încet, cu multă concentrare și atenție. Adrienne se uită la McBride și-și arcui sprâncenele, dar niciunul din ei nu scoase o vorbă. După un minut sau două, lamele își pierdură curiozitatea în ceea ce-i privea pe ei doi și își reluară rumegatul, unele dintre ele apropiindu-se foarte tare de Shapiro care însă părea nepăsător. Bătrânul era slab, dar cu o musculatură bine formată și dinamică, și un păr negru, des. Părea puternic și agil pentru un individ de șaptezeci de ani, întinzând piciorul într-o parte cu o încetineală calculată, până ce îl aduse drept și paralel cu pământul, apoi îl lăsă cu grație în jos, în timp ce se răsuci într-o mișcare lentă și chinuitoare. Era ca dansul unui balerin văzut cu încetinitorul, iar McBride se simți hipnotizat de fluiditatea mișcărilor lui Shapiro. O clipă, soarele se ivi de după nori și lumină țarcul ca o scenă și atunci McBride observă surprins că, deși corpul lui Shapiro nu-i trăda vârsta, fața în schimb o făcea cu prisosință. Era numai piele și os, cu osatura foarte accentuată pe sub pielea întinsă.

Shapiro își termină exercițiile cu capul lăsat pe spate, brațele întinse în lături, cu palmele în față și apoi înălțate. Rămase așa vreo treizeci de secunde, după care își coborî încet brațele și începu să pășească spre ei, alegându-și cu grijă drumul prin câmp, oprindu-se să mângâie gâtul fiecărei lame în parte. Își descuie poarta de metal, ieși și o închise la loc, abia apoi se uită la ei:

— Bună ziua!

— Bună ziua! Doctore Shapiro?

— Da.

— Mă numesc Lew McBride. Ea este Adrienne Cope.

— Cu ce pot să v-ajut? întrebă el, uitându-se întâi la McBride, apoi

la Adrienne și înapoi.

Părea foarte liniștit, gândi McBride, pentru cineva cu „o mare încărcătură karmică”.

— Păi, ăă… Speram să putem vorbi cu dumneavoastră.

— Oh?

— Da. Speram să putem vorbi despre…

McBride nu era sigur cum să se exprime:

— Munca ta, spuse Adrienne.

— Munca mea? Shapiro se întoarse spre ea. Ochii lui erau de un negru-închis și străluceau: M-am pensionat!

— Despre ceea ce ai lucrat cândva cu MK Ultra.

Shapiro se încruntă și privirea îi deveni tăioasă:

— Sunteți reporteri?

Ei dădură din cap că nu.

— Pentru că i-am spus tânărului de la telefon că nu mă mai interesează să apar în alte documentare. Prima experiență de acest gen nu mi s-a părut deloc mulțumitoare. Ridică ochii spre cer, apoi se uită la McBride: Deși sub formă de penitență, puține lucruri pot fi mai… reușite în comparație cu a-ți vedea viața redusă la frânturi de sunete întrerupte de reclame pentru o clinică de lipoabsorbție.

Clătină din cap:

— Totuși, nu este un act pe care să mi-l doresc să-l repet.

— Nu de asta ne aflăm aici, spuse Adrienne.

— Oh? Shapiro se uită când la unul, când la altul: Atunci de ce vă *aflați* aici?

— Sora mea și… domnul McBride… au fost victime.

Shapiro o privi circumspect:

— Nu cred, îi spuse el. S-a întâmplat de mult! Pufni în semn de scuză: Dacă tu crezi că ai fost o victimă a manipulării minții…

— Nu eu, spuse Adrienne. Sora mea…

— Atunci îți sugerez să-i spui să închidă televizorul și „manipularea minții” va dispărea. Ăsta este sfatul meu!

— Nu pot să-i mai spun nimic, replică Adrienne. E moartă!

Shapiro se albi la față:

— Îmi pare rău! Se opri: Ăsta este un teren cu totul discreditat. Și a fost abandonat cu mulți ani în urmă.

— Sigur? întrebă McBride.

Shapiro îi ignoră scepticismul:

— Ar fi trebuit să fie ultima frontieră. Și poate chiar a fost. S-a

crezut că avantajele plecării în spațiu și ale aselenizării ar fi infime în comparație cu ce am fi putut găsi… aici, făcu semn cu degetul în tâmplă. Apoi se uită la Adrienne și clătină din cap trist: I se spunea „spațiul interior”. Oftă: Dar asta s-a întâmplat demult și nu știu ce vârstă avea sora ta, dar *acest* tânăr trebuie să fi fost sugar. Zâmbi, însă nu din tot sufletul: Și contrar celor pe care probabil le-ați auzit, n-am făcut experiențe pe copii. Așadar…

Se întoarse să plece.

— Putem să-ți arătăm ceva? întrebă Adrienne.

Shapiro se răzgândi.

— După aceea, dacă vrei… plecăm, promise Adrienne.

— OK! replică Shapiro.

Adrienne scotoci prin poșetă și găsi o poză Polaroid a implantului. Fără un cuvânt, i-o întinse lui Shapiro.

Acesta o privi de la distanță, întinzând brațul și-și miji ochii bănuitor. Imediat însă, fața îi deveni gravă și se uită la ei:

— De unde aveți asta? întrebă el.

— Un neurochirurg l-a scos din mine, spuse McBride. Acum mai puțin de o săptămână.

Ochii lui Shapiro reveniră la fotografie, pe care o studie îndelung, cu multă grijă. În cele din urma, clătină iar din cap și-i întinse poza lui Adrienne, spunând:

— Intrați!

• Capitolul 34 •

Îndemnați de Shapiro, își scoaseră pantofii. Interiorul cabanei era o capodoperă în miniatură. Covorașe tatami pe podelele lustruite și zidurile atât de albe, încât păreau văruite. O sobă cu smalț verde se afla într-un colț al camerei, mobilate doar cu o masă de pin și șase perne de canapea. Pe masă era așezat un aranjament *ikebana,* format dintr-o orhidee albă și două frunze-suliță de iarbă uscată.

Shapiro puse poza lângă aranjamentul floral.

— Vă rog, spuse el, făcându-le semn spre perne.

Câteva minute mai târziu, ieși de după un paravan *shoji,* aducând o tavă cu un ceainic turtit, gri-metalizat, cu trei ceșcuțe pe ea. Shapiro puse tava pe masă, se așeză lângă ei și turnă ceaiul. McBride sesiză tăcerea lor de când se intrase în casă.

Shapiro suflă tare deasupra ceștii de ceai, sorbi o dată și lăsă ceașca pe masă. Apoi luă poza implantului, o ținu în lumină și o examină. În cele din urmă, clătină din cap și spuse:

— Moștenirea mea… și gura i se strâmbă într-o grimasă.

Adrienne înclină din cap în direcția fotografiei.

— Ce face exact chestia asta unei persoane? întrebă ea.

Shapiro ridică din umeri:

— „Exact”? Nu știu. Ar trebui *să* o analizez pe bucăți într-un laborator, dar chiar și așa, a trecut mult timp de atunci.

— Dar…

— Dacă vreți să aflați ce face chestia asta sau ce-ar putea face va trebui să vă documentați. Ați putea începe citindu-l pe Delgado.

— Cine este „Delgado”? se interesă Adrienne.

— Acum mai bine de treizeci de ani, revista *Times* a publicat un articol pe prima pagină despre el, replică Shapiro. Cred că atunci era la Yale. Se opri și sorbi din ceai. Era o poză cu el în arenă, la o coridă, având un transmițător, iar taurul stătea chiar în fața lui și lovea cu copita în nisip. Era un spectacol grozav.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Adrienne.

— Păi, a oprit taurul, l-a înțepenit la jumătatea poziției de atac. Foarte dramatic! Apoi a apăsat un al doilea buton și animalul s-a întors și s-a îndepărtat indiferent.

— Deci, folosea un fel de zgardă cu șocuri, sugeră Adrienne. Sau

un scut electric.

— Ah, nu! Nici pomeneală, o corectă Shapiro. Nu era ceva chiar atât de simplu. De fapt, era un fel de test dual, primul buton activa un electrod care controla cortexul motor al taurului. Al doilea buton acționa asupra hipotalamusului și transforma furia animalului în indiferență.

McBride se încruntă. Astea nu erau lucruri noi pentru el. Citise despre Delgado cât fusese student, ca toată lumea de altfel.

— Și cu asta ce este? întrebă el, bătând cu arătătorul în fotografie.

Shapiro păru stingherit:

— Eu sunt bătrân. Am ieșit din domeniul acesta de… se întrerupse și zâmbi:… de foarte multă vreme. Dar sunt unele lucruri despre care nu pot să vorbesc. Am semnat o clauză de confidențialitate. Deci…

— Ipotetic, glumi Adrienne, încercând să-l facă să vorbească.

Shapiro oftă:

— Presupun că ar putea fi o variantă în miniatură a anumitor dispozitive… care la un moment dat… s-ar fi putut experimenta.

McBride pufni auzind exprimarea întortocheată a bătrânului, iar acesta se întunecă la față.

Ridică ochii spre Adrienne și spuse:

— Se spun multe în literatura de specialitate accesibilă tuturor. Presupun că n-aș divulga ceva, dacă v-aș spune *cu ce* seamănă.

— Și anume?

— Cu un electrod de profunzime.

— Și ce face acesta?

Shapiro înălță din umeri:

— Depinde…

— De ce anume? întrebă Adrienne.

— De frecvența la care este conectat, sugeră McBride.

Shapiro zâmbi:

— Foarte bine!

— Și dac-ar fi să-mi dau cu părerea… începu McBride.

— Între 4 și 7 MHz ar fi interesant, le spuse Shapiro.

— De ce? întrebă Adrienne.

— Pentru că este frecvența EEG hipnotizantă și, ipotetic vorbind, ar ajuta recepția unei unde sinusoidale, care ar induce creierul.

— „L-ar induce”? repetă Adrienne ca să se asigure că înțelesese bine sintagma.

Erau aceleași cuvinte pe care le folosise și doctorul Shaw atunci

când descrisese comportamentul lui McBride la Bethany Beach, când accesase acel site, *theprogram.org* sau cum s-o fi numit el.

— Adică atunci când creierul reacționează la un anume semnal, explică McBride. O lumină intermitentă, un sunet repetitiv, în special unul care s-a folosit într-o stare de transă. Se spune că atunci creierul „este indus” de semnal.

Shapiro era impresionat:

— Ți-ai făcut temele!

— Sunt psiholog, îi spuse McBride.

— Și ce s-ar întâmpla? întrebă Adrienne. Care ar fi scopul?

— Păi, replică bătrânul, ar permite ca starea de transă să fie constant reîmprospătată și revigorată, fără să fie necesar ca subiectul să fie rehipnotizat.

— Așadar, dacă ai avea așa ceva în cap, ai fi… cum? Hipnotizat tot timpul?

— Mai mult sau mai puțin, spuse Shapiro. Deși nu trebuie să se creadă că aceasta ar fi singura lui funcție.

— De ce nu? întrebă McBride.

Shapiro le umplu din nou ceștile, iar Adrienne o bău pe a ei mai mult din politețe decât de sete. Ceaiul avea gust de iarbă de mare arsă.

— Pentru că toate se schimbă, replică Shapiro într-un târziu. Un implant din acesta ar folosi acum probabil tehnologie nano. Ar putea avea un cip inclus în el și Dumnezeu știe ce altceva.

— Dar pentru ce?

— „Ipotetic vorbind”? Presupun că s-ar putea introduce anumite „scenarii”, care, combinate cu hipnoza ar putea foarte bine să pună bazele unui anume gen de… „biografie virtuală”.

Adrienne și McBride prinseră din zbor expresia.

— „O biografie virtuală”! repetă Adrienne.

— Un trecut fals, dar care să convină. Până la un anumit punct.

— Dumnezeule! murmură McBride.

Shapiro zâmbi:

— Memoria nu e nimic altceva decât un amestec de chimicale și câmpuri electrice, care pot fi ușor manipulate dacă știi ce ai de făcut. De exemplu, se știe că, dacă mărești nivelul de acetilcolină din creier – iar asta se poate face bombardând subiectul cu unde radio la frecvențe de ultrasunete – sinapsele încep să reacționeze din ce în ce mai încet… până când se opresc de tot. Și când se întâmplă asta,

aducerea-aminte devine imposibilă. Amintirile sunt acolo, dar sunt inaccesibile.

— Așadar, se poate provoca amnezie, sugeră Adrienne.

— Exact! Mai vreți ceai?

„Totul pare așa de civilizat!”, gândi McBride. Acest bătrân politicos și calm, servindu-i cu ceai în căsuța lui ascetică. În momentul de față, îi era greu să-l urască pentru răul pe care-l făcuse, să-l condamne pentru ororile la care contribuise. Greu, dar nu imposibil. McBride simțea că trebuie să-și înăbușe furia. Îi treceau prin cap taurii, pisicile, camera cu pereți ocru. Virtualul „Jeff Duran”. I-ar fi plăcut să-l ia la palme pe acest nemernic mieros, să-i arate cum sună o palmă adevărată pe obraz. În schimb, spuse:

— Vreau să vă întreb ceva.

— Dă-i drumul!

„Nu mă duce în ispită!”

— Tot ipotetic vorbind, cum s-ar pune toate cap la cap? Cum s-ar proceda?

Bătrânul se foi deranjat pe scaunul în care stătea. După un timp, întrebă:

— Din câte știu din literatura de specialitate?

— Desigur, replică McBride.

Shapiro căzu puțin pe gânduri:

— Păi, zise el, presupun că i s-ar face subiectului un EEG, adică s-ar nota reacțiile din creier la diferiți stimuli. Apoi, deținând aceste date și o scanare PET, se poate alcătui o hartă a creierului subiectului, cu centrii lui emoționali și intelectuali.

— Și pe urmă? întrebă Adrienne.

— După ce se află aceste informații, se poate codifica un set de audiograme care să vizeze acești centri și care să fie atinși prin transmisii ELF.

— ELF? întrebă Adrienne.

— Este acronimul pentru unde radio de frecvență foarte scăzută, „Extremely Low Frequency”. Despre ce vorbeam mai devreme: banda de patru până la șapte megahertzi.

— În concluzie, dacă s-ar face toate acestea, ce s-ar întâmpla? reluă Adrienne.

— Ei bine, replică Shapiro, s-ar schimba „peisajul” creierului.

— *Asta* ce mai înseamnă? continuă McBride.

— Exact ce-am spus: s-ar produce anumite schimbări exacte, dar

temporare în structura fizică a creierului.

— Și ce-ar rezolva… asta?

— Depinde de audiograme, spuse Shapiro. Dar unul dintre rezultate ar fi amnezia.

— Amnezia totală? întrebă McBride.

Shapiro ridică din umeri:

— Ți-ai putea aminti cum să vorbești italiana, dar nu ți-ai aminti cum ai învățat-o sau dacă ai fost vreodată în Italia.

— Ți-ai aminti cine ești? întrebă McBride.

Shapiro îl privi pe McBride:

— Asta depinde.

— De ce anume?

— De ce a încercat programatorul să obțină o dată ce subiectul a fost pregătit și memoria i-a fost blocată, probabil că i se va implanta și o proteză neurofonică.

— „O proteză”! repetă Adrienne.

Shapiro arătă cu degetul arătător spre poza de pe masă:

— Așa ceva. Dacă ai privi la microscop un obiect dintr-acesta, sunt convins că ai descoperi că are electrozi acoperiți care recepționează și procesează audiograme pe anumite frecvențe. Proteza le-ar permite transmisiunilor să ajungă în urechea medie, la al optulea nerv cranian, comunicând mesajul direct creierului.

McBride analiză cele spuse de Shapiro:

— Adică ar fi ca și când ai auzi voci, sugeră el.

— Ar fi ca și când L-ai auzi pe Dumnezeu, îl corectă Shapiro. Dar implantul este doar o parte a procesului. Programatorul mai are și alte *tehnici.*

— Cum ar fi?

— Hipnoza… privarea senzorială…

— Și *asta* cum funcționează? întrebă Adrienne.

Shapiro își strânse buzele, se gândi un moment și răspunse:

— Păi, i s-ar putea da anumite sugestii hipnotice subiectului, pregătindu-l pentru experiența care va urma. Apoi ar fi scufundat într-un bazin închis, plin cu apă sărată care a fost în prealabil încălzită la temperatura corpului – în jur de 37° C. Este o senzație stranie, ca și când ai pluti în spațiu.

— Ai încercat și tu?

— Desigur, replică Shapiro. Am testat totul! Se opri și apoi urmă: După o oră de stat în bazin, nu îți mai poți delimita corpul de apă.

Pur și simplu… te dizolvi. Arătând cu capul spre ceașca din fața lui Adrienne, spuse: Ești ca un cub de zahăr într-o ceașcă de ceai fierbinte. Și când se întâmplă asta, subiectul devine… maleabil.

McBride asculta fascinat și totodată neîncrezător, în vreme ce Adrienne privea fix poza care o îngrozea, închipuindu-și-o pe sora ei plutind în bazinul închis.

— După o perioadă de prelungiri…

— Ce înseamnă „prelungiri”? îl interogă McBride.

— O zi, o săptămână, o lună, spuse Shapiro. Ideea e că, după un timp, identitatea subiectului începe să se dezintegreze. Este aproape o moarte clinică, toate simțurile sunt atrofiate – adică așa pare. Vă dați seama: când ești în bazin n-auzi și nu vezi nimic, nu ai simțul tactil sau olfactiv și nici pe cel al gustului. Nu mai sesizezi timpul. Dacă socotiți că este neliniștitor să-ți pierzi mințile, atunci cum ar trebui să fie să-ți pierzi corpul? Shapiro se opri și un zâmbet fin îi apăru pe buze: Și totuși, unii spun că experimentul acesta… iluminează.

— Iar alții? întrebă Adrienne.

Bătrânul răspunse simplu:

— Alții nu.

McBride se aplecă spre el:

— *Și pe urmă*?

Shapiro îl privi dintr-o parte:

— Pe urmă? Păi, se trece la pasul următor.

— Care este?

— „Intensificarea”. Din moment ce identitatea subiectului a fost dizolvată, acesta este practic *tabula rasa*. Și este relativ simplu să-i imprimi orice fel de „amintiri” vrei.

— Cum? veni întrebarea lui McBride.

— Am creat scenarii compatibile cu profilul psihologic al subiectului și le-am transformat în filme. Subiectul ar urmări filmele sincronizate cu un set subliminal de audiograme.

— Ca la teatru, sugeră Adrienne.

Shapiro pufni:

— Nu, spuse el, este chiar mai incitant decât asta. Poartă o cască specială cu căști și cu microfon. Un fel de stație de emisie-recepție. Apoi noi îl conectăm și…

— Poftim?

— Din perspectiva subiectului, e ca și când ai sta la un metru

distanță de un ecran de televizor cu diagonala de doi metri și ai urmări imagini tridimensionale cu sonorizare stereo. Este o experiență extrem de captivantă și asta-i numai partea ei conștientă. Adăugați hipnoza și drogurile și… este ca și cum ai modela lut sau plastilină.

— Medicamente, spuse Adrienne. Își aminti de flaconul găsit în servieta lui Nikki, „Placebo nr. 1”. Ce fel de droguri?

Shapiro se strâmbă:

— Medicamente psihedelice de tot felul. Am avut mare succes cu un drog din Ecuador care se numește *burrandaga*. Și cu ketamină, care se folosește curent ca tranchilizant pentru animale. Amândouă provoacă un fel de amnezie disociativă.

— Ketamină, spuse Adrienne. Nu este ăsta unul din drogurile folosite în violuri?

— Ba da, spuse Shapiro. Și este eficient în acele cazuri din același motiv pentru care era eficient și pentru scopul nostru.

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă vrei „să profiți de cineva”, cum spuneam noi, ketamina are efectul de a înstrăina o persoană de corpul ei. Orice i s-ar întâmpla atunci, ar avea parcă loc într-o altă dimensiune. Și aceste evenimente nu-i rămân întipărite în memorie.

— Adică medicamentul include acest efect amnezic?

— Da. După incident, viol sau altceva, e ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Subiecții nu-și mai amintesc nici de bazin, nici de casă, nici c-au fost bombardați cu „amintiri noi”.

— Deci, aveți o anume persoană și-i puneți acea cască specială. Ce ar vedea pe ecran? întrebă McBride.

— Bărbați cu glugi, sataniști, murmură Adrienne.

Shapiro îi aruncă o privire ciudată, apoi se întoarse către McBride ca să-i răspundă:

— Asta depinde.

— De ce ar depinde?

— De ce s-ar vrea să-și amintească sau să uite persoana respectivă.

McBride sorbi din ceaiul care între timp se răcise și întrebă:

— Și cât ar dura sta?

Shapiro clătină din cap:

— E greu de spus. E una să-i schimbi identitatea subiectului și cu totul altceva e să-i inventezi una nouă.

— „Să-i schimbi identitatea”, repetă Adrienne cu voce gravă, plină

de uimire și dezamăgire.

— Exact! Shapiro se mișcă puțin pe perne și devie subiectul discuției, adresându-se lui McBride: Sunt curios… care era relația dumitale cu sora acestei tinere?

— Eram terapeutul ei.

— Și venea la tine acasă?

— Da.

— Și ați descoperit că amândoi ați avut proteze implantate?…

— Da.

Shapiro se încruntă:

— Cum puteți ști sigur asta? I s-a făcut ei vreo scanare CAT sau…

— Sora mea a fost incinerată, explică Adrienne. Am găsit implantul în cenușa ei.

Savantul se albi:

— Iisuse, îngăimă el. Apoi încercă să treacă aparent la altceva, adresându-i-se tot lui McBride: Spune-mi, plecai des de acasă?

— Cum adică?

— Adică în timpul cât ai fost terapeut, ieșeai mult sau stăteai numai în casă?

McBride ridică o dată din umeri:

— Presupun că mai mult stăteam în casă.

— Cred și eu, spuse Shapiro.

— Din ce cauză?

— Pentru că este foarte probabil să fi avut un post de observație în blocul tău. Apartamentul de vizavi sau…

— … cel de alături, sugeră Adrienne.

— Deasupra sau la etajul de dedesubt… Problema e că ar fi avut nevoie de asta ca să poată reînnoi semnalul. Și una dintre consecințe ar fi fost că o dată ce ieșeai din raza lui de acțiune, începeai să te simți nesigur, doar dacă nu aveai și medicamente. Luai ceva pastile?

— Nu, spuse McBride cu ton ironic. Mă uitam doar la televizor. Tuși ca să-și dreagă glasul: Adică încerci să-mi spui că oamenii pot fi transformați în marionete și zombie?…

— Roboți, adăugă Adrienne.

Shapiro confirmă din cap:

— În termeni simpli, da.

Adrienne, cu ochii în lacrimi, își feri privirea într-o parte.

— În concluzie, s-ar putea face orice cu ei, continuă McBride. Să-i faci să plângă sau să râdă, să se arunce în fața unei mașini…

— Sau să le povestești o copilărie care nu a fost a lor, sugeră Adrienne.

Shapiro oftă, îndreptându-și palmele în sus:

— Da.

Inspiră repede, se întinse spre aranjamentul floral și-și trecu unghia peste teaca unei frunze. Apoi expiră și spuse:

— Știți, eu, unul, sunt plin de remușcări pentru rolul meu în acest proiect de cercetare. Și-mi pare rău dacă ceea ce am făcut v-a afectat viețile. Dar nu mai am cum să îndrept lucrurile.

— Ne-ai putea ajuta să le înțelegem, spuse Adrienne.

— Aș putea?

— Da, replică ea.

— Dar asta s-a întâmplat demult.

— Vreau să știu cine a făcut asta, îi ceru Adrienne.

Shapiro înclină din cap:

— Bineînțeles că vrei. Dar de ce? Spui că vrei să știi ca „să înțelegi", dar, de fapt, bănuiesc că vrei să te răzbuni.

— Ascultă, spuse McBride, ia-o cum vrei, dar…

Se opri. Simțea că tâmplele îi zvâcnesc și, dacă nu aștepta să-i treacă nervii, ar fi răbufnit față de Shapiro ca un leu scăpat din cușcă. Pentru că îi venea să-l ia pe acest budist renăscut, cu viața lui ordonată și ceșcuțele lui drăguțe de ceai, și să dea de pământ cu el. Însă nu spuse decât:

— Sunt o epavă!

— Poftim? Shapiro păru speriat de remarcă și Adrienne, de asemenea.

— Stau aici cu voi, în această căsuță drăguță, beau ceai și parc-aș fi în regulă. „Fără vărsare de sânge și fără dușmani"! Corect? Greșit. Sunt o *epavă* în viață, nu glumesc. Cine a făcut asta… oricine a fost, mi-a luat totul. Copilăria, părinții, pe mine însumi. N-am să mai fiu niciodată același. Mi-au fost luate amintirile, fiecare vis mi-a fost răstălmăcit și mi-am pierdut nu știu câți ani din viață. Chiar și acum, când încerc să-mi amintesc, totul e… gol. Totul până în momentul când ea a venit la mine, amenințându-mă că mă va da în judecată. Tăcu puțin și trase adânc aer în piept: cu alte cuvinte, am pierdut câteva lucruri… și nu mă refer la cărți, mobilă sau haine.

Shapiro își mișcă puțin capul:

— Nici n-am insinuat că…

— Cum rămâne cu sora mea? întrebă Adrienne. Ce s-a întâmplat

cu ea este mai grav decât crima. Au transformat-o total, au făcut-o să omoare pe cineva și apoi au împins-o spre sinucidere. *Cu ea* cum rămâne?

Shapiro închise ochii pentru câteva secunde, apoi îi deschise:

— Nu voiam decât să atrag atenția că, de fapt, ceea ce faceți…

— „Facem"? repetă Adrienne. Nu „facem" nimic, doar punem niște întrebări.

— Exact, spuse Shapiro. Iar eu vă zic că asta poate fi periculos.

Cei trei tăcură un timp. În cele din urmă, McBride spuse:

— Vreau să împiedic persoana care mi-a făcut mie asta să nu le mai facă și altora același lucru.

Shapiro aprobă ușor din cap și se uită la Adrienne:

— Ai spus că sora dumitale a omorât pe cineva?

Adrienne făcu din cap că da:

— Un bătrân în scaun cu rotile. Pe urmă s-a sinucis.

Shapiro se întinse după dosarul medical al lui McBride care era pe masă și deschizându-l, îl răsfoi încet. Apoi ridică privirea și zise:

— Aș vrea să vorbesc cu doctorul dumitale… acest tip, Shaw. Adrienne și McBride se uitară unul la altul: E vreo problemă? întrebă Shapiro.

— Nu sunt sigură, spuse Adrienne amintindu-și zâmbetul reținut al lui Shaw și sugestia acestuia de a-i spune lui Shapiro c-a aflat despre el dintr-un documentar TV.

Shapiro zâmbi silit:

— Vreau să mă conving că sunteți cine spuneți și că tot ce-mi povestiți chiar s-a întâmplat.

— Ai dosarul, spuse Adrienne.

— „Dosarul"! repetă Shapiro cu un pufnet de râs. Tocmai am vorbit cu toții despre manipularea indivizilor și falsificarea personalităților și vă surprinde c-aș vrea să verific conținutul unui dosar?

•

Până la urmă, Adrienne se gândi că nu avea cum să-i facă rău lui Ray Shaw dacă vorbea cu Shapiro și că totul n-ar dura decât un minut, pentru că Shapiro nu voia decât o confirmare că ei nu inventaseră toată povestea.

Shapiro sună din bucătărie de pe un celular. Îl auziră vorbind încet, dar nu destul de bine ca să înțeleagă ce spune. După un minut sau două, acesta reveni în living și se așeză lângă ei.

— Ei? întrebă McBride. Ce-a spus?

— N-am dat de el.

— Dar…

— Am vorbit cu soția lui…

Adrienne și McBride schimbară priviri între ei. Shapiro părea trist și îngândurat.

— Și *ce-a zis dumneaei*? întrebă Adrienne.

— Era îndurerată. Mi-a spus că soțul ei a fost lovit de o mașină aseară, în fața spitalului. Poliția îl caută pe șofer.

Cu toate că stăteau pe jos, McBride simți că i se face rău și că are un gol în stomac, ca atunci când ești în avion și sunt turbulențe.

— O să se facă bine?

Shapiro se uită la ei:

— Nu!

• Capitolul 35 •

McBride puse alte lemne pe foc, în sobă, și stivui restul lângă ea, în vreme ce bătrânul savant pregăti cina pentru toți trei – un meniu simplu, orez și legume de grădină împreună cu o sticlă de Old Vine Red. Era delicios. Cât mâncară, Shapiro povesti istoria obscură a programului CIA de manipulare a minții:

— Mulți au crezut că a fost o reacție la ceea ce comuniștii făceau la acea vreme în Europa Centrală și în Coreea. S-a înscenat un proces unui preot pe care-l chema Mindzenty și s-a discutat mult despre „spălarea creierelor". Dar, în realitate, programul începuse cu mult înainte de asta.

— „Programul"? întrebă Adrienne, amintindu-și numele site-ului de pe computerul surorii ei.

Shapiro se încruntă:

— Așa-i spuneam noi între noi. Dar indiferent de nume – pentru că se vehiculau mai multe – a început în Europa în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, când OSS era în căutarea unui „ser al adevărului" care să poată fi folosit în interogatorii.

Turnându-și un pahar de vin, savantul explică felul în care proiectul se extinsese după război, finanțat de proaspăt înființata CIA. Până în 1955, începuseră peste 125 de experimente în cele mai bune universități ale țării și în cele mai groaznice închisori. Alte cercetări fuseseră continuate în clinici psihiatrice și în alte „instituții civile", folosindu-se voluntari „neinformați".

— Cum *adică*? întrebă McBride.

— Adică instalaserăm camere video în bordeluri și testam medicamente pe clienți, fără ca ei să știe, răspunse Shapiro. Și ne-am folosit în aceeași măsură și de drogați, și de homosexuali sau comuniști, perverși sau delincvenți. Se opri și adăugă, zâmbind: Liberali sau fani ai echipei Dodgers.

Apoi redeveni serios și argumentă că în perioada aceea, adică în plin Război Rece, conservatorismul cultural american era așa de puternic, încât considera „personalitățile transgresive" drept „animale de laborator".

— Nu aveau nevoie de „consimțământul lor", sublime Shapiro, pentru că studioul nostru era secret. Se făcea în „interes național",

prin urmare nici noi, nici proiectul de cercetare nu eram supuși restricțiilor obișnuite.

— Așadar, v-a fost foarte ușor să vă ascundeți, sugeră Adrienne.

— Nu ne-am „ascuns” deloc, era *secret*. Chiar dacă unii dintre noi aveam mustrări de conștiință în legătură cu testarea medicamentelor pe subiecți fără știrea lor, pentru că nu era ceva etic… ei, bine, acele mustrări de conștiință deveneau irelevante când realizai că ai de-a face cu dușmanul.

— Credeam că Uniunea Sovietică era dușmanul nostru, remarcă McBride.

— Așa este. Dar Războiul Rece a fost nu numai un război internațional, ci și unul sfânt, național. S-a vrut un război pentru apărarea specificului național american, care îți spun sigur nu includea (cel puțin, nu în momentul acela): homosexuali, nebuni, toxicomani sau… nici chiar păcătoși. Toți ceilalți erau o apă și un pământ.

— Despre ce fel de cercetări este vorba? întrebă McBride.

Bătrânul ezită, se gândi un moment și înălță din umeri:

— Ei, bine, spuse el ca pentru sine, dar adresându-se și musafirilor, nu mai este un secret așa de mare acum. S-a scris despre asta și s-a vorbit, și au fost procese acum douăzeci de ani.

— Bun, dar, totuși despre ce fel de studii este vorba? repetă McBride.

— Despre droguri și hipnoză, telepatie și dirijare mintală, vederea la distanță și condiționarea reacțiilor negative, durere și boală.

— „Durere și boală”? întrebă Adrienne, nevenindu-i să creadă.

— Cum să le induci, să le suporți, să le folosești sau să le măsori, replică Shapiro. Însă experimentele dureroase nu dădeau rezultate spectaculoase.

— De ce nu? se interesă McBride.

Savantul oftă:

— Pentru că n-am găsit psihologi renumiți care să se ocupe de proiect, iar cei pe care i-am găsit nu erau atât de obiectivi, pe cât am fi dorit noi.

McBride se arătă mirat:

— Cum așa?

— Studiile de cercetare începuseră să includă și acte de sadism, iar experimentele medicale să conducă la raporturi sexuale. De fapt, *totul* ajunsese să se termine cu sex. Și asta „colora” rezultatele.

— Ai pomenit de „dirijarea mintală”, spuse Adrienne.
Shapiro se foi puțin incomodat pe locul lui:
— Da!
— Și...?
Bătrânul care lucrase cândva cu CIA își alegea cu greutate cuvintele. În sfârșit, răspunse: „Dirijarea mintală” se referă la... cum să vă explic? Niște experimente finale în care subiectului i se administrează doze relativ mari dintr-un medicament psihedelic și este lăsat într-un mediu închis și întunecat... unde el sau ea va fi supus unui șir continuu de mesaje înregistrate.
— „Un mediu închis”? întrebă Adrienne.
— Foloseam sertarele de la morgă, explică Shapiro.
McBride simți că i se taie răsuflarea când formulă în minte întrebarea următoare:
— Când spuneți „experimente finale”...
— N-a murit nimeni, îl liniști Shapiro. Dar ne așteptam ca subiecții să nu-și mai revină, iar majoritatea nu și-au revenit.
— Și cum se proceda?
— Li se dădeau 600 de miligrame de LSD zilnic, spuse Shapiro. Timp de 60 până la 108 zile, petrecute în întuneric.
Adrienne și McBride tăcură un timp. Într-un târziu, Adrienne reuși să șoptească:
— Cum *puteați* face asta?
Shapiro o privi în ochi și se prefăcu a nu fi înțeles întrebarea:
— Din câte îmi amintesc, pacientul era cateterizat, îl treceam pe perfuzii și i se făcea o colonoscopie ca să simplificăm lucrurile.
— Iisuse! murmură McBride.
— Vă mai pun vin? întrebă Shapiro.
Adrienne se cutremură și-și feri privirea. McBride dădu din cap în semn de refuz. Shapiro închise ochii și rămase pe loc, savurându-și vinul băut lângă foc, în compania celor doi, copleșit de regrete. Ceva mai târziu, când deschise ochii și vorbi, atmosfera păru iarăși încordată, parcă în tot acest timp i-ar fi analizat pe cei doi tineri. Schimbarea fusese atât de bruscă, încât Adrienne îl compară în gând cu o pasăre de pradă, un vultur sau un șoim care clipește spre ea cu ochi sticloși.
— Știu la ce te gândești, spuse el.
— Da?
— Bineînțeles, le zise Shapiro. Aveți impresia că sunt un criminal

de război.

Niciunul din ei nu spuse nimic.

— Ei, presupun că trebuia să fi fost la fața locului ca să înțelegi, concluzionă Shapiro, sorbind din vin și se uită la ei. E ușor acum să condamni ce s-a făcut atunci. Dar adevărul e că programul a fost conceput de persoane ale căror motivații erau la fel de curate ca zăpada proaspăt căzută.

Adrienne nu se putu abține să nu-și dea ochii peste cap.

— Știau de ce sunt în stare persoanele gen Hitler. Și asta îi făcea cruzi în apărarea libertății. Știu că sună pompos cuvântul „libertate" – întotdeauna parcă sună așa – însă ăsta-i adevărul.

Bătrânul tăcu, se sprijini cu palma stângă pe podea și se ridică în picioare, cu o ușurință surprinzătoare. Traversă camera spre sobă, o deschise, scormoni tăciunii cu vătraiul și mai puse o bucată de lemn pe foc. Apoi se întoarse spre musafiri:

— Încă de la început ideea a fost să găsim mijloace de a identifica și elimina indivizi ca Hitler și Stalin, *înainte* ca ei să preia puterea.

— Deci, a fost un program de asasinate, sugeră McBride.

Shapiro ridică din sprâncene:

— În parte. Intenția era să formăm niște agenți dirijați din punct de vedere comportamental care să poată îndeplini o misiune, chiar dacă ducerea ei la bun sfârșit contrazicea instinctul lor de conservare.

— Și *asta* ce însemna? întrebă McBride.

— Adică nu le păsa dacă trăiau sau mureau, ghici Adrienne.

Shapiro aprobă dând din cap, parcă fără voia lui:

— Supraviețuirea agentului nu era o situație critică, exceptând faptul că ar fi soluționat mușamalizarea întâmplărilor. Însă dacă agentul supraviețuia și era prins, *atunci* apăreau probleme. Și, în general, oamenii sunt prinși. Nu de prima dată, nu de a doua oară, dar în cele din urmă, da.

Cei doi îl priviră curioși:

— Țintele ratate, explică el. Polițiștii deveneau dintr-o dată, în mod inexplicabil, interesați de cele mai inofensive detalii. Așa a început totul. Și până să ne dezmeticim noi, agentul nostru era sechestrat într-un beci păzit de oamenii Ministrului Apărării din cine știe ce țară și chestionat de ambele tabere. Deci, o mare parte din proiect s-a concentrat pe ideea formării unui agent care să-și poată nega identitatea de la început până la sfârșit.

— Lasă-mă să mă gândesc. V-ați gândit să-i înnebuniți, sugeră

McBride.

Shapiro nu răspunse imediat, reveni la masă și se așeză lângă ei:

— Nu. Dacă am fi făcut asta, n-ar mai fi putut acționa. Mulți ani și cu foarte multă cheltuială am studiat amnezia diferențială și condițiile apariției personalităților multiple. În final, am hotărât că soluția cea mai bună este cea a amintirilor ecranate, deși chiar și în acest caz au existat probleme. Acestea dezechilibrau personalitatea individului și aveau nevoie de o imagine de autoritate, ca un terapeut care să mențină efectul inițial.

Adrienne îi aruncă o privire scurtă lui McBride, apoi, nedumerită, se uită spre Shapiro.

— Ce este o amintire ecranată? întrebă ea.

Bătrânului savant îi luă ceva timp până să răspundă:

— Este o amintire care se dovedește falsă în momentul probării și care sună ridicol prin ea însăși, încât oricine pretinde că ar fi reală este discreditat prin simpla afirmație pe care o face.

— Dă-mi un exemplu, pretinse McBride.

— „Am fost răpit de extratereștri și dus cu nava lor la o bază subterană în Antarctica”, replică omul de știință.

— „Sataniștii m-au torturat atunci când eram copil”, sugeră Adrienne.

— Exact, spuse Shapiro. Îi pune clar eticheta de nebun vorbitorului sau, în cazul nostru, asasinului. Așa încât vă dați seama ce siguranță le asigura celor implicați.

— „Siguranță”? îi strigă Adrienne în față. Vorbiți de viețile unor oameni. Vorbești de viața *surorii* mele!

Bătrânul fu luat prin surprindere de izbucnirea ei.

— Vorbesc la modul ipotetic, spuse el. Și apoi, v-am spus, doar dacă sora ta a fost cu mult mai în vârstă decât tine ar fi putut avea vreo legătură cu programul.

— Cum poți să spui asta? întrebă Adrienne. Ai văzut implantul…

— Acum treizeci de ani ne-am pierdut finanțarea și tot cam pe atunci majoritatea lucrărilor au fost mutate în Europa. Gândiți-vă, erau anii ’60, pentru numele lui Dumnezeu! Fiecare nebun din țară își inițiase propriile experimente de control al minții.

Fără să vrea, McBride zâmbi:

— Când spui că cercetările s-au transferat în Europa…

— Majoritatea studiilor se făceau în universități și în institute de cercetare. Finanțarea se acoperea de către fundațiile și institutele în

care știam că putem avea încredere. Au trecut anii și Agenția a început să fie luată în vizor de Congres și de presă, și o parte din studiile cele mai „sensibile” au trebuit să fie transferate în Europa. În momentul când a început ancheta Comisiei Rockefeller, ne-am încetat activitatea. La scurt timp după aceea eu m-am pensionat.

Rămaseră toți trei tăcuți, urmărind jocul de lumini și umbre al focului pe podea și pe tavan. La un moment dat, McBride tuși și întrebă:

— Și cu mine ce-a fost? De unde am implantul?

Shapiro clătină din cap.

— Și sora mea! insistă Adrienne. Și la ea ce-a fost?

Shapiro ridică mâinile în semn de neputință:

— Nu vă adresați persoanei potrivite. V-am spus că vorbiți cu un dinozaur.

— Cred că mă adresez cuiva care refuză să accepte o stare de fapt, chiar și atunci când dovezile se află sub ochii lui, replică Adrienne. Ai studiat dosarul, ai văzut implantul.

— Am văzut doar o fotografie.

— Crezi că am inventat totul? întrebă McBride.

— Nu, spuse savantul.

— Și-atunci? E clar că programul nu s-a încheiat, insistă Adrienne. CIA-ul…

— N-a avut nicio legătură cu asta, clătină Shapiro din cap. Credeți-mă pe cuvânt: dacă Agenția ar fi fost implicată, aș fi știut.

McBride încerca să înțeleagă:

— Atunci…

— Este ca un Frankenstein, le spuse Shapiro.

Adrienne și McBride se uitară unul la altul, nefiind siguri că-l auziseră bine.

— Un ce? întrebă McBride.

— Un Frankenstein. Bătrânul bău al doilea pahar de vin și se lăsă ușor pe spate cu un zâmbet ciudat pe buze: Un agent sau o operațiune pe care nu le poți controla. Ceva ce ai creat și apoi începe să trăiască independent de tine.

— Și?… Adrienne îl îndemnă din priviri pe Shapiro să-și continue ideea.

— Bănuiesc, admise Shapiro. Văzând implantul, aș zice că programul a fost privatizat.

— „Privatizat”? repetă McBride.

— Adică a fost preluat de cineva din sectorul privat sau de cineva care *a trecut* în sectorul privat. Cu alte cuvinte, e posibil să fi continuat cineva cercetările pe cont propriu, fără să aibă vreo legătură cu Agenția.

— La cine te referi? întrebă Adrienne.

Shapiro ridică din umeri:

— Habar n-am!

— I-ar trebui mulți bani ca să facă așa ceva, gândi McBride cu glas tare.

Shapiro îl aprobă, dând din cap:

— Ți-ar trebui milioane de dolari. Dar dacă stai să te gândești, peste tot e așa.

— Și cum l-ar ține secret? se miră Adrienne.

Shapiro încercă să-i răspundă:

— Ar pune bazele proiectului undeva în Europa. O fundație mică, discretă. De exemplu, în incinta unei clinici care asigură și dreptul la spațiul intim, și confidențialitatea condiției oricărui pacient. Bătrânul strânse din buze și continuă: Ar ști cum, Dumnezeule, dacă au lucrat de treizeci de ani la asta.

— Crezi că au sediul într-o clinică pe undeva? întrebă Adrienne.

— Da!

Adrienne se aplecă puțin în față:

— Atunci spune-mi, ai auzit vreodată de Clinica Prudhomme?

Savantul se încruntă ridicându-și sprâncenele, se gândi puțin și făcu semn că nu.

— Din câte mi-amintesc eu, nu.

Adrienne se întoarse spre McBride care o privea cu o expresie întrebătoare, neînțelegând unde voia să ajungă:

— Dar tu?

McBride tresări:

— *Ce-i cu mine*? Dac-*am auzit* de ea? Întrebarea ivită din senin îl derută, dar simțind că era o chestiune serioasă, se strădui să-și amintească. După un timp spuse: Nu! Știu un loc cu numele ăsta în Louisiana, dar… nu cred că la asta te refereai. Așadar, ce este Clinica Prudhomme?

Adrienne ignoră întrebarea și i se adresă din nou lui Shapiro:

— Ai tot pomenit de „program” și… Se opri o clipă, inspiră adânc și-și puse în ordine gândurile: Acum câteva zile, înainte ca Lew să fie operat, l-am găsit stând în fața laptopului surorii mele. Intrase pe un

site ciudat: *theprogram.org* (totul scris într-un singur cuvânt).

— Și?

— Era cu totul cufundat în transă. Adică nu mai reacționa la niciun stimul din jur și era concentrat pe site-ul care era interactiv. Scria răspunsuri la întrebările care apăreau pe ecran și una dintre ele era: „Unde te afli?"

— Asta-i foarte interesant, remarcă Shapiro, dar care-i problema?

— *Problema* e că, răspunse Adrienne, cineva a încercat să ne omoare în noaptea următoare. Au dat drumul la gaze și s-a produs un incendiu. Nimeni nu știa că suntem acolo, deci evident știau adresa de la Lew, când a accesat acel site.

— Și ce e cu site-ul ăsta?...

— L-am întrebat pe un prieten care se pricepe la așa ceva și s-a interesat.

— Și ce-a găsit? întrebă Shapiro.

— Mi-a spus că este site-ul unei clinici care se numește Prudhomme și care are sediul într-un orășel din Elveția.

Shapiro dădu din cap și înălță neputincios din umeri:

— N-am auzit niciodată de ea.

Adrienne își drese vocea:

— Și mai e ceva ce nu v-am spus. Se uită spre McBride și spuse: Sora mea a omorât pe cineva.

— Poftim?

— A omorât un bărbat în Florida. L-a asasinat.

Shapiro făcu ochii mari de uimire și o întrebă:

— De ce folosești cuvântul ăsta?

— Pentru că victima era un bătrân într-un scaun cu rotile care stătea și privea apusul. L-a ucis folosind o pușcă cu lunetă, ce avea și amortizor. Ziarele au scris că glonțul i-a perforat coloana.

— Și... de unde știi asta? întrebă Shapiro.

Le povesti cum descoperise pușca în apartamentul surorii ei.

— Și *de-abia acum* îmi spui toate astea? exclamă McBride.

— Nu am știut ce este cu arma până când n-am verificat evidențele cheltuielilor de pe cărțile ei de credit și am aflat că fusese în Florida. Apoi m-am interesat unde s-a cazat și am citit articolul despre acest tip care a fost omorât exact în perioada cât ea a stat acolo. Ai fost în spital și apoi am venit aici. Am vrut să mă gândesc mai bine la toate.

McBride își isprăvi paharul de vin:

— Și cine era el? întrebă.

— Ziarele scriau că îl chema Calvin Crane.

Mâna lui Shapiro zvâcni involuntar, aproape să răstoarne paharul cu vin. Adrienne observă mirarea din ochii lui:

— Sora ta l-a omorât pe Calvin Crane?

Adrienne confirmă:

— Da, nu e nicio îndoială în privința asta.

— Stai puțin, bolborosi McBride, ușor dezmeticit. Era un tip Crane la Institut.

— Dacă vorbim despre aceeași persoană, Crane a condus Institutul de Studii Globale decenii întregi, spuse Shapiro.

— Așa este! exclamă McBride. Asta până să vin eu, dar numele lui figurează în cartea Institutului. Ceva gen „Director Emerit”. Tăcu, apoi exclamă: Dumnezeule!…

Adrienne înclină din cap:

— Tu și Nikki… Crane și Institutul. Tu și Duran, Duran și sora mea, sora mea și Crane… totul se leagă!

Tăcură cu toții câteva minute. Adrienne stătea cu brațele încrucișate pe piept; se gândea:

— Dar *de ce*? spuse ea cu o voce tristă. Se uită când la unul, când la altul: Jeff Duran, implanturile, Calvin Crane… sora mea… Clătină din cap: *Pentru ce* toate astea?

Shapiro tuși și se ridică din scaun. Lui McBride i se păru că bătrânul tremură. Acesta le spuse:

— N-am să vă întreb cine este „Duran”. Cred că am ajuns destul de departe cu această discuție…

— De unde-l știi? întrebă Adrienne, prinzând iar glas.

— Pe cine?

— Pe Calvin Crane.

Fostul agent CIA rămase mut câteva minute. Adrienne se pregătea să repete întrebarea când îl auzi:

— Calvin Crane a fost o legendă. Unul dintre Cavalerii Templieri.

— Poftim? îl întrerupse McBride.

— Așa li se spunea, cercul secret format în jurul lui Allan Dulles, chiar după război când s-a creat CIA-ul. Din el făceau parte: Des Fitzgerald și Richard Helms, Cord Meyer și Calvin Crane.

— Deci, a fost agent CIA, spuse Adrienne.

Shapiro clipi auzind-o exprimându-se atât de naiv și clătină din cap:

— Nu. A participat la înființare, dar a plecat de la început. Se

întrerupse: Știți, sunteți niște oameni drăguți, dar de-acum intrați în ceva întunecat. Poate că ar trebui să vă îndepărtați.

— „Sa ne îndepărtăm”? spuse McBride. Încearcă să ne omoare! Cum naiba…

— Cine „încearcă să vă omoare”?

McBride privi întrebător spre Adrienne care ridică din umeri:

— Nu știu sigur, replică McBride.

Shapiro oftă:

— Institutul era un centru de-al nostru, spuse el. Crane era bun prieten cu Agenția și le câștigase încrederea.

— Așadar, a participat la proiect, sugeră Adrienne.

— Era *un atu,* unul dintre persoanele pe care se putea conta. Era un patriot bogat și cu relații sus-puse, un om important, deștept și cu capul pe umeri. Shapiro ezită și se încruntă: Este tragic ca cineva să-l fi omorât în felul pe care-l descrii. Apoi adăugă: Și ironic.

— „Ironic”? întrebă Adrienne.

Shapiro înclină din cap:

— Ca în cazul șarpelui care își înghite coada. Crane voia să înființeze un serviciu de asasinate în cadrul CIA-ului. Dar nu avea agenți.

Adrienne dădu din cap repede de la stânga la dreapta, arătându-și astfel uimirea:

— Cum i-ai spus?

— „Un serviciu de asasinate”.

Adrienne își roti privirea:

— Parcă ai vorbi despre o companie de electricitate.

Shapiro zâmbi ușor:

— Ideea era să identificăm și să eliminăm persoanele care reprezentau o amenințare pentru pacea lumii. Sau care atentau la existența democrației liberale și a mentalității americane. Nu îmi mai amintesc exact și nu sunt sigur că știa prea bine nici Crane însuși. Dar milita pentru crearea unui for interior în cadrul Agenției, unul care să instituționalizeze crima ca pe un instrument de stat.

— Adică, vrei să spui că CIA n-a omorât niciodată pe nimeni? întrebă McBride. Atunci cum rămâne cu acei „asasini dirijați comportamental” de care ne-ai vorbit?

Shapiro dădu din cap:

— Sunt două lucruri total diferite: când conduceam acele studii, programarea era doar un proiect de cercetare. Unul secret și de

amploare care, în mod necesar, includea activități operaționale, dar nu reprezenta în sine o activitate criminală.

— Dar cu Castro ce-a fost? întrebă McBride.

— Înțeleg ce vrei să spui, admise Shapiro. Dar acelea au fost exerciții ad-hoc și nicidecum ceea ce intenționa Crane. Mai mult decât atât, au fost eșecuri, ceea ce *iarăși* Crane nu-și dorea.

McBride își lăsă capul într-o parte:

— Nu te miră că așa de mulți „nebuni” au reușit să omoare lideri politici, iar CIA-ul, cu toate resursele lui, a eșuat în toate încercările pe care le știm?

Shapiro își privi ceasul de la mână și se ridică, dându-le astfel de înțeles că discuția se încheiase. Începu să curețe farfuriile:

— Ăă… a fost interesant, dar… s-a întunecat și aveți un drum lung de făcut.

McBride înțelese aluzia, se ridică și o ajută și pe Adrienne să se ridice:

— De fapt, spuse ea, stăm la Hilltop House. Nu este prea departe.

Shapiro infirmă:

— Nu asta am vrut să spun, replică el. Mă refeream la faptul că, „problema e destul de întunecată” și mai aveți încă multe de aflat. Îi conduse spre ușă și, deschizând-o, se opri: Să vă puneți centurile de siguranță, le zise el, apoi închise ușa și dispăru.

• Capitolul 36 •

Drumul înapoi spre Hilltop House fu plăcut, liniștit și trist, însoțiți de apele râului Shenandoah care strălucea în lumina lunii, amândoi rămaseră tăcuți, gândindu-se la același lucru: „Toți cei din jurul meu mor: Nikki. Bonilla. Shaw”. Parcă era un registru al morților.

McBride conducea cu o mână pe volan și cu brațul lăsat ca din întâmplare pe speteaza scaunului. Lucru care o ținea pe Adrienne în tensiune, îngrijorată că urma să-și pună brațul peste umerii ei sau, mai rău, că n-o să facă acest lucru. Nu că ar fi fost o idee bună să o cuprindă în brațe. Dimpotrivă…

Mașina traversa zona de țară, cu munții și pădurile negre profilându-se pe cerul înstelat. În oglinda retrovizoare se iveau lumini neclare de faruri care îi trimiteau lui McBride fiori de gheață pe șira spinării. Însă mașina le depășea apoi și rămâneau din nou singuri.

— M-am gândit, spuse McBride. Poate că ar trebui să pleci undeva.

— Unde?

— Pe lună, dac-ai putea ajunge. Dacă nu, oriunde ai putea să te ascunzi.

Adrienne se gândi un timp. Adevărul era că nu avea unde să se ducă. În buncărul ei de la subsol de pe strada Lamont era exclus. Nu mai avea nici slujbă. Și după ce se întâmplase cu Bonilla și Shaw, nu mai putea să meargă la niciun prieten.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Nikki, insistă ea. Și oricum, ai nevoie de mine.

— Am?

McBride îi aruncă o privire scurtă. Interiorul mașinii era în clar-obscur, doar alb și negru, și asta de la lumina lunii. Ea arăta bine în acel cadru.

— Da, spuse ea. Ai nevoie de mașină și pe acte este trecut numele meu.

El ridică din umeri:

— Bine, poți să rămâi!

— Ce ușor a fost!

McBride pufni în râs, dar în gând își spuse: „Nu mi-ar lua mult să-mi strecor brațul peste umerii ei”. Apoi le apăru în vizor silueta

hotelului Hilltop House și momentul trecu. Dar nu fu uitat.

•

Ajunși în cameră, el o rugă să-i spună ce aflase despre Crane. Drept răspuns, ea scoase un teanc de foi din servietă și i le întinse.

În mare parte acestea erau pagini scoase de pe Nexis, incluzând câteva anunțuri mortuare din *Washington Post* și *Sarasota Star-Tribune*. Le citi cu atenție, reținând titlurile organizației din care făcuse parte Crane și numele unei surori care mai trăia încă în Sarasota. Citind foile una câte una, făcu tot posibilul să nu o observe pe Adrienne care stătea pe pat turcește. Camera era mică și aerul încărcat, și el stătea pe canapeaua din răchită, o piesă de mobilier deloc confortabilă de lângă balcon.

— Mergem în Florida, nu-i așa? întrebă ea.

— Da, cred că suntem nevoiți.

Se străduia din răsputeri să nu se uite la ea, ținându-și ochii ațintiți pe fereastră, la peisajul de afară. În depărtare, în josul râului vedea fâșii paralele de lumină, una albă, una roșie, pulsând în direcții opuse. Acestea apăreau și dispăreau, pe măsură ce drumul șerpuia printre munți.

— Pentru început, am putea s-o căutăm pe soră-sa. Să vedem ce putem afla de la ea, sugeră el. Să mergem la tribunal, să aflăm dacă a existat vreun litigiu. Să-i verificăm testamentul…

— Îmm! spuse ea, întinzându-și brațele deasupra capului. Deci, în principiu, vom merge acolo și vom bate câmpii.

— Doar dacă n-ai tu vreo idee mai bună, răspunse el, deschizând repede ușa de la balcon ca să intre un pic de aer rece de afară pentru că în cameră i se păru dintr-o dată prea cald.

Adrienne îi prinse privirea și i-o reținu un pic mai mult decât era cazul, după care execută o nouă întindere languroasă a picioarelor, mișcându-și tălpile, în timp ce își înălță brațele peste cap. Își arcui spatele, scoțându-și pieptul în față, spectacol care se desfășura în fața lui.

McBride gemu în sinea lui. Se ridică în picioare și ieși pe balcon.

În realitate, fusese atent la ea toată ziua, în maniera lunatic-obsesivă a unui adolescent. Parc-ar fi fost în liceu. Nu, mai rău, în gimnaziu! În diferite momente pe parcursul zilei, chiar și în austeritatea cabinetului lui Shapiro, chiar și în deznădejdea creată de glumele lui sinistre și în momentul aflării cumplitei vești despre Ray Shaw, simțise aceeași excitare dureroasă care făcuse din clasa a

șaptea iadul pe pământ.
Ieșind pe balcon, se uită în jos la farurile mașinilor și se gândi la problema lui: „De când oare nu se mai culcase cu o femeie?” Nu putea fi sigur, memoria îi revenea doar parțial, în flash-uri. Dar, cu siguranță, se întâmplase înainte de povestea cu, Jeffrey Duran”.
„Așadar, ce-ai să faci, băiete?”
Era un vers dintr-un cântec al lui Meatloaf, de pe albumul *Bat Out of Hell*{23} care-i aminti de toată muzica bună care, de asemenea, îi lipsea, pentru că „Jeffrey Duran” pe lângă faptul că fusese celibatar, părea să fi avut alte gusturi în materie de muzică. Ceea ce nu putea fi numit gust.
„Ce-ai să faci!?”
Adrienne era foarte atrăgătoare, ăsta era adevărul. Dar la fel de adevărat era și faptul că Lew McBride era ultimul lucru care îi mai lipsea. Își pierduse deja sora, slujba și aproape tot ce ținea de viața ei, din cauza lui. N-ar fi fost corect să profite de ea pentru simplul motiv că au trecut împreună prin niște situații disperate, până la urmă. Și totuși…
Era nefiresc să dormi în aceeași cameră, așa cum făceau ei doi și să păstrezi distanța. „Este natura umană”, gândi el, certându-se cu conștiința lui. Trecuseră prin multe împreună și nu era vorba doar de sex, chiar o plăcea. Era deșteaptă și drăguță, amuzantă și vulnerabilă, în același timp. Se întâmpla același lucru ca în cazul războaielor sau al calamităților naturale. Oamenii se atașau unii de alții. Așa că de ce să se stăpânească. Ce-ar fi… „să facă primul pas”!
Dar era prea târziu sau, dacă nu prea târziu, era o perioadă de trecere. Frigul își făcu efectul și el se întoarse revigorat în cameră. Adrienne stătea în același loc, așezată pe pat, citind ghidul hotelului despre Harpers Ferry și împrejurimi. Îl privi pe sub genele-i negre, dese, ridicând spre el o privire ucigătoare, plină de ispită și chemare. Își schimbă ușor poziția, făcând o serie de mișcări care nu se putea să nu te ducă cu gândul la alte mișcări pe care le-ar fi putut face corpul ei. Fără haine.
— Ai admirat stelele?
El își ridică ochii în tavan:
— Nu, replică el. Mă gândeam!… Râse: N-ai vrea să știi la ce mă gândeam!
Ea scoase un sunet răgușit și el trebui să-și concentreze toată voința ca să nu se arunce spre ea în pat. Un salt în zbor spre

intimitatea ei.

În schimb, spuse:

— Cred c-ar fi mai bine să ne odihnim!

Ea aprobă, dând din cap. Își aduse genunchii la piept și-și înfășură brațele în jurul lor. Acum era ghemuită, închisă cu totul în sine. Sunetul radiatorului se auzea în cameră. După un timp ce păru destul de lung, Adrienne suspină și un mic zâmbet îi flutură pe buze:

— Minunat! spuse ea.

•

Drumul era lung și cei doi conduseră pe rând, chiar și pe durata celei de-a doua zile, ajungând la destinație târziu în noapte. Se cazară într-un hotel Super 8, cerând o cameră cu paturi separate. Adrienne era de-a dreptul jenată de ceea ce simțea. Nu s-ar fi crezut în stare să simtă în tot corpul acel apetit sexual adolescentin.

În dimineața următoare merseră la biroul de cazări din La Resort din Longboat Key, unde o blondă bronzată le spuse că în apartamentul lui Calvin Crane se făcuse curățenie și că fusese golit cu săptămâni în urmă. Locuința în sine, cu trei dormitoare, vedere la ocean și toate facilitățile necesare distracției era de vânzare. Erau cumva interesați?

Nu.

La întoarcere, trecură cu mașina și prin Armand's Circle, unde se opriră să ia prânzul la localul lui Tommy Bahama. Aici mâncară salate și supă de melci și stabiliră ce vor face în continuare. Pasul următor era să meargă la tribunalul din Bradenton, unde însă nu aflară nimic. Crane nu fusese implicat în niciun proces, cel puțin, nu în districtul Manatee. Iar testamentul lui nu se dovedi atât de interesant pe cât speraseră ei. Jumătate din averea lui era lăsată moștenire, împărțită în mod egal, Universității Harvard și Societății Americane împotriva Cancerului. Restul era alocat „iubitei lui surori, Theodora Wilkins" și „prietenei de-o viață, Marijke Winkelman".

Apoi se opriră într-un parc de rulote, unde asistentul lui Crane, jamaicanul Leviticus Benn, locuia împreună cu o haită de câini care lătrau. Înalt, negru și cu un zâmbet drăguț, Benn era amabil, dar părea speriat și ușor supărat pentru modul cum fusese tratat.

— În prima noapte, când a murit domnu' Crane, cinci polițiști au dat buzna aici și au răscolit totul. Și ce-au găsit? Puțin praf. Doar o porție. Adică, *resturi*. Pentru uzul meu personal, înțelegeți! Și imediat, m-am trezit bruscat. De parcă parcul ăsta de rulote ar fi grădina

Gestapo-ului. Și a trebuit să întreb, l-am întrebat pe polițist: Cum o să rezolve asta crima voastră urâtă? Ia, spuneți-mi!

Durã un timp până ce Benn își depăși furia, după care nu părea să mai aibă prea multe de zis.

— I-am fost asistent medical, știți? Partea umană a scaunului cu rotițe a bogătașului. Deci, nu vorbeam prea mult. De fapt, nu stăteam de vorbă chiar deloc. Doar: „Bună dimineața, Leviticus! Bună dimineața, domnule Crane!” Cam atât.

— Deci, nu era prea prietenos?

— Era închis în sine, înțelegeți?

•

Sora lui Crane locuia la Parkington, un fel de sanatoriu adăpostit într-o casă de piatră și sticlă, situată într-un cadru splendid pe una din străzile largi, plăcute ale Sarasotei. În față avea o terasă acoperită, mărginită de un șir de șezlonguri albe. Dintre acestea doar unul era ocupat de o doamnă cu părul alb, tuns băiețește, care stătea foarte dreaptă în el. Bretonul ei alcătuit din șuvițe albe îi cădea pe frunte atât de ordonat, încât Adrienne își închipui că fusese tăiat și îndreptat cu o riglă. Fața de sub breton ar fi putut fi cândva drăguță, dar trăsăturile se pierdeau într-o masă de piele ridată. Lui Adrienne i se păru că avea înfățișarea unui copil bătrân. Era îmbrăcată cu o rochie alb-albastră cu dungi, cu o curea albă, lată în talie și avea pantofi și poșetă asortați.

Femeia se sprijini pe călcâie și se ridică în picioare când cei doi se apropiară:

— Voi trebuie să fiți Adrienne și Lew, spuse ea cu o voce moale și plăcută. Eu sunt Thea, deși nu insist să-mi spuneți așa. Îmi puteți spune și doamna Wilkins, dacă vă vine greu să vă adresați cuiva chiar *atât* de antic, după cum obișnuia să se spună înainte de zilele corectitudinii politice, pe „numele de botez”.

— Încântată de cunoștință, Thea! spuse Adrienne, întinzând mâna s-o salute. Îi fusese teamă când i se spusese că Theodora Wilkins se apropia de nouăzeci de ani și că trăia într-un azil de bătrâni. I se păruse că singura rudă în viață a lui Calvin Crane, care le-ar fi putut da unele informații, n-ar fi fost într-o stare mintală potrivită încât să-i ajute, dar, evident, nu era cazul: Acesta este domnul McBride!

Bătrâna doamnă îi pofti să ia loc și merse înăuntru să vadă dacă nu poate „aduce niște ceai cu gheață”. După puțin timp, reveni urmată de un bărbat hispanic care aduse o tavă pe care ea însăși o

așeză cu grijă pe scaunul ei. Turnă ceai pentru toți și zâmbi:

— Acum spuneți-mi: cu ce pot să vă ajut? întrebă ea.

— Așa cum v-am spus și la telefon, explică McBride, Adrienne crede că sora ei, Nico, purta corespondență cu fratele dumneavoastră înainte de a muri. Acum și sora ei a decedat…

— Îmi pare rău, îl întrerupse Thea.

— Speram să pot recupera scrisorile, zise Adrienne. Ca amintiri.

Bătrâna își strânse buzele și-și încreți nasul:

— Oh, draga mea, spuse ea, mă tem că nu o să vă fiu de prea mare ajutor. Vedeți, Cal și cu mine nu am fost niciodată prea apropiați.

Adrienne încercă să-și ascundă dezamăgirea:

— Oh!

— Te miri, nu-i așa? Te uiți la noi, frate și soră, unul supus și altul tipicar, amândoi bătrâni, locuind la o jumătate de oră distanță unul de altul și ne vedeam cam în jur de… își răsuci în afară buza de jos și suflă un jet de aer care-i răsfiră șuvițele bretonului, un gest pe care probabil și-l păstrase din anii adolescenței… Cam la fiecare șase luni. De Ziua Recunoștinței și de Paști. Atât rezistam.

— Deci, nu vă prea înțelegeați.

— Deloc. Cal mă considera o persoană nesemnificativă și îl disprețuia pe soțul meu. Îl numea diletant. (Ceea ce cred că și era, Dumnezeu să-l odihnească!) Totuși…

— Și dumneavoastră ce *credeați* despre el? o întrebă Adrienne.

— Despre fratele meu mai mic? Credeam că este cel mai… Se opri, căzu pe gânduri și apoi spuse: Credeam că este *cel mai* arogant om pe care l-am cunoscut.

— Chiar așa?

— Ah, da! Era, desigur, idealist, dar la fel fusese și Hitler. Amândoi știau ce era bine pentru toți ceilalți. Își arcui ușor o sprânceană elegant pensată: E îngrozitor ce spun, dar nu prea îi simt lipsa.

— Ați fost șocată când…

— Oh, da! Adică, la urma urmei, s-a făcut *mare vâlvă.* Lui Cal nu i-ar fi plăcut acest lucru. Nu e prea bine să fii împușcat în acest mod. În mod sigur ar fi urât tot tam-tam-ul care s-a făcut.

— Aveți idee cine…

— L-a omorât? sugeră ea. Nu! Îmi pare rău. Un tip ca el își poate face mulți dușmani, deși trebuie să recunosc că n-aș fi crezut că asociații lui Cal pot fi așa… niște cow-boy. Ezită, se aplecă încet și

șopti: Ați vorbit cu Mamie?

Cei doi se priviră unul pe altul și clătinară din cap:

— Cine este Mamie? întrebă McBride.

Doamna în vârstă râse din tot sufletul, apoi luă o sorbitură din ceaiul cu gheață:

— Mamie era iubita lui Cal.

— Serios?

— A, da! Și ea nu e deloc ca el. De fapt, chiar îmi place, deși nu înțeleg ce-o fi văzut la Cal. Dar erau prieteni de-o viață. S-au întâlnit la Londra în timpul războiului. El era OSS, ea era un fel de legătură. Mai târziu s-a aflat, era chiar măritată. Thea pufni în râs: Îi spuneau „fetița olandeză” pentru că… asta și era! Olandeză, vreau să spun! Numele ei este Marijke Winkelman. „Mamie” *îi spunea* Cal.

— Și soțul ei? întrebă Adrienne.

— A murit. Cred că s-a întâmplat acum douăzeci de ani. Lucra la Crucea Roșie în Geneva. Amândoi lucrau acolo. Îi îngrijeau pe refugiați.

— Înțeleg, spuse McBride, deși nu prea era așa în realitate.

— Acolo a început totul, adăugă Thea.

— Ce anume? întrebă Adrienne.

— Relația lor! El era în Zürich. Geneva nu era chiar atât de departe, însă nu-mi explic de ce nu s-a măritat cu Cal după ce soțul ei a murit. Presupun că ar fi însemnat prea multă bătaie de cap.

— Credeți că ea ar ști dacă el a mai păstrat niște documente? se interesă McBride.

Thea Wilkins își amestecă ceaiul cu gheață și sorbi ușor din el, ștergându-și apoi buzele cu șervețelul de cokteil.

— Păi, dacă e să știe *cineva*, le spuse ea, atunci Mamie ar ști, cu toate că… Am să vă dau adresa și o să vă convingeți singuri.

— Nu locuiau împreună? întrebă Adrienne.

— Oh, Dumnezeule, nu! Întotdeauna au avut locuințe separate. Mamie are o locuință splendidă chiar pe plajă. Villa Alegre.

Villa Alegre *era* într-adevăr splendidă: o căsuță nu prea înaltă, cu ziduri stropite cu calciu roz și acoperișul cu țigle din teracotă. Era plasată în mijlocul unei vegetații luxuriante, alcătuite din palmieri bătrâni și smochini.

Mamie nu semăna deloc cu contemporana ei, Theodora Wilkins. Purta pantaloni scurți, un tricou și sandale Birkenstock. Chiar dacă avea gâtul puțin încrețit și pielea brăzdată de riduri, era încă foarte

frumoasă. Avea ochii mari, de un albastru-deschis, părul care fusese cândva blond era acum argintiu și o gură mare, plină. Îi conduse în spatele casei, unde se opriră lângă un bazin plin cu o specie exotică de broscuțe.

— Consultantul meu *feng-shui* a insistat să le am. Mi-a spus că vila mea are nevoie de diversitate. În orice caz, *arată* grozav, nu credeți?

McBride își exprimă admirația față de ele, în timp ce Adrienne doar zâmbi politicos.

— Nu-ți plac, drăguță, așa-i? întrebă Mamie.

Adrienne ridică din umeri:

— Nu prea! Nu știu de ce!

— Probabil că de vină sunt culorile, presupuse Mamie. Te deranjează dacă te întreb: îți place Halloween-ul?

— Nu. Nu mi-a plăcut niciodată.

Doamna în vârstă o răsplăti cu un zâmbet larg, încântată că i se confirmase astfel bănuiala:

— Uite, vezi!

O luă de braț pe Adrienne într-un fel camaraderesc și o conduse pe cărăruia de piatră spre casă. „Era ceva în felul ei de a vorbi, cadența sau pronunția care avea ceva, gândi Adrienne…" Apoi își dădu seama ce era: „aproape amețită" cum obișnuia să spună Deck. Nu beată, dar nici nu mai avea mult.

Mamie nu voia să înceapă discuția până nu stăteau cu toții „liniștiți" pe terasă. Se așezară pe niște scaune de răchită albe sub un cadru de lemn încărcat cu viță de vie și admirară valurile care se spărgeau de mal pe plaja din apropiere. În jurul lor vântul sufla scoțând zeci de sunete diferite, în vreme ce Mamie se scuză pentru câteva minute și reveni cu o carafă de martini și un platou cu cașcaval, fructe și biscuiți sărați.

Abia după ce turnă băutura în pahare adecvate, cu picior, adăugă măslinele și le întinse musafirilor, Mamie se declară pregătită:

— Așa, spuse ea ridicând paharul. Sănătate!

Prima înghițitură aproape că-i dădu pe spate pe amândoi.

— Acum spuneți-mi, ce voiați să mă întrebați în legătură cu Cal?

Pomeniră același pretext al surorii lui Adrienne, decedate, care corespondase cu Crane. Mamie spuse că nu știuse nimic despre acest lucru.

— Nu mi-a vorbit niciodată despre această corespondență, dar probabil – adăugă ea – nici nu ar fi vrut.

Vântul continua să fluiere în jurul lor și ei discutară despre ce fel de om fusese Calvin Crane, până când McBride se interesă despre „dușmanii” lui.

— Bineînțeles că și poliția m-a întrebat aceleași lucruri, le spuse Mamie. Dar am simțit că urmau pașii formali dintr-o anchetă, nu erau chiar interesați de răspunsurile mele. Așa că nu mă mai gândesc la acest lucru. Adică, nu în mod serios. Mușcă puțin dintr-o felie de cașcaval și o înghiți împreună cu o gură zdravănă de martini: Dar știu că Gunnar era nemulțumit de el.

— Gunnar? întrebă Adrienne.

Mamie clătină din cap:

— Gunnar Opdahl! Era protejatul lui Cal de la Institut, dar… vă simțiți bine, domnule McBride?

Nu, nu se simțea bine. Avu impresia că i se face negru în fața ochilor când auzi numele Opdahl. Îi zvâcni inima în piept și simți cum panica îi străbate coșul pieptului. Probabil că tresărise pentru că Adrienne îi puse o mână pe braț:

— Te simți bine? întrebă ea.

O rafală de vânt șuieră pe toată terasa.

El dădu din cap afirmativ și minți:

— Mi-a intrat puțin praf în ochi.

Adrienne îl privi ciudat.

În sinea lui, își spuse: „*Ce naiba a fost asta*? Gunnar Opdahl era… cum? Deștept și civilizat, un om plăcut cu care să-ți iei masa în oraș”. Și totuși, pe măsură ce se gândea la aceste lucruri, știa că mai era ceva, ceva profund neplăcut de care urma să-și amintească. În sfârșit, își drese glasul și se uită la Mamie:

— Ce spuneați?

— Da, spuneam că se certaseră. Gunnar și Cal.

— Știți despre ce fusese vorba? întrebă Adrienne.

— Nu chiar, replică Mamie. În ciuda sorbiturilor ei delicate, aproape că băuse tot paharul de martini. Am plecat din Elveția înaintea lui Cal. Vremea de acolo te răpune de la o anumită vârstă.

— Când s-a pensionat Cal?

— În ’93, răspunse Mamie. Dar cearta lor este de dată mai recentă. Cred că a început, oh!… poate acum un an. Poate mai mult.

— Avea vreo legătură cu Institutul? se interesă Adrienne.

Mamie își legănă capul în față și în spate, se încruntă și-și umplu din nou paharul:

— Cred că asta trebuie să fi fost. Sincer, era singurul lor domeniu comun. Și chiar și pensionat, Cal era încă activ în anumite acțiuni. Fiind unul dintre fondatori, avea încă un cuvânt de spus.

— Ce fel de decizii?

— Despre bursieri, cercetare și clinică, desigur. Doar fac o treabă atât de bună cu tinerii care au probleme! Se opri și reluă: Aceste *dezacorduri* cu Gunnar e posibil… Apoi însă înălță din umeri și nu-și continuă gândul: N-ar trebui să mă pronunț, pentru că realmente nu știu. Doar bănuiesc.

— Spune-ne. Te rog! o presă Adrienne. Știm atât de puțin…

— Păi, voiam să spun că ar fi putut avea legătură cu banii, iar Gunnar să se fi simțit *împiedicat* în vreun fel. Asta este impresia pe care am avut-o în urma câtorva conversații telefonice pe care le-am surprins. Mamie pescui cu degetele o măslină din pahar și și-o azvârli în gură.

McBride se aplecă puțin spre ea:

— Este cineva la Institut care ne-ar putea spune mai multe despre conflictul dintre cei doi?

Mamie se încruntă:

— Ah, nu cred! Cal era ultimul din grupul inițial. Iar cei noi nici măcar nu-i cunosc.

— Lew a fost bursier, spuse Adrienne, aruncându-i o privire pe furiș lui McBride.

— Ah, da! exclamă Mamie, destinzându-și toată fața într-un zâmbet deschis. Ce interesant! Întinse mâna și puse o palmă delicată pe brațul lui, mângâindu-l într-o manieră foarte politicoasă: Trebuie să fii… un tânăr remarcabil!

McBride zâmbi. Lui Mamie începuseră să i se încrucișeze ochii, iar cuvintele ei nu mai erau atât de clare. Probabil, femeia le spusese tot ce știa.

Adrienne observă și ea același lucru. Mamie se preocupa acum de măslina din cel de-al doilea pahar de martini, ceea ce sugera că discuția urma să se întrerupă. Așa că era mai bine să se ajungă la miezul problemei. Mamie apucă paharul de picior, îl roti și urmări cum se învârt cerculețele uleioase ale băuturii. În larg, un Jet Ski începuse să turuie, cutreierând golful cu un sunet la fel de iritant ca al unui țânțar. McBride îi povestea lui Mamie despre bursa lui.

Adrienne cântări situația în gând ca și când ar fi fost un proces și se întrebă ce ar mai putea întreba un martor:

— În urma domnului Crane au rămas acte?

Întrebarea o surprinse pe Mamie:

— Poftim?

— Știu că lucrurile personale i-au fost vândute, spuse Adrienne, dar uneori…

— Ei, nu ești prima care întreabă, îi spuse Mamie, mascând un sughiț. După ce a murit, un tip de la guvern a venit și m-a întrebat același lucru. Un individ mărunțel, tare nesuferit! Își aruncă pe spate capul ca o adolescentă. I-am spus un citat pe care Cal îl tot folosea, al unui legionar mort: „*Pas des cartes, pas des fotos et pas des souvenir*s".

Adrienne o privi disperată:

— Am învățat doar spaniolă.

McBride îi traduse:

— „Nici scrisori, nici poze, nici suveniruri." Și zâmbi cu regret: Ceea ce nu sună prea bine pentru noi. Oricum, hotărî el, v-am răpit destul timp.

— Ați fost foarte amabilă, adăugă Adrienne, ridicându-se în picioare.

Întinse mâna și i-o reținu un timp, uitându-se la Adrienne de parcă ar fi fost un tablou de Vermeer{24}.

— Ai așa o aură, spuse ea. Apoi râse: Mai bine v-ați așeza din nou. Întorcându-se spre McBride, Mamie îi zise: Cal spunea numai tâmpenii – *pas des cartes,* ce să spun!

• Capitolul 37 •

Mamie se întoarse după câteva minute proaspăt rujată și cu părul pieptănat din nou, aducând cu ea o servietă uzată și un mic album foto. Ridicând servieta, spuse:

— Îi plăcea să-și scrie corespondența aici. Uitându-se dincolo de terasă, Mamie continuă: Cred că vremea se strică. Mai bine am merge înăuntru.

Îndemnându-i cu un semn al mâinii, ea îi conduse pe un hol lung spre o cameră joasă cu ferestre largi și jaluzele de modă veche, un ventilator fixat pe tavan, care pornea din când în când.

Dincolo de geamuri, în spatele unui rând de palmieri zburliți de vânt, Golful Mexicului tremura cu suprafața apei negru-albastră, pătată pe ici, pe colo cu alb. McBride simțea electricitatea din atmosferă. Lângă casă, frunzele verzi-stacojii ale unei tufe se împrăștiau pe podeaua cu dale, gonite de vânt.

Camera era confortabilă, mobilată cu câteva piese vechi din papură și plante din abundență: ficuși, ferigi și hibiscus. În niște ghivece de faianță creșteau arbuști de citrice. Lângă ușă, câteva gardenii înflorite încărcau aerul cu un parfum puternic.

Mamie se așeză între ei doi pe o canapea micuță și luă albumul în poală. Îl deschise și începu să dea paginile una după alta, fără să zăbovească prea mult la niciuna.

— Casa părinților mei, zise ea, în Amstelveen.

— E frumoasă, remarcă Adrienne, cu sinceritate.

— Lucrau la bancă, se confesă Mamie. Și mama. Era o veritabilă Dolle Mina! Întoarse altă pagină, apoi alta, căzând pe gânduri în timp ce privea pozele: Fratele meu, Roel, suspină ea. Atât de chipeș!

— Mai...?

Mamie negă printr-o mișcare a capului:

— Nu! A murit în război.

— Ca soldat? întrebă McBride.

Mamie făcu din cap că nu:

— De tuberculoză. O altă poză, a unei tinere femei așezate pe terasa unei cafenele, într-un oraș european: Știți cine este aici? întrebă ea sfioasă.

McBride:

— Desigur, replică el. Este Greta Garbo! Aș recunoaște-o oriunde.

Mamie hohoti cu un: „Ha!” tare, dar nu dizgrațios:

— Ce tânăr drăguț! Și ce mincinos!

— Tu ești, așa-i? întrebă Adrienne. Ești așa de frumoasă!

— Iar tu ești o scumpă! replică Mamie. Apoi dădu iarăși pagina și se opri; degetul ei arătător începu să lovească o poză de 15 pe 20 de centimetri care înfățișa șase bărbați aflați pe o terasă elegantă, undeva în Alpi: Iată! spuse ea. Asta voiam să vă arăt!

Era o poză sepia cu niște bărbați așezați pe două rânduri: trei în picioare, în spate și trei așezați în genunchi, în față. Purtau haine de modă veche pentru drumeții: pantaloni sport, jambiere, bocanci greoi și pulovere de lână cu model. Pe fundal se vedea un decor montan, ușor de recunoscut.

— Aici, în față, este Cal, în mijlocul evenimentelor ca întotdeauna.

Adrienne examină cu atenție poza care-i arăta pe Crane și pe prietenii lui proaspăt întorși dintr-o drumeție în Alpi. De la prima privire își dădu seama că acest Crane fusese arătos în tinerețe, cu ochi negri, umeri largi și un nas acvilin care se potrivea cu bărbia cu gropiță. În stânga lui se afla un tip mare, de origine scandinavă, cu fața largă, obrajii plini și păr blond, țepos. Ochii acestuia de un albastru spălăcit erau ușor umbriți și priviseră direct în obiectiv.

— Cine este aici, întrebă McBride, lângă Crane? bărbatul i se părea într-un mod curios familiar.

— Acesta este Ralf, spuse Mamie. El și Cal lucrau împreună.

— La Institut? întrebă Adrienne.

— Bineînțeles, replică bătrâna doamnă. Gunnar este fiul lui.

Mamie scoase poza din micile plăcuțe care o țineau de colțurile paginii și o întoarse pe verso. Pe spate, scrise cu cerneală albastră, ușor decolorată, erau cuvintele:

„Eiger Monch & Jungfrau.
St-Dr: W. Colbz, J. DeMenil, F. Nagy.
În genunchi: T. Barnes, C. Crane, R. Opdahl.
8 septembrie ’52: Palace Hotel Eiger (Murren).
Întorși de la Schilthom!!!”

— Și acești bărbați? întrebă McBride.

Mamie zâmbi:

— Spioni, răspunse ea.

— Plecau des în drumeții? se interesă Adrienne.

Mamie clatină din cap:

— Nu, cred că asta a fost singura. Au avut ceva treabă. Se gândi preț de o secundă, apoi înclină din cap hotărât, semn că și-a amintit: Știu! Abia deschiseseră clinica, spuse ea.

— Clinica Prudhomme, sugeră Adrienne.

Mamie aprobă din cap:

— Da! Așa că a fost o mică sărbătorire.

— De unde aveți poza? întrebă McBride.

— S-o am? Eu le-am făcut-o! spuse ea. Ăsta este scrisul meu, nu al lui Cal. Și nu are prea multe poze din vremea aceea, întoarse repede câteva pagini din album până găsi ceea ce căuta: Mai este doar asta, deși cred că și Thea mai are câteva.

Poza nouă fusese făcută vara și înfățișa un conac de pe o alee rezidențială la periferia unui oraș european. Clădirea i se păru lui Adrienne asemănătoare cu sediile birourilor de avocatură de pe Massachusetts Avenue din Washington. Cu urne uriașe de piatră, cu vegetație luxuriantă postate de o parte și de alta a intrării masive. În dreptul ușii, cu o mână pe mânerul de ciocănit și privind spre aparat, se afla Crane. Alături, pe pagina albumului, cu același scris de mână înflorit era trecută însemnarea:

„Sosește Herr Direktor!
Institutul (Kussnacht).
3 iulie, 1949."

— Ei, spuse Mamie ridicându-se. O să vă las să vă mai uitați. Eu cred că am să mă întind puțin. Dacă aveți nevoie de ceva…

— Ah, ne descurcăm, îi spuse Adrienne.

Ploua acum, picăturile mari stropind geamurile ferestrelor. Peste golf se auzeau tunete. McBride deschise servieta și scoase câteva dosare și plicuri, o mapă juridică de culoare galbenă, două-trei dosare diferit colorate, un jurnal vechi, tip Hermes și un număr din *AARP Bulletin.* Văzu, de asemenea, un teanc gros de scrisori, prins cu un elastic.

Cu alte cuvinte, mormanul de hârtii părea promițător. Amândoi întinseră mâna întâi după jurnal, dar Adrienne reuși să ajungă prima la el. Se lăsă pe speteaza canapelei și începu să citească, în timp ce McBride verifica restul foilor.

Nu după multă vreme, ajunse la concluzia că nu prea avea ce găsi în ele. Majoritatea erau acte de la bancă, chitanțe sau corespondența cu diferite agenții de brokeraj. Fondul Imobiliar Harvard își exprima speranța că vor fi menționați în testamentul lui, iar Sprint și-l dorea client.

McBride ridică privirea din foi:

— Ceva interesant?

Adrienne clătină din cap, închise jurnalul și-l lăsă pe măsuța de cafea:

— Sunt poezii, spuse ea. La bătrânețe scria poezii.

— Glumești, reacționă McBride, fără să-și ascundă dezamăgirea.

— Convinge-te singur! spuse ea și, îndepărtând elasticul de pe pachetul de plicuri, începu să le răsfoiască pe rând.

Între timp, McBride termina de verificat ordinele de plată ale bătrânului, neștiind ce nume căuta exact. Minutele se scurgeau lent.

După un timp, Adrienne raportă:

— În mare, sunt numai chitanțe. A cumpărat pantofi de la Church, căști pe strada Main și pantaloni de la Beecroft & Vane. Și-a luat medicamentele de la Rite-Aid. Se uită spre el: Nu rezolv nimic cu astea.

McBride înălță din umeri și își îndreptă atenția spre albumul cu poze. Deschizându-l la poza cu Crane în fața Institutului, o privi mult timp, încercând să-și amintească.

Adrienne îl observă.

— Unde este Kussnacht? întrebă ea.

— La nord de Zürich. Este sediul central al Institutului.

Tăcu și se încruntă.

— Ce este? îl întrebă Adrienne.

McBride dădu din cap:

— Încerc să mi le ordonez în minte, să-mi dau seama când – *exact* – am devenit „Jeffrey Duran”. Și ultimul lucru pe care mi-l amintesc, pe care mi-l amintesc *cu adevărat* este că m-am dus la Institut. Venisem în Elveția să vorbesc ceva cu Opdahl. Trebuia să iau prânzul cu el.

— Tipul care s-a certat cu Crane?

McBride confirmă din cap, apoi reveni la poza de grup de pe terasa din Murren:

— Seamănă cu tatăl lui, îi spuse el. Mă refer la Opdahl. Privind fix fața lată și ochii umbriți ai lui Ralf, McBride simți același fior de

spaimă pe care-l avusese și cu câteva minute înainte. Era o senzație care te ducea cu gândul la proverbul care descrie cum te-ai simți pășind în propriul mormânt; se scutură ca să scape de ea: Mai bine am mai căuta și altceva, spuse el.

— Mmm!

Ploaia începuse să răpăie pe acoperiș, acoperind ferestrele cu picături dese, argintii. Adrienne deschise un plic mare de hârtie maro, se uită în el și-l puse pe masă.

— Ce-i cu ăsta? întrebă McBride.

— Fragmente din ziare, replică ea. Anunțuri și altele.

McBride se arătă lipsit de interes și apucă mapa cu hârtii galbene, care părea nouă. Răsfoind-o, din ea căzu un plic pe masă și, în același timp, McBride descoperi pe paginile de la sfârșit textul unei scrisori sau cel puțin, o primă variantă a acesteia.

Lăsă plicul acolo unde căzuse și se concentră asupra scrisului de pe foaie, care conținea foarte multe tăieturi și corecturi. Textul începea cu „Gunnar".

McBride se opri: „Niciun «Dragă», deci nu își arată nicicum afecțiunea. Și ce e mai ciudat, cine ar scrie o scrisoare în interiorul unui dosar, de fapt la sfârșitul acestuia, scriind de la ultima pagină spre început?" Mirarea lui nu-și avea rostul și își răspunse imediat: „Pentru că acest Crane căra cu el mapa juridică, notând în ea pe ascuns în locuri publice și nu voia ca trecătorii să surprindă vreun cuvânt".

„Răspunsul este: ..."

McBride se opri din nou. „Gunnar... Răspunsul este:..." „Care o fi fost întrebarea?" se gândi McBride.

> „Sunt consternat de ceea ce îmi propui. Jericho sună incredibil și nu înțeleg ce rațiuni bolnave ar putea să-l justifice. Chiar și în clipa de față mă simt vinovat pentru lipsa mea de reacție din trecut. Doar un singur avion doborât în Africa și mor un milion de oameni?
>
> Unde ți-era cercetarea? La ce te gândeai? Măcar, am avut – vreodată – un bursier în Rwanda?
>
> Indiferent la ce te gândeai, nu vreau să fiu părtaș la un alt asemenea dezastru, care – fără îndoială, ar fi Jericho.

Evenimentul care l-ar precede pare astfel doar un exercițiu. Așadar, *nu* vei primi semnătura pe care mi-o ceri. Nu trebuie să fie pus în practică. Iar dacă găsești cumva o modalitate de a continua totuși, îți garantez că voi face tot ce îmi stă în putere să opresc punerea lui în practică.

Dă-mi voie să-ți amintesc, Gunnar, câteva principii de bază, pe care se pare că le-ai uitat. Organizația noastră s-a format la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. În perioada de refacere de după acea catastrofă, Occidentul, nehotărât, se angaja într-un Război Rece care promitea s-adauge noi cifre la masacrele în serie din războaiele anterioare. Pentru a împiedica acest lucru, o parte din noi ne-am adunat și am pus bazele instituției pe care tu acum o conduci.

Tatăl tău a fost unul dintre noi. Aș putea spune unul dintre cei mai buni oameni ai noștri.

Dar noi toți formam un tot, opt bărbați din patru țări care am luptat mult și din greu pentru cauza libertății – membri ai OSS-ului, SOE-ului și ai altor servicii și care aveam aceeași doctrină: că trebuie să existe o putere, un fel de a treia clasă de indivizi în afara conducătorilor și a discipolilor care să aibă datoria de a preveni greșelile civilizației…

Să nu mai existe Hitleri. Nici alți Stalini. Nici alți Mao.

Niciodată.

Riscurile pe care ni le-am asumat au fost inimaginabile, cu atât mai mult cu cât nu ne-am putut bucura vreodată de drepturile și avantajele ce le revin în mod normal celor care lucrează în serviciul guvernului.

Dacă greșim, pierdem totul – și pentru totdeauna – și va ieși totul la iveală – nu doar Batista, ci și Papa, și toate celelalte. Suntem pregătiți pentru asta? Mă îndoiesc.

De fapt, Institutul a fost întotdeauna o organizație para-politică, o a treia forță, asemănătoare Triadelor sau Mafiei. Toate aceste organizații încep ca niște combatanți secreți și se lansează într-o misiune politică de dimensiuni uriașe. Deseori, probabil în mod inevitabil, când își pierd rațiunea de a exista – adică fie cauza lor e pierdută, fie câștigată – acestea nu se desființează, dar degenerează în organizații

criminale.

Și asta mă tem că s-a întâmplat și cu Institutul aflat sub comanda ta. La început, omoram monștri – ținte dificile, ale căror identități le hotărâm împreună. Acum, când Războiul Rece nu mai e de actualitate, țintele noastre sunt din ce în ce mai slabe și mai… ușoare. Adevărul e că Institutul ar fi trebuit închis atunci când Gorbaciov a cerut pace…”

— Uită-te la asta, spuse McBride întinzându-i scrisoarea lui Adrienne. E incredibil!

Un timp o privi pe Adrienne cum citește, gândindu-se la modul în care Institutul își folosise bursierii ca să exploreze tehnici și practici obscure ce puteau fi folosite în operațiuni de manipulare a minții (studiul său despre „terapia animistă” și Lumea a Treia era un simplu exemplu).

— Iisuse! șopti ea. Ridică ochii spre el și întrebă: Cum adică „Papa”? Se referă la tatăl lui sau… la porecla lui Hemingway?

— Nu știu, spuse McBride. În momentul ăsta îmi fac mai mult griji în privința lui „Jericho”. Privirea îi căzu pe plicul care scăpase dintre foile aceleiași mape. Destinatarul era: „Calvin Crane, Florida”, dar nu avea timbru sau adresa expeditorului. „A fost înmânat atunci” gândi McBride. Îl deschise și găsi în el o singură pagină de text, nesemnată:

„Dragul meu Cal,

Îți mărturisesc că am fost șocat de smerenia și nesăbuința din recenta ta scrisoare, care mi-a ajuns prin poștă abia ieri.

Unde ți-a fost capul când ai pus asemenea lucruri pe hârtie?

Poate că vârsta te-a făcut nepăsător, dar e posibil să te fi făcut și… smerit? Nu trebuie să mi se amintească «principiile de bază» care au fondat această organizație. Ele îmi guvernează viața de zi cu zi, asemenea tatălui meu și ție, cândva.

Și nici nu e necesar (sau de dorit) ca noi să discutăm operațiunea pe care cu atâta neatenție ai menționat-o în scrisoare. Rolul tău în aceste afaceri s-a încheiat de mult.

Refuz să mă justific în fața ta în legătură cu evenimentele din Africa sau în legătură cu orice altă activitate. Mai mult chiar, se pare că decizia mea de a te

informa în legătură cu operațiunile, chiar și după pensionarea ta, a fost o greșeală.

Însă o greșeală și mai mare faci tu când nu semnezi pentru aprobarea vărsării anuale a fondurilor operaționale din sucursala din Liechtenstein. Faptul că această primire de fonduri este condiționată de două semnături este un anacronism rămas de pe vremea când Institutul și Clinica erau entități separate. Este teribil de neplăcut acum modul în care tu profiți de această anomalie ca să-ți impui punctul de vedere.

Nu doar neplăcut: este un atac, nu doar la adresa Institutului, ci chiar la adresa mea. Te rog să-ți revizuiești atitudinea."

McBride își întoarse capul spre Adrienne, care citea peste umărul lui aceeași scrisoare, după ce o terminase pe cea dinainte.

— Mamie avea dreptate, spuse el.

— În legătură cu ce? ea încă mai citea.

— Cu banii. Crane îi blocase cumva și îi dădea mai puțini.

O lăsă să termine de citit până când ea ridică privirea spre el în semn că încheiase. McBride nu mai spunea nimic, stătea nemișcat, părând absent.

— La ce te gândești? întrebă ea.

— La bursa mea, zise el. Mă gândesc că totul a fost doar o înscenare.

— Mai povestește-mi o dată…

— Studiam terapiile diverselor triburi. La asta se reducea, până la urmă, tot studiul meu. De toate, pornind de la dansurile frenetice, până la parabole și zicători.

— Și? Nu văd cum ar putea ajuta astea programul.

— Eu da. Numai despre asta era vorba: stări de veghe modificate. Droguri, hipnoză, stări de transă. Și nu numai asta, eram încurajat să scriu despre „Mesia în Lumea a Treia" și „Conversiunea în masă". Și am scris. Am scris un articol despre un vindecător religios carismatic din Brazilia, un preot răspopit din Salvador despre care se spunea că făcea minuni și despre un politician penticostal din… cred că era din Belize.

— Și?

— Cineva l-a omorât pe vindecătorul acela. L-a împușcat pe scenă

în vreme ce era cu mâinile băgate până la coate în măruntaie de găină. Ziarele au spus că ucigașul era un nebun.

— Și crezi că?…

— Nu știu ce să mai cred, replică McBride.

Amândoi se lăsară pe spate, ascultând ploaia care bătea în geamuri. După un timp, el se aplecă în față și începu să pună hârtiile lui Crane înapoi în servietă. Adrienne se ridică, traversă camera spre fereastră și privi afară:

— Nu mai plouă, spuse ea.

McBride dădu din cap, apoi zăbovi o clipă asupra unui plic gros din hârtie maro, cel cu tăieturile din ziare. În colțul din dreapta sus era o însemnare în care McBride recunoscu scrisul lui Crane: „Primele Rapoarte”.

Deschise plicul și-i goli conținutul pe masă, apoi începu să aleagă hârtiuțele. La început, ceva mai repede, pe urmă mai încet, apoi din nou mai repede. Erau articole din ziare, unele foarte lungi, altele scurte, majoritatea fragile și îngălbenite de vreme. Erau anunțurile de deces ale unor personalități mai puțin cunoscute din zeci de țări, precum și relatări amănunțite ale morților violente ale unor personalități de primă mărime din întreaga lume: „Data: Rwanda…”

„Avionul liderilor Hutu dat dispărut.”

„Dispărut?”

McBride răsfoi articolele unul câte unul. În cele din urmă, se uită spre Adrienne și o întrebă:

— Ai citit asta?

Adrienne privi foile din mâna lui:

— Ce?

— Tăieturile astea din ziare.

Ceva din vocea lui o făcu atentă:

— Nu, spuse ea privindu-l în față. Sunt doar decupaje din ziare. De ce?

El nu îi răspunse imediat, dădu doar din cap, nevenindu-i parcă să creadă. Apoi ridică ochii spre Adrienne și zise:

— Cred că tocmai am găsit lista neagră a Institutului.

•

Copiară numele – care erau multe – pe o foaie din dosar și o luară cu ei, apoi îi spuseră lui Mamie:

— La revedere!

Aceasta o îmbrățișă puternic pe Adrienne și cu un zâmbet reținut o întrebă:

— Ți-ai găsit scrisorile, dragă?

Adrienne infirmă:

— Nu, răspunse ea simțindu-se vinovată când văzu blândețea din privirea femeii și adăugă: Știi, Mamie, de fapt, n-au existat niciun fel de scrisori. Am spus doar că…

Mamie zâmbi:

— Știu, spuse ea și o strânse pe Adrienne de mână. Dar nu-mi mai spune nimic. Știu cum erau prietenii lui Cal. Promite-mi numai că, dacă reveniți, rămâneți și la masă! S-a făcut?

Au încuviințat și și-au luat rămas-bun.

O jumătate de oră mai târziu, Adrienne și McBride erau în Longboat Key, pe terasa unui restaurant specializat în „bucătărie Floribbeană”. Aerul era îmbibat cu aromele fripturilor la grătar, al uleiului de măsline și cu mirosul banilor vechi. Ventilatoarele din tavan se învârteau ușor deasupra capetelor tuturor. Pe ușa restaurantului scria „CA D’EUSTACE”.

Cinară la lumina lumânărilor și băură o sticlă de Sancerre rece. Între timp ploaia se oprise, iar aerul era rece, proaspăt și curat. În apropiere se auzea vuietul oceanului, murmurând în întuneric.

— Jumătate din numele astea nu le cunosc, spuse Adrienne uitându-se pe listă. De exemplu, cine este ăsta: Forrestal?

— Cred că a fost… parcă prim-ministrul Apărării. A suferit un fel de cădere nervoasă, credea că e urmărit în permanență.

— Și ce s-a întâmplat cu el? întrebă ea.

— A căzut de la fereastra Spitalului Bethesda Naval. De la ultimul etaj. Un portavion îi poartă numele.

Adrienne se strâmbă:

— Și Lio Bao?

— Un chinez, spuse McBride.

— Asta am ghicit și eu, răspunse ea.

McBride trecu repede peste glumă:

— Nu am ghicit. *Știu* asta! A fost mâna dreaptă a lui Mao. Un tip foarte periculos. A murit într-un accident de avion.

Se arătă impresionată:

— Pe următorul îl știu și eu, spuse ea. Faisal. Era un fel de prinț saudit sau cam așa ceva.

— Rege, o corectă el. A inițiat embargoul petrolului arab. Nepotul lui l-a împușcat în timpul unei parade, când i se acordau onorurile. Țin minte că am citit despre asta: regele stătea în față, așteptând să fie pupat pe nas…

— Poftim?!

— Obiceiul locului. Mă rog, nepotul aștepta să-i vină și lui rândul și, când ajunge la el, trece peste partea cu sărutul și-l împușcă în cap. McBride se opri ca să-și amintească: Tânărul era student la San Francisco și după asasinat toată lumea a zis că a înnebunit, chiar și sauditii. Atunci și-au dat seama că nu-l pot executa dacă este nebun. Așa că s-au răzgândit, au declarat ca este normal și i-au tăiat capul.

— Cum de știi atât de multe? întrebă ea.

— Am absolvit cu dublă specializare: Psihologie și Istorie modernă.

McBride apucă sticla de vin și umplu din nou paharele.

— Sunt șaizeci sau șaptezeci de nume aici, spuse ea.

McBride încuviință din cap:

— Câte unul sau doi pe an, până ajungem la anul de început al Războiului Rece. Se uită pe listă și indică un nume: Ăsta-i tipul de care ți-am vorbit. Tămăduitorul.

Adrienne se uită pe pagină în dreptul degetului lui și descoperi un nume imposibil de pronunțat.

— Jew-ow du Gwi-ma-ris, spuse el.

Adrienne începu să mai citească și alte nume:

— Zia-ul-Haq. Park Chung Hee. Olaf Palme.

McBride continuă „catalogul”:

— Wasfi Tal. Solomon Bandaranaike.

Ea ezită:

— Și toți au fost asasinați?

— Cei pe care i-am recunoscut, da! Park a fost președintele Coreei de Sud. Șeful serviciilor secrete l-a împușcat chiar în timp ce luau cina. Palme a fost prim-ministru al Suediei. Cineva l-a împușcat când ieșea de la teatru, împreună cu soția.

Ochii ei coborâră spre sfârșitul listei:

— Unele nume sunt ușor de identificat, dar de cei mai mulți dintre ei nu am auzit, observă ea. William Tolbert.

— Liberia, îl recunoscu McBride.

— Cine-i ăsta? întrebă Adrienne.

McBride citi numele:

— Albino Luciani. Parcă-i suna cunoscut, dar... nu. Luciani era unul din numele pe care nu le știa. Ne putem interesa de el mai târziu, spuse McBride, lăsându-se pe spătarul scaunului. Ca și Adrienne, era uimit de ceea ce descoperiseră și îngrozit de amploarea lucrurilor. Trecu un minut, apoi două. Din când în când, McBride clătina din cap și înjura cu un zâmbet trist pe buze:

— Nu este decât o listă, spuse ea. De fapt, nu demonstrează nimic.

— Așa e.

— Adică, este doar un amalgam de știri din ziare. Poate Crane făcea un fel de proiect de cercetare.

McBride aprobă din cap:

— Da, așa pare. *Probabil* că „făcea un proiect de cercetare". Se opri: Asta crezi tu?

Adrienne făcu semn că nu:

— Nu, spuse ea. Cred că este o listă a victimelor. Și cred că asta înseamnă că suntem morți.

McBride dădu din cap, îngândurat, și o prinse de mână. Arăta speriată și cum să nu fie? Și *el era.* Dacă știau adevărul despre *aceste crime* era destul ca să fie și omorâți.

— Acum înțeleg ce voia să spună, zise ea.

— Cine?

— Shapiro. A zis că este ceva întunecat, dar știi ceva? Bănuia doar. Habar n-avea *cât de întunecat* este totul. Adrienne privi în gol: Și acum ce facem?

McBride clătină din cap:

— Nu știu. Cred că... o să mai beau ceva, replică el. În orice caz, tu ești avocatul, ce crezi *tu* că ar trebui să facem? Adică, ce am putea arăta ca dovadă poliției sau Serviciilor Secrete... *oricui*?

Adrienne se lăsă pe spate:

— Avem dosarul tău medical.

— Care demonstrează ce?

— Că ți s-a făcut operație pe creier și că doctorii au găsit ceva.

— Bine, altceva? întrebă McBride.

— Bonilla. Probabil că s-a sesizat dispariția lui până acum.

— Continuă!

Adrienne se gândi:

— Pușca!

— Numai că *nu avem* pușca.

— Dar pot să le vorbesc despre ea. Am văzut-o.

Ezită și ridică din umeri.
— Altceva?
Adrienne clătină din cap:
— Cam atât. Sunt scrisorile pe care le-am văzut, dar nu cred că ne vor putea fi de folos la tribunal. Sunt mai mult indicii pentru anchetă decât probe.
McBride oftă:
— Așa cred și eu.
— Și lista…
— Nici măcar nu e o listă. Este un teanc de tăieturi din ziare. Pe care oricum nu le avem. Se opri și reluă: Deci, în realitate, tot ce avem și singurele lucruri cu care ne putem prezenta poliției: un detectiv dispărut, o pușcă lipsă, niște indicii interesante și o fotografie a *ceva* care a fost în capul meu.
— Și Crane, adaugă ea. Îl avem și pe Crane. A fost omorât și putem dovedi că Nikki a fost aici în momentul când a fost împușcat.
McBride aprobă din cap:
— OK! Bine! Să zicem că mergem la poliție cu mica noastră lista de cumpărături. Și dup-aia? Ce urmează?
Adrienne se gândi o clipă și apoi îi răspunse:
— Dacă avem noroc, fac un raport și îl îndosariază.
— Asta zic și eu, spuse McBride. Și până ajung ei să se ocupe de el, *dacă* ajung vreodată, tu și cu mine vom fi în același plan astral cu Eddie Bonilla și Calvin Crane. Ca să nu mai pomenim și de domnul Luciani, oricine ar fi el. Adică, *a fost.*
— Și „Jericho”?
Numele îi trecu prin cap ca o boare de vânt. „Jericho”. Își aminti cuvintele lui Crane din scrisoarea către Opdahl. Jericho: „un dezastru”. Jericho: „sună incredibil”. McBride știa că toată povestea avea legătură cu Jericho, indiferent ce însemna acesta. Era steaua întunecată care îi furase ani buni din viață. Era forța care îl ucisese pe Calvin Crane, o electrocutase pe Nico, îl ciopârțise pe Eddie Bonilla și îl strivise pe Raymond Shaw. Ce era, de fapt? Nu știa, dar îl îngrozea de-a dreptul. Totuși, pentru că Adrienne îl privea, reuși să afișeze o expresie oarecum hotărâtă, o mască diferită de slăbiciunea și teama care-l încercau.
— Nu știu, îi spuse el, dar vom afla.

• Capitolul 38 •

Poate de vină era vinul sau faptul că erau amenințați cu moartea. Poate amândouă sau poate doar momentul era potrivit.

Stăteau în fața motelului Super 8, cunoscutul „motel ieftin”, așteptând ca motorul mașinii să se oprească. Nu se știe din ce cauză, în ultima vreme motorul Dodge-ului obișnuia să mai meargă puțin chiar și după ce scoteau cheile din contact. Și pentru că nu aveau ce să-i facă, de câte ori se întâmpla acest lucru, rămâneau amândoi lângă mașină până auzeau că s-a oprit de tot.

— Nu-mi vine să cred, spuse Adrienne. Lista aceea, totul...

Aerul era răcoros și palmierii se legănau în vânt. Asfaltul încă umed în urma ploii căzute lucea în luminile din parcare.

— Din când în când încerc să nu mă mai gândesc la asta și-mi spun că *nu se poate.* Apoi iar îmi vine în minte imaginea lui Nikki în cadă și apoi... Eddie.

Adrienne privea în direcție opusă motelului. Mașinile treceau pe lângă ei, scrâșnind pe asfaltul ud. O firmă luminoasă cu neon albastru se reflecta în zigzag pe ciment. Adrienne continuă:

— Lumânarea aceea și casa din Bethany explodând...

McBride o urmări cum își duce o mână spre ceafă și-și bagă degetele în păr, vrând parcă să-și susțină astfel capul. Văzu că îi dau lacrimile. Ea reluă:

— Și apoi... toate acele crime.

Motorul se opri.

— Știu, spuse el. Este totul foarte întunecat.

O luă în brațe.

Întotdeauna fuseseră foarte reci unul cu altul, meticuloși și atenți la fiecare contact fizic întâmplător, dar de data aceasta ea se lăsă în brațele lui, cu obrajii scăldați în lacrimi și corpul tremurându-i, lipit de al lui. După câteva secunde, își întoarse fața spre ea și-i șterse lacrimile. Apoi se aplecă ușor și o sărută atât de tandru, cum nu mai sărutase pe nimeni până atunci. Buzele ei erau reci și umede ca și aerul de afară și aveau gust de mango. Intenționase s-o sărute, să fie un fel de sărut *protector.* Cast. Ea se îndepărtă puțin și scoase un mic sunet, ca un oftat.

Apoi buzele lor se regăsiră și a doua oară sărutul le scăpă de sub

control. Nu dură mult, poate zece secunde până când se izbiră sprijinindu-se de mașină, bâjbâind fiecare prin îmbrăcămintea celuilalt, sfidând în public limitele decenței. Îi salvă un cuplu care ieși dintr-una din camerele de motel: femeia, o blondă cu o coafură cârlionțată, mergea legănându-se pe tocurile cui și-i spuse partenerului ei cu glas tare și accentuat:

— Vrei un Tic-Tac?

Adrienne începu să râdă, cu un hohot șoptit parcă și care răsuna din ce în ce mai spumos. Amândoi se îndreptară împleticindu-se spre camera 18-B, învăluiți în râsete și dorință. Abia reușiră să închidă ușa și se năpustiră unul asupra celuilalt. Adrienne părea că ia foc, cât despre el…

În aceste condiții, hainele păreau un obstacol în plus și erau greu de înlăturat, pentru că în situația dată el începuse să simtă că amândoi sunt un tot. Se despărțiră ca să îndepărteze obstacolul.

— Este o greșeală, spuse Adrienne cu o voce susurată care se risipi într-un chicotit, în timp ce execută un fel de strip-tease rapid și incomod.

— Știu, gâfâi el azvârlind o șosetă într-un colț al camerei.

— O să complice lucrurile, continuă ea, aruncându-se pe pat.

— Ar trebui s-așteptăm, îi spuse el, alăturându-i-se într-o fracțiune de secundă și năvălind asupra ei – și asupra tainelor ei – de parcă lumea n-ar mai fi existat și nici ziua de mâine.

Și totul se petrecu firesc. Adrienne, atât de reținută și „încheiată la toți nasturii până la gât”, era neexperimentată, dar curajoasă în pat. Încercară totul. La un moment dat, când McBride se tolăni pe cearșafuri într-o dulce extenuare, crezând că au terminat, Adrienne se sprijini într-un cot și spuse de parcă faptul ca făcuseră dragoste avea nevoie de justificare:

— Păi, știi, suntem niște animale tinere și sănătoase. La ce te așteptai?

— „Animale”, chiar că da.

— Hei!

— Și „sănătoase”, urmă el. Îți dau dreptate, dar…

— Ai să plătești pentru asta, zise ea cu o sclipire în ochi.

Se urcă peste el, țintuindu-i coatele cu genunchii și se ghemui deasupra lui.

El își răscumpără greșeala.

Mai târziu ea zise râzând că se simte vinovată că i-a impus plata.

— Avem un remediu pentru vină, îi spuse el.

— Lasă-mă să ghicesc…

Și îl descoperi singură.

Pe urmă, lenevură împreună, delectându-se cu proaspăt descoperita lor intimitate. McBride găsi un pachet de cărți de joc în birou, acolo unde ar fi trebuit să fie o Biblie, ediția Gideon și așezându-se pe pat o amuză pe Adrienne cu ele. Putea să taie cărțile într-o mână, ceea ce părea ușor până când încercă și ea și cărțile se împrăștiară prin toată camera.

— Ai o pălărie?

— Nu, răspunse ea cu un râs ușor. De ce?

— Dacă ai fi avut o pălărie, ți-aș fi arătat cum să arunci cărți în ea din colțul opus al camerei.

— Și de ce aș vrea să învăț să fac asta?

— Pentru că ai putea să câștigi așa multe pariuri la bar. Asta în caz că nu-ți mai merge cu avocatura.

Apoi o îndemnă să aleagă o carte.

— Orice carte? întrebă ea.

— Ce, poți să le ghicești?

— A-ha!

— Ei, oricum, alege una!

Și alese.

— Acum, ține minte ce carte este… gata? Bun și pune-o din nou în grămadă!

Adrienne îl ascultă.

Având pachetul de cărți în mâna dreaptă, între ei, McBride tăie în repetate rânduri cărțile. Apoi le amestecă și-i întinse din nou pachetul ei: Acum scoate-ți cartea și lipește-ți-o de frunte.

La început, cu o privire sceptică, și apoi tot mai încruntată, Adrienne controlă tot pachetul de cărți, căutând cartea pe care și-o alese. În final, spuse:

— Nu e aici.

— Ești sigură?

— Da, râse ea. Cum ai făcut asta?

— Ce *să fac*?

— Ai știut cartea!

— Care carte? întrebă el.

— Cartea pe care mi-am ales-o.

— Adică… dama de cupă?

— Oau! exclamă ea. *Cum* ai făcut asta?

El ridică din umeri:

— Nu știu. E doar o șmecherie. Și oricum nu o fac bine.

— Ba da, insistă ea. Dă-mi-o! Este pe sub tricou sau pe undeva. Trebuie să fie!

— Dar nu e!

— Ba e!

— Nu este!

Adrienne se ridică în picioare și-l controlă pipăindu-l peste haine, ceea ce nu-i luă prea mult, ținând cont că nu avea decât un tricou pe el.

— Atunci *unde* este? întrebă ea.

McBride păru că stă pe gânduri câteva secunde, având o mină sobră. Apoi spuse:

— Este în chiuveta de la baie.

Ea îl privi neîncrezătoare:

— Nu zău?

— Este în chiuveta de la baie, repeta el.

— Nu, *nu este*! Nu se poate!

El își îndreptă palmele spre tavan și o privi cu o mimică inocentă, tipică scamatorilor. Ochii lui păreau să spună: „Ce mă fac cu femeia asta? Nu vrea să mă creadă".

— Bine, spuse ea, ridicându-se din pat. Rămâi pe loc! Nu te mișca!

— Nu mă mișc.

— Să nu te ridici!

— Nu mă ridic.

Fără să-l scape din ochi, merse cu spatele spre baie, deschise ușa, intră și apoi țipă. După numai o secundă reapăru cu ochii cât cepele, ținând dama de cupă în mână.

— *Cum ai făcut asta*?! țipă ea.

McBride râse:

— Ai fi surprinsă să vezi câte pot să fac.

— Dar unde-ai învățat să faci asta?

— Când eram puști, am citit toate cărțile despre Houdini. Vrei să știi adevărul? Dacă n-aș fi descoperit baschetul și fetele, probabil că acum aș fi avut spectacole prin Vegas. Marele McBride. Zâmbi și oftă: Uitasem complet de asta până… acum.

La scurt timp merseră la duș, unde se spălară unul pe altul cu săpun, activitate care știau amândoi foarte bine că putea duce la un

singur lucru, ceea ce se și întâmplă, ambii ajungând pe podea sfârșiți de entuziasmul și inventivitatea celuilalt. Într-un târziu, Adrienne se forță să se înalțe în picioare, merse la chiuvetă și bău îndelung apă de la robinet cu palmele făcute căuș. Când McBride veni în pat lângă ea, era deja adormită, cu pătura trasă până sub bărbie și cu un zâmbet de copil pe buze.

Adrienne se trezi prima și hotărî să-l mai lase pe McBride să doarmă. Îi plăcea cum arăta în somn cu brațul drept ridicat peste cap, parcă ar fi înotat în vise.

După ce se îmbrăcă și se pieptănă, îi scrise un bilet:

> „Salut! Sunt la bibliotecă, verific nume. Mă întorc repede.
>
> Cu drag, A.”

Nu.

Nu „cu drag”! Era mult prea repede pentru asta. Nu iubise pe nimeni niciodată, nu cu adevărat și nu în felul acesta. Poate că noaptea trecută fusese prima dintr-un șir sau poate că nu va mai fi o alta. Așa că rupse primul bilet și mai scrise unul, pe care îl lăsă pe etajera de la baie, lângă pasta de dinți:

> „Salut! Sunt la bibliotecă, verific niște nume. Revin până în prânz,
>
> Albinuța lucrătoare.”

Întrebă la recepție cum se ajunge la bibliotecă. Femeia o privi cu gura căscată de parcă întrebarea i se părea o glumă:

— „Bibliotecă”?! se strâmbă ea. Scuze, păpușă, habar n-am!

Adrienne sună la Informații de la un telefon public din holul motelului, află numărul, sună și ceru indicații cum să găsească adresa. Întâmplător, biblioteca era la trei blocuri distanță și ajunse în cinci minute. Într-o oră deja terminase totul.

Când se întoarse, McBride era încă în pat. Auzind-o intrând, se întinse leneș și mârâi de plăcere:

— Mmm! Mmm! Vino-ncoace! spuse el.

Pe Adrienne o tenta ideea de a se vârî la loc în pat și de a se abandona în voia simțurilor, însă rămase pe loc, agățându-se de mapa galbenă.

McBride se înălță într-un cot, deodată serios și preocupat:
— Ce s-a întâmplat? Ai remușcări?
— Nu.
— Hm! Pentru că eu s-ar putea să fiu *îndrăgostit.* Cred… cred că *sunt* îndrăgostit. Ești sigură că nu vrei să vii încoace? Vocea lui se muie și deveni jucăuș insinuantă: Să te fac să te simți bine.
— Lew!
Sesiză nota sobră din vocea ei și se ridică în capul oaselor:
— Bine! Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?
— La bibliotecă.
— O! Și ce-ai aflat?
Se frecă la ochi ca să-și alunge oboseala și o privi fix, vrând să pară alert.
— Luciano Albino, îi spuse ea.
— Albino, repetă el, apoi se încruntă încercând să-și amintească. Ah, da! zise el. Lista. Așadar, cine era el?
Adrienne răsuci mapa spre el ca să-i arate ce scrisese. El miji ochii:

„John Paul I…"

— Oh, Dumnezeule! murmură McBride. La el se referea Crane. El este „Papa". Au existat povești despre otrăvirea lui după Conciliul Vatican II.
— O să ne omoare, anunță ea.
McBride tăcu un timp, apoi zise:
— Știu!
— Cum *adică* știi?
Îi tremurase puțin vocea și ea încercase să și-o controleze.
— Adică, știu că vor încerca. Deja au încercat. Dar nu o să le meargă… vreau să spun că n-o să reușească.
— De ce nu? întrebă ea, așezându-se pe pat.
— Pentru că le venim noi de hac.
— Poftim?
— O să-i prindem noi! O să-l omor pe ticălos, se jură el.
— Pe cine?
— Pe Opdahl.
— Ai înnebunit?
— Ar fi ultimul lucru la care s-ar aștepta, spuse McBride.
— Bineînțeles, pentru că este cel mai prostesc lucru pe care l-ai

putea face.

— Nu, nu este. Cel mai prostesc lucru ar fi să continuu să fug de el. Pentru că, în final, nu mai ai unde să fugi.

— Și dacă-l omori, la ce o să te ajute? întrebă ea. Adică, presupunând că ai putea, dar nu poți.

— Aș pleda pentru legitimă apărare. Tu ai putea fi avocatul meu. Am avea un proces de amploare și ar ieși totul la iveală. Ce zici?

Adrienne îl privi, mută, preț de 10-20 de secunde. Apoi spuse:

— Ești nebun.

El își lăsă capul pe pernă:

— Știu, admise. Dar dacă n-ai tu un plan mai bun, mă duc după el, pentru că nu știu altfel cum aș putea opri Jericho-ul.

— Jericho-ul? Nici măcar nu știi ce este asta.

— Ba da, un pic.

— Ce este?

— Un măcel, îi spuse el.

Ea aprobă din cap:

— Așa este. Și mai ce?

— Și este contra cronometru în clipa de față.

Adrienne îl privi, nedumerită:

— De ce spui asta?

Dar imediat ce rosti întrebarea răspunsul îi încolți în minte: pentru că o trimiseră pe Nikki să omoare un muribund.

El își dădu seama că înțelesese.

— N-au mai putut aștepta, spuse el.

Ea confirmă din cap.

— Și mai știm ceva, zise el.

— Da?

— Mai știm că acela care se ocupă de victime este cel care va declanșa totul.

Adrienne se încruntă, pentru că nu înțelegea:

— De Groot, explică el. Pacientul meu. L-ai întâlnit. Cel care… vocea i se pierdu încet.

— Ce?

— Nemernicul ăsta, șopti McBride.

Se gândea la de Groot. Cu părul blond, țepos, cu mersul atletic asemănător unui animal de pradă, întotdeauna ridicat aproape pe vârfuri. Cu rânjetul lui politicos și luminița scânteietoare din ochi. Chiar și luând medicamente, olandezul avea prea multă energie.

Permanent dădea din picior sau bătea cu degetele pe ceva într-un anume ritm, îngânând o melodie. Uneori o fluiera. De fiecare dată *aceeași* melodie. Glumiseră de câteva ori că era un cântec ciudat, pe care un olandez amator de hip-hop să-l fredoneze. „Este ca un virus audio, i se plânsese de Groot. Crezi că e distractiv, dar nu pot să mi-l scot din cap! Și nici măcar nu știu toată linia melodică, doar refrenul: că este despre Joshua."

— Ce este? repetă Adrienne, nereușind să-i citească gândurile.

— Fredona tot timpul un cântec, ceva despre Joshua și Jericho.

— Care cântec?

McBride se uită la ea:

— Cel în care se spune că zidurile se vor dărâma.

Niciunul nu mai spuse nimic un timp. Apoi Adrienne se ridică în picioare, traversă camera spre fereastră și privi afară:

— Avea o amintire de genul celor ecranate?

McBride zise:

— Da. Un scenariu de răpire de către extratereștri. Se opri să-și amintească: Ah... și o să-ți placă la nebunie asta... credea că are o tenie în inimă care îi dă ordine.

— Un vierme? repetă Adrienne.

— Da.

Adrienne merse la mapă și începu să o răsfoiască. De undeva, de pe holul etajului, Adrienne o auzi pe femeia de serviciu bătând pe la uși, anunțând că vine să facă curat. În sfârșit, găsi ceea ce căuta.

— Ia te uită la asta! zise ea, întinzându-i dosarul cu notițele ei:

> „Henrik Verwoerd, prim-ministru sud-african... susținător al apartheidului. Împușcat în '66 de Dimitrio Tsafendas. Tsafendas un nebun, sectant («Adepții lui Iisus»). Avea cinci pașapoarte false în momentul arestării. A declarat că un vierme din inimă i-a ordonat asasinarea."

— La naiba!

Cuvintele îi scăpară ușor de pe buze ca și când ar fi șoptit: „lavandă" sau: „joc cu umbre". Își ridică ochii din mapă și zise:

— „Jericho" este Africa de Sud. Își lăsă iarăși capul pe pernă și-și fixă privirea pe țevile de deasupra lui: Povestea cu tenia era un fel de clișeu, o referire bolnavă la unul dintre succesele anterioare ale Programului. Un „omagiu". McBride reanaliză ședințele cu olandezul

și abia acum își dădu seama despre ce tot bolborosea acesta: N-avea legătură cu *mandalele,* tiparele acelea fix simetrice, care bântuiau viziunile multor schizofrenici. El se referea la Mandela, pe *Mandela* îl urmărea.

McBride ieși repede din pat, întinse mâna după haine și se îmbrăcă:

— Are de gând să-l omoare pe Mandela, îi zise ei. Este un rasist și o să „arunce în aer” toată Africa de Sud.

•

Conduseră cu rândul și rulară cu 150 de kilometri la oră pe drumul interstatal, gonind spre Washington cu radioul dat la maximum. În Georgia, soarele apunea și se apropia răsăritul. Se aflau lângă granița cu Virginia. Chiar și cu 150 de kilometri la oră, uneori erau depășiți de semi-decapotabile care treceau pe lângă ei, legănându-se ușor dintr-o parte într-alta.

Era 11 a.m. când traversară Potomac-ul, îndreptându-se spre nord, spre parcarea Rock Creek. Apartamentul lui de Groot se afla pe o stradă lăturalnică, lângă Chevy Chase Circle. McBride își aminti numele imobilului: Monroe. El și de Groot glumiseră pe seama acestui nume, pentru că olandezul insista că prenumele Marilyn, și nu James i-ar fi purtat noroc.

McBride spera ca de Groot să nu se fi mutat între timp. Își închipuia că, dacă l-ar fi găsit pe olandez, ar fi putut să-i „dezactiveze” amintirea fals imprimată. Și dacă n-ar fi reușit, s-ar fi gândit la un mod de a-l scoate cumva din circulație, orice numai să saboteze Jericho-ul.

— Un bănuț pentru gândurile tale, declară Adrienne.

— Îți sunt oferite din partea casei, spuse el. Mi-aș dori să am o armă.

Adrienne se albi la față, apoi îl urmări atentă, vrând parcă să vadă dacă n-a luat-o razna de tot.

— Pentru ce? întrebă ea.

McBride își întoarse privirea spre ea:

— Tu ce crezi? De Groot e un tip uriaș. Intrară în pasajul de lângă Grădina Zoologică și adăugă: Nu vreau să se repete și aici ceea ce s-a întâmplat la mine acasă.

— Eddie avea pistol, îi aminti ea. Și nu l-a ajutat cu nimic.

McBride rămase la fel de calm și continuă să conducă, fără să spună un cuvânt. Când ieșiră din tunel, ea întrebă:

— Măcar știi să tragi cu pistolul?
— Da, zise el. Mă pricep.
— Sigur, replică ea cu ironie și scepticism în glas.
— Să știi, chiar mă pricep!
Ea îl privi din nou. „Oare chiar vorbea serios?"
— De unde? întrebă ea.
— Tata m-a învățat.
Spuse asta fără să stea prea mult pe gânduri și, de îndată ce rosti cuvintele, îi trecu prin minte imaginea lui și a tatălui lui într-o dimineață senină și tăioasă de iarnă, cu răsuflarea caldă aburind în frigul din jur și purtând mănuși fără degete. Tatăl lui îi potrivea arma pe umăr și îl învăța să fixeze ținta. Aceasta era o hârtie prinsă cu o capsă de un copac la poalele unui delușor, la vreo treizeci de metri distanță.
— Ți-am povestit că a câștigat o medalie la biatlon?
— Cum, la Olimpiadă? Fugi de aici!
— Vorbesc serios! La Olimpiada din '72, de la Sapporo.
— Asta-i grozav! exclamă ea. Apoi se opri și întrebă: Ce este biatlonul?
McBride râse:
— Este proba la care faci schi-fond vreo zece kilometri după care mai ai și tir. Dificultatea lui constă în faptul că, atunci când ajungi la proba de tir, corpul tău este deja epuizat. Așa că trebuie să fii într-o formă foarte bună ca să-ți menții pulsul rar și regulat. Și când te oprești să tragi, fixezi ținta, aștepți și apeși trăgaciul între bătăile inimii.
— Poți să faci asta?
— Nu, răspunse el. Asta reușea doar tata. Dar eu pot să trag. Sau aș putea, dacă aș avea un pistol, dar, din păcate, nu-l am.
Intrară pe Beach Drive și el se gândea cum ar putea să cumpere unul fără să mai trebuiască să treacă prin procedura obișnuită, care necesita ceva timp. De exemplu, la un târg de vechituri sau la o expoziție cu vânzare, sau pur și simplu direct de pe stradă. Se vindeau multe arme în cartierele mărginașe. Însă în acel moment nu avea loc niciun târg de vechituri sau vreo expoziție și nici nu auzise despre așa ceva și nu-i plăcea ideea de a intra într-un cartier de negri, rău famat, cu Adrienne în Dodge-ul lor închiriat, încercând să facă rost de o armă.
Între timp ajunseră la destinație. Lângă blocul alăturat găsiră un

loc de parcare și se întoarseră pe jos. Clădirea avea zece etaje, era din sticlă și cărămidă și avea o plăcuță la intrare care făcea reclamă unei firme de „Închirieri de apartamente”. Văzându-i pe Adrienne și pe McBride, un portar în uniformă sări din scaunul lui și apăsă pe un panou ca să le deschidă ușa. Bărbatul avea în jur de cincizeci de ani, părea ușor obosit și, stând la măsuța lui, îi întrebă cu jumătate de gură cu ce putea să-i ajute.

— Căutăm un chiriaș, pe Henrik de Groot, îi spuse McBride.

Bărbatul se încruntă pe moment, apoi ridică ochii spre ei și zise:

— Tipul blond, de la 7-G.

— Exact!

Începu să clatine din cap:

— Nu l-am mai văzut de vreo câteva săptămâni. Nu cred că este acasă. Călătorește mult.

Portarul se întinse după cartea de telefoane a imobilului, formă un număr și așteptă să sune. După puțin timp, așeză receptorul la loc și înălță din umeri.

După cinci minute se aflau din nou în mașină și se îndreptau spre apartamentul lui McBride. Riscau ducându-se acolo pentru că exista posibilitatea să mai fie încă sub supraveghere. Dar chiar nu aveau de ales. Singurul lor plan, care mai mult aducea însă a intenție era să ia avionul până în Elveția să dea ochii cu Opdahl și să-l găsească pe de Groot, până nu era prea târziu. Însă habar n-aveau cum vor face toate acestea. Dar un lucru era sigur: McBride avea nevoie de pașaport (Adrienne deja îl avea pe al ei), iar al lui se afla la el în frigider.

De fapt, toate actele lui erau acolo.

Asta fusese ideea lui de Groot. Olandezul lucra în domeniul sistemelor antiincendiu și adapta dispozitivele pe bază de halogen, înlocuindu-l cu gaze nepoluante. Într-una din primele lor ședințe, olandezul comentase că sistemul de securitate în caz de incendiu instalat în blocul Capitol Towers era depășit: „Dacă ar izbucni un foc aici, nu cred că ar reuși să-l stingă. Poate că ar trebui să-ți ții dischetele de rezervă și casetele în congelator, sugerase el. De asemenea, toate actele pe care n-ai vrea să le pierzi. Ar fi în siguranță așa. Ferite și de foc, și de inundație”.

„Jeffrey Duran” nu făcuse dischete de rezervă, iar singurele casete pe care le înregistrase fuseseră acelea pe care le expedia companiei de asigurări imediat după ședințe. Totuși, avea un pașaport și vreo două cărți de credit nefolosite, așa că le băgase într-o pungă de

plastic sigilată și le ascunsese în glumă sub o tăviță de cuburi de gheață din congelator. Așa cum sperase, efortul lui îl mulțumise pe de Groot și-l ajutase să-l asigure că relația lor pacient-terapeut se baza pe încredere.

Toate actele lui McBride aveau numele de Jeffrey Duran și pe acestea trebuia să le folosească în Europa. Restabilirea identității lui adevărate urma să fie un coșmar birocratic.

McBride intră cu mașina pe aleea circulară din fața blocului Capitol Towers și-i spuse lui Adrienne să-l aștepte în mașină. Ea nu fusese de acord, dar el începuse să știe cum s-o ia.

— O să ne ridice mașina, o avertiză el, deschise portiera și ieși.

Paznicul de la biroul de la parter era un tinerel cu ochelari imenși la Buddy Holly și-l recunoscu pe McBride imediat, ceea ce-l ajuta mult.

— Bună ziua, domnule Duran! Unde-ați fost? Nu v-am mai văzut de ceva timp.

— Am fost în Florida câteva zile, îi spuse McBride.

— Grozav!

— Da, a fost. E bine să umbli în bermude, știi?

— Ce norocos sunteți!

— Dar acum, e ca și când nici n-am plecat.

Râseră amândoi.

Apoi McBride spuse:

— Știi ceva, n-ai o cheie să-mi dai? Pe a mea am uitat-o sus.

— Nicio problemă, îi spuse tânărul, se aplecă sub birou, deschise un panou încuiat și scoase o cheie de pe un cârlig. Numai să nu uitați să mi-o înapoiați, da?

— În zece minute, spuse McBride, luând cheia și îndreptându-se spre lift.

Așteptându-l, se uită înapoi să vadă dacă tânărul nu vorbea cumva la telefon, dar nu… stătea la birou și-i zâmbea.

Într-un minut coborî din lift la etajul șase și se îndreptă încet spre apartamentul lui. Îl îngrijora vecinul de la 6-G, Barbera, dar văzu că n-avea de ce să-și facă griji. Ușa de la 6-G era întredeschisă și dinăuntru se auzea o melodie country sau poate muzica unui film western. În aer se simțea miros de vopsea. Din mers, McBride se uită prin ușă și zări un individ slăbuț, mărunțel, cu o barbă gen membrii formației ZZ Top, care călca pe o pânză pătată întinsă pe jos și văruia tavanul cu alb. În rest, apartamentul era gol. Nu mai erau nici

cablurile, nici pânza de fire, nici masa sau containerele metalice, peretele cu aparatura electronică sau scaunul acela negru. Nu mai era nici urmă de Hector Barbera, poate doar cu excepția izului slab de cadavru acoperit de mirosurile înțepătoare de diluant și soluții de curățat.

Observând apartamentul gol, îl cuprinse o senzație de liniște, dar și de dezamăgire. Barbera i-ar fi putut spune unele lucruri…

Apartamentul lui era exact așa cum îl lăsase, cel puțin așa i se păru la o primă vedere. Totuși la o cercetare mai de-aproape descoperi că în afară de câteva cărți, nu mai era nicăieri nicio foaie de hârtie. Toate facturile, bilețelele, listele de cumpărături și meniurile cu livrare la domiciliu – orice ar fi putut fi folosit ca să-ți notezi ceva – dispăruseră. De asemenea, lipseau computerul și fotografiile familiei sale fictive. Cu alte cuvinte, tot ce l-ar fi putut lega de „Program”. Totul dispăruse brusc.

Găsi însă în congelator, neatinse, pașaportul și cărțile de credit sub tăvița de gheață. Se uită de jur împrejur, simțind că indiferent ce s-ar mai întâmpla, nu va mai reveni niciodată acolo. Apoi își puse într-o geantă de voiaj câteva haine și lucruri și coborî.

•

La un Internet-café de lângă Dupont Circle, Adrienne făcu rost de două bilete de avion spre Elveția, categoria B, care nu necesitau rezervare. Biletele dus-întors costau 484 de dolari fiecare, incluzând taxa de aeroport și erau un chilipir, știind că numai taxiul până la Aeroportul Dulles era 55 de dolari.

— Cum de ai pașaport? întrebă ea, în timp ce taxiul se îndrepta la nord pe Beltway spre șoseaua către Dulles. Parcă nu plecai nicăieri, stăteai și te uitai la televizor tot timpul.

— Au avut nevoie să mă aducă înapoi în America, adică pe „Duran”.

— De unde?

— Din Elveția.

McBride se încruntă. Începu să-i revină amintirile din momentul când McBride se transformase în „Jeff Duran”. Își aminti o ambulanță și girofarul. Nu se putea mișca, dar era *dus* pe un fel de targă. Și auzea persoane vorbind lângă el cu un accent germano-elvețian și pe Gunnar Opdahl șoptindu-i: „Șșșș!”, iar el zăcea acolo, cu ochii pironiți în tavan, simțind că se sufocă. Uneori, când se gândea la asta… corpul lui se moleșea brusc, de parcă ar fi fost pe punctul de a

adormi.

— Te simți bine? întreba Adrienne.

— Mă gândeam la ceva.

— La ce?

El clătină din cap și ea nu-l forță să vorbească.

• Capitolul 39 •

Hotelul Florida era un local curat, banal, în stil *nouveau deco,* care părea că n-ar mai fi fost redecorat din anii ’70. Majoritatea pieselor de mobilier erau făcute din plastic tare, negru, ciobit și pe măsuța de lângă pat se afla o lampă roz-portocaliu. La câțiva pași de ea, un șifonier deschis la culoare trona pe niște picioare conice, răsucite. Pe patul modern se întindea ca un norișor tradiționala cuvertură pufoasă elvețiană.

— Cu timpul o să-ți placă, promise McBride, văzându-i ezitarea lui Adrienne.

— Dar… ce caută oare locul ăsta aici? De ce există un Hotel Florida în Zürich? De ce nu este numit Alpenhorn? Sau Wilhelm Tell?

McBride ridică din umeri și deschise ușa de la balcon, unde o jardinieră pictată în culori vesele era plină cu un mănunchi încâlcit de plante ofilite.

— Cineva a avut o viziune, explică el.

Camera lor de la etajul al treilea avea geamurile spre Seefeldstrasse, râul Limmat și Zürichsee. La două clădiri de hotel era parcată mașina lor închiriată, după colț, imediat lângă stația de tramvai. Din cinci în cinci minute pe strada de sub balconul lor se auzea trecând în viteză un troleibuz, model nou, care se îndrepta spre aglomerata Bellevueplatz. Chiar și în momentul acesta se auzea unul rulând în jurul colțului ascuțit al străzii, cu un singur far a cărui lumină se zărea cu intermitențe în ceață. McBride închise ușa la balcon, reducând astfel zgomotul traficului.

Adrienne se lăsă pe pat și căscă:

— Cât este ceasul?

— Puțin peste nouă.

— Adică?

— De fapt, este trei dimineața.

Adrienne căscă din nou:

— Sunt frântă. N-am dormit deloc în avion.

Această afirmație a ei era, de fapt, greșit formulată. În privința efortului psihokinetic, Adrienne consumase o mare cantitate de energie pentru a „conduce” avionul cu bine deasupra Atlanticului. McBride știa asta pentru că brațul lui drept simțise încleștarea

emoțiilor ei.

— Așadar, care-i planul? întrebă ea, închizând ochii după ce se băgă sub cuvertura răcoroasă.

— „Planul”? Păi, planul este ăsta: în primul rând, dormim un pic și apoi mergem la cumpărături.

Adrienne se rostogoli pe burtă și-și trase o pernă sub obraz:

— Mmm! murmură ea. E o idee bună…

Și adormi buștean.

McBride se dezbrăcă, se întinse lângă ea și închise ochii. Nu ar fi fost o mișcare înțeleaptă să plece în căutarea lui Opdahl slăbit și obosit din cauza diferenței de fus orar. Avea nevoie de câteva ore…

Opdahl… Își amintea că era într-o ambulanță, dar nu-și amintea rana – doar luminile sclipind pe tavan. Apoi o targă și pe Opdahl spunând: „Ești foarte curajos”. Dar nu era curajos – nu prea. Iar Opdahl nu îl încuraja. Se juca cu el. Se amuza pe seama lui.

•

— Lew! Lew! Adrienne îl zgâlțâi. Visezi. Trezește-te!

Își deschise brusc ochii și se liniști dintr-o dată. Visase un bărbat cu un tub băgat în gât; nu un bărbat adevărat, ci unul fără chip. Sau, mai bine zis, unul care fusese desfigurat. Imaginea bărbatului se vedea și pe un monitor, în prim-plan, și îl îngrozea, încă nu reușise să și-o scoată din minte: chipul fără piele îi rămăsese în fața ochilor, lucind întunecat și ușor vinețiu. Ochii bărbatului erau larg deschiși și îngroziți, iar în locul unde ar fi trebuit să aibă fața se afla o masă amorfă de came.

Dar nu, fusese un coșmar. Acum el era în Hotelul Florida și se uita la Adrienne care-l privea îngrijorată. Dincolo de ferestre un tramvai mergea huruind și fluiera spre stație.

— Hai să ieșim, sugeră el, înainte ca magazinele să se închidă pentru prânz.

— Se închid la prânz? întrebă Adrienne.

— Da, de obicei, timp de vreo două ore.

— Măi să fie, spuse ea, gânditoare, fiindcă era prima ei călătorie în Europa.

La parter, femeia de la recepție părea fascinată de germana lui McBride. Îi spuse că-l interesa să găsească un magazin Jäger. *Ein Speicher für Jäger.*

— Desigur, replică femeia și scoțând o broșură îi trasă cu pixul pe ea drumul de la hotel până la *Speicher*-ul în cauză.

— Ce este acela un „speicher”? întrebă Adrienne când ieșiră afară în frig și porniră spre partea veche a orașului Zürich.

— Este un magazin, îi spuse McBride, dorindu-și în sinea lui să fi luat mănuși.

— Ce fel de magazin? vru ea să știe.

— Un magazin pentru vânători.

Asta o derută și mai tare:

— Cum adică? Cu arcuri și săgeți, undițe și…

— Puști. Da, de genul acesta, spuse el.

Mai merseră un timp, până ce Adrienne se opri și se întoarse spre el:

— Puști? întrebă ea.

McBride confirmă din cap și ei își reluară plimbarea, traversând podul Quaid spre centrul istoric al orașului. Adrienne se opri iarăși, brusc.

— Zilele trecute când spuneai că ai de gând să-l omori pe Opdahl ca să se intenteze proces și eu să-ți fiu avocat, nu vorbeai serios, așa-i? Era o glumă. Adică, nu ăsta era planul real, nu?

McBride se sprijini de balustradă, uitându-se spre Zürichsee, pe a cărui suprafață sticloasă aluneca un stol de lebede albe. Respirația lui se transforma în aburi. În final, spuse:

— Încerci să-mi spui că nu ai trecut examenul de barou pentru Elveția?

Adrienne scutură din cap:

— Nici măcar nu mi-am pus problema. Nu l-am dat, nu cunosc limba, nu știu unde mă aflu acum.

McBride dădu din cap gânditor și ridică din sprâncene:

— Ei, nici nu era chiar un plan, oricum. Apoi zâmbi: Nu-ți face griji, îi spuse el. N-o să împușc pe nimeni, doar dacă nu mă împușcă ei primii.

După două minute, stăteau în fața unui magazin de modă veche, examinând vitrina care reprezenta o dioramă închinată vânătorii, încărcată cu imaginea unor ogari de vânătoare, cai agitați și bărbați cu comun de vânătoare. Chiar la intrare îi întâmpină un urs împăiat, ridicat pe picioarele din spate. Capul unui mistreț era fixat pe perete în spatele casei de marcat, iar lângă perete se zărea o turmă de căprioare împăiate, privind în gol cu ochii lor de sticlă.

Adrienne își dădu ochii peste cap:

— Nu poți pur și simplu să cumperi o pușcă, spuse ea.

— Se poate în Elveția, replică el studiind pistoalele care se aflau în vitrina tejghelei. Țara este înarmată până-n dinți. De fapt, este și o lege: fiecare bărbat între douăzeci și patruzeci de ani, parcă așa ceva, *trebuie* să aibă o armă.

— Fugi de aici!

— Și nu orice armă, adăugă el. Una performantă. Așa cere legea! Se opri: Auzi, imediat după colț, este un supermarket. Te duci să cumperi ceva?

Ea dădu din cap:

— Desigur. Ce?

— Cârlige de perdea.

Adrienne credea că n-auzise bine. Îi ceru să repete:

— Ce fel de cârlige de perdea?

— De orice fel, zise el. Dar să fie într-o cutie și să nu fie mai mari de 12 cm. Și cred că mi-ar trebui și o bandă de scotch.

Până s-apuce ea să întrebe dacă mai voia și alt gen de mărunțișuri, un vânzător bătrân apăru lângă tejghea și întrebă într-o engleză perfectă dacă putea să-i ajute.

McBride îl privi la fel de amabil și zâmbitor, și răspunse:

— M-ar interesa o pușcă. Să fie cu armare ușoară și să aibă o stabilitate ca de pistol. O pușcă de asalt. Aveți așa ceva?

Adrienne reacționă de parcă el ar fi întrebat de o servietă plină de materiale pornografice. Se răsuci pe călcâie și ieși să caute magazinul.

•

Când se întoarseră spre hotel, o jumătate de oră mai târziu, se opriră să cumpere haine mai groase. Ningea slab și aerul era umed și rece. Din fericire, Seefeldstrasse era împânzită de magazine elegante, înșirate unul lângă altul, iar într-unul Adrienne cumpără un cojoc trei-sferturi, cu glugă, de culoare cenușiu-deschis, un fular lung de cașmir și o pereche de mănuși din piele moale. Totul era lucrat în până la cele mai mici detalii de designeri celebri, încât să le cumperi atât de ușor părea un chilipir, dar cu toate acestea suma produselor cumpărate depășea orice cumpărase ea până atunci.

Acum era rândul lui și, spre surprinderea ei, McBride așteptă să găsească un magazin de haine care era evident mai aiurit și mai modern decât restul. Intră și ieși după câteva minute îmbrăcat cu o haină sport de iarnă, kaki, cu o șapcă groasă neagră și o pereche de blugi Doc Martens care păreau uzați.

Adrienne se strâmbă:
— Ți-au ajuns banii să le cumperi?
— Vreau să par la modă, spuse el.
Curând, pășiră în holul de la intrare al Hotelului Florida și se bucurară pentru câteva momente de senzația pe care le-o dădea căldura din interior, scuturându-și zăpada de pe haine. Așteptând liftul să ajungă la parter, Adrienne simțea că se încălzește ușor și că părul îi este puțin umed. Dură un minut până ce liftul coborî cu zgomot de la etajul superior. McBride ținu deschisă ușa din sticlă și metal ca să intre amândoi.
— Acum înțeleg de ce, spuse Adrienne.
— De ce ce?
— De ce i se spune „Florida”.
— Și de ce i se spune așa? întrebă McBride.
— De dragul căldurii psihologice.
Reveniți în cameră, McBride despachetă pușca, încercă de două-trei ori dispozitivul de armare și testă trăgaciul. Apoi se așeză pe pat cu o cutie de muniție și încărcă butoiul puștii cu opt gloanțe. La sfârșit, goli cutia de cârlige de perdea, băgă în ea pușca încărcată și sigilă cutia cu scotch apoi, scoțând un cuțitaș, făcu câte o incizie de vreo două treimi pe lungimea cutiei și trei pătrimi de jur împrejurul ei.
Adrienne nici nu voia să se uite la ce face el. Răsfoia ziarul *Herald Tribune*. În Cecenia erau iarăși probleme, comercianții pe Internet aveau un nou sezon bun de sărbători, iar echipa Redskin căuta să prindă un loc în play-off. Trecând la pagina financiară, atenția îi fu atrasă de titlul unui articol despre Elveția. Se referea la apropiatul Summit Economic Internațional din Davos care era descris mai mult ca o petrecere foarte costisitoare decât ca o conferință financiară cum se presupunea a fi. Biletele costau 160 000 de dolari fiecare. Printre participanți erau așteptați mai toți cei din lumea bună, de la Bill Gates până la prințul Charles, Warren Beaty sau Kofi Anan. Temându-se că vor fi demonstrații de protest, organizatorii Summit-ului întăriseră sistemul de securitate. Adrienne era de părere că n-aveau de ce să se îngrijoreze. Elveția părea o țară foarte ordonată și chiar și McBride remarcase: toți bărbații erau înarmați până în dinți. Inclusiv el.
— Așadar, care-i planul? întrebă ea, lăsând ziarul deoparte.
— Planul? Planul este să merg la Institut. Să-l găsesc pe Opdahl. Și

să vorbesc cu el.

Adrienne tăcu un moment, parcă așteptându-se ca McBride să continue. Deoarece el nu mai spuse nimic, îl întrebă:

— Asta-i *tot*?

— Păi, nu. Mai întâi îi pun pușca la tâmplă, așa că nu va fi un fel de conversație obișnuită. O să fiu foarte la obiect.

Adrienne dădu din cap afirmativ și căzu pe gânduri. Apoi spuse:

— Pare destul de simplu, nu-i așa? Adică, nu-i chiar *un plan.* E mai mult un fel de… știu și eu… un titlu de plan.

McBride ridică din umeri:

— Ei, ăsta-i planul meu.

Clătină ușor din cap, vrând parcă să se asigure că-l auzise bine:

— Și ce ai de gând să-l întrebi?

— Tu ce crezi? Cine! Ce! Unde! Când! De ce! Cum!

Adrienne traversă camera spre fereastră și se uită pe geam la ninsoarea care cădea ușor. După puțin timp se întoarse cu fața spre el și, sprijinindu-se ușor de pervaz, spuse:

— Bine, așa vom face, dar am să intru eu prima.

McBride dădu din cap în semn că nu.

— A-ăă!

— Pe mine nu mă cunosc, insistă ea. Dacă intri și te recunosc, gata! Dar dacă Opdahl nu este acolo? O să-l alerteze. Și atunci n-o să mai ajungi niciodată la el. Dar, eu? Pot să par o studentă care vine în vizită. Cel puțin, așa pot să aflu dacă este sau nu acolo.

— „O studentă"! repetă el.

— Da! O să spun că eram prin preajmă, schiam și unul dintre bursierii Institutului, pe care l-am întâlnit în State, mi-a zis să mă opresc și să intru. Să iau un formular de înscriere.

— *Nu au* cereri de înscriere, îi spuse McBride. Trebuie să fii recomandat.

— Exact! Asta am vrut să spun și eu. Mi-a spus că, dacă tot ajung acolo, ar fi bine să fac o scurtă vizită. Să mă prezint lui Opdahl. Pentru că „nu vreau să-ți promit nimic, dar: aș putea obține o recomandare pe viitor".

— Despre ce coleg-bursier este vorba? întrebă McBride. Sper că nu Jeff Duran, pentru că…

— Nu! Bineînțeles că nu! N-am auzit niciodată de Jeff Duran. Cine este Jeff Duran? Ăsta era altcineva. Ăsta era… cine era oare?

— Eric Branch.

— Așa! exclamă ea.

— Studia migrația sub-sahariană. Am citit vreo două dintre rapoartele lui. Un material foarte bun.

— Grozav! Deci, o să cer o audiență la Opdahl. Și dacă nu e acolo, o să aflu unde e.

— Și dacă spun: „Din păcate, nu puteți să veniți neanunțată la doctorul Opdahl, spuse McBride cu un accent german înțepat. Trebuie să vă faceți o programare”.

Vocea lui Adrienne deveni scăzută și plângăcioasă:

— Dar nu sunt în Zürich decât pentru două zile.

— Nu te milogi, îi spuse el. Ăștia pierd întotdeauna.

Încă o dată vocea lui Adrienne se schimbă, devenind groasă și languroasă:

— Dar nu sunt în Zürich decât pentru câteva zile.

Tonul era prostesc și irezistibil în același timp. Lungindu-se pe pat, o împinse pe spate și se rostogoli împreună cu ea în pliurile pufoase ale cuverturii, chicotind și giugiulindu-se, Adrienne încercând pe rând fiecare variantă:

— Sunt în Zürich doar pentru câteva zile.

Apoi sărutul lor deveni mai serios, până când în sfârșit Adrienne se îndepărtă îmbujorată, cu părul ei blond-cenușiu în dezordine și cu o șuviță lipită de obraji. „E una dintre acele femei, gândi McBride, care arată mai bine ciufulită. Atunci se vedea sălbăticia din ea, pe care de cele mai multe ori și-o ascunde foarte bine.”

— Nu se poate, zise ea gâfâind. O să întârziem.

Fără să vrea, McBride acceptă. Se ridică în picioare, culese o pană mică de pe pantalonii ei și spuse:

— Care bursier?

— Eric Branch. Adrienne găsi o perie pe măsuța de lângă pat și începu să se pieptene: încă ceva, dar dacă, dacă îmi spune: „Bine, domnul Opdahl o să vă primească imediat”? Atunci ce fac?

— Ieși afară.

— Dar…

— Numai nu urca la etaj cu el, îi zise el.

— De ce nu? Poate…

Clătină din cap:

— Promite-mi…

•

O bună bucată din drumul până la Institut o parcurseră cu

tramvaiul, McBride ținându-se strâns de cutia cu „cârlige de perdea”, iar Adrienne stând țeapănă, agățată de bara de metal. În aproape fiecare stație ușile ca de acordeon ale tramvaiului se deschideau cu un scârțâit, lăsând să intre un val de aer înghețat și câțiva navetiști îmbujorați. La acea oră, toți erau un amestec curios de cetățeni în vârstă, muncitori care miroseau a nicotină și femei bine îmbrăcate care aveau niște pungi de plastic pentru cumpărături. Într-o stație se urcă tropotind un grup voios de copii în uniforme de școală.

Zarva copiilor părea să contrasteze cu propria dispoziție a lui McBride, care era sumbră și devenea tot mai sumbră. Cu cât se apropiau de destinația lor, cu atât se îngrijora el mai mult că erau pe „drumul” greșit, că vor ajunge la adresă și nu vor mai găsi nimic acolo. Că, în locul vilei cu ferestre zăbrelite, gargui și ușă masivă la intrare, vor găsi un spațiu gol sau o gară. Asta se întâmplase în Bethany Beach, iar efectul acelei amintiri „ba-o-vezi, ba-n-o-vezi” îl făcea să se îndoiască de realitatea trecutului său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Adrienne, dar el își mișcă puțin capul și se uită în altă direcție.

Ea credea că trecuse peste temerile în privința amintirilor, despre ceea ce era adevărat sau nu. Credea că ajunseseră până la leagănul copilăriei. Era Lew McBride și asta era tot. Numai că nu era chiar așa. Nu va fi niciodată așa. *Asta* era ceva ce Opdahl îi luase.

Vatmanul anunță stația, iar tramvaiul începu să încetinească. McBride zărea în față stația, platforma întinsă, adăpostul cu bănci și geamuri din plexiglas și pe cei câțiva călători care așteptau. Copiii își strigau: „la revedere!” ridicându-se de pe scaune și adunându-se în șir spre partea din față a vagonului. Uitându-se pe fereastră spre șirul de case solide, observă ceva familiar la ele, deși nu putea spune ce anume.

— Am ajuns, spuse el, întinzându-se să apese butonul de plastic ce deschidea ușa din spate a tramvaiului.

Coborâră și atunci McBride începu să se întrebe în sinea lui dacă toată călătoria nu fusese cumva o mare greșeală.

Casele de pe fiecare parte a străzii erau solide și vechi, vile și vilișoare ale industriașilor elvețieni, bancherilor, avocaților și inspectorilor financiari. În fața fiecăreia, doi sau trei copaci golași stăteau în frig, așteptând primăvara.

Adrienne și McBride își lăsară capetele în jos, sub bătaia vântului care sufla peste lac și în același timp un val ușor de ninsoare trecu

prin aer, fulgii zburând ca niște scântei.

Parcurseră trei străzi până ajunseră în dreptul unui gang. Cu fiecare pas pe care-l făcea, McBride simțea cum i se strânge pieptul. Își ordonă în sinea lui să respire, doar atât, să respire, dar cum putea oare? Ca un halterofil după al treilea set de exerciții, abia mai sufla, străduindu-se să reziste. Institutul era sau nu era acolo. Sănătatea lui mintală părea să atârne între aceste variante echidistante.

Și atunci îl văzu, era exact cum și-l amintea: o structură de granit cu trei etaje, ferestre zăbrelite și jardiniere la geam, pline cu ienupăr și ilice. Ușa masivă, cu mânerul în formă de cap de leu. Arcada plumbuită a ferestrei. Plăcuța mică de alamă cu numele Institutului, iar pe ea – camera cu circuit închis de deasupra ușii. Instinctiv, se trase înapoi, de-a lungul străzii și în afara vizorului camerei de filmat.

Senzația rău prevestitoare pe care o simțea îl copleșea. Deodată, ideea de a o trimite pe Adrienne prima părea nebunească.

— Poate că ăsta nu-i un plan chiar așa de bun, spuse el. Poate că ar trebui să îl regândim.

Adrienne clătină din cap și-și îndreptă spatele. Adoptă mina ei de Scout, fată descurcăreață. Pregătită. Hotărâtă. Avocat. Apoi se uită în jur.

— Cred că trebuie să fac eu asta, spuse ea. Măcar voi reuși să intru.

— Am putea să-l sunăm. Încă mai putem.

— E prea ușor să refuzi pe cineva la telefon, comentă el. Intru! Și nu o să am doar o cutie în mână.

Adrienne clătină din cap:

— Eric Branch, Eric Branch, Eric Branch, zise ea și se întoarse, mergând spre ușă.

McBride se uită la ceas. Era 2:36.

•

Se chinui să se uite la clădire. O urmări pe Adrienne cum apasă pe sonerie, văzu ușa deschizându-se, zări în treacăt o femeie în cadrul ușii și apoi pe Adrienne pășind dincolo de prag.

Îi era frig. Era ger. Timpul nu doar că se scurgea greu, dar parcă înghețase, la fel ca și vremea. McBride stătea pe strada de vizavi de Institut, la câțiva metri undeva, mai sus, sprijinit de un sicomor. Și se simțea foarte ciudat. Nu avea niciun motiv să fie acolo ținând în mână acea cutie „armată”. Dar totuși era acolo, cu ochii fixați pe ușa

masivă de la intrare și murmura:

— Haide, haide, haide!…

Pentru că, dintr-o dată, nu mai voia ca Opdahl să fie acolo. Ceva în legătură cu Institutul, ceva la clădirea pe care o privea îl afecta într-un mod instinctiv – ca și când s-ar fi trezit în miezul nopții cu un șarpe târându-se pe parchetul din dormitor. Frica pe care o simțea venea din zona cea mai adâncă și, în mod categoric, primară a lui, o regiune a creierului care nu avea nicio legătură cu gândirea rațională, ci numai cu supraviețuirea.

Și brusc își aminti. Privind clădirea de peste drum, îi reveni în minte visul pe care-l avusese în după-amiaza aceea, cel pe care Adrienne i-l întrerupsese. Și deodată își dădu seama cine era omul fără față.

Se dusese la Institut să se întâlnească cu Opdahl și fusese atacat de un bărbat cu spray paralizant. Își aminti norul de spray pulverizat și momentul când se lovise cu fața de podea. Îi reveni în minte lungul drum cu ambulanța, efectul anestezicelor care dispărea încet, încet, și zgomotul făcut de targa care zornăise pe pietriș când ajunseseră.

Apoi sala de operații, unde Gunnar Opdahl îi cercetase ochii cu o lanternă mică. Bărbatul nordic, mare, îmbrăcat cu un halat de spital și cu capul acoperit. Și lângă masa de operație monitorul care-i arăta chipul inexpresiv, în prim-plan, în timp ce o asistentă îi trăgea pielea de pe față în sus, până ce o dezvelise pe toată. McBride simți strigătul care i se adunase atunci în gât, cum ieșea bolborosit prin tubul traheal, transformându-i groaza într-un sunet moale, gâlgâit. Alături un aparat icnea, inspirând și expirând în locul lui. Încercă să-și închidă ochii, dar nu reuși. Și undeva, între toate astea, Opdahl spunea: „Un paralizant, dar… nu un anestezic. Ești foarte curajos”.

Curajos?

McBride tremură și se uită la ceas. „2:48. Douăsprezece minute și ceva, gândi el, deși, de ce îi lua așa de mult… ar fi trebuit să iasă deja!” Doar dacă Opdahl nu avea o poză de-a ei și s-ar fi putut sau nu s-o aibă. McBride își privi pentru a doua oară ceasul: 2:49.

„La naiba!” murmură el și se îndreptă grăbit spre Institut.

Era pe la jumătatea drumului în momentul când ușa se deschise. Încetini și se calmă, încercând să pară relaxat. Adrienne era în prag, zâmbea, încuviințând din cap în fața unei femei îmbrăcate în verde. Femeia își aruncă privirile pe după Adrienne și se uită fix la McBride. Adrienne înclină din nou din cap, făcând un gest explicativ. McBride

observă entuziasmul de pe fața ei, scânteia din ochi, luciul alb al dinților. Apoi Adrienne se întoarse cu fața spre el, coborând agale treptele de la intrare, legănându-și brațul voios dintr-o parte într-alta. Ușa se închise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Adrienne.

— Hai să plecăm de aici! spuse McBride.

Se interesă dacă Opdahl era în Institut, pentru că voia să-l omoare. Dar nu având-o pe Adrienne lângă el. O grăbi spre stația de tramvai.

Ajunși în refugiul de plexiglas, o întrebă în sfârșit:

— Era acolo?

Adrienne se încruntă și nu răspunse.

— Arăți cu adevărat speriat, îi zise ea.

— *Era acolo*?

— *Calmează-te*! Ce-ai pățit?

— Îmi cer scuze, spuse el. Am avut vreo zece minute cam urâte.

Adrienne îi zâmbi ironic:

— Nu, spuse ea. Nu era acolo.

— Dar se va întoarce, sugeră McBride, cu o voce plină de speranțe.

— Până marți, nu.

Dezamăgirea lui devenise aproape palpabilă:

— Nu te îngrijora, îi spuse ea, ușor îngâmfată. Am aflat unde este: la o clinică din Spietz.

McBride aprobă din cap în momentul când un tramvai se apropie spre ei huruind, prin zăpada care cădea ușor.

— Așadar? întrebă Adrienne.

— Așadar… ce? replică McBride.

— Cât de departe este Spietz-ul?

• Capitolul 40 •

Spietz se afla la doar 105 kilometri distanță, printre munți, dar drumul era accidentat și acoperit de gheață. Peisajul era de o frumusețe sălbatică, cu pădurile verzi de conifere, încărcate cu zăpadă și coastele Alpilor care se proiectau pe un cer plumburiu. Călătoria cu BMW-ul pe care-l închiriaseră dură aproape trei ore, așa încât se întunecase de-a binelea când ajunseră acolo.

Totuși, își dădură seama că orașul era cu totul deosebit, cu un castel vechi la marginea unui lac și un port elegant cu vedere spre Jungfrau. Străzile de deasupra lacului erau înguste, șerpuite și deluroase și trebuiră să se oprească în două locuri ca să întrebe pe unde s-o ia, o dată la Gasthaus și apoi la un restaurant a cărui specialitate erau preparatele din porc mistreț.

Hotelul lor, Belvedere, se afla într-o zonă rezidențială de lângă port. Îl aleseseră dintr-o broșură aflată în holul Hotelului Florida, trecând cu vederea costurile ridicate, pentru că se afla aproape de Clinica Prudhomme. Și, dacă nu se înșelaseră atunci când citiseră la numerele străzilor, însemna că atât hotelul cât și clinica erau clădiri vecine situate pe aceeași stradă.

În realitate, erau încă și mai aproape. Clădirile erau alăturate, prima – un conac în stil medieval cu turn și cupole, iar clinica – o fortăreață din beton armat, gri, rigidă.

— Hai să vedem ce fel de pază au, sugeră McBride și intră cu mașina în curtea clinicii, unde pietrișul de pe alee scârțâi sub roți într-un mod care era, în același, timp familiar și neplăcut. Deodată, bezna fu inundată de o lumină puternică și un bărbat apăru în cadrul ușii: Destul de eficientă! trase McBride concluzia, ieșind cu mașina înapoi în stradă și întorcând în parcarea de alături.

— Dar ne-au văzut! spuse Adrienne.

McBride opri într-un loc de parcare și clătină din cap:

— O să creadă că am greșit strada.

Urcară în camera 252 care avea vedere spre lac și de unde se putea vedea conturul munților pe fundalul nopții. Adrienne se așeză pe patul mare, confortabil și examină mobila și plușul din jur, în vreme ce McBride rămase la geam, privind luminile de pe malul celălalt al lacului.

— Hai să mâncăm ceva, sugeră el și Adrienne acceptă imediat. În holul de la intrare se opriră să lase la recepție cheia imensă a camerei lor.

— Aș avea o întrebare, îi spuse McBride femeii elegante de la recepție. Clădirea vecină este un fel de spital sau… ce?

— Clinica Prudhomme? În mare, da, este pentru tineri.

— Și ce fel de probleme au aceștia? întrebă Adrienne.

Femeia ridică din umeri:

— Cred că au probleme cu alimentația, sunt foarte slăbuți.

— Adică sunt anorexici, sugeră McBride.

— Da. Și cred că mai au și ceva probleme cu drogurile, dar sper că nu vă îngrijorează…

McBride negă:

— Nu, nu! Sunt convins că paza lor este excelentă.

— Absolut! Clinica este foarte discretă și este un bun vecin, dacă nu vă deranjează nici stilul arhitectural.

McBride o asigură din nou că nu-i deranja nimic și, împreună cu Adrienne, intră în restaurantul de patru stele al hotelului. Cu toate că se simțeau îmbrăcați necorespunzător, femeia care-i întâmpină la intrare nu le privi dezaprobator hainele și-i conduse spre o masă cu vedere spre lac.

— Sunteți cazați la noi? întrebă amfitrioana, înmânându-le câte un meniu.

— Da.

Le zâmbi:

— Atunci, ședere plăcută! Apoi aprinse lumânarea de pe masă și zăbovi un moment, parcă să admire fața de masă albă, scrobită și tacâmurile argintii, lucitoare: Ați dori un pahar de vin elvețian oferit de noi în semn de bun-venit?

Se uitară unul la altul.

— Da, ne-ar face plăcere, spuse McBride.

Amfitrioana reveni un minut mai târziu:

— Se numește Fendant, le spuse ea, așezând câte un pahar în fața fiecăruia. Sper să vi se pară proaspăt și înviorător. Acum, aș putea să vă recomand ceva? Avem pește de lac care este… își împreună vârfurile degetelor de la o mână și le sărută: Cel mai bun!

Nu dură mult și li se aduse felul întâi. Era un fel de supă-cremă cu bucăți de ciuperci și șuncă prin ea, ușor prăjită, cu gust delicios. Apoi veni rândul peștelui, cu garnitură de cartofi și sparanghel care merse

foarte bine cu o sticlă de Muscadet rece. Amândoi căzură de acord că aceasta fusese una dintre cele mai bune mese pe care le avuseseră vreodată și rămaseră mai mult, încheind cu coniac și *espresso*.

După ce chelnerul plecă, McBride ridică paharul și spuse:

— Pentru noi!

Adrienne schiță un zâmbet fin și ciocniră. Sorbiră din coniac și ea șopti, gânditoare:

— Mi-aș dori ca toate astea să fie adevărate, referindu-se, firește, la cina lor și la cazarea în hotelul luxos. Aș vrea ca pur și simplu să fim aici doar pentru noi doi.

Își lăsă privirea în jos, ca și când ar fi inspectat fața de masă.

— Hei! spuse el. Dar așa este și suntem: doar noi doi.

— Tot îmi spun în gând: „Las-o baltă! Hai să mergem undeva: în Indonezia, în Madagascar". Să dispărem. Poate că nu se va întâmpla nimic: cu „Jericho", adică. Și poate că nici măcar nu ne-ar urmări. Poate…

Își ridică ochii în tavan și-și lipi paharul de coniac în formă de lalea, de obraz. Lew observă că avea lacrimi în ochi.

— Adrienne…

— Și apoi care sunt șansele ca noi să reușim? Doar nu avem un plan grozav. De fapt, nici măcar nu e un plan.

— Ba da, este! insistă McBride, pe un ton defensiv. Doar că e… N-ar fi vrut să zică „simplu". Se hotărî și spuse… Elegant.

Drept răspuns, Adrienne îi aruncă o privire amuzată și mai luă o înghițitură de Rémy Martin.

„În realitate, gândi McBride, planul nu e nici simplu, nici elegant. E obișnuit." Îl repetaseră în cameră, deși doar pentru un minut, atât le luase să revadă fiecare aspect al lui. Adrienne urma să aștepte în hotel în timp ce McBride mergea la clinică, se prezenta drept un muncitor cu o cutie de cuie și inele pentru corniză și perdea în mână pentru biroul directorului, cerea voie să dea un telefon, îl suna pe Opdahl și, spunându-i că este Lew McBride, îl anunța că este în Elveția și că intenționează să-l omoare. Asta ar fi alertat echipa de pază și i-ar fi determinat să se concentreze asupra exteriorului clinicii, de unde se credea că urma să apară amenințarea. În confuzia creată, McBride s-ar orienta spre biroul lui Opdahl, unde l-ar amenința pe acesta cu pistolul. Dacă toate-i ieșeau bine, suna la poliție și apoi la Adrienne. Dacă nu telefona – și dacă ea nu avea niciun semn de la el într-o oră – Adrienne suna ea la poliție, le

spunea cât știe și cerea protecție.

— Sună mai mult a tâlhărie sau jaf armat, remarcă Adrienne. Nu-i atât un plan, cât o tentativă de extorcare de informații.

McBride nu voia să o contrazică:

— Da, ei, asta-i tot ce am găsit!

Adrienne își trecu degetul peste marginea paharului. Se auzi un sunet clar, ca de clopoțel, atât de tare, încât ea acoperi paharul cu toată palma și se uită în jur vinovată:

— Știu!

— Și atunci?

Rămaseră un timp tăcuți, până când Adrienne spuse la un moment dat:

— Hai să mergem sus!

„Urși polari!”

În fiecare martie la Colegiul Bowdoin un grup de prieteni nebuni plecau cu mașinile până la Popham Beach, într-o caravană variată de Saab-uri și Jeep-uri sau mașini recondiționate, care traversa traseul cu decor de iarnă. Odată ajunși pe plajă, făceau un foc de tabără, dădeau peste cap o dușcă de Jaegermeister și se aruncau în apa înghețată. Era un omagiu adus mascotei școlii și, de asemenea, vorba cuiva, era o șansă „să ia în râs iarna”. Asta nu se poate face decât într-un singur mod, adică *repede,* fără să stai prea mult pe gânduri.

Și tot în același mod parcurse și McBride distanța mică dintre hotel și clinică. Repede. Mergând în pas alergător pe zăpadă, urcă strada până în aleea interioară și dintr-o dată se trezi în fața intrării, lângă ușile duble unde se afla o tăbliță mică din crom pe care scria: „PRUDHOMME”.

Își scutură zăpada de pe haină și de pe șapcă lovind-o pe aceasta de șold, în timp ce ușile automate se deschiseră larg spre un hol de primire puternic luminat. Spațiul îți atrăgea atenția prin ordine și lărgime, având niște colțuri curios tăiate și o simplitate luxos-minimalistă a decorațiunii interioare: scaune Barcelona din piele roșie, parchet de pin lustruit și câteva covorașe persane așezate din loc în loc. McBride intră cărând cutia lungă, maro, inscripționată *Vorhang-Stangen,* privi în jur și zâmbi.

În dreapta, imediat lângă intrare, observă un mic coridor care ducea spre camere și trei cabine telefonice. Acestea aveau un design elvețian modern, de ultimă oră, cu niște cilindri din oțel inoxidabil care formau spațiul cabinei și care o făceau să semene cu o pistă de

aterizare. McBride fu bucuros să le vadă.

O blondă severă într-o uniformă roz stătea la un birou de primire circular. Văzându-l pe McBride în blugi și cu șapcă, cărând cutia plină cu inele și cuie pentru corniză și perdele, îl luă drept un meseriaș sau agent de livrări, așa cum sperase el:

— *Bitte*?{25}

Cu un zâmbet ștrengăresc, McBride se apropie de biroul ei și aplecându-se în față îi arătă blondei cutia?

— *Für Herr Doktor Opdahl*{26}, spuse el în germană.

— Puteți să le lăsați aici, zise ea. O să am grijă să le primească.

— Mulțumesc, dar… vă supărați dacă dau un telefon? Dădu din cap în direcția celor de pe hol: Trebuie să anunț!

La început, blonda nu-i răspunse. O încruntare fină apăru pe fața ei, apoi zâmbi:

— Cum doriți, replică ea și-i făcu semn că putea pleca.

McBride se uită la ceas când se îndreptă spre cabine. Era 10:35. Era treaz din zori, dar se forțase s-aștepte până când clinica s-ar fi aglomerat cu livrări, vizite, convocări ale personalului și ședințe. Considera că atunci erau orele cele mai „nevinovate”, momentul cel mai potrivit pentru un atac.

Pe lângă telefoanele publice și camere, mai văzu alte două coridoare care dădeau în holul de la intrare. Unul ducea spre lifturi. Deși acestea nu se zăreau, le auzea zgomotul specific: soneriile care semnalizau sosirea cabinei, zgomotul ușilor care se închideau sau se deschideau, și zornăitul cabinei printre etaje. Pe pereți câteva indicatoare arătau direcția spre o farmacie, o sală de hidroterapie și o sală de gimnastică.

Despre celălalt coridor nu reuși să afle nimic, însă, din moment ce clinica interna pacienți, McBride bănui că acolo s-ar fi aflat camerele acestora.

O altă impresie pe care și-o făcu era că, de fapt, clinica era mai mare decât părea din exterior. Nu se zărea nicio mașină în jur, ceea ce-l determină să creadă că exista o parcare subterană. Și după sistemul de aerisire pe care-l văzuse în camera lui de la Belvedere, aceasta nu era, probabil, doar o simplă parcare.

Ajungând lângă cabine, McBride se scotoci prin buzunarul hainei după o monedă și o introduse în telefon. Instantaneu, ecranul cu cristale lichide al aparatului îl anunță că putea avea o convorbire în valoare de 23,7 franci elvețieni. Uitându-se pe o bucată de hârtie,

tastă numărul clinicii și ascultă cum telefonul începe să sune – și să sune, și să tot sune.

De fapt, era mai mult un ciripit decât un țârâit, dar la fel de enervant. Întorcându-se cu fața spre intrare, văzu că centralista era ocupată cu un alt telefon și că vorbea destul de aprins în receptor. În sfârșit, expresia ei se schimbă. Apăsă un buton de pe telefon și spuse:

— *Bitte*?

— Cu doctorul Opdahl, vă rog…

În jurul coridorului, o femeie mai în vârstă într-o uniformă roz ieși dintr-o cameră, însoțită de două tinere extrem de slabe. Acestea erau îngrijit pieptănate și machiate, îmbrăcate la modă, însă efectul total era grotesc pentru că arătau de parcă s-ar fi dus la o prezentare de modă într-un lagăr de concentrare.

Telefonul începu să sune în biroul lui Opdahl în momentul când asistenta și cele două paciente dispărură după colț. Apoi șeful clinicii preluă legătura:

— *Ja*?{27}

Vocea lui Opdahl îi făcu lui McBride inima să-i tresară. O clipă, nu reuși să vorbească.

— *Ja… ist weres*?{28}

Își drese glasul:

— Sunt Lew McBride.

Urmă o tăcere lungă la celălalt fir. Într-un târziu, Opdahl spuse:

— Ah, bună!

Auzindu-i iarăși vocea, McBride simți că nu era în regulă ceva, dar poate că i se păruse.

— Am să te omor, spuse el.

— Chiar *așa*?!

— Poți să fii al naibii de sigur de asta, zise McBride. Și curând.

Opdahl pufni:

— Stai puțin, Lew!… Nu cred nicio secundă că vorbești serios. Nu ești genul…

„Ceva nu-i în ordine, gândi McBride. E ceva în vocea lui sau poate nu în vocea lui. Ceva care lipsește."

— … Ce-ar fi să ne întâlnim?

— Ne vom întâlni! promise McBride.

— Și o să mai discutăm pe tema asta?…

— Nu prea mai avem ce să discutăm, începu McBride.

Apoi își dădu seama ce nu-i convenea în vocea lui Opdahl: nu

părea deloc surprins.

— Ba mai avem, continuă chirurgul. Avem multe de vorbit, este o perioadă interesantă pentru Institut, după cum cred c-ai aflat. Pufni pentru a doua oară: De ce nu-l lași pe Rutger să te conducă?

„Rutger?” McBride rămase locului, în stare de șoc, neștiind sigur ce se întâmplă, dar simțind oarecum că pierduse controlul. Apoi ridică ochii în tavan și abia atunci zări camera video și ledul ei roșu sclipitor chiar deasupra obiectivului cu lentila îndreptată spre el. Întorcându-se ușor în loc, o zări pe centralistă urmărindu-l de la birou și atunci dădu să fugă, întinzându-se după cutia de cuie și inele… dar fu izbit în perete.

•

— Văd că ai făcut deja cunoștință cu Rutger și cu Heintz, zise Opdahl, ridicându-se de la biroul lui ca să-l întâmpine pe McBride, când acesta fu adus cu forța în biroul lui. Ia loc!

Unul din oamenii de pază îl aruncă pe McBride într-un scaun din fața biroului doctorului, iar celălalt azvârli cutia pe o canapea.

— *Gesetzt ihm in eine Zwangsjacke*[29], ordonă Opdahl, apoi trecu pe engleză după ce unul din oamenii lui ieși din birou. Este pentru siguranța ta.

— Du-te dracului! îi strigă McBride printre dinți.

În secunda următoare regretă asta pentru că celălalt gardian rămas îl pocni cu putere peste ureche, făcându-l să vadă tot felul de luminițe în fața ochilor. Opdahl râse, apoi exclamă surprins:

— Hopa! când McBride se smuci din scaun, simți țeava unui pistol calibrul de 9 milimetri împungându-l în ceafă, așa că se așeză din nou jos.

După o clipă, primul gardian reveni cu o cămașă de forță. La vederea ei, McBride se ghemui în scaun, dar sub amenințarea Sig Sauer-ului nu prea mai avu de ales. Celălalt paznic îl trase cu forța în picioare și-i puse cămașa peste brațe. McBride inspiră adânc atunci când gardianul îl făcu să-și încrucișeze brațele și-i închise cataramele la spate. Pe urmă, îl împinse pe McBride din nou în scaun și își privi întrebător șeful:

— *Ich nehme es von hier*,[30] spuse Opdahl, îndemnându-i pe gardieni să iasă, de parcă ar fi curățat firimituri de pe o masă. După ce aceștia plecară, înconjură biroul și sprijinindu-se de el își încrucișă brațele pe piept: Am mai spus-o și o repet – ești un tip curajos, Jeffrey Duran.

— Jeffrey Duran a murit, spuse McBride.

Opdahl zâmbi:

— Exact la asta mă refeream. Luă un pachet de Rothmans Silk Cuts, aprinse o țigară și trase puternic din ea, apoi suflă fumul în direcția prizonierului lui și spuse: Ai să mă urăști că-ți spun asta, dar știi ceva? M-așteptam să vii prima dată aici. Se opri și reluă: Centralista avea poza ta pe birou.

McBride nu spuse nimic, se agită puțin în scaun, urându-l pe bărbatul din fața lui.

Opdahl înclină din cap, prefăcându-se nedumerit:

— Ce-ți închipuiai? Că ai să mă iei prin surprindere? Pentru numele lui Dumnezeu, omule, am un dosar al profilului tău psihologic care este gros de un metru – la propriu. Prin urmare, sunt foarte puține lucruri pe care le-ai putea face și să reușești să mă surprinzi, poate doar să începi să cânți.

Opdahl râse ca pentru sine și scrumă pe covor.

McBride privea tot în față, fix, profund tulburat, însă cu fața impasibilă.

Opdahl își ridică privirea în tavan:

— Și acum ce facem? Se uită din nou la McBride: Aștept sugestii.

— Bun! Ți-aș sugera să te duci dracului, îi spuse McBride.

Opdahl răspunse la remarca lui cu un râs puternic, din inimă.

Apoi îi făcu semn cu degetul:

— Asta-i nostim, dar dac-ai s-o faci pe grozavul n-ai să ajungi nicăieri. Dar, de fapt, nimic nu te-ar mai ajuta și atunci, de ce nu? tăcu și-l examină pe McBride. Înclină din cap arătând spre cutia de pe canapea în colțul opus al camerei: Ce ar fi trebuit să pari? Un muncitor? Pentru că McBride nu răspunse, buzele doctorului se răsfrânseră într-o expresie de mirare: Câtă imaginație!

În realitate, nu era o conversație, McBride știa asta mai bine decât oricine. Opdahl se distra bătându-și joc de el și asta era bine. Pentru că, dacă bărbatul mai în vârstă vorbea mai mult, atunci Adrienne intra cu atât mai repede în joc. Deși McBride nu se baza pe faptul că telefonul dat poliției l-ar ajuta prea mult. Știa însă că i-ar fi fost de mare folos dacă reușea să iasă din cămașa de forță.

— Evident că nu putem să te lăsăm să pleci, îi spuse Opdahl, deși cred că aș părea nerecunoscător dacă nu-ți dau drumul. Pentru o clipă, Opdahl deveni serios: Ai făcut o treabă grozavă cu de Groot. Sunt sigur că n-a fost ușor. El nu e deloc la fel cu ceilalți.

— Cum adică? întreabă McBride.

Opdahl îi făcu semn că refuză să-i răspundă:

— Clinica aceasta este un fel de ascunzătoare și totodată un loc de racolare a victimelor. În orice zi din săptămână, vin zece sau cincisprezece femei sau bărbați tineri cu probleme alimentare grave și/sau cu dependență acută de droguri. Mulțumită acțiunilor de caritate pe care le întreprindem, majoritatea ajung la noi din leagăne de copii sau de la agenții de stat. După cum probabil bănuiești, această lipsă a legăturilor familiale convine perfect programului nostru, pentru că garantează tendința acestor sărmane făpturi de a-și crea imagini deformate despre sine.

— Iar de Groot? întrebă McBride.

— Cu de Groot este altceva. Aveam nevoie de cineva cu pregătirea lui, așa că am făcut… Aici, doctorul își roti degetele prin aer: O „racolare involuntară", zâmbi. Așadar, Henrik nu prea se potrivește profilului, așa cum ne-am fi dorit noi.

„*Pregătire*?" se miră McBride. Tipul conducea o companie care instala alarme de incendiu și chestii dintr-astea!

— Era, de fapt, nevoie de foarte multe medicamente ca să-l transformăm în tipul fermecător pe care-l știi, adăugă Opdahl. Așadar, îți suntem recunoscători. Sincer! Doctorul ezită un moment, apoi se încruntă și aplecându-se în față își mișcă dintr-o parte într-alta capul, făcând un spectacol din a-l studia pe McBride: Dumnezeule, spuse el, ai ajuns să transpiri cu gloanțe!

Era adevărat, din cămașă îi cădeau gloanțe. Așadar, McBride *chiar* „transpira" gloanțe, însă nu atât de mult din cauza fricii, cât datorită eforturilor pe care le făcea pentru a-și masca mișcările musculare pe care le făcea pentru a se elibera. Era o șmecherie la mijloc. Desigur. În mod obișnuit, Houdini reușea să iasă din cămașa de forță, iar McBride, copil fiind, și-l luase drept model. La un moment dat chiar se gândise să le ceară părinților o cămașă de forță în loc de skateboard drept cadou pentru aniversarea lui de 12 ani, dar până la urmă optase totuși pentru skateboard. Și totuși știa șmecheria acestui număr complicat, cel puțin în principiu, însă era o mare diferență între teorie și punerea ei în practică. Dar în momentul de față conta și faptul că era extrem de motivat.

— N-am de gând să te omor, dacă de asta te temi, promise Opdahl, scuturând din nou scrumul pe jos. Deși va trebui să facem ceva! Se opri îngândurat, cu sprâncenele încruntate, apoi îl privi cu un zâmbet

larg: Știu! O să copiem cazul „H.M.” Ți-aduci aminte ce-a fost H.M., nu-i așa?

Își amintea. Și ideea îl făcu să se uite într-o parte, îngrozit de ceea ce insinua Opdahl.

Dintr-o dată doctorul se arătă mirat peste măsură:

— *Tremuri*? Se aplecă și-l privi pe McBride de foarte aproape, pentru a doua oară în ultimele minute: Da! Ia te uită! și râse cu un hohot puternic la Moș Crăciun.

Într-adevăr, McBride chiar tremura. Își pierduse controlul reflexelor motorii din cauza efortului pe care-l depunea ca să se elibereze din cămașa din pânză de cort care-i fixa mâinile legate la nivelul pieptului. Din ceea ce citise în copilărie despre biografia magicianului rezulta că șmecheria trucului era foarte simplă. Cel puțin în teorie. În momentul când i se punea cămașa peste cap, cel care o purta trebuia să-și umfle pieptul cât putea de mult, să-și întărească mușchii brațelor și să-și depărteze coatele de coaste atât cât îi permiteau mânecile și legătorile. Apoi, după ce cămașa era închisă, cel îmbrăcat se relaxa și ar fi avut atunci destul loc pe sub cămașă ca să se miște și să se poată elibera. (Adică asta spera.) Lui Houdini îi reușise trucul chiar și fiind atârnat de o funie, la zece etaje deasupra unei străzi. Desigur însă, de asta și era *Houdini.*

— Accident de muncă, îi reaminti Opdahl. Un caz ca la carte! Bătrânul H.M. a ajuns cu capul într-un fier, unul dintr-acelea subțiri ca o săgeată cum sunt pe șantierele de construcții. Și, din câte cred că știi, n-a murit, dar nici nu se poate spune că a rămas *întreg.* Ți-aduci aminte? Și-a pierdut memoria de lungă durată. Așa că în fiecare zi soția lui trebuia să i se prezinte și zilnic era ca și când o întâlnea pentru prima dată. Opdahl părea încântat: Și nici n-ai fi deprimat din cauza asta. Deloc chiar! Ai fi ca un mielușel. Pentru că fiecare zi… ar fi nou-nouță! spuse și fața i se lumină brusc.

McBride avea brațul drept aproape eliberat:

— Ce este „Jericho”? întrebă el.

Opdahl se arătă impresionat:

— Măi, să fie, ți-ai făcut temele, așa-i?

— Ce este?

Doctorul trase un fum lung și-l expiră. Apoi se uită spre McBride:

— Încerci cumva să ieși din chestia aia? McBride nu-i răspunse, el mârâi ceva și zise: Atunci, mult succes! Opdahl se îndepărtă de birou și merse spre fereastră de unde privi zăpada de afară; lăsându-și

capul pe umăr, murmură: „Jericho!” și reveni cu fața la McBride. Oricum ai să uiți totul până dimineață, hotărî el și începu să pășească rar prin cameră, mișcându-se în cerc, în sens invers acelor de ceasornic. Nu știi, chiar n-ai nici cea mai vagă idee despre ce este vorba aici, îi spuse Opdahl. Institutul, clinica sunt cu mult mai mult decât ceea ce par. Tăcu pentru moment, dus pe gânduri: Gândește-te la acest loc ca și cum ar fi un punct de întâlnire între *Realpolitik* și *Realmedizin.*

Cotul lui McBride rămăsese prins la marginea mânecii. Încă puțin și…

— În calitate de chirurg e de datoria mea să tai și să îndepărtez țesutul atacat de boală. Institutul are aceeași responsabilitate, doar că pacienții lui sunt state, nu indivizi.

— Cu alte cuvinte, omori oameni.

— Îndepărtăm părțile canceroase.

— Cum ar fi Nelson Mandela? întrebă McBride răsuflând ușurat când își simți brațul drept eliberat pe sub cămașă.

Opdahl se opri din patrulat și își privi prizonierul. La un moment dat spuse:

— Nu numai Mandela. Și Mbeki și Tutu. Zâmbi la auzul numelor pronunțate de el: Se vor întâlni cu toții la Davos ca niște buni prieteni. Voi fi și eu acolo. Îmi place să îi privesc.

Obiectivul lui „Jericho” îi apăru limpede în minte lui McBride: operațiunea era o acțiune de lichidare a liderilor de culoare din Africa de Sud, eliminându-i dintr-o singură lovitură pe părintele spiritual al țării, pe președintele în funcțiune și conștiința morală a statului.

— Ești nebun!

— Asta-i o remarcă de-a dreptul amuzantă, mai ales că vine din partea unuia în cămașă de forță, replică Opdahl.

„Doar pentru încă puțin timp”, gândi McBride, folosindu-și dreapta ca să-și elibereze brațul stâng.

— Ce ți-a venit să te gândești la așa ceva?

Opdahl ridică din umeri:

— Dacă un pacient are o inflamație, noi o extirpăm. Asta facem aici! Observând încruntarea lui McBride, Opdahl o interpretă greșit și continuă să se justifice: Ia-o ca pe un fel de „măsură preventivă de vindecare prin sângerare”. Țara are nevoie să sângereze. De Groot o va pune în mișcare. Tăcu din nou și apoi adăugă: Ce se va întâmpla

la Davos, va exploda în Cape Town.

— Iar Calvin Crane?

Opdahl nu reuși să-și ascundă surprinderea:

— *Ești* de-a dreptul periculos, îi zise el, întorcându-se la scaunul de la birou. Domnul Crane devenise un obstacol. Avea anumite… obiecții *liberale* față de țintele lui „Jericho" și probleme etice în privința unor investiții implicate în proiect. Așa că un timp ne-a stat în drum.

— Ce „investiții"?

Opdahl ridică din umeri și își întoarse privirea:

— Institutul are nevoie de o grămadă de bani. Și clinica, de asemenea. Niciuna din ele nu se poate întreține singură.

— Și?

— Și atunci am cumpărat acțiuni în platină, un procent destul de mare.

McBride se întunecă la față:

— Între noi fie vorba, Africa de Sud e pe punctul de a intra într-o perioadă de profundă instabilitate, explică Opdahl. Cred că ne putem baza pe faptul că valoarea platinei va crește foarte mult. Institutul va profita astfel într-un mod substanțial și, cu aceste noi resurse, influența lui se va extinde și în același timp și a mea, de altfel.

McBride clătină din cap:

— Întotdeauna ai fost așa?

Opdahl confirmă:

— Am fost un copil teribil de răutăcios.

McBride își scoase brațul stâng din mâneca de la cămașă și oftă ușurat. Acum avea ambele brațe libere pe sub cămașă, însă tot prinse.

Opdahl întinse mâna pe birou după butonul interfonului, tastă câteva cifre și așteptă să i se răspundă:

— Frank? Sunt Gunnar! Ai putea să vii până la mine în birou? Vreau să-ți prezint pe cineva. Închise telefonul și se lăsă pe spate în scaunul său rotativ și începu să se miște ușor într-o parte și într-alta, cu capul lăsat pe spate și ochii în tavan: Doctorul Morgan a participat la operația ta anterioară. Tot el te va opera și acum. Aș face-o chiar eu, dar… Davos. Se opri: Bine că mi-am amintit – cum ai aflat de Jericho?

McBride își mișcă puțin capul. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să sară peste birou, înainte ca Opdahl să-și dea seama ce se întâmplă și să-i rupă gâtul. Dar era mai bine să afle cât mai mult posibil:

— Cum o să procedeze de Groot?

Opdahl zâmbi:

— Mai întâi eu. Te-am întrebat ceva.

O clipă McBride avu intenția să-i spună despre însemnările lui Crane, dar hotărî că nu trebuie. Dacă ceva nu mergea bine în următoarele cinci minute, Mamie Winkelman ar fi plătit pentru asta. Așa că minți:

— Într-o ședință cu Henrik a pomenit ceva, doar niște frânturi.

Opdahl se încruntă îngrijorat:

— Îmi pare rău să aud asta, zise el. Pacientul nu trebuie să fie conștient de…

— Era puternic hipnotizat.

— Cred și eu…

Un ciocănit ușor se auzi în ușă:

— Intră!

McBride se răsuci în scaun și văzu intrând în cameră un tânăr chipeș, bine făcut, îmbrăcat cu echipament medical albastru.

— Frank, strigă Opdahl, îl mai ții minte pe „Jeff Duran”, nu-i așa?

— Desigur, replică Morgan.

— Nu-i nevoie să vă dați mâna, glumi Opdahl. Tocmai îi spuneam lui Jeff că îl vei opera diseară.

— Da?

— Da. Erai nerăbdător să copiezi cazul H.M. și acum s-a ivit ocazia. Jeff a devenit un pacient de care ne putem lipsi, nu-i așa, Jeff?

Morgan zâmbi într-o manieră complice și disprețuitoare în același timp.

— Ei? Ce zici? îl întrebă Opdahl, de parcă abia i-ar fi dat tânărului chirurg un cățeluș. Îți surâde ideea?

— „Dacă-mi surâde”? exclamă Morgan. „Dacă-mi surâde”! Veni lângă McBride și-i atinse un punct la ceafă, imediat sub linia părului: O să intru pe aici, începu el.

McBride sări din scaun asemenea unui bolovan aruncat de un vulcan, izbindu-se cu capul în bărbia chirurgului, apoi sfâșie cămașa de forță pentru a se năpusti asupra lui Gunnar Opdahl care era șocat. Acesta reuși însă să atingă un buton de la marginea biroului lui, declanșând o alarmă mută și în același timp se trase spre spate, împingându-și scaunul și retrăgându-se spre fereastră.

Într-o secundă, McBride îl ajunse, întinzându-se peste birou și îl

înșfacă de gât. Ridicându-l din scaun, îl dădu cu fața de perete, îl trase din nou înapoi și-l împinse cu capul în geam, cu intenția de a-i tăia gâtul. Și probabil că așa s-ar fi întâmplat dacă Morgan nu i-ar fi agățat picioarele de la spate, măturându-i-le cu o lovitură de karate care-l răsturnă la pământ.

Opdahl se poticni, încercând să respire și în același timp să strige, înecându-se însă, în timp ce McBride se târa înapoi pe covor, sub loviturile lui Morgan. Deja auzea oameni alergând pe hol, țipând în engleză și germană, și în același moment Morgan încerca „să înscrie un eseu” ca la rugby cu capul lui. Prinzându-l de călcâi pe chirurg, McBride îi răsuci tare piciorul și-l doborî la pământ, lovindu-l cu o veioză. Apoi, sprijinindu-se pe genunchi, îi dădu un pumn în ceafă, lăsându-l grămadă pe jos și se grăbi spre cutia de pe canapea. Rupse capacul de carton ca să ajungă la trăgaci și reuși chiar în momentul în care ușa se deschise cu putere și Rutger și Heinz năvăliră înăuntru cu priviri sălbatice.

— *Ergreifenm Sie ihn*![31] țipă Opdahl, cotrobăind prin sertarele biroului după pistolul care trebuia să fie acolo.

Paznicii atacară prompt, exact în clipa când americanul începu să manevreze cutia și trase în direcția lui Gunther, împroșcând cu sânge peretele din spatele acestuia. Celălalt gardian, mai gras, se opri brusc, cu ochii larg deschiși și mâinile ridicate în aer, în vreme ce McBride rotea pușca într-un semicerc, iar Opdahl începuse să tragă și el cu pistolul lui, nimerind aproape tot ce era în cameră, mai puțin ținta pe care și-o alesese. McBride însă trăgea foarte relaxat, mișcându-și mâna stângă înainte și înapoi pe încărcător, de parcă ar fi făcut asta dintotdeauna, armând și trăgând, armând și trăgând, împușcându-l pe Morgan în genunchi exact în momentul când acesta se pregătea să ajungă la ușă, apoi țintindu-l pe Opdahl care deschise gura într-un mic: „o!” de spaimă în acea secundă finală în care trebuia să se gândească la toate, chiar înainte ca McBride să-l nimerească în frunte, împrăștiindu-i capul în toate direcțiile.

Urmă o tăcere relativă.

Heinz se tânguia cu mâinile în aer și cu ochii închiși. Morgan gemea într-o baltă de sânge lângă ușă, cu genunchiul zdrobit, în stare de șoc. În cameră era un miros de foc de armă și de fum. Abia acum îndrăzni McBride să respire, după ce mult timp reținuse aerul în plămâni și-l expiră dintr-o singură forțare. O bucată din creierul lui Opdahl căzu din tavan pe birou cu un plescăit ușor, aterizând ca un

găinaț pe pagina financiară a ziarului *Neue Zürcher Zeitung*.

McBride se întoarse spre paznic:

— Stai pe loc!

Apoi merse la biroul lui Opdahl și ridicând receptorul, îi ceru centralistei să-i facă legătura cu Hotelul Belvedere. Și ea se execută. Un minut mai târziu, vorbea cu Adrienne la telefon:

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Am auzit…

— Vino cu mașina la intrare, îi spuse el.

— Da…

— *Acum*! Apoi închise telefonul și se apropie de gardian: Sa mergem! spuse el, apucându-l de guler și ținându-i arma la tâmplă.

Pe hol, vreo șase pacienți se retraseră dinaintea lor cu gurile căscate ca niște păsări speriate, când cei doi ieșiră din biroul lui Opdahl. Mișcându-se în mod voit cât mai încet, McBride trecu pe lângă asistente medicale uimite și pe lângă doctori, și-l escortă pe gardian până la ușile de la intrare. Acestea se deschiseră cu un fâșâit dezvăluindu-i după-amiaza gri și umedă de afară, însă nici urmă de Adrienne.

Rămas pe scările de la intrarea în clinică, având țeava puștii lipită de falca paznicului, McBride se gândi ce variante mai avea și trebui să recunoască: erau cam puține. Fie venea, fie nu venea. Și dacă ea nu ajungea, se termina totul. *El era terminat.* Pentru că poliția era pe drum sau urma să apară și…

Deodată o văzu intrând cu BMW-ul în curtea clinicii, cu ștergătoarele de parbriz pornite, farurile aprinse și portiera din dreapta deschisă. Adrienne se aplecă spre scaunul din dreapta ei cu ochii mari cât cepele și-i spuse:

— Urcă!

• Capitolul 41 •

Orașul Davos era ca o grădină zoologică.

Nu era nicidecum orășelul drăguț, montan pe care Adrienne și-l imaginase, ci un lung șir de baruri și discoteci cu aspect atrăgător, dar oarecum superficial și excesiv, restaurante și magazine supraetajate. Lângă vârfurile montane care înconjurau orașul se înălțau blocuri din beton, iar pe coastele munților se zăreau cabane drăguțe, puternic luminate. Vizitându-l pentru prima dată, Adrienne avu impresia că o persoană anume – n-ar fi putut fi decât satana – hotărâse să creeze din nou Drumul inițial din Paradis. Și acesta era lung, se întindea pe toată valea, ajungând până la orășelele surori: Davos Dorp și Davos Platz.

Deși se încuraja turismul, nu găsiră loc de cazare. Pentru că, pe lângă turiștii obișnuiți pentru acea perioadă, veniți la schi, mai sosiseră câteva sute de persoane care doreau să asiste la Summit-ul Economic Internațional și, totodată, un mare număr de ziariști și mulțimi de demonstranți care protestau împotriva diverselor subiecte de discuție, de la „mâncarea artificială" și până la donare. Încercară la vreo șase hoteluri și peste tot era plin, chiar și la luxosul Hotel Fribourg, care găzduia Summit-ul.

Așezat pe un deal, deci oarecum deasupra orașului, Hotelul Fribourg arăta ca un uriaș tort de nuntă, fiecare cameră din cele două sute câte avea putându-se lăuda cu un balcon cu coloane albe. Încă dinainte de a ajunge la el, cei doi văzură că accesul în zona respectivă era restricționat. Toate drumurile și arterele erau păzite de cordoane de polițiști, iar de-a lungul străzilor existau puncte de control cu soldați elvețieni. Un grup de demonstranți se îngrămădeau în baricadele care străjuiau strada principală, când se făcu loc ca să treacă o limuzină. Strigăte politicoase (doar era un protest elvețian, nu?) se auziră în urma limuzinei care urca dealul, geamurile fumurii ale Mercedes-ului nelăsând să se vadă cine era în mașină. La jumătatea drumului între protestatari și hotel se aflau câteva camioane și dubițe strânse laolaltă, aparținând companiilor de televiziune precum CNN, BBC și altele. Pe zăpadă se întindeau cabluri electrice care alimentau mănunchiuri de reflectoare și microfoane, camere de filmat și antene parabolice. Din loc în loc

stătea câte un reporter izolat, scăldat într-un con de lumină, povestindu-le de la fața locului scena milioanelor de spectatori invizibili.

Nu știau unde stătea de Groot. Dacă avea închiriat temporar un apartament în zonă – cum avea în Washington, ar fi putut sta oriunde. În Davos sau în Klosters, poate chiar în unul dintre orășelele învecinate: Wiesen sau Langeise.

Adrienne și McBride nu puteau decât să caute în fiecare hotel, bar și restaurant, din ușă în ușă, în speranța că îl vor zări pe olandezul cu statură puternică și freză blondă, zburlită. Părea ceva imposibil până când lui McBride îi veni o idee.

— *Muzică*… murmură el.

— Poftim? spuse Adrienne frecându-se la ochi.

Era aproape două noaptea.

— Lui de Groot îi place muzica *trance.* Voia să mă ia cu el într-un club. A trebuit să-i spun că nu prea ies în oraș.

Adrienne îl privi încurcată:

— Ce este muzica *trance*?

— Pantaloni largi, DJ și ritmuri *rave.* Droguri, discotecă, euforizante și balonașe fosforescente. E la modă în Europa.

— Da?

El zâmbi:

— Presupun că avocații stagiari nu prea au timp să danseze.

— Ah, da? Și tu cum de ai auzit de asta?

El păru oarecum jenat:

— De la MTV.

•

Muzica tare și monotonă și corpurile zbuciumate din discoteci nu făcură decât să-i accentueze oboseala lui Adrienne. Cutreieraseră cluburile: Soda, Trax, Rumplestiltskin și Kit Kat. Faptul că McBride vorbea germana îi ajuta foarte mult, pentru că puteau întreba direct barmanii, DJ-ii sau dansatorii obosiți, care veneau din când în când la marginea ringului. În fiecare local, el repeta același set de întrebări despre persoana pe care o căutau, încât atunci când ajunseră în clubul Kit Kat își alcătuise un text rapid și eficient: căutau un olandez, un tip masiv din Rotterdam, cu păr blond, tuns scurt, arătos, fumător înrăit – l-ați văzut cumva?

Auziră doar: „Nu, nu” și „Poate”, drept invariabile răspunsuri, pentru că jumătate din persoanele pe care le abordaseră erau prea

băute sau prea drogate ca să-și mai amintească ceva. Dar DJ-ul de la Rumplestiltskin le veni în ajutor, scriindu-le o listă cu discotecile în care se punea *trance* sau măcar ceva asemănător, *house*. Dar în niciunul din locurile unde intrară, nimeni nu-l cunoștea pe de Groot, după nume sau descriere.

— Am putea să dormim în gară, sugeră Adrienne. Sau în mașină. Sunt frântă!

McBride încuviință din cap:

— Bine, doar vreo câteva și gata.

Mai tăiară alte trei cluburi de pe lista lor și noaptea era de acum pe sfârșite. Discotecile începeau să se închidă, golindu-se de grupurile de petrecăreți amețiți care ieșeau pe străzi și tulburau aerul rece al dimineții cu râsete stridente. McBride era gata să renunțe și la fel și Adrienne, care, deși nu se plângea, era totuși toropită de oboseală și atât de epuizată fizic, încât uneori nu reușea să-și mai ridice piciorul când pășea și se împiedica.

— Încă unul, spuse McBride și apoi mergem să bem o cafea.

Și atunci zări sigla: „CLUB TRANCE".

Și sub aceste cuvinte un desen circular care înfățișa un model amețitor de cercuri concentrice negre și argintii în mijlocul cărora clipea un ochi de neon.

În jurul cercurilor erau poziționate niște reflectoare care se roteau, de parcă în zonă ar fi evadat niște prizonieri care trebuiau reperați. McBride privi fix și îndelung sigla, încât, chiar și clipind, avea acum în fața ochilor aceeași imagine, imprimată pe retină.

— Hei, spuse el, îndreptându-se direct spre semn și trăgând-o pe Adrienne după el.

— Ce este? întrebă ea.

— Obișnuia să vină aici.

— De unde știi?

— Ținea o cutie de chibrituri cu sigla localului ăstuia lângă pachetul de țigări mentolate. Mi-amintesc că am văzut-o pe când eram „Duran".

Adrienne îi aruncă o privire ciudată.

Înăuntru, chelnerițele și barmanii stăteau la bar făcându-și monetarul, la o țigară și la o cafea.

— *Geschlossen*! spuse un bărbat dezvăluind un *piercing* în formă de clopoțel în vârful limbii și făcându-le apoi un gest indicându-le spațiul murdar din spatele său.

Un bărbat ceva mai în vârstă, cu ten măsliniu și părul prins în coadă manevra un aspirator de-a lungul unei dușumele negre, murdare, acoperite cu steluțe argintii stil confeti.

— Caut pe cineva, spuse McBride. O chelneriță cu părul dat cu spumă, în formă de țepi și cu ruj argintiu pe buze încercă să spună ceva însă McBride o avertiză: Pe bune, nu glumesc! Caut un olandez. Un tip mare, blond. Îl cheamă Henrik.

— Da, spuse chelnerița. Îl știu pe Henrik. Vine des aici, lipsește doar atunci când pleacă în călătorii.

— A fost aici în seara asta?

— Da. A plecat de vreo oră. Se încruntă: Este un prieten de-al vostru?

— Sunt terapeutul lui, îi spuse McBride.

Tipa înclină din cap, ca și când explicația era de la sine înțeleasă:

— Păi, cred și eu, Henrik e un tip bolnav și nebun.

— Știi unde stă? întrebă Adrienne.

Chelnerița îi cântări din priviri pe amândoi.

— Poate… Are probleme?

McBride schiță un gest oarecum neajutorat:

— Nu m-aș afla aici la șapte dimineața dacă…

— Stă într-un apartament Alpenrösli, pe drumul spre Klosters.

Bărbatul cu *piercing* se arătă surprins:

— Și de unde știi *tu*?

— Dispari, replică ea.

•

Apartamentele Alpenrösli se aflau într-o clădire acoperită pe jumătate cu cherestea, pe un deal din afara orașului. Imobilul adăpostea patru apartamente de locuit, decomandate, care se închiriau cu săptămâna sau luna și un altul la parter, aparținând persoanei care se ocupa de ele.

— N-avem locuri libere, spuse femeia cu păr cărunt care locuia la parter.

— Îl căutăm pe domnul de Groot, zise McBride.

Femeia ridică din umeri:

— Da, stă la numărul 4, dar n-a venit încă. Toată noaptea merge să danseze și pe urmă cred că pleacă la serviciu.

— Și unde lucrează?

Femeia înclină din cap:

— N-am întrebat!

Rămaseră să aștepte în mașină în parcarea din fața blocului Alpenrösli și dădură drumul la căldură, pornind-o și oprind-o apoi de câteva ori când geamurile se abureau sau când nu mai puteau suporta frigul. Ațipiră pe rând (nu le mai rămânea altceva de făcut), iar la prânz Adrienne plecă în oraș să cumpere niște sandvișuri. Spre ora două după-amiaza, cerul se întunecase, de parcă era tumefiat și totuși de Groot nu se arătase. O oră mai târziu, munții răsunau transmițând ecoul tunetelor și începu să ningă ușor.

— Poate ar fi cazul să punem în aplicare planul B, sugeră McBride.

— Care ar fi acela? întrebă Adrienne.

McBride clătină din cap:

— Nu știu! Speram ca tu să ai o idee.

De fapt, planul B era poliția. Singura lor opțiune. Dar după ceea ce se întâmplase la clinică, nimeni nu ar mai fi stat să-i asculte. Cu siguranță, în momentul de față erau țintele unei urmăriri de mare amploare. Dacă ar ajunge la poliție, li s-ar pune o sută de întrebări despre măcelul de la clinică până s-apuce ei să le spună povestea lor despre „Jericho”. Și până i-ar convinge să-i asculte, ar putea fi prea târziu.

Pe la 4:15 după-amiaza, luminile începură să clipească în toată valea orașului. Înfrigurat și înțepenit, McBride nu-și mai simțea picioarele care-i amorțiseră de la genunchi în jos, iar în ceafă simțea o durere și o amețeală de la monoxidul de carbon. Și dintr-o dată îl văzu pe de Groot, *era chiar acolo, în capul străzii,* parcurgând distanța spre casă cu capul în jos, încălțat cu bocanci, având o haină groasă de lână și câte o sacoșă de cumpărături în fiecare mână.

— Uite-l, spuse McBride, ridicându-se brusc în scaunul șoferului.

Îl urmări cu privirea pe olandez printr-o perdea de zăpadă cum deschide poarta de la intrarea în curtea imobilului Alpenrösli și urcă treptele de la intrare. Apoi dispăru, mergând probabil spre apartamentul 4 care era la ultimul etaj, în spate.

— Stai aici, îi ordonă McBride, apăsând butonul care deschidea portbagajul și deschizând portiera.

— Ai înnebunit? strigă Adrienne. N-am de gând să stau aici!

McBride se aplecă spre ea și o sărută apăsat pe buze:

— Rămâi ca să mă poți salva!

Fără să mai aștepte vreun răspuns din partea ei, coborî din mașină și înșfăcă pușca din portbagaj. După care o luă pe urmele lui de Groot prin zăpadă spre treptele exterioare, urcând până sus. Acolo se

opri în dreptul ușii cu numărul patru, trase adânc aer în piept și ciocăni ușor. Apoi așteptă cu pușca în mână, ținând-o pe lângă corp, dar nu se întâmplă nimic. Mai ciocăni o dată și iarăși niciun răspuns. Frustrat, bătu ceva mai tare în ușă, care se dădu în stânga și în dreapta, ascultând și cel mai mic zgomot. Însă nu se auzea nimic. „Dacă de Groot chiar e în apartament, atunci înseamnă că stă nemișcat, gândi McBride și că, probabil, își ține și respirația. Iar dacă nu e în apartament...”

Intrând în living, McBride văzu o masă cu vreo șase becuri împrăștiate pe ea. Niște becuri mici și toate sparte. Lângă ele, un burghiu electric și un ciocan de lipit. „Ce naiba?”

Din câțiva pași ajunse într-un hol, cu o ușă pe stânga și una pe dreapta. Deschizând ușa din stânga dădu peste dormitorul lui de Groot, care nu prea arăta ca un loc de dormit, ci mai mult ca ascunzătoarea unui rasist paranoic cu niște postere grosolane pe pereți: fotografii porno cu femei blonde și bărbați negri. Capul lui Desmond Tutu atașat pe corpul unui cimpanzeu. Mai erau și niște poze cu OZN-uri și un poster cu Nelson Mandela al cărui corp era încercuit de un marker roșu și tăiat cu o singură linie. Alături, un al treilea colaj reprezenta capul lui Thabo Mbeki în mijlocul unei colcăieli de viermi, care se vedeau ieșind din obrajii și urechile președintelui sud-african ca niște raze. Pe podea, lângă pat era o grămadă de materiale ciudate și de asemenea neplăcute: *The Odinist, Contre le Bowe, Der Broederbond Report.* Iar pe peretele opus celui cu postere, portrete zâmbitoare, idolatre, ale lui Adolf Hitler și ale ufologului elvețian Billy Meier.

„E un decor regizat”, gândi McBride. Era prima dovadă evidentă că locatarul acelui apartament era „nebun de legat”. Dar parcă nu avea nimic inventiv în el. Ca și amintirea ecranată a lui de Groot, scena din fața ochilor lui era vulgară și nu prea originală, parcă desprinsă dintr-o emisiune televizată de prost gust, un fel de reproducere a sanctuarului unui rasist, după scenariul unui producător de mâna a doua. McBride era convins că, dacă s-ar mai fi uitat puțin prin jur ar fi găsit un jurnal plin cu decupaje din opere freudiene și tot felul de materiale doctrinare para-politice. Poate chiar două, trei poze cu de Groot ținând în mână o pușcă și un număr din *The Turner Diaries.*

Dar unde era, oare, actorul principal? Unde se afla eroul? Cu inima bătându-i cu putere, McBride reveni în hol și având pușca

ridicată în dreptul taliei, deschise ușa de la baie.

— Henrik?

Dădu la o parte perdeaua de la duș cu țeava puștii, dar nu era nimeni acolo. Nemaiînțelegând nimic, se întoarse în living și-l văzu pe Henrik în spatele lui Adrienne, ținându-i acesteia un pistol la tâmplă.

Olandezul zâmbea:

— Doctore Duran! Mă bucur să te văd…

— Ascultă, Henrik, nu-i nevoie să…

— Bine ai venit în Davos! Este, într-adevăr, un loc minunat! Acum, aș vrea să lași deoparte pușca… n-aș vrea să-i fac vreun rău drăguței tale prietene.

McBride așeză pușca pe jos, fără să-și ia ochii de la de Groot:

— Las-o să plece! Ea nu…

— Șșș! spuse de Groot cu un deget pe buze. Suntem cu Viermele. Înclină din cap în direcția canapelei: Du-te acolo! ordonă el și o împinse ușor pe Adrienne.

McBride și ea se așezară împreună pe canapea. Olandezul se aplecă și ridică pușca, îi scoase încărcătorul și-l aruncă într-un colț al camerei. Apoi goli gloanțele rămase în butoi și aruncă arma pe un scaun din apropiere.

Merse în bucătărie și reveni după o clipă cu o rolă de bandă adezivă. Azvârlind-o spre McBride, îi ordonă să-i lege mâinile și picioarele lui Adrienne cu ea și să-i acopere gura. Observându-i împotrivirea, de Groot veni lângă canapea și, fără niciun avertisment, îl lovi pe McBride în gură cu patul pistolului său.

Apoi făcu un pas în spate și urmări cu satisfacție cum fostul său terapeut executa ordinul lui, rupând o bucată de bandă ca s-o lipească peste gura tinerei femei îngrozite.

— Acum e rândul tău, spuse de Groot scoțându-și haina de lână și așezând-o pe spătarul unui scaun. În jurul gâtului avea agățat un lanț precum cele folosite pentru legitimațiile plastifiate.

— Ascultă, Henrik…

Olandezul se încruntă:

— *Nu vorbi*! ordonă el.

În acel moment, casa se cutremură la o rafală puternică de vânt iscată din senin, lumina clipi, iar poarta de afara se auzi izbindu-se cu zgomot. Atenția fiindu-i astfel distrasă, de Groot se duse la geam și privi afară:

— Furtună, zise el.
— Henrik, este foarte important să mă asculți.
— Nu pot să vă ascult pe amândoi.
— Amândoi?
— Tu și Viermele, explică Henrik.
— Știu ce-ai de gând să faci, Henrik, și este o idee foarte rea.
— O! Și ce crezi tu că am de gând să fac?
— Vrei să-i împuști pe Mandela și pe ceilalți.
De Groot scutură din cap:
— Înfășoară-ți gleznele de șase ori cu banda – strâns! Tăcu, apoi zise: N-am de gând să împușc pe nimeni.
— Nu? întrebă McBride, derutat.
— Nu. Acum leagă-ți *picioarele,* doctore Duran! În jurul gleznelor. De șase ori.
McBride se aplecă să îndeplinească sarcina care i se dăduse, desfășurând banda și lipind-o încet în jurul gleznelor sale:
— Nu vor fi focuri de armă, promise de Groot. Doar foc! și izbucni într-un râs mârâit.
McBride își termină treaba și se înălță în picioare:
— Despre ce vorbești?
Olandezul se prefăcu a nu auzi:
— Acum pune-ți mâinile la spate, porunci el.
McBride se conformă, iar de Groot îi imobiliză încheieturile cu aceeași bandă. McBride își roti ochii prin cameră, căutând o scăpare, ceva ce l-ar fi putut ajuta. Dar nu erau decât Adrienne, care părea că urmează să leșine și masa cu becurile, burghiul și letconul.
— La ce-ți folosesc becurile?
De Groot îl legă și veni iar în fața canapelei. Se uită la ceasul de la mână, ridică din umeri și se așeză într-un scaun de piele.
— Viermele este deștept. Știe că e imposibil să ajungi până la ei cu o armă. Chiar și eu, având legitimație de trecere pentru că lucrez acolo, tot n-aș putea.
— Unde? Despre ce vorbești?
— La Fribourg. Lucrez la modernizarea sistemelor antiincendiu. Înlocuiesc halogenul pentru că distruge stratul de ozon, știi? Și cu toți ecologiștii ăștia veniți în oraș, hotelul a vrut să facă un gest deosebit. Vrea să se adapteze *ocaziei,* OK?
McBride nu știa ce să zică. Nu înțelesese:
— Și ce-i cu asta? Ce legătură are asta cu becurile?

— Reprezintă o adaptare a unui sistem învechit. Am făcut foarte multe. Cu asta mă ocup.

— Cu ce anume?

— Scap de halogenul din sistemul de stropitoare antiincendiu instalat în tavan, ai înțeles? Olandezul ridică o mână deasupra capului și-și roti degetele: Se înlocuiește cu un amestec de gaze inerte și nu mai face nicio problemă stratului de ozon.

— Asta-i grozav, Henrik, dar…

— Numai că de data asta n-am să folosesc gaz inert. Doar gaz simplu.

— Poftim?

— Petrol, spuse de Groot. Am înlocuit halogenul cu petrol, așa încât, atunci când izbucnește focul…

— Ce foc? Când?

De Groot își privi ceasul:

— Într-o jumătate de oră, doar dacă nu întârzie. Nu te îngrijora, ai să vezi de aici ce o să se întâmple. Tot locul va exploda ca o rachetă.

— Care loc?

— Ți-am spus deja! Hotelul Fribourg! Se face o serată în cinstea delegației sud-africane. Un banchet mare, cu multe discursuri de-ale cioroilor.

McBride clătină din cap. Încă nu înțelegea:

— Cum rămâne cu becurile? întrebă el. La ce naiba îți trebuie astea?

Olandezul chicoti și McBride își dădu seama că luase vreun drog sau medicament, ceva:

— Tot uit… Vezi becurile astea, cele mici. Sunt pentru podium. Sau mai bine zis, unul este. Când un vorbitor va urca pe podium, o să aprindă lumina din spatele pupitrului ca să-și vadă notițele. Pentru că în sala de recepție este întuneric. Foarte… romantic!

— Și? îl îndemnă McBride să continue.

— Mi-au trebuit aproape zece becuri ca să reușesc.

— Ce să reușești?

— Să fac o gaură prin sticlă, explică de Groot, fără să-l sparg.

— Și de ce să faci asta?

— Este dificil. Sticla este foarte subțire, trebuie să folosești o viteză specială a burghiului, altfel îl spargi. Chiar și așa, filamentul este fragil și tot se rupea. Olandezul șopti: Dar în cele din urmă, am reușit.

— Tot nu m-am prins, spuse McBride. Pentru ce să fie găurit?

— Ca să declanșăm incendiul, zise de Groot. Am umplut becul cu fosfor și cherosen, deci, când se apasă întrerupătorul, circuitul este închis și amestecul explodează. Dar este doar un foc mic. Poate că ia foc numai cămașa și părul vorbitorului, mai ales dacă este dat cu vreo spumă fixativă.

— Și după aia? se interesă McBride.

— După aia? Păi, sunt două extinctoare de o parte și de alta a scenei. O persoană dintre cei care asigură paza va apela la unul din acestea ca să stingă focul, numai că…

— Ce?

— Și pe ele le-am modificat.

— Cu ce? întrebă McBride.

— Cu butan.

McBride simțea că leșină:

— Așadar, când vor vrea să stingă focul…

— Îl vor alimenta. Apoi intervin stropitorile, iar hotelul… ei, ai să vezi de aici ce va fi.

— Henrik…

Olandezul rupse o bucată de bandă și se aplecă spre McBride ca să i-o lipească pe gură. McBride se feri, dându-se înapoi:

— Henrik, ascultă-mă! Vreau să-ți spun ceva despre Vierme.

— Nu. Am vorbit deja prea mult, spuse olandezul și, îndreptându-se spre canapea, se așeză lângă McBride, ținând în mână bucata de bandă adezivă.

Deodată, luminile tremurară apoi se reaprinseră așa de puternic, încât McBride crezu că becurile vor pocni. „O creștere de tensiune”, bănui el, până în momentul în care se zări un fulger, care fu urmat de bubuitul unui tunet răsunător, al cărui zgomot puternic îl făcu și pe de Groot să tresară.

Apoi urmară alte două fulgere, care scânteiară unul după altul. McBride simțea electricitatea din aer, iar părul de pe ceafă i se zburlise. Lumina din cameră și de afară era încă instabilă. McBride nu-și amintea să mai fi văzut vreodată o furtună cu tunete și fulgere în timpul unei ninsori. Ferestrele erau acoperite de zăpadă, iar efectul era extraordinar, intermitența luminii amintind de un stroboscop.

De Groot stătea pe loc cu banda adezivă în mână, pregătit să-i acopere gura lui McBride, acum însă, buimac, clipea parcă orbit de niște faruri.

„E de vină lumina intermitentă, își dădu seama McBride. E dependent de asta, îl hipnotizează.” Instinctiv, McBride începu sa vorbească pe un ton scăzut, moale, ca atunci când își inducea pacienții în transă în cabinetul lui.

— Ascultă-mă, Henrik! Vreau să-ți imaginezi că ești într-un lift… care te duce în locul tău sigur. Adânc în pământ.

Un alt bubuit zgudui pereții și McBride văzu fulgerul reflectat în ochii lui de Groot.

— Ușile se deschid, intri și ușile se închid iar. Și acum înaintam tot mai mult spre locul tău sigur. Camera fu din nou luminată de licărul fulgerului din spatele geamurilor: Nu e niciun Vierme aici, Henrik. Doar o senzație de pace deplină.

Ochii lui de Groot erau pe jumătate închiși și priveau în gol.

— Acum stăm împreună pe o stâncă, departe de locurile prin care am fost vreodată, îi comunică McBride, străduindu-se să-și păstreze tonul calm. Suntem amândoi într-un port mic pe care nu-l mai poate vedea nimeni. Suntem doar tu și cu mine, valurile și păsările. Și un vânt ușor care miroase a mare. Simți mirosul mării, Henrik?

— Da.

— Suntem într-un loc minunat, Henrik, dar… am mâinile legate. Crezi că ai putea să mă eliberezi?

Olandezul nu răspunse. Și pentru ceva timp nici nu se mișcă. Rămase așa, tăcut, în lumina schimbătoare, clipind aiurit. Deși expresia de pe fața lui părea una neutră, McBride știa că în interiorul olandezului se dădea o luptă, clocotind într-o parte a creierului într-un mod atât de primitiv, încât cuvintele nu mai aveau niciun înțeles pentru el acum.

Apoi de Groot puse capăt „paraliziei” sale, ridicându-se în picioare. Merse în bucătărie, de unde reapăru cu un cuțit mare în mână. Examinându-l din cap până în picioare pe McBride cu o privire plină de regret și dezolare, bolborosi ceva ininteligibil, se aplecă în față și tăie banda de la încheieturile terapeutului său.

Adrienne se chirci, dar McBride întinse o mână spre ea și o ținu așa până când de Groot se așeză la loc. McBride îi sugeră lui de Groot că era extenuat și imediat olandezul începu să cașteze. „Probabil *chiar e* obosit, gândi McBride. Doar a stat treaz toată noaptea.” Îi spuse lui de Groot să închidă ochii și să încerce să adoarmă. Când se va trezi, urma să contacteze poliția și să le povestească despre Vierme. Apoi se va simți minunat. Curând, de Groot începu să sforăie încet pe

canapea, cu capul dat pe spate și gura deschisă.

McBride o eliberă pe Adrienne, apoi îndepărtă cu grijă lanțul cu legitimația de la gâtul lui de Groot și-l puse pe-al lui:

— N-o să reușești, spuse ea. Nu semeni cu el.

— Asta-i tot ce pot să fac!

— Dar…

— Sună la hotel, spuse el. Vezi dacă putem intra. Spune-le că este o urgență. Zi-le că extinctoarele sunt capcane cu bombă. Era deja la ușă: Și fă-mi rost de un avocat!

— Dar…

După aceea ieși și coborî în fugă scările, îndreptându-se spre mașină.

•

De la apartamentul lui de Groot până în Davos Dorp erau cinci kilometri și îi luă cam un sfert de oră să parcurgă distanța, înaintând greoi prin trafic, cu ștergătoarele pornite, încercând să facă față ninsorii. Totuși, nu reuși să se apropie de Fribourg – căile de acces erau închise – așa că abandonă mașina la marginea drumului și începu să alerge.

Lanțul lui de Groot îi sărea pe piept, în momentul când începu să urce dealul în fugă prin lapoviță și ninsoare. Ajuns la o baricadă păzită, fu oprit de un soldat, care părea înghețat bocnă.

McBride agită legitimația sub ochii lui și începu să blesteme frigul, plângându-se cu glas tare că trebuia să piardă meciul Wolfsburg-Kaiserslautern doar pentru că i se păruse cuiva că ar fi o problemă cu extinctoarele.

— N-are ce să fie, se tângui el nemulțumit. Abia le-am verificat după-amiaza asta.

Soldatul încercă să se uite la legitimație prin ninsoarea deasă.

— De Groot, zise el. Va trebui să sun.

Fusese adusă un fel de cabină pentru pază, pentru ca soldații să stea în schimburi – o construcție din pânză de cort și plastic transparent, iar soldatul intră în ea și vorbi la telefon.

Așteptând să primească un răspuns, privi spre McBride plictisit și cu sprâncenele ridicate. Pentru McBride era greu să aștepte. Își închipuia deja mesele rotunde pentru invitații de la banchet, chelnerii golind farfuriile, pe cel care urma să ia cuvântul așezat la masa principală, aruncându-și din când în când ochii spre ceas sau consultându-și notițele și îndreptându-se spre podium. Dineul

începuse la 7. Câte feluri se serveau? Oare cât dura totul? „Relaxează-te!” își spuse în sinea lui, dar o ocheadă aruncată spre ceas îl făcu să-i sară inima din piept: *7:48*!

Atunci soldatul își scoase capul din cabină și-i făcu semn să treacă. McBride porni ca din pușcă, lăsându-l în urmă pe soldatul care-i strigă râzând:

— *Wo is das feuer*?

Într-adevăr, unde era focul?

Un tip îmbrăcat într-o salopetă de iarnă și cu un fel de fes de schi pe cap, se lupta fără vreun rezultat însă să dea la o parte zăpada adunată pe covorul roșu de la intrarea cu umbreluță a Hotelului Fribourg. În zonă se aflau și un bărbat îmbrăcat ca un amiral, în realitate, portarul și doi soldați. McBride se grăbi în direcția lor, încercând să-și aducă aminte cuvintele germane pentru antiincendiu. *Feuer* – nu știu cum.

Și ajunse. Portarul își duse mâna spre mânerul de alamă de la ușă și brusc se încruntă și o retrase. Unul dintre paznici păși înainte și-l prinse pe McBride de braț:

— *Feuersicherheit*! strigă McBride, apucând legitimația lui de Groot și arătându-i-o în fugă bărbatului, apoi se smulse din strânsoarea lui și năvăli pe ușă înăuntru.

— *Stoppen Sie*!

Alergă prin holul hotelului, plin cu candelabre de cristal, lemn scump și mochetă plușată, căutând din priviri un indicator spre Sala de Recepții.

„Cum se spune în germană la sală de recepții?” În jur se striga: *Halt*! – adică: „Stai!” în germană, dar care erau cuvintele pentru „sală de recepții”? Și atunci văzu plăcuța:

„SALĂ DE RECEPȚII.”

Avea trei perechi de uși duble, rabatabile, flancate de tipi musculoși genul gorilă-fără-creier, îmbrăcați în costume negre, cu fire subțiri în dreptul urechilor. În apropierea lor se afla un grup de fumători strânși în jurul unei scrumiere de pe hol și două doamne în costume tradiționale africane, cu niște pieptănături elaborate, care se îndreptau spre camere. Pe un piedestal o pancartă cu chenar argintiu anunța:

„SUMMIT-UL ECONOMIC INTERNAȚIONAL – DINEU AFRICA DE SUD.”

Văzându-l pe McBride, unul din paznici ridică o mână ca să-l blocheze. Dar impetuozitatea îl determină pe McBride să treacă în goană pe lângă aceștia și printre uși, fără să-l mai poată opri cineva.

Dar ajunsese prea târziu.

Sala cu mesele decorate cu lumânări și aranjamente florale, cu fețele de masă albe și pahare de cristal lucitoare exploda din cauza panicii invitaților. Sau dacă nu din cauza panicii, din cauza groazei. Bărbați în smochinguri și femei în rochii elegante de seară și un grup restrâns de femei și bărbați în costume tribale, viu colorate, se ridicaseră de la locurile lor și priveau speriați în jur. Obișnuitul vacarm făcut de cei trei sute de invitați: forfota veselei, murmurul conversațiilor, hohotul râsetelor – fusese înlocuit de un strigăt sălbatic. Un țipăt slab se îndrepta spre tavanul arcuit și parcă toată adunarea se comporta ca o turmă, cu ochii pironiți spre sală, unde un negru în vârstă stătea în spatele unui podium care ardea, lovindu-și cu palmele reverele sacoului cuprins de flăcări.

Atmosfera era, într-un mod ciudat, încărcată și apăsătoare, un cor de gemete și țipete, în timp ce McBride mergea pe culoarul dintre scaune. Prin masa de oameni, McBride zări un chelner cu un extinctor în mână grăbindu-se spre marginile podiumului.

— NUUU! strigă McBride, smucindu-se din prinsoarea unui paznic care îl agățase de umeri exact în momentul când chelnerul ridicase extinctorul spre omul în flăcări.

Auzindu-l pe McBride că strigă, chelnerul slăbi strânsoarea, se întoarse cu fața și atunci americanul sări pe un scaun gol, apoi pe masă și se aruncă peste pupitru, doborându-l pe chelner la pământ cu un placaj ca la rugby.

Acestuia îi sări extinctorul din mâini, iar McBride se ridică în picioare urlând:

— Extinctorul este o bombă! Folosiți-vă hainele!

Dându-și haina jos, începu să lovească flăcările cu ea, stingând focul de pe podium, în vreme ce alt bărbat îl salva pe vorbitor. Apoi cineva îl apucă de la spate și îl opri, pocnindu-l cu ceva după ureche, iar el căzu pe podea.

Pe mocheta albastră văzu aproape de el o pereche de pantofi de piele și simți o lovitură de picior în mijlocul coloanei. Chipul unuia

dintre paznici îi apăru în față, atât de aproape, încât McBride putea să-i vadă porii de pe nas și șănțulețul de deasupra buzei superioare.

— Scoate-i pe toți afară! strigă McBride, simțindu-și brusc capul atât de ușor, ca și când i-ar fi plutit. Sala de recepții este o bombă, murmură el. Sala de recepții este o bombă!

• EPILOG •

Singura persoană care l-a vizitat pe McBride în săptămâna cât a stat la închisoarea din Davos a fost un domn de la Ambasada Americii din Berna, un tip destul de direct care i-a spus că nu se va face publicitate asupra incidentului de la Hotelul Fribourg. Henrik de Groot urma să fie internat și tratat într-o clinică privată dintr-o localitate secretă. Și probabil că externarea lui va fi condiționată de cât de mult sau cât de puțin alegea să-și amintească din cele întâmplate.

Între timp, se aranjase ca McBride să plătească o amendă mică pentru că „deranjase” banchetul. Iar el și „prietena” lui vor fi conduși cu o mașină până la aeroportul Zürich, de unde vor lua primul avion spre casă. În legătură cu evenimentele care avuseseră loc în Spietz, autoritățile cantonale conveniseră că nu s-ar fi câștigat nimic printr-un proces public și că ambele țări implicate ar fi fost puse astfel într-o situație incomodă.

— Asta-i *tot*? întrebă McBride.

Vizitatorul lui ridică din umeri:

— Eu nu sunt decât mesagerul, spuse el. Ăsta nu este cazul meu și nu cunosc detaliile. Dar pot să-ți spun atât: judecând după foile și circularele pe care le-am văzut și după funcțiile persoanelor care le-au semnat, chestia asta se poate termina doar în două moduri.

— Care ar fi acelea?

— Păi, varianta mea preferată este „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”, noi pentru asta înclinăm.

— Grozav, replică McBride. Și care-i cealaltă?

— Cealaltă? Păi, cealaltă variantă este… „și n-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Asta în cazul în care te hotărăști să spui tuturor povestea ta. Și atunci ai să te trezești în comă de la o injecție cu toraxină într-o rezervă păzită a Spitalului St. Elizabeth. Se opri: N-o alege pe asta!

Și, într-adevăr, n-o alesese.

Când în sfârșit s-au întors în Washington, lista lui Adrienne cu treburi de rezolvat era lungă de trei pagini, cu tot felul de categorii și subcategorii. Numai punctul rezervat lucrurilor mărunte avea 23 de subpuncte care ordonau chestiuni ce necesitau imediata ei atenție.

Acestea includeau: rezolvarea procedurilor de achitare a daunelor aduse mașinii închiriate (pe care o înapoiaseră după 42 de zile, cu vopseaua distrusă de pe urma incendiului și cu portbagajul turtit) și recuperarea lucrurilor personale lăsate în biroul ei de la firma lui Slough. Părea ciudat, dar după toate câte i se întâmplaseră, nu regreta că pleacă de la ei. Dimpotrivă chiar, era nerăbdătoare să-și deschidă propria firmă de avocatură.

Pentru început însă, trebuia să golească apartamentul lui Nikki și să verifice toate lucrurile ei. Îi promisese proprietarului imobilului Watermill că va preda apartamentul la sfârșitul lunii.

Apoi, dincolo de toate aceste chestiuni minore, trebuia să se ocupe de *Nikki* însăși. Cenușa ei rămăsese tot în urna aceea și Adrienne simțea nevoia imperativă de a comemora printr-un ritual aparte moartea surorii ei.

Și McBride avea o listă a lui care în mare privea reordonarea detaliilor din viața lui socială întreruptă atât de brutal. Erau prieteni și colegi de-ai lui din San Francisco și din alte părți cu care trebuia să ia legătura. Trebuia să-și reia profesia de psiholog în cercetare. Și mai avea de reclamat și recuperat conturi bancare active, precum și un mic fond de investiții de la Merrill Lynch. Poate pentru că locuia aproape de Silicon Valley, se orientase în mica lui investiție spre Internet. Își amintea ce achiziționase și la ce preț, și dintr-o privire descoperi cu bucurie că de-a lungul perioadei cât fusese „Jeff Duran", valoarea acțiunilor lui de la Cisco Systems, Intel și EMC crescuse vertiginos. Nu era foarte bogat, dar fondul de 15 000 de dolari se înmulțise de câteva ori.

Lew nu suporta ideea de a continua să locuiască în apartamentul unde fusese „robot". Așa că până se hotărau ce vor face și unde vor merge, locuiră în „Adăpostul antiatomic", suportând critica domnișoarei Spears, până când Lew îi câștigă încrederea într-o zi curățând burlanul și marginea acoperișului, tăind apoi buruienile din grădină și reparându-i mașina de spălat.

— Nu știam că ești așa de îndemânatic, remarcă Adrienne.

— Am fost strâmtorați cu banii cât am fost copil, explică el. Nu ne permiteam să angajăm oameni ca să ne facă treburile.

— Păi și eu la fel. Dar n-am învățat niciodată cum se repară ceva.

— În Maine ne mândrim cu atitudinea asta de yankeu descurcăreț.

— Descurcăreț zici?

Lew stătea pe marginea patului și-și dezlega șireturile de la

pantofi. Adrienne îl împinse pe spate și se întinse peste el. Apoi se înălță și se uită în jos la el. Îi urmări conturul buzelor cu degetul mare și spuse:

— Asta implică toate domeniile de activitate?

— Absolut.

Îl sărută.

— Suntem renumiți pentru asta, spuse el căutând să respire. Și mai avem și ingenuitatea tipic yankee.

— Întotdeauna vorbești așa de mult?

•

La vreo două săptămâni după ce reveniseră din Elveția, Adrienne știa cum să-și ia adio de la Nikki într-un mod care să se potrivească firii vesele și distinse a surorii ei.

Îi explică lui Lew la ce se gândise și el o ajută să găsească pe Net o ambarcație, un iaht model Challanger scos la vânzare de un domn pe care-l chema Taz Brown. Luară întâi legătura prin e-mail, apoi prin telefon.

— Nu-mi place c-o dau, spuse Brown, dar soția mea zice că trebuie să micșorez cheltuielile și mai poartă și numele primei mele neveste.

După ce încheiară o primă învoială asupra prețului, încercară să trezească la viață Subarul lui Adrienne și, urmând indicațiile complicate ale lui Brown, merseră patruzeci de kilometri până la vila din cărămidă a acestuia, de pe Potomac. Când traversară Memorial Bridge, Adrienne văzu că fluviul se dezgheța, având doar ici-colo câteva bucăți de gheață acoperite cu zăpadă.

Brown era un bărbat îngrijit, de cincizeci de ani, îmbrăcat cu un pulover albastru și pantaloni vânătorești, cu tot felul de șireturi și buzunare pentru briceag sau alte lucruri. După ce făcură cunoștință, Brown îi aruncă o privire îngrijorată Subarului care arăta ruginit și scorojit și-i conduse spre garaj să le-o arate pe *Patricia.* Vasul și alte două bărci stăteau lângă două mașini.

— Este mare, spuse McBride.

Catargul era mai înalt decât el.

— Are 1,5 în lungime, 30 de cm înălțime și catargul are 1,55 în deasupra punții. Se desface în două bucăți și are o husă care se poate fixa deasupra mașinii. E bine că aveți un suport pe capotă.

— E frumos! spuse Adrienne.

Brown mârâi confirmând aprecierea făcută de ea.

— Este din fibră de sticlă, exact ca și cele care participă în Cupa

Americii. Are și un set de pânze mari dacă vreți să participe la curse.

Adrienne îi ceru să le arate cum să strângă vasul și cum să-l asambleze la loc, cum să instaleze cadrul metalic și cum să manevreze telecomanda.

— Să știți că e chiar un chilipir, îi zise el când Adrienne completă un cec în valoare de 1 250 de dolari. Unul nou ar fi costat 5 000.

— Știu că este mult, începu Adrienne să-i spună lui Lew la întoarcere, dar chiar și cel mai ieftin sicriu m-ar fi costat de cinci ori pe atât. Și, crede-mă, lui Nikki i-ar fi plăcut mult mai mult ăsta.

Parcarea Mount Vernon este o porțiune asfaltată de vreo douăzeci de kilometri, care urmărește țărmul Potomac-ului la sud de Old Town Alexandria, până la acel cot pe care-l face fluviul și pe care George Washington l-a denumit Mount Vernon. Pe toată lungimea acestui traseu circulă bicicliști și pietoni și din loc în loc sunt mici porturi, parcuri și zone amenajate pentru picnic la marginea străzii. Când vremea este caldă, malul fluviului este o zonă animată cu surferi și grupuri de amatori de canoe care se bucură cu aceeași plăcere de apă și de soare. Pe uscat, pescarii și cei ieșiți la picnic se întâlnesc cu bicicliști, cu cei care fac jogging sau cu familiile ieșite la plimbare.

Acum însă vremea nu era frumoasă și nu era nici în timpul zilei, deci tot țărmul era numai al lor. Luna, cețoasă și neclară, acoperită de nori groși, lumina ușor, dar mai de ajutor le erau farurile puternice. În câteva minute scoaseră vasul din husă, îl asamblară, întinseră catargul, grilajul metalic și cârma. O dată ce-l văzură plutind într-un mic golf, aproape de mal, Adrienne – cu degetele înghețate – strecură lumânările în paharele de sticlă pe care le potrivise pe punte, unul în față și unul în spate ca să fie în echilibru. Apoi așeză urna cu cenușa lui Nikki pe suportul dreptunghiular din central ambarcației. La urmă puse florile. Le aranjă pe toată puntea: boboci de trandafiri și narcise galbene, liliac și floarea-miresei.

Acum era momentul să aprindă lumânările și să o conducă pe Nikki pe ultimul ei drum.

Lew acționă telecomanda și barca se mișcă repede, îndepărtându-se de mal. O pală de vânt îi umflă pânzele și vasul se clătină ușor, apoi reveni la poziția inițială. Adrienne fusese un pic îngrijorată că lucrurile adăugate de ea vor îngreuna manevrarea bărcii, dar nu părea să fie așa. Lumânările din pahare clipeau și luminau frumos pânzele, în vreme ce vasul se îndrepta spre larg. Când ajunse în dreptul canalului, Lew dirijă schimbarea pânzelor, astfel încât să

treacă în bătaia vântului. Se interesaseră dinainte, vântul urma să scadă în intensitate și să bată dinspre sud.

— *Bon voyage*! șopti Adrienne, făcând cu mâna în semn de rămas-bun.

Lew lăsă jos cutia de comenzi și o cuprinse pe Adrienne în brațe. De acum totul era în seama vântului și a apei. Vasul se mișca grațios și, în câteva minute, deja nu mai zăreau decât din când în când puntea, luminițele sau pânzele fantomatice înălțându-se deasupra apei. Lew o luă pe Adrienne pe după umeri și statură un timp așa la malul fluviului în întunericul geros, urmărind cu privirea conturul bărcii care plutea pe apa neagră.

Și pe urmă acesta dispăru.

Sfârșit



{1} Copăcel tropical, cu crengi cățărătoare și flori roșii sau mov. (n.tr.).

{2} „Schițe din Spania” (engl.) (n.tr.).

{3} „Cuminte, Jack, cuminte!” (span.) (n.tr.).

{4} Platinium Card – card de credit cu un plafon de creditare mai mare. (n.red.).

{5} Bilharzie – maladie provocată de un vierme care parazitează sistemul circulator al omului, provocând boala numită hematura. (n.red.).

{6} *Junior Vice President* (în engleză în original) (n.red.).

{7} C.I.D. – *Criminal Investigation Departament* (în Marea Britanie) (n.tr.).

{8} *Boy scout* – cercetaș (n.tr.).

{9} „Băgărețul” (A.E.) (n.tr.).

{10} „Vorbești creola, prietene?” (creolă) (n.tr.).

{11} „Ah! Ce tipă bună!” în spaniolă în original. (n.tr.).

{12} Nimic, în spaniolă în original, (n.tr.).

{13} „Așa călăresc domnișoarele!” (engl.) – cântecel pentru copii. (n.tr.).

{14} Versuri din cântecul *Limbo – Jack be nimble.* (n.tr.).

{15} „Sunați un fraier” (n.tr.).

{16} *CAT Scan* – tomografie computerizată (n.red.).

{17} *PET* Scan – *Positron Emission Tomography* (Tomografie prin emisie de pozitroni.) (n.red.).

{18} *MRI* – rezonanță magnetică nucleară (n.red.).

{19} *Tuna* – ton (engl.); *wiggle* (engl.) – legănare, a se legăna (din șolduri) (n.tr.).

{20} *Sailing* – navigație (engl.) (n.tr.).

{21} *Soccer* – fotbal (B.E.) (n.tr.).

{22} „Strâmtoratul” (engl.) (n.tr.).

{23} „Liliac scăpat din iad” (n.tr.).

{24} Jan Vermeer (1632-1675) pictor olandez. A pictat mai ales femei singure în decoruri domestice, spre exemplu *Dantelăreasa.* (n.tr.).

{25} „Da, vă rog!”(germ.) (n.tr.).

{26} „Pentru domnul doctor Opdahl.” (germ.) (n.tr.).

{27} „Da?” (germ.) (n.tr.).

{28} „Cine sunteți?” (germ.) (n.tr.).

{29} „Aduceți-mi o cămașă de forță!” (germ.) (n.tr.).

{30} „Să nu intre nimeni aici!” (germ.) (n.tr.).

{31} „Prindeți-l!” (germ.) (n.tr.).